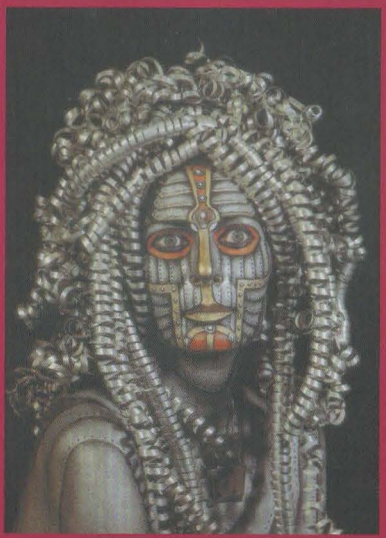
165
Edebiyat

Vahşi İnsanlar

DIRK WITTENBORN

İngilizce'den Çeviren: Mesut Kondu

AYRINTI

VAHŞİ İNSANLAR • Dirk Wittenborn

556

DIRK WITTENBORN

Dirk Wittenborn 1952 yılında, New Haven, Connecticut'ta doğdu. Gençlik yıllarını, kurgusal bir kasaba olan Vlyvalle'a hiç benzemeyen bir yerde geçirdi. Yapımcılığını üstlendiği Born Again adlı belgesel filmiyle Emmy Ödülü'ne aday gösterilen Wittenborn, onun üzerinde dünya diline çevrilmiş romanının yanı sıra Irak'tan dönen bir Amerikan askerini anlatan The Lucky Ones filminin ortak yapımcılığını ve senaristliğini üstlendi. *Farmakon* adlı kitabı daha önce Ayrıntı Yayınları tarafından yayımlanan yazar, New York'ta karısı ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Ayrıntı: 556
Edebiyat Dizisi: 165

Vahşi İnsanlar
Dirk Wittenborn

Kitabın Özgün Adı
Fierce People

İngilizce'den Çeviren
Mesut Kondu

Yayıma Hazırlayan
Selma Altıntaş

Düzelti
Mehmet Celep

© Dirk Wittenborn, 2008

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan

Baskı ve Cilt
Mart Matbaacılık Sanatları (0 212) 321 23 00 (Pbx)
Merkez Mah. Burcu Sok. 6/1 Kâğıthane-İstanbul

Birinci Basım 2010
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-569-2
Sertifika No.: 16061

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Eminönü - İstanbul
Tel: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Dirk Wittenborn

Vahşi İnsanlar

Kirsten'e; hayatta başıma gelen en güzel şey olduğu için...

Bir

Aman Tanrım!

New York'ta yaşarken, bir cumartesi sabahı saat 06.30'da annemin ağzından bu iki sözcüğü duymak şu iki anlama gelebilirdi: Ya mini fırında yine bir şey yanıyordu ya da annemin yatağında yeni bir erkek arkadaşı vardı.

"Aman Tanrım! Eveeet!" Artık bunun fırınla ilgili bir şey olmadığını anlamıştım.

Lafayette'le Bowery arasındaki Great Jones Sokağı'nda, itfaiye binasının tam çaprazında oturuyorduk. 1978 Haziran'ıydı. O zamanlar yaşadığımız blok, bizden on sene sonra çok rağbet gören bir yer olacaktı. Ben on beş yaşındaydım. Annemse otuz üçündeydi. Sizi

hesap yapmaktan kurtarayım. Elizabeth Anne Earl, namı diğer annem, Wellesley'e giremeyip hem kendini hem ailesini cümle âlemin önünde küçük düşürerek başladığı State College'daki ilk dönemin ikinci haftasında hamile kalmıştı. Bana kazara hamile kaldığını söylemekten keyif alırdı. Üzülmeyin! Annem her seferinde bana sarılır, bir iki kadeh beyaz şarap da içtiyse, yanağıma bir öpücük kondurup, "Başıma gelen en güzel kaza!" diye eklerdi.

On iki yaşına geldiğimde artık bu dolmaları yutmaz olmuştum. Annemin babası, bize Noel'de, annemin istediği Katmandu seyahati yerine, on iki seanslık aile terapisini o yıl hediye etmişti. Büyükbabam ünlü sayılabilecek bir psikologdu. Bu konuya sonra döneceğiz; ama aslında ben, annemin bana isteyerek hamile kaldığına o zaman da inanıyordum. Annemin beni istediğinden neden bu kadar emindim acaba? Bana ihtiyacı vardı. Bir şeylerden kaçmak istiyor ve bunu tek başına yapmaktan çok korkuyordu. Ne var ki onun başkaldırısına dair boyumu aşan bu tür öngörüler, benim isyanımı hiç kolaylaştırmamıştı.

• • •

Annemin yatak odası benimkiyle yan yanaydı. Oturma odası, mutfak ve onun yatak odasıyla beraber üç bölümden oluşan, yüksek tavanlı bir evde, ikinci el bir çekyatın üzerinde uyurdu. Bizi birbirimizden, yalıtımsız bir duvar ayırıyordu.

Çekyat üç kere daha gıcırdadı ve ardından annem her an kırılmaya hazır bir tahta parçasından çıkabilecek gevrek bir sesle inledi. Annem ile yanındaki adamın sessiz olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Yeniden uyumak için çabaladım ama gözlerimi kapatınca, duyduğum şeylerin gözümde canlanması daha da kolaylaştı.

Daha birkaç haftalıkken beni kucağına alıp çektirdiği, siyah beyaz fotoğrafa baktım. Hippiler gibi giyinmeye çalışmıştı ama daha çok Ellis Adası'ndan gelen göçmenlere benziyordu. Göğüsleri resmin neredeyse yarısını kaplıyordu. Beni emzirdiği için daha da büyümüş olmalıydı.

Fotoğrafın çekildiği gün, büyükannemle büyükbabam arabayla şehre gelip anneme tekrar banliyöye taşınması için yalvarmışlar. İkimiz için garajlarının üstündeki daireyi düzenlediklerini ve benim içinde yaşadığım şartları hak etmediğimi söylemişler. Ayrıca, eğer kendisi de isterse annem okuluna geri dönebilirmiş... Bu konuyu düşünmesi için ona bin dolarlık bir çek bırakmışlar. Annem bu olayı sanki bir Viking destanıymış gibi anlatır ama hikâyeyi hep şöyle bitirir: "Çeki kabul edip etmeme konusunu, iyice emin olmak için uzun uzun düşündüm ve sonra o keyif düşmanlarını arayıp şöyle dedim: 'Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben kendi düzenimi New York'ta kuracağım!' " Eğer New York'ta gerçekten bir düzen kurabilmiş olsaydı, eve gelen her adama bu hikâyeyi anlattığını duymak umurumda olmazdı. Ayrıca, söylediği şeyi başarmış olsaydı, o adamlara bundan bahsetmesi gerekmezdi zaten.

Village Vanguard'da bir gece Phil Ochs'un arkasında geri vokal yapan annem, düzenini folk şarkıcısı, sandalet imalatçısı ve ressam olarak kurmayı denedi. Ressamlık hevesi, oldukça ünlü, soyut dışavurumcu bir ressamla aynı eve taşındığımız ve bir gün yaş tuallerden birinin üstüne bastığım için, adamın üzerime yanan sigarasını fırlatması nedeniyle evden ayrılmamızla son buldu. Eğer dikkatle bakarsanız, adamın Modern Sanat Müzesi'nin ikinci katında asılı, üç parçalı bir tablosunun üzerinde benim ayak izlerimi görebilirsiniz. Sonra, annem şansını emlakçılıkta denedi ve bunun ardından, kısa bir süreliğine şapka imalatçılığı girişiminde bulundu; gerçek işini bulmadan önce.

Son iki yıldır annem hayatını masöz olarak kazanmaya çalışıyordu. Siyah, katlanır, tekerlekli masaj masasını şehirde oradan oraya sürüklerken yanında yürümekten utanıyordum. Müşterileri şifalı elleri olduğunu söylüyordu; ama kim bilebilir? Annem bu işte uzmanlaşınca, bana ayak masajı yapmasını istemez olmuştum. Terapistimiz bu konuda ona, ergen bir erkeğin kendine sınırlar çizmesinin sağlıklı olduğunu söylemişti. Ah evet, işte şimdi de odasındaki adama... Sifon ilk çekildiğinde, banyoda annemin olduğunu biliyordum. Hiç ayak sesi duymamıştım. Ahşap parkelerden hangisinin gıcırdadığını bilmesine rağmen, üzerinde sadece iç çamaşırları varsa ayakuçların-

da yürürdü. Çıplak mıydı yoksa? Annemi o halde düşünmek sinirlerimi bozuyordu.

Bir pof sesiyle yatakta karnımın üzerine döndüm. *Club International*'ın bir sayısı, tek kişilik yatağımın somyasıyla döşeği arasına sakladığım yerden kayıp düştü. Dergi elli santim uzağımda orta sayfasından rastgele açılıverdi. Derginin Mayıs Kızı, pembeler içinde görkemli bir manzara sergileyerek sere serpe yatıyor, sanki bana doğru uzanıyordu. Sifon tekrar çekildi. Banyodaki, annemin erkek arkadaşıydı bu kez. Adam yatağa dönerken parkeler öylesine gıcırdadı ki adamın bir akordeonun üzerinde yürüdüğünü sanırdınız.

Adam galiba gitarcıydı ya da şöyle söyleyeyim: Kapının önünde bir gitar kutusu vardı. Kutunun yanında da bir çift kırmızı, en iyisinden spor ayakkabısı duruyordu. Ayakuçlarında yürüyerek banyoya gitme sırası bendeydi. Anladığım kadarıyla, annemin tek gecelik misafirlerinin yaş ortalaması düşmüştü ve müzikal beğenileri de döneme uygun bir eğilim gösteriyordu. Sifonu çektiğim sırada, içeriden İngiliz aksanlı bir ses duydum ve sessizce yatağıma döndüm.

Yanlış bir izlenim vermek istemem. Annem her gece başka biriyle beraber oluyor değildi. Aslına bakarsanız, neredeyse iki aydır kimseyle birlikte olmamıştı. Bu onun için yağmursuz geçen, epey uzun bir mevsim sayılırdı. Profesyonel olarak, masaj yaptığı kimseyle de çıkmazdı. O Scientologist* dışında. Onun bir hata olduğunu kendisi de kabul etmişti.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte İngiliz bir herifin anneme, "Bay Johnson** için vazelinin var mı, bebeğim?" diye sorduğunu duymak hiç hoşuma gitmiyordu. Ama yetmişli yılların sonunda, bir çatı katında yaşayan benim yaşımdaki biri annesinin o işi yaptığını bilirdi. Özellikle evinizde bir baba yoksa! İşte yine yapıyorlardı.

Babam, kitap rafındaki küçükler ligi kupamın yanında duran, her şeyin aynı fiyata satıldığı bir mağazadan alınma, çatlak izlenimi verilmiş bir fotoğraf çerçevesindeki çukur gözlü, kırık burunlu, sarışın bir adamdı. Buruşuk, gofre kumaştan takımının içinde rahat değilmiş

* Scientology: ABD'de L. Ron Hubbard tarafından kurulan ve bağımsız bir kilisesi de olan inanç sistemi. (y.h.n.)

** Orijinal metinde Mr. Johnson'la erkeklik organı kastediliyor. (ç.n.)

gibi görünüyordu. Adı Fox Blanchard'dı. Aslına bakarsanız, ünlü bir antropolog sayılırdı. Otuz bir çektiğim dergilerle birlikte döşeğimin altında sakladığım bir *Natural History* sayısında onun yazdığı bir makale yer alıyordu.

Babam, annemin birinci sınıfta aldığı antropolojiye giriş dersinde konuk öğretim görevlisiymiş. Birkaç dersin ardından, öğrencilerine Yanomamolar; Vahşi İnsanlar hakkında bir konferans vermeye başladığını hayal ederdim. Vahşi İnsanlar, Venezuela ve Brezilya sınırı boyunca, Amazonların ücra bir köşesinde yaşayan Güney Amerika yerlilerinden oluşan ve babam yanlarına gidene kadar, televizyonu olan beyaz bir adamı hayatlarında görmemiş, gerçekten tuhaf bir kabiledir.

Antropologlar, babamın yaşadığı bu tecrübeye "İlk Temas" adını veriyor. Bu her ne kadar etkileyici bir şey olsa da Yanomamoların ucu zehirli oklar kullandığını ve her gün burunlarına halüsinojen uyuşturucular çektiğini hesaba katınca, korkutucu bir durum. Yanomamolar el sıkışıp merhabalaşmak yerine, birbirlerine sopalarla vurup, karşılarındaki şahsın böğrüne yumruk atar ve doğruca yanınıza gelip size şunu söyleyebilir: "Fındık ezmeni, karını ya da palanı bana vermezsen, başparmaklarını kesip hamağına sıçarım!" Yanomamolara "Vahşi İnsanlar" deniyor; çünkü onlar esas olarak bu gezegendeki en kötü insanlar... O zamanlar benim de onlar hakkında düşündüğüm şey buydu.

Her neyse!.. Annem hamile kaldığı sırada, babamın da Güney Amerika'ya dönmesi gerekiyormuş. İlişkileri tek gecelik bir şey değilmiş. Birkaç kere çıkmışlar ve o sonbahar babam bir konferans turu yaparken de sürekli telefonlaşmışlar. Ben doğduktan sonra babam bir kere ziyaretimize gelmiş; ama tabii, o zaman ben daha çok küçük olduğum için bunu hatırlamıyorum. Daha sonra annem bana, o ziyaretinde babamla, karısından ayrılmasına dair bir konuşma yaptıklarını ama karısıyla arasındaki durumun biraz "karmaşık" olduğunu anlatmıştı.

Büyükbabam bir psikolog olarak bu meseleye daha hoşgörülü bir yorum getirmişti: "Ee, babanın çalıştığı alan bir hayli para gerektiriyor!"

Daha sonra büyükannem olayı şu şekilde açıklığa kavuşturdu: "Babanın karısı çok zengin, canım!"

Küçükken, babamın Yanomamoları annemden ve benden daha çok sevdiğini düşünürdüm. Vahşi İnsanlar hakkında biraz okumaya başlayınca bunun saçmalık olduğunu anladım. Elbette, bizi daha çok sevmesi gerektiğini kastediyorum; özellikle Yanomamo kadınlarının büyük bir ziyafetten sonra geriye kalan yemek artıklarını vajinalarında sakladıkları ve bütün gün *enebbe* çekmekten hepsinin burnundan yeşil sümük aktığı düşünülürse... Abarttığımı düşünüyorsanız, araştırıp bakın! Hayır, bana göre babamın yanımızda olmaması ne Yanomamoların ne kendisinin suçuydu. Bütün mesele paraydı.

Babamı hiç tanımamış olmama rağmen, Yanomamolar üzerine yazdığı makaleleri ve kabileyle ilgili, halk kütüphanesinde bulduğum bütün kitapları okumuştum. Babamın bana sorabileceği her soruya hazırdım. Babam dediğim o yabancıyı etkilemeye hazırdım. Uzun yalvarmalardan sonra, annemi Bay Fox Blanchard'a zürriyetinin antropolojiye ne denli büyük bir ilgi duyduğundan bahseden bir mektup yazmaya ikna etmiştim. Mektubun ardından, babam kendisinden beklenmeyecek bir şekilde bizi şaşırtarak telefon etti ve beni o temmuzla ağustosu kendisiyle birlikte Orinoco Nehri kıyısındaki Yanomamolarla geçirmek üzere davet etti. Ayrıca, o zengin kaltağın da beni tanımayı çok istediğini söyledi. Biletimi göndermeyi bile teklif etmişti ama annem bilet meselesinin sorun olmadığı konusunda ısrarcı davrandı. İkimiz de bunun palavradan ibaret olduğunu biliyorduk; çünkü o gün öğle yemeğine, biletimi karşılayıp karşılamayacaklarını konuşmak üzere büyükannemle büyükbabam bize geliyordu.

Yanomamolara gitme işi olmasaydı, o an yataktan kalkar ve odaya girip annemle o İngiliz'in üzerine atlardım. Utanç içinde, o herifi ve Tanrı'nın belası Johnson'ını annemden çekip uzaklaştırır ve annemin suçluluk gözyaşları akıtmasını sağlayıp yerin dibine sokardım. Bir keresinde annemin çıplak ayaklı taliplerinden birine, banyoyla çekyat arasındaki yolda raptiyeli bir pusu kurmuştum. Neyse, bu ayrı bir hikâye.

Asıl sorun şuydu: O gün anneme gerçekten ihtiyacı olan kişi bendim. Her ne kadar hayatını berbat etmiş olsam da bana karşı yine de harika bir anne olabilirdi. Ben küçükken, birlikte seyrettiğimiz

çizgi filmlere saatlerce gülerdi mesela. Yapmayın! Kaç çocuk, Space Ghost'un Speed Racer'ı alt edebileceğine dair bir tartışmadan annesinin keyif aldığını söyleyebilir? Tabii, bu annemin kafası güzelken yaşadığımız bir şeydi.

O zamanlar uyuşturucu da seks kadar olağandı. 78'de herkesin annesi uyuşturucu kullanıyordu. Kokain hayatımıza ne zaman girdi, hatırlamıyorum. Bir, bir buçuk yıl önce, McBurn Enstitüsü'nden, yani Yukarı Doğu Yakası'ndaki şu lüks hastaneden eve tomar tomar parayla gelmeye başladığı sıralarda belki. Hastanede anneme yaptığı her sırt masajı için üç yüz dolar veren kanser hastası bir para babası yatıyordu. Anneme şifalı elleri olduğunu söyleyen de oydu! Her neyse... Annem benim yanımda asla kokain kullanmadı. Banyodan dönüşlerinde burnunu çektiğini fark etmemiş gibi yapıyordum ama her şey apaçık ortadaydı. Son Şükran Günü'nde, burnundan mercimek büyüklüğünde beyaz bir taş, önündeki patates püresi sosuna düşmüştü. Sanırım bunu benim dışımda hiç kimse görmedi.

Kokain sürekli bir sorun halinde değildi. Aslında, dürüst olmak gerekirse, kokainin annem üzerinde düpedüz olumlu bir etkisi oluyordu bazen. Okuldan eve geldiğimde, onu kurabiye pişirirken, paskalya yumurtası boyarken ya da kurumuş güller ve silikon tabancasıyla Noel çelengi yaparken buluveriyordum. *Family Circle* okuyan, şu proje insanı anneler neler yapıyorsa onu yapardı. Tamam, bazen büsbütün tuhaflaştığı da olmuyor değildi. Örneğin, temmuzun ortasında Noel havasına girmesi tuhaftı; ama önemli olan bir şeyler için çabalamasıydı. Tabii, veli toplantısında burnu akarken de kesinlikle bir harikaydı. Odun kafalı jimnastik öğretmenim Bay Kraus'la kırk beş dakikadan daha fazla bir süre, Mr. Staten Island Güzellik Yarışması'nda kazandığı ikincilik hakkında konuşmamış olsaydı, eminim o kaslı kortizon bağımlısı beni beden eğitimi dersinden sınıfta bırakmazdı.

"Aman Tanrım!" Annemin mini fırını yanmaya başlamıştı yine. Çekyat duvara çarparken, "Sik beni!" diye inliyordu. Yanomamolar hakkında düşünüp dikkatimi başka bir şeye vermek istedim. Yan taraf-

ta yaşanan şehvet adlı şeyi, hiç tanımadığım babamın *Natural History*'ye hiç görmediğim insanlar hakkında yazdığı makaleyi yeniden okuyarak kafamdan atmaya çalıştım. Ama babamın çektiği, on dört yaşındaki, füze memeli, vücudundaki dövmeler ve yanaklarını delip geçen mızraplar dışında çıplak bir yağmur ormanı güzelini, tıpkı taş devrinden fırlamış bir punk'çı gibi gösteren fotoğraf, St. Mark's'ın asılmak şöyle dursun, ağzımı açıp konuşmaya bile çekineceğim, piercing'li, okul kaçağı kızlarını aklıma getirerek beni tahrik etti. Yerden, tüysüz Mayıs Kızı'nı kaptım ve kızın çıplaklığıma dokunmasının bana ne hissettireceğini hayal etmeye çalıştım; oysa, annemin bir kış akşamı, Bay Kraus'la beni sınıfta bırakması hakkında konuştuğu veli toplantısı için aceleyle hazırlandığı an canlanıvermişti gözümde. Banyodan, mutfak masasının üzerinde duran alışveriş torbasının içindeki şampuan şişesini ona götürmem için seslenmişti. Şişeyi duşun içine uzatırken gözlerimi kapatmıştım. Şişeyi elimden alırken, perdeyle birlikte, perdeyi tutan çubuk, fırtına sırasında indirilen bir yelken gibi birdenbire düşüverdi. Duşun suyu, olduğu gibi yüzüme püskürmeye başladı. İrkilip geri çekilirken annemin de ayağı kaydı. Kıçının üzerine düşmemek için tuttuğu musluğu çevirince, sıcaklığı artan su poposunu haşladı. Bunun üzerine, cıyaklayarak duştan dışarı fırlayıp kendini kollarıma attı. İnanın bana, çıplak bir kadına ilk kez dokunduğunuzda, onun anneniz olmasını istemezsiniz.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Gözlerimi kapalı tutuyordum ve yemin ederim, gülmeye başlamasaydı ona bakmaya teşebbüs bile etmezdim. Bir anne gibi değil, bir genç kız gibi kıkırdıyordu. Neşe içinde iki büklüm olmuştu. Birbirini sıkıştıran göğüslerinin arasında tam *Penthouse*'luk bir yarık ve kasık tüylerinin üzerinde bir parça sabun köpüğü vardı. Bence de bu, gülünç bir durumdu; ama o an annemin çıplaklığı karşısında, olayın mizahi yanını göremeyecek kadar afallamıştım.

Aletimi sertleştiren annem mi, derginin orta sayfasındaki görüntü mü yoksa koca memeli Yanomamo bakiresi mi emin değildim; bu yüzden suçluluktan daha beter bir şey hissediyordum.

Annem ve İngiliz kıkırdamaya başladı. Bana gülmediklerini biliyordum ama bunun bana hiçbir yararı olmuyordu. Kendimi büyük,

çokkültürlü bir toplulukta özel bir eğlencenin maskarasıymışım gibi hissediyordum. Yanomamo, yüzünde utangaç gülümsemesi, elinde ucu sivriltilmiş sopasıyla o vahşi piliç; derginin parlak baskısı üzerinde pis pis sırıtan orta yaşlı bir zengine oral seks yapan ve bacaklarını jinekolojik bir inceleme için ayırmış orta sayfa güzeli; kendini gitarcı bir İngiliz için kayganlaştırmış annem; hepsi de aynı şeyle eğleniyor ve benim dışımda herkes espriyi anlamış gibi görünüyordu. O sabahki sorunlarıma birini daha eklemem gerekiyordu ki sınıftaki tek bakir erkek olduğumu hatırladım. Şapırdak da bakirdi ama onun bir bahanesi vardı: Bir bacağı diğerinden on sekiz santim kısaydı ve yemek yerken de ağzını şapırdatıyordu.

İngiliz'in gitarını alıp evden çıktığını ve merdivenlerden paldır küldür indiğini duyunca rahatladım. Pencereye gidip herifin ön kapıdan çıkışını seyrettim. Deri bir pantolon giymişti. Kabarık bir saç kesimi vardı. Bir taksi çevirdi. Taksiye binerken dönüp bizim kata baktı ve el salladı. Tanrım, ne geri zekâlıydı! Ona ortaparmağımla işaret yaptığımı görmüyor muydu?

Birkaç dakika sonra kapım çalındı.

"Gelip benimle kahvaltı yapmak ister misin, kuzucuğum?"

Annem bana ya hasta olduğum zaman ya da kendisi çok mutlu olduğunda "kuzucuğum" diye hitap ederdi.

"Hayır!" Bana kibarlık yapmaya çalıştığını biliyordum ama ben o an hiç de kibarlık havamda değildim.

"Hadi Finn!" Adım buydu.

"Hayır!" Bu konuda ciddi olduğumu anlasın diye kapağı yırtık dergilerimden birini kapıya fırlattım. Bana kafa tutmak üzere kapıyı açmasını ve hayatımdaki diğer kadınları görmesini mi istiyordum yoksa?

"Sana krep yapacağım..."

"Krepini sikeyim!" Zaten evde süt olmadığını biliyordum.

"Finn?" Kapıyı açtı. Ayaklarının ucundaki dergiyi fark etmedi bile. Yanakları sakal sürtünmesinden dolayı kızarmıştı. Üzerindeki eski bornozla bir ev hayvanından ziyade bir anneye benziyordu. İlk sigarasını yakarken, elleri hafiften titredi.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum!.." Kavga etmek istemiyordum ama kendime engel olamadım.

"İşte bıraktım!.." Penceremi açtı ve sigarasını dışarı fırlattı. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır!" Söylediğim gibi, kavga etmek istemiyordum.

"Beni seviyor musun?"

"Evet!" Duymayı çok istediği bu yalanla içinin nasıl da aydınlandığını görmek hem çok sevimli hem ürkütücüydü. İçi, mumla aydınlatılmış bir Cadılar Bayramı kabağı gibi kovuk görünüyordu.

O an, her şeyin hâlâ yolunda gidebileceğini düşündüm. Saat daha sekiz buçuktu. Büyükannemle büyükbabam ikiden önce gelmezdi. Annemin evi ve kendini toparlaması için daha çok vakti vardı. Geceyi yeni biriyle geçirdiyse, annemin içi tuhaf bir ev hanımı enerjisiyle dolup taşardı her zaman. Teybe bir Bob Marley kaseti atıp eşyaların yerlerini değiştirir, banyo zeminini fırçalar, kâğıt havlu rulosunu değiştirirdi. Üstüne bir gram kokain annemi şehirli bir ev kadınına dönüştürmeye yeter de artardı. Annemin, Gruyère omleti ve hayatları onunkinden daha yolunda giden kuzenleri hakkında bir sohbet açarak, büyükannemle büyükbabamı Güney Amerika biletimi karşılamaları konusunda ikna edebileceğine inanıyordum. Evden kızlarının iyi olduğunu düşünerek ayrılacaklardı. Onlar gider gitmez de annem sızıp kalacaktı. Her şey yolunda olmalıydı, en azından ben Amazonlar'a, babama ve Vahşi İnsanlara gidinceye kadar. Güney Amerika'da ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. Üçüncü dünyalı, eli mızraklı bir Yanomamo kadınıyla bekâretimi kaybetmeyi mi? Babamı bir piranha sürüsünden kurtarmayı mı? Böylece onu kendime borçlu bırakıp karşılığında ondan annemin hayatını kurtarmasını istemeyi mi? Beni babama götürecek nehre ulaşmayı başarırsam her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Sanırım pembe yalanlara inanma huyu bana annemden geçmişti.

On beş yaşında bir Yanomamo olsaydım, hemen bir Şaman çağırır ve annem odamdan çıktıktan sonra, *Amahiri-teri*'leri kovması için büyü yaptırırdım. Yanomamo inanışında, ormanı olmayan paralel bir evrende yaşayan, üçüncü dünyalı yozlaşmış cüce cinlere *Amahiri-teri* deniyor. Dünyamıza gelip çocukların ruhlarıyla besleniyorlar. Şaman çağırmak yerine, çabucak mastürbasyon yaptım ve rüyasız bir uykuya daldım.

Bütün sabahı uyuyarak geçirebilirdim ama bir saat sonra yatağımı sallayıp pencereyi titreten bir gürültüyle sarsılarak gerçek dünyaya döndüm. Kasıklarımdaki ıslaklıkla, koşarak oturma odasına çıktım. Annem yerden tavana kadar olan kitaplığı devirip altında kalmıştı.

"Aman Tanrım!" Seçtiğim sözcükler uygun değildi. Annem kendisini taklit ederek onunla alay ettiğimi sandı. Belki de ediyordum. Küfrediyor, yarı yarıya altına gömüldüğü kitapları tekmeliyordu.

"Büyükannemle büyükbabam için böyle mi hazırlık yapıyorsun?" Evin *Little House on the Prairie*'ye [Küçük Ev] benzer bir yanı yoktu. Yere devrilmiş kitaplık, ortalıktaki dağınıklığın sadece bir kısmıydı. Yastıklar etrafa savrulmuştu. Çekyatın çarşaflarını yırtmış; el çantalarının üçünü de yere boşaltmış; izmarit ve prezervatif ambalajı dolu küllüğü devirmişti. Yetmişlerde hâlâ prezervatif kullanmaya devam eden tek kadın annemdi. Doğum kontrol haplarının kadınlar için sağlıklı olmadığını söylüyordu. Ama aynı şey kokain için de geçerliydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir şey arıyordum. Şu lanet şeyi kaldır üzerimden!" Kitaplığı, altından çıkabileceği kadar kaldırdım; ama kurtulunca, kitaplığı yerine yerleştirmeme yardım edeceği yerde, kitap yığını içinde aranmaya başladı. Kitapları teker teker baş aşağı çevirip sallıyor, sonra da omzunun üzerinden arkaya atıyordu: sözlük, atlas, *Anna Karenina*...

"Ne arıyorsun?" Kokainini nereye koyduğunu unuttuğunun farkındaydım ama bu soruyu yine de sormam gerekiyordu.

"Bir şey... Yanlış yere koymuşum!" Dizlerinin üzerinde oturuyordu. Sıra *Encyclopedia Britannica*'ya gelmişti. Delice bir düzenle, ciltleri sırasıyla pençeliyordu.

"Ne tür bir şey?"

"Benim için önemi olan bir şey!" dedi alay eder gibi. Yarım şişe kırmızı şarabı çoktan içmiş olduğu belliydi. Kazanın olduğu halının üzerinde kırmızı şaraptan bir kan gölü oluşmuştu.

"Ne olduğunu söylersen, belki bulmana yardımcı olabilirim..." Ben sakindim, o ise çılgına dönmüş gibiydi. İkimiz de eşit derecede kontrolden çıkmak üzereydik.

"Kendim bulabilirim!" Sigaranın yanlış tarafını yaktı. Bir küfür savurdu ve bana, "Seni ilgilendirmez!" dedi. Aklı öylesine başından git-

mişti ki küllük yerine vazelin kabını kullanmaya başladı. Kabın yanında, kullandığı son kokainin buruşturulmuş, dörtgen kâğıdı duruyordu.

Annemin lisedeyken bir güzel konuşma yarışmasında kazandığı Eşanlamlılar Sözlüğü'nü yerden aldım ve sözlüğü baş aşağı çevirip salladım. Sayfaların arasından küçük, beyaz bir şeyin düştüğünü görünce bir an gözleri parladı. Bunun eski bir sakız ambalajı olduğunu anlayınca yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Ne arıyorsun?" diye ısrarla sordum.

"Kişisel bir şey!" dedi boğuk bir sesle.

"Mesela?" Sineklerin kanatlarını koparan ya da üstlerine mercek tutup karıncaları yakan çocuklardan daima nefret etmişimdir; ama şu anda ben anneme daha kötü bir şey yapıyordum.

"Mesela..." Bana yarı açık gözlerle baktı. Yalan söyleyeceğini biliyordum. Ama bulduğu yalan o kadar ipe sapa gelmez bir şeydi ki ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. "Babanın gönderdiği bir mektubu..."

Bunu söyledikten beş dakika sonra giyinmiş, merdivenlerden aşağı iniyordum. Temizlikçi bulmak için koşmuyordum. Büyükannemle büyükbabam gelene kadar evi kendim de toplayabilirdim; ama annemin içinde bulunduğu durum tek başıma halledemeyeceğim türden bir sorundu.

Büyükannemle büyükbabamın onu bu halde görmesine izin veremezdim. Yoksa Güney Amerika biletimin parasını asla vermezlerdi. Üç saatten daha az bir süre içinde kapımızda olacaklardı. Geceyi şehirdeki arkadaşlarında geçirmişlerdi. Evlerinde kaldıkları insanların adlarını bilseydim, onları arar ve annemin gıda zehirlenmesi geçirdiğini söylerdim. Acele etmem gerekiyordu. Onlar gelmeden önce sızarsa, annemi asla uyandıramazdım. Onlar eve geldiği sırada hâlâ ayık olursa, bu daha da kötü olurdu.

Apartman kapısından çıkınca, beş basamaklı sahanlıktan hop diye yere atladım. Koşmaya başladım ve anında yüzüstü yere serildim. Ayakkabılarımı bağlamayı unutmuştum. İtfaiyeciler itfaiye arabasını merkeze çekiyorlardı.

"Hey Finnski!" Biri bana seslendi. Aracın içeri girebilmesi için trafiği durduran itfaiyeci. "Ne bu telaş?"

"Anneme bir şey almam lazım." Cebimde altmış dolar vardı. Bu parayı *Field and Stream* dergisinin arka kapağındaki bir reklamda gördüğüm, yılan ısırığı geçirmeyen botlardan almak için biriktirmiştim. Fer de lance* yılanı, Yanomamo topraklarında yaşayan pek çok zehirli yaratıktan sadece bir tanesiydi. Ama o gün annemi düzeltemezsem bir yılan tarafından sokulma fırsatını bile yakalayamayacağımı biliyordum.

"Finn, bu gece köfte gecesi!" İtfaiyeciler ayda birkaç kere beni akşam yemeğine davet ederdi. Benim için üzülüyorlardı. Endişe içindeydim ve bir yandan da ayakkabılarımı bağlamaya çalışıyordum.

"Finn, yemeğe güzel anneni de getir!.." Evet, annem güzel bir kadındı. İtfaiyecinin bunu kötü bir niyetle söylemediğini de biliyordum ama o an için ona verebildiğim tek cevap, "Siktir git!" oldu.

Ben koşarken, arkamdan, "Kötü bir şey demedim be çocuk!" diye bağırdığını duydum.

A Bulvarı ile İkinci Cadde'nin kesiştiği yerdeki içki dükkânına doğru gidiyordum. Geometri dersinde benden kopya çekmesine göz yumduğum bir çocuk, bana oradan istediğim her şeyi alabileceğimi söylemişti. Çocuk üç kere içeri girmiş ve iki kere vurulmuştu. Üçüncü ile dördüncü kaburga kemiğinin arasına gömülmüş 32 kalibrelik mermiye dokunmama izin vermişti. Yani bu tür konularda sözüne güvenebileceğiniz türde biriydi. En azından o an öyle olmasını umuyordum.

East Village'ın bu tarafları o zamanlar bırakın güvenli olmayı, düpedüz tehlikeli bir yerdi. Üçüncü Cadde güvenliydi, özellikle Hell's Angel's blokunun olduğu taraf. Ama kendini Los Locos diye adlandıran çeteyle karşılaşmamak için zikzak çizerek Houston'ın aşağısına inmem gerekiyordu. Heriflerin gözü dönmüştü. Pitbull eşliğinde geziyorlardı.

Her şeyi düşünmüştüm. Aldığım bir gramlık kokaini anneme doğrudan vermeyecektim tabii. Görmediği bir anda cüzdanının içi-

* Orta Amerika ve Güney Amerika'ya özgü, çok uzun ve son derece zehirli bir yılan türü. (ç.n.)

ne koyacak ve sonra da şu "babamın gönderdiği mektup" için cüzdanına tekrar bakmasını önerecektim. Kendi kendime, bu kokain meselesi için büyükannemle büyükbabam gittikten sonra yaygara çıkaracağıma söz verdim ama bunun palavradan ibaret olduğunun farkındaydım.

İçki dükkânının adı Sammy's'di. Şarküteriye benzeyen ama penceresinde demir parmaklıklar olan ve raflarında da pek bir şey göremediğiniz bir yerdi. Yüzlerinde aynı ifadeyi taşıyan Rottweiler cinsi bir köpekle sahibi kasaya yakın bir yerde oturuyordu. Adam kamışla Colt 45 içiyordu. Kapıdan içeri girdiğimde, ter içindeydim ve nefes nefese kalmıştım.

"Ne koşturuyorsun böyle?"

"Hiç!"

"Ne istiyorsun?"

"Ben biraz, şey..." İçki dükkânının arka koridorunda birinin homurdandığını duydum. Bir vampir tarafından ısırılmadan önce Wall Street'te çalışıyormuş gibi görünen takım elbiseli bir adam bana bakarak burnunu çekti. Her seferinde küfür ederek iki kere aksırdı.

"Ha siktir! Hassssiktir!" İlk aksırışında burnunu eliyle kapatmayı başarmıştı. İkinci aksırışında burun deliklerinden bir parça sümük fışkırdı. Sümük köpeğin burnuna kondu. Bunun üzerine köpek homurdandı. Adam bana bir an, daha önce gördüğüm, burnunu *enebbe*'yle doldurmuş bir Yanomamo'nun fotoğrafını hatırlattı. Yanomamolar uçuştayken tanrılarını görüyorlardı. Aksıran adamla annem ne görüyor acaba diye merak ettim. Vahşi İnsanlara gitme fikri, bu yeri gözümde daha az ürkütücü kılmıştı.

"Ben biraz... şey almak..." Aynı şeyleri tekrar edip durmak istemiyordum. Köpek bile neden orada olduğumu biliyordu.

"*Está detrás de los* Lucky Charms?"*

"Lucky Charms mı?" Çok iyi anlamış ve ne yaptığımı çok iyi biliyormuşum gibi adamın işaret ettiği yere doğru yürüdüm.

İçki dükkânının arka tarafına geçtim ve birazdan olacakları merak içinde bekleyip, raftaki kahvaltı gevreklerine bakarak tam beş dakika geçirdim. Benimle ilgilenmek üzere birisi mi gelecekti? Yoksa bura-

* İsp.: "Lucky Charms bulunur mu sizde?" (y.h.n.)

larda bir yerde benim göremediğim bir kapı mı vardı? Nereden geldiğini bilemediğim bir sesle yerimden zıpladım. "Lucky Charms'ın arkasındayım, salak!" Raftaki tek Lucky Charms kutusunu çekip, duvardaki bir delikten bana gülümseyen bir yüz görünce çok şaşırdım. Adam kafasına dev bir örümcek ağına benzeyen file geçirmişti.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu. Bir parmağımı kaldırdım. Elli dolar istedi. Ona bir yirmilik ve üç onluk verdim, o da bana özenle katlanmış bir paket uzattı. Gevrek kutusunu arkamda bekleyen diğer müşteriye verdim ve paketi cebime koydum. Oradan çıkmak üzere ilerleyip kendi kendime, "Bir anne daha ne isteyebilir ki?" diye düşünürken, kapüşonlu bir sweatshirt giymiş iri bir herife tosladım.

"Özür dilerim!" dedim ve yanından geçip gitmeye çalıştım. Birden bileğimi kavrayınca korkmaya başladım. Boynundaki zincirin ucunda sallanan polis rozetini gördüğümde ise dehşete kapıldım. Nefes alıp verinceye kadar, içki dükkânı sivil giysili polislerle dolup taştı. Rottweiler kudurmuş gibi havlıyordu.

Polislerden biri, "Köpeği geri çek aşağılık herif yoksa ateş edeceğim!" diye kükredi.

Bir diğeri, "Eller yukarı!" diye bağırdı.

Kasadaki adam bir yandan İspanyolca küfredip, diğer yandan, "Hem ellerimi yukarı kaldırıp hem köpeği nasıl tutabilirim?" diyordu. Polislerden ikisi içki dükkânının arka tarafındaki, kahvaltı gevreklerinin bulunduğu koridorun duvarına elektrikli testere ve balyozla saldırmaya başladı. Köpeğe elektrik şoklu silahla ateş ettiler ve sahibine de copla vurdular.

"Cebinde ne var senin, çocuk?" Bana soruyu soran polis, ellerini kot pantolonumun cebine soktu ve içinden kokainle kütüphane kimliğimi bulup çıkardı. Kimlik kartının üstünde adresim yazılıydı.

"Demek adresin bu?"

Ağlamak istemiyordum, bu yüzden gülümseyip fısıltıyla, "Evet!" dedim.

"Burada komik bir şey mi oluyor sanıyorsun?" Yüzüme yerleşen mahvolmuş ifadeden olanları komik bulmadığımı anlayabilirdi. "Şansın varsa, bu paketin içinden pudra şekeri çıkar..." Paketi açtı ve dilini paketin içine daldırdı. "Hiç şansın yok!"

Polis bana bakıp gülümsedi. O anda beni bırakacağından emin olmuştum. Sonra ellerimi kelepçeleyip beni devriye arabasının arkasına oturttu. Üçüncü Cadde'de batıya doğru ilerliyorduk. Beni ıslahevine götürüyorlardı. Yerde oturmama rağmen, araç sağa sola hareket ettikçe can sıkıcı şekilde, devrilecekmişiz hissine kapıldım. Tutunacak bir şeyler aranırken, kefaletimi ödemeleri için aradığımda büyükbabama ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Evimize çoktan varmış olacaktı. Annemi o berbat halde görecekti. Bizi kim bilir kaç saatlik bir aile terapisiyle cezalandıracaktı? Polis oturduğumuz apartmanın önünde durunca, aklımdan geçenlerden daha beter bir şeyin olacağını düşündüm.

"Çık dışarı!" Kapıyı açtı ve dışarı çıkmam için tuttu.

"Burada ne işimiz var?"

"Annenle baban evde mi?"

"Hayır!" Yalan söylediğimi anlamıştı.

"Hadi çık dışarı." Direnemezdim. "Er ya da geç öğrenecekler. En azından annen bizimle ıslahevine kadar gelebilir..."

"Yalnız gitmeyi tercih ederim!.."

"Hayır, etmezsin!" Polis, ellerim kelepçeli bir halde merdivenlerden inmeme yardım ederken, siktir çektiğim itfaiyeci de bizi seyrediyordu. Aynı polis zile basıp kelepçelerimi çözdü.

Binada dahili telefonumuz yoktu ve annemi uyarmamın bir yolu da. Polis, kapıyı açtığı anda annemin harman bir durumda olduğunu anlayacaktı. İçerideki dağınıklığı görecekti. Annemi görecekti. Polis olduğu için, küllüğün içindeki buruşturulmuş kokain poşetini de fark edecekti.

Annem açık kapının aralığında durdu. Farklı... çok farklı biri gibi görünüyordu. Saçlarını yıkamıştı. Yüzünü temizlemişti ve sakal sürtünmesinin kızarıklığının yerini onu sağlıklı gösteren bir allık kırmızısı almıştı. Aman Tanrım, üzerine plili bir etek bile giymişti.

"Anneniz evde mi?" Polis onu ablam sanmıştı.

"Bu evdeki tek anne benim!.." Bu haliyle polise bir hata yaptıklarını bile söyleyebilirdi.

Çatı katımızın içini görebiliyordum. Kitaplık duvara dayanmış, kitaplar yerine yerleştirilmiş, sehpanın üzerine çiçekli bir vazoyla

üstü Brie peynirli, yarım daire şeklindeki krakerlerle dolu bir tabak konmuştu. Anlaşılan annem zulasını bulup kafasını toparlamıştı. Tutuklanmamış olsam ve ona kokaini getirmiş olsam bile, o kadar kısa sürede bu hale gelmesi bir mucize olurdu. Polis anneme rozetini gösterip sadede gelmeye başladı.

"On iki kırk beşte, oğlunuzu bunu satın alırken tutukladık!" Kokaini görünce, annemin yüzündeki sahte gülümseme ışığını sağlayan mum birden sönüverdi. Gözyaşları, polisle benim, annemin gözbebeklerinin toplu iğne başı kadar küçük olduğunu görmemizi engelliyordu. Görünen o ki annem kafasının güzelliğini eroine borçluydu ve bu sabah aslında kokain için o kadar da yanıp tutuşmamıştı.

Polis, anneme, "Oğlunuz bu şeyi başka biri için aldığını söylüyor..." derken, saçma bir sessizliği doldurmaya çalışıyordu sadece.

"O öyle söylüyorsa, doğrudur!" Annemle bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. Aramızda on santim kadar bir mesafe vardı ama hayatımız boyunca birbirimize o andan daha yakın olacağımızı sanmıyordum. Ama aramızdaki bağın kan bağıyla bir ilgisi yoktu. O an durumu fark etmemiştim, daha kötü olabileceği aklımdan geçmiyordu; çünkü annemin arkasında büyükannemle büyükbabamın durduğunu fark etmemiştim.

Büyükannem, "Bize onu kimin için aldığını söyle... o şeyi..." diye ısrarla sordu.

"Söyle hadi, Finn..." Annem cezasını çekmek istiyordu.

Hayır anlamında başımı salladım. Söyleyemezdim. Bu, annemin bu işten yakasını kolayca sıyırmasına izin vermek anlamına gelirdi.

İki

Annem, annesiyle babasının bizimle gelmesini istememişti; ama arabayla onu Center Caddesi'ndeki ıslahevine götürmek için ısrar ettiler. Volvo steyşın vagonlarıyla arkamızdan geliyorlardı. Arabalarının tamponuna, duyarlı oldukları konuların etiketlerini yapıştırmışlardı: "McCarthy '72" "Bombalar Yasaklansın!" "Balinaları Kurtarın!" "Akıl Ziyan Edilecek En Kötü Şeydir!" Dikiz aynasından annemin ağzına sıçtıklarını görebiliyordum. Polis sarı ışıkta her geçişinde aracı yolun kenarına çekip onları beklemek zorunda kalıyordu. Büyükbabam hiç kaza yapmamış olmasıyla gururlanırdı.

Islahevindeydim. Bu yer insanın aklına sabıka fotoğraflarını, parmak izi kayıtlarını, coplarını parmaklıklara vurarak koğuşa "uyanma" çağrısı yapan sadist gardiyanları, mahkûmların vücutlarındaki deliklerde kaçak mal aramalarını, nezarethane çetesi tarafından gerçek-

leştirilen uluorta tecavüz görüntülerini getiriyordu. Kaderin bu sabah bana oynadığı oyunlar arasında, göğsünde boydan boya "Beyazları Sikerim!" dövmesi bulunan, Rashid adlı yüz yirmi kiloluk bir mahkûmun tecavüzüne uğrayıp bekâretimi kaybetmek de varsa bunun hayatımın en şanslı günü olacağını düşünüyordum. Büyükannemle büyükbabama bu aklımdan geçenleri anlatsam, bunun ayrımcı bir düşünce olduğunu bile söyleyebilirlerdi. O yıl çok popüler olan, televizyonda haftanın filmi olarak gösterilen bir filmde Matt Dillon'ın kardeşinin başına da böyle bir şey gelmişti. Tecavüz sahnesindeki, "Bırak kendini, yavrum!.." sözleri kulağımda çınlayıp duruyordu.

Ancak yaşadığım şeyin; yani bu ıslahevi meselesinin pek çok insanın ruhsal dengesini bozup hayatlarını mahveden tecrübeler gibi, kendimi hiç hazırlamadığım, şimdiye kadar gördüklerim arasındaki en beter kâbus olduğu ortadaydı. Neyse ki sabıka kaydının çıkarılması, parmak izi alınması ya da çıplak arama yapılması gibi şeyler olmadı. Etrafta gördüğüm, sadist bir gardiyana benzeyen tek şey büyükannemdi. Nana, kendisine böyle hitap edilmesini isterdi; beni koydukları pencereli odaya gelmiş bana "arkadaşlık" ediyordu. O sırada büyükbabam da annemin gözetimine verilmem konusundaki evrakın tamamlanmasında Bayan Pyle adındaki bir sosyal hizmet gönüllüsüne, anneme ve polise "yardım" ediyordu.

Altmış yaşındaki büyükannemin, geçmişini de göz önünde bulundurarak, hayatında anlamsız bir şeyi olmayan; düğününde siyah bir nedimesi olmasının, Adlai Stevenson'a oy vermesinin, bir sosyal hizmet gönüllüsü olarak uzmanlaşmasının, saçlarını güzellik salonunda yaptırmamasının, sadece halka açık sahalarda golf oynamasının, torununun gözü önünde gölde çırılçıplak yüzmesinin bir anlamı olduğunu düşünen; bütün bunların onu herkesten daha iyi bir insan yaptığına bütün kalbiyle inanmış bir kadın olduğunu görebiliyorum. Özellikle sizden daha iyi bir insan olduğunu düşünürdü ama tabii sizden daha iyi bir insan olduğu için, bunun böyle olduğunu dile getirmezdi. Onu üstün bir ahlâk abidesi olarak tanıdığınız sürece, size bir hayli merhametli davranabilirdi.

Onunla ıslahevindeki penceresiz odada birlikte geçirdiğimiz

uzunca bir süre boyunca, aslında beyaz saçlı, kaplama dişli, bana büyükbabamın aldıklarından daha güzel hediyeler alan yaşlı bir kadından ibaretti sadece. Bir Snickers çikolatasını benimle paylaştı ve kısa bir sohbetin ardından büyükannem sandalyesini çekip bana yaklaştı. "Biz arkadaşız, öyle değil mi Finn?"

"Elbette... Yani akrabayız..."

"Kesinlikle... Hem arkadaşın hem büyükannen olduğuma göre, umarım bana her şeyini anlatabileceğini biliyorsundur..." Bakışlarımı ayaklarıma indirmem üzerine ilerleme kaydettiğini sanmıştı. Oysa, odada yalnız olsaydım, polislerin ayakkabı bağcıklarımı alacaklarını düşünüyordum o sırada. Filmdeki çocuk kendini ayakkabı bağcıklarıyla asmıştı. "Anlattığın herhangi bir şeyi kimseyle paylaşmayacağım konusunda bana gönül rahatlığıyla güvenebilirsin demek istiyorum..."

"Biliyorum Nana..."

"Güzel!" Bana sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Peynir, kraker ve Chanel No.5 parfüm kokuyordu.

"O halde anlat bana Finn, dürüstçe. O şeyi kimin için aldın? O şeyi..." Nana kokain sözcüğünü ağzına almak istemiyordu.

"Kendim için..." Bu bir bakıma doğruydu.

"Ama polise başka birisi için..."

"Büyükanne, yalan söyledim. İlk başta öyle söyleyip kendimi kurtarmaya çalıştım sadece..."

"Suçu üzerine alarak o kişiye iyilik mi yaptığını sanıyorsun?" *O kişi* deyişi hoşuma gitmemişti.

"Kimsenin suçunu üzerime aldığım yok!" Çenemi baş ve işaretparmağıyla tutarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Büyükbabanla benim aptal olduğumuzu mu sanıyorsun?" Böylelikle her şeyi bildiğini anlamış oldum.

"Asla böyle bir şey düşünmedim!.." Kendimi hasta, yorgun ve söylediğim yalanlar yüzünden korku içinde hissediyordum. İçinden çıkmaya çalışırken kendime daha derin bir çukur kazıyordum. Bütün bu yaşananlar annemin yüzünden oluyordu, benim yüzümden değil. Annemin gıcırdayıp duran yatağını, o kahrolası İngiliz'i, vazelin meselesini düşündüm ve Nana da elimi tuttuğunda, ona her şeyi anlatmaya hazırdım.

"Sana son bir şans daha veriyorum, Finn. Şimdi bana doğruyu söylersen, babanı görebilmen için istediğin uçak biletini alırım!" Bunu oyunu o kazanmış gibi söylemiş olmasaydı –zaafımı gördüğünden bu kadar eminmiş gibi davranmasaydı ki aslında zaafımı yakalamış falan da değildi– duymak için bu kadar can attığı şeyi ona söylerdim.

"Yanomamoların, cadıların büyülü değneklerini vajinalarında sakladığına inandığını biliyor muydun?"

"Sen de tıpkı onun gibi çıldırmışsın!.." Büyükannemin gri gözlerinin gözyaşlarıyla parladığını görüyordum. Bana da anneme baktığı gibi bakıyordu.

"Böyle davranarak ne annene ne kendine yardım edebilirsin..." O anda sosyal hizmetli kapıyı açtı. Annem, büyükbabam ve polis onun arkasında duruyordu. Annem her iki elinde de tahliye kâğıtlarımı tutuyordu. Halinden, bir doz bir şey almaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Sosyal hizmetli, anneme üç hafta sonra ıslahevi mahkemesine çıkmamız gerektiğini hatırlattı. Polis de bu şansı iyi değerlendiremeyecek olursam, beni kesinlikle ıslahevine göndereceğini söyleyip uyardı. Elini sıktım ve sanki beni yakaladığı için bana bir iyilik yapmış gibi, "Teşekkür ederim!" dedim.

Durum daha da kötüye gitmeden, bir an önce oradan çıkmak isteğiyle annemin elini tutup, onu kapıya doğru sürükledim. Sosyal hizmetli, büyükbabama, yüksek lisansını yaptığı sırada, onun bir kitabını okuduğunu söylüyordu. Büyükbabamın elini sıktı. "Sizinle tanışmak benim için gerçekten büyük bir onur, Doktor Earl..."

Büyükbabam parmağıyla papyonuna dokundu ve "Daha hoş bir vesileyle tanışamadığımız için üzgünüm, Bayan Pyle" dedi. Kadına onu araması için kartını verirken, Nana da büyükbabamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Polis, çıkış işaretinin yanındaki kola makinesine bozukluk atarken, büyükbabam boğazını temizleyip konuşmaya başladı: "Memur bey, Bayan Pyle da buradayken sizlere aslında yanlış kişiyi tutukladığınızı düşündüğümü söylemek istiyorum."

"Bakın, ben oradaydım ve..." Polis kibar olmaya çalışıyordu ama artık sinirlenmeye başladığı anlaşılabiliyordu.

"Bu çocuk uyuşturucuyu annesi için alıyordu. Bir insanın kendi kızı hakkında böyle bir şey söylemek zorunda kalması hiç hoş bir durum değil ama..."

"Sen nasıl olur da..." Annem titremeye başlamıştı.

"Bunu söylemek için neden bu kadar beklediniz?" İşte şimdi polis gerçekten polise dönüşmüştü.

"Öz çocuğunun başına gelenler, Elizabeth'i şoke edip, onun tedaviye ihtiyacı olduğunu ve sorumluluğu üstlenmesi gerektiğini anlamasını sağlar diye umut etmiştim..." Büyükbabam fareler ve elektrikle yaptığı deneylerden çok şey öğrenmişti.

Polis anneme doğru yaklaşıp ona yan yan baktı. Gözyaşları onu bu kez kandıramazdı. Gözbebeklerinin küçüldüğünü görüyor olmalıydı. Burun çekişleri şüpheli bir hal almıştı. Polis anneme bir kayanın altında yaşayan bir yaratıkmış gibi baktı. Büyükbabama, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Eğer kızım çocuğu bize teslim edip bugünden itibaren bir rehabilitasyon programına başlamayı kabul etmezse, sizden evini aramanızı isteyeceğim. Yeterince narkotik madde bulacağınıza eminim..."

"Bunun için arama emri gerekiyor..."

Gitmek için annemin kolunu çekiştirdim. Polis yolumuzu kesti. Kaçmamıza izin vermeyeceklerdi.

"Size çantasını aramanızı öneriyorum." Nana, çantasına uzanınca, annem sıçrayıp geri çekildi ve arkasındaki sandalyeyi devirdi.

"Liz, bize neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

Çantasını eliyle sıkıp göğsüne bastıran annem sarsılarak titremeye başlamıştı şimdi. Ağzını açtı. Ağzından hiçbir şey çıkmayınca, onun yerine ben bağırarak odadakilerin üstüne saldırdım.

"Kesiiiiin şunuuuu!" Yanomamolar, eğer bir çocuk bağırırsa, ruhunun bedeninden çıkıp uçabileceğine ve ruhun kötü güçler tarafından yakalanıp yeneceğine inanırlar. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum; ama kesin, aklımı kaçırmak üzereydim.

Annem beni geri çekti ve "Tamam Finn, her şey yolunda..." dedi. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama sesinde daha önce işitmediğim türde bir rahatlık vardı.

Büyükbabam öne çıktı. Anneme, neredeyse ona temas edecek

kadar yaklaştı ve bakışlarıyla onu baştan aşağı taradı. "Elizabeth, bu durumun beni ne kadar üzdüğünün farkında değilsin!" Annem insanların ona bu kadar yaklaşmasından nefret ederdi. Büyükbabamın annemi, soğukkanlılığıyla tahrik etmeye çalıştığını görebiliyordum. Annemin ona saldırmasını sağlayıp, o lanet olası kitabını okuyan sosyal hizmetlinin gözü önünde forsunu söndürmek için çaba sarf ediyordu. Annemin onu iteceğini, polisin yanında ona vuracağını hesaplıyordu. Böylelikle fiili saldırıdan onu tutuklatabilirdi ve hayranı olan sosyal hizmetli de mükemmel bir tanık olurdu. Bu sayede annemi devreden çıkararak beni alıp götürebilirlerdi. Birdenbire, Volvo kullanan bu *Amahiri-teri*'lerin beni kaçırıp ormansız banliyölerine götürmeye çalıştıkları gözümde netlik kazanmıştı.

Annem çantasını polise verdi. Pes etmişti. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Polis çantayı sosyal görevlinin masasına boşalttı. Çantada yedi tane bir dolarlık banknot, otuz yedi sentlik bozuk para, bir saç fırçası ve prezervatif dışında bir şey yoktu. Herkes, özellikle de annem çok sessizdi. Biz kapıdan çıkıp giderken anne ve babasına, "Hayal kırıklığına mı uğradınız yoksa?" diyebilecek kadar bir süre duraksadı. Görünüşe bakılırsa biz kazanmıştık. Ama gerçek bir zafer duygusu hissetmiyorduk. Eve doğru yürürken, hayatımdaki her şeyin değiştiğinin farkındaydım.

"Artık her şey çok farklı olacak!" dedi. Annem elimi sanki ikimizden birinin kaybolacağını düşünüyormuşçasına sıktı. "Başaracağız!" Bunu dört senedir söyleyip duruyordu.

"Biliyorum!" Parmaksız eldiven giydiğim zamanlardan bu yana, annemin elini hiç bu şekilde tutmamıştım.

Çatı katımıza dönmüştük. Annem banyo aynasında kendine bakıyordu. Çantasından saç fırçasını çıkardı ve fırçanın kıllarını tutan lastik tabakayı yerinden söktü. Tabakanın altında, küçük zarflar halinde katlanmış iki beyaz poşet ve sarımsı, saydam bir eroin paketi saklıydı. Speedball* yaptığını o zaman anlamıştım. Bütün bunları yaparken banyonun kapısını kapatmaya bile zahmet etmeyişine şaşırmıştım. Artık birbirimizden bir şeyler saklama durumumuzu aşmış

* Eroinle kokain karışımı bir uyuşturucu. (ç.n.)

olduğumuzu düşündüm ya da en azından uyuşturucuyla ilgili olan kısmı.

Şunu düşündüm: Demek ki artık böyle bir farklılık olacak. Eğer çantasını ararken polis, saç fırçasını da kontrol etmiş olsaydı, neler olabileceğine dair bir yaygara koparmaya hazırlanıyordum. Ama artık ona sadece, uyuşturucularını klozete boşaltıp sifonu çekmesine çok şaşırdığımı söyleyebilirdim.

Ardından telefonu banyoya çekip kapıyı kapattı. Evde bütün özel telefon görüşmelerinin yapıldığı yer banyoydu. Hâlâ annemin zulasının üstüne sifonu çekmesinin şaşkınlığı içindeydim. Telefon konuşmasını dinlemek üzere banyo kapısına doğru giderken her zamankinden daha yavaş hareket ettim. Bütün yeniyetmeler gibi ben de –benimkiler dışında– insanların bütün sırlarını paylaşması gerektiğini düşünüyordum. Annemin kimi aradığını öğrenebilmek için kapıya kulağımı zamanında dayayamamıştım. Tek yakalayabildiğim annemin kısaca, "Mermilere ulaşamıyorum..." deyişiydi. *Mermilere* mi? Uyuşturucularını tuvalete atma konusunda aceleci davrandığına karar vermiş pişmanlık mı duyuyor acaba, diye paranoyakça düşüncelere kapıldım. Daha da paranoyaklaşıp, birisine intihar edeceğinden bahsediyor diye düşünmeye başladım. Evde bir tabanca olmamasının önemi yoktu. Erkek arkadaşlarından birinin, dostluğumu kazanmak için gerçekten başarılı bir girişimde bulunarak bana hediye ettiği BB tabancasını* çöpe atmamı isteyerek sergilediği, silah karşıtı tutumunun da... Ne anneme ne kendi hayal gücüme güvenmediğim için ve sadece doğal merakımın peşinden giderek anahtar deliğinden içeri baktım.

Annem klozetin üstünde oturuyordu. Marlboro paketindeki son, filtre taktığı sigarayı içiyordu. Onu gözetlediğimi biliyordu. Konuştuğu her kimse ona, "Bana çekip gitmeyeceğine... dair söz ver!" dedi. Kapıyı açmak üzere öne doğru uzandı ama sonra tekrar klozete çöktü. "Finn, senden gizli bir şey..." (Uyanık kalmakta zorlandığını görebiliyordum.) "...yapmıyorum!" Kırk saatten fazla bir süredir uyumamıştı. Konuşmakta zorluk çekiyordu. Gözleri yuvalarına kaçmıştı. Boynunu dik tutamıyordu. Başının yan tarafını duvara çarptı. Çı-

* Hava tüfeği. (ç.n.)

kan ses bilincini yerine getirdi. "İkimiz için bir şeyleri halletmeye çalışıyorum..."

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Sana sonra anlatacağım. Şimdi uslu bir çocuk olup aşağı in ve bana bir kahveyle sigara al!"

Lafayette'in köşesindeki Joe'nun Büfesi'ne doğru yürürken, annemin Güney Amerika'daki babamla konuştuğu hayaliyle oyalandım. Belki de yanlış duymuştum. Belki babama, "Mermilerine ulaşamıyor musun?" diye sormuştu. Belki de o anda babamın başı dertteydi. Yanomamolar artık ona düşman kesilmişlerdi belki. Kafamdan böyle düşünceler geçirmenin çok çocukça olduğunu biliyordum ama bu tür şeyler düşünmek *The Waltons*'ın son derece berbat bir bölümünü seyretmek kadar karşı konulmazdı. Böyle diziler seyrederek vaktinizi ziyan etmekten utanç duyar ama kendinizi aptalın teki gibi hissedip ağlayacak duruma gelene kadar kendinize engel olamazsınız.

Anneme sigarasıyla kahvesini, kendime de akşam yemeği olarak iyi pişmiş patates kızartması alırken, her ne kadar annemin telefonda babamla konuşmadığını bilsem de böyle bir hayal kurmanın o kadar da aptalca olmadığına karar verdim. Bu gece babamı aramamız gereken geceydi belki de. Mektubunda Venezuela'daki ana kampında telsiz telefonu olduğunu yazmıştı. Aramızdaki saat farkını hesapladım. Şu anda uyanık olmalıydı. Annem babamı arayıp bir sürpriz yapabilir ve ona, ziyaretine birlikte geleceğimizi söyleyebilirdi.

Eve döndüğüm zaman, annemin kahvesini içip babamı araması için artık çok geçti. Annem banyoda, göğsüne bebek gibi yatırdığı telefonla sızmış, yerde yatıyordu.

Üç

Ertesi sabah, ereksiyon olmuş bir halde uyandım. Her zamanki gibi... Annem odamda valizimi hazırlıyordu. Oldukça şüpheli bir durumdu. Gripten kendini merdivenlerden atarak kurtulmaya çalışan biri gibi görünüyordu.

"Hasta mısın?" Burnunu çekip duruyor, kramplardan iki büklüm oluyordu.

"Buna geri-çekilme* deniyor!" Kot pantolonumu giyerken, bu kadar açık konuşmasını takdir ettim. "Tamamen iyileşmeden önce, durum olduğundan daha berbat bir hal alacak. Birkaç gün içinde iyileşirim..."

* İngilizce'si *withdrawal* olan sözcük, uyuşturucudan elini eteğini çekmek anlamında kullanılıyor. (ç.n.)

Çıplak ayağımla valizimi işaret ettim. "Nereye gidiyorum?"

"Birlikte gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz o halde?" Güney Amerika'ya gitmediğimizi biliyordum çünkü valizime süveterlerimi yerleştiriyordu. Valize, sahip olduğum tek puantiyeli kravatımı da koyunca, büyükannemle büyükbabama teslim olduğunu düşündüm.

"Bunu dün gece konuştuk, Finn!.."

"Hayır, konuşmadık!" Banyoda sızıp kaldığını unutması beni kızdırmıştı. "Nereye gidiyoruz?" Bir cevap almak için sabırsızlanıyordum.

"Vlyvalle'a!" Bunu oldukça gururlanarak söylemişti.

"Hangi cehennemde orası?"

"Bir yerde işte..." Sırtında bir maymun varmış ve bağırsaklarını sıkıyormuş gibiydi. Kramplar ve ishal annemi sendeleterek banyoya sürükledi. Sifonu çekip banyodan dönünce kötü haberi verdi. "New Jersey'de bir yer..."

"New Jersey mi?" Bunu Devil's Island'de hapse mahkûm edilmişim gibi söylemiştim. Benim için gezegen üzerinde Güney Amerika'dan öte bir yer yoktu. "Ne kadar süreliğine gidiyoruz?"

"Bir süreliğine..."

"Neden? Neden New Jersey?"

"Çünkü işim orada!"

"Ne zamandan beri?"

"Dün geceden beri."

"New Jersey dünyanın en siktiriboktan yeri! Büyük bir kamyon durağı..."

"Vlyvalle farklı bir yer..."

"Ne tür bir iş yapacaksın?"

"Fizik tedavi..." Yine kramp girmişti.

"Kimi tedavi edeceksin?"

"Bir... adamı. Bize kalacak yer ve..." Çabucak yatağımın üzerine çöktü yoksa yığılıp kalacaktı.

"Gecenin bir yarısı adamın tekine telefon ediyorsun ve o da sana bir iş ve ev mi veriyor?"

"On beş yaşında biri tarafından sorguya çekilecek halim yok! Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

"Sana o şeyi alırken yakalanan çocuğum ben..." Susmam için elini kaldırdı. Onu incitmenin yollarını biliyordum. "Şu adam özel bir arkadaş mı?"

"Evet."

"Senin şu İngiliz gibi yani!.." Hayır anlamında başını salladı. "New Jersey'de okula gitmek zorunda olacak mıyım?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Finn. Onu sonbaharda düşünürüz."

"Bunu bilmem gerek." Anne babama, büyükannemle büyükbabama bağlı olma düşüncesinden nefret ediyordum. Bana hayal kırıklıklarıyla dolu tuzaklar kurmaktan başka bir şey yapmayan geniş bir yetişkin dünyasıydı bu. Asla göremeyeceğim ve sizi, "Merhaba, fenerini istiyorum ve eğer vermeyecek olursan baltamla kulaklarını keserim!" diye selamlayacağından emin olabileceğiniz Amazon'un Vahşi İnsanlarını tercih ederdim. İstedikleri cevabı alamayınca, birbirlerini yanan sopalarla hafifçe yakan o insanları. Hem ayrıca ben bakir bir gençtim. "New Jerseyli kızların saçları çok kabarık ve pembe ruj sürüyorlar..."

"Hepsi öyle değildir, Finn!" Annem güldü, bense kaşlarımı çattım. O eroin kullanıyordu ve ben de o an ona bir tokat atıp suratındaki gülümsemeyi silmek isteseydim tıpkı bir sitcomun karakterleri gibi görünürdük.

"Buradaki arkadaşlarım ne olacak peki?" diye bağırdım.

"Hangi arkadaşların?" Bu söylediği kulağa zalimce geliyordu ama aslında doğruyu söylüyordu. "Hector'u mu kastediyorsun?" Hector şu vurulan çocuktu. "Şapırdak'ı mı yoksa? Şapırdak'ı özleyeceğini söylemiyorsun değil mi cidden?" Annem Şapırdak için üzülürdü ama ne yerse yesin çıkardığı şapırdatma sesi yüzünden ona sinir olurdu. Annem görgü sahibi bir uyuşturucu bağımlısıydı. "Gittiğimiz yerde daha iyi arkadaşlar edinirsin!.."

Zil çalınca annem yerinden zıpladı. "Şoför geldi galiba..." Bunu sanki kapımızı her gün bir şoför çalıyormuş gibi söylemişti.

"Ne şoförü?" Beni yine tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

"Yanında çalışacağım adam, bizi oraya götürmesi için bir şoför gönderecekti!"

"Bu adamın bir adı var mı?"

"Bay Osborne!" Bu, uyuşturucu alabilsin diye anneme sırt masajı karşılığında bir sürü para ödeyen para babasının adıydı. Osborne'un büyükbabamdan daha yaşlı olduğunu ve hastaneden daha yeni çıktığını düşününce, erkek arkadaş kategorisinde onu şu İngiliz'le bir gördüğüm için kendimi biraz suçlu hissettim. Ama anneme birdenbire iş teklif etmiş olmasından ötürü onunla ilgili kafamda kesinlikle şüphe de uyanmıştı.

"Finn, pencereyi açıp adama on dakika içinde aşağıda olacağımızı söyle!"

"Büyükbabamla Nana'nın bu işten haberi var mı?"

"Hayır..." Onların adını anmak bile annemi korkutuyordu. "Onlara oraya gidip ben... temizlenince haber veririz..."

Anlaşılan, büyükbabamlar her şeyi öğrenmişti; çünkü aşağı bakınca, eyalet dışından bir polis arabasının evimizin önüne park ettiğini gördüm. Geniş kenarlı Smokey the Bear* tarzı bir şapka giymiş siyah bir polis başparmağıyla zilimize basıyordu. Anneme aşağıda kimin beklediğini söyleyince, sanki birisi elini arabanın kapısına sıkıştırmış ve gaza basmak üzereymiş gibi inledi. "Yine aynı şeyi yapacaklar!.." deyip içmeye başladı.

"Kim?"

"Annemle babam!" Odanın içinde birdenbire, korku içinde iki ergene dönüşmüştük.

" 'Aynı şeyi' mi?.. Seni daha önce de mi tutuklatmaya çalıştılar yoksa?"

"Beni... Oak Knoll'a yatırmışlardı..." Bu, büyükbabamların Connecticut'taki evlerine gitmek üzere bindiğimiz otobüsün önünden geçtiği, lüks bir akıl hastanesinin adıydı.

"Neden yaptılar ki bunu?"

"Çünkü seni... doğurmamı istemiyorlardı..." Zil çalıyordu.

"Kürtaj olmanı mı istiyorlardı?"

"Evet! Bana senin hayatımı mahvedeceğini söylüyorlardı. Şimdi de benim senin hayatını mahvettiğimi söylüyorlar..." Ne söylediğini anlamaya çalışırken, aklım Yanomamolara kaydı. Kürtaj yaptırmı-

* Amerika'da Orman Bakanlığı'nın insanları orman yangınları konusunda uyarmak için afişlerde kullandığı şapkalı bir ayı maskotu. (ç.n.)

yorlardı. İstemedikleri çocukları dışarı bırakıyorlardı. Sonra da bebeklerin cesetlerini yakıp küllerini yiyorlardı. Yaptıkları bu şeye ne ad verdiklerini hatırlayamıyordum.

"Madem seni oraya yatırdılar, sonra nasıl oldu da onları bu arzularından vazgeçirebildin?"

"Babanın karısıyla bir anlaşma yaptım..." Şimdi de ikimizi düşünerek ağlamaya başlamıştı.

"O zengin kaltakla mı?"

"Zenginler her şeyi yoluna koyabilir..."

"Endo-cannibalism..."*

"Ne?"

"Yanomamoların çocuklarının küllerini yemelerine verilen ad!" Zil çalmıyordu artık. Duyacağımı duymuştum. Anneme daha fazla soru sormak istemiyordum. Dünya üzerinde kendimden daha çok üzüldüğüm tek kişi annemdi. "Buradan çıkmamız gerek..."

Annem beni dinlemiyordu. Yaptığı tek şey iç çekip ağlamaktı. "Seni kaybetmeyi istemedim..."

Birdenbire, dünyayı karşısına alan biz olmuştuk. Sanırım, bu baştan beri böyleydi. Bilebileceğimi düşündüğümden daha fazlasını biliyordum artık. En kötüyü duyduğumu düşünüyordum. Bu durumdan memnundum; çünkü bunun, beni şaşırtacak hiçbir şey kalmadığı anlamına geldiğini sanıyordum. Bu son tuzaktı.

"Çatıya çıkıp yan binaya geçebiliriz. Oradan da sessizce aşağı ineriz..." Bir kaçış planı yapmak, bir kaçış yolu olabileceğine inanmamı sağlamıştı. Annemin kolunu çekiştiriyordum ama o öylece oturup duruyor, kilitlenmiş gibi önündeki boşluğa bakıyordu.

Siyah polis yangın merdivenine çıkmıştı ve oradan içeriye, bize bakıyordu. Üniforması o kadar temiz ve ütülüydü ki bir geçit töreni için hazırlanmış olduğunu sanırdınız. Yatak odamın penceresinden, sanki susuz kalmış kötü bir bitkiye bakıyormuş gibi içeriyi gözetliyordu. Dikkatimizi çekmek için parmağındaki yüzükle camı tıklattı. Ardından da hâki renkli, apoletli gömleğinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı.

* İnsanın kendi ailesinden, kültüründen ve bulunduğu sosyal gruptan ölen kişileri yeme eylemini ifade eden terim. (ç.n.)

"Elizabeth Earl?" Annem sanki adam başka birine seslenmiş gibi etrafına bakındı. Polis pencereyi açmak üzereydi.

"Sen de Finn Earl müsün?" Bacağının tekini pencereden içeri attı. Ağzımdan pat diye, "Arama emriniz var mı?" cümlesi çıkınca, adamın yüzüne köpek bokuna basmış gibi bir ifade yerleşti.

"Hayır! Arama emriyle bir işimiz yok!" Çıkışım adamı yavaşlatmamıştı bile. "Bay Osborne buna ihtiyacım olacağından hiç bahsetmemişti..."

Annem ayağa kalktı ve gözyaşlarını sanki başka birine aitmiş gibi silip gülümsedi.

"Bay Osborne, bizi götürmek üzere bir polis gönderdiğini söylemişti... Sizi böyle karşıladığımız için özür dilerim..."

Polis annemin özrünü kabul etmek yerine bir kart uzattı. Üzerinde şöyle yazıyordu: "REGINALD T GATES, Polis Şefi, Vlyvalle, New Jersey." Adının altında da şu slogan vardı: "Güvenliğiniz için hizmetinizde."

Gardırop büyüklüğündeki odamın içinde adam hayattan daha büyükmüş gibi görünüyordu. Port-O-San gibi yapılı bir vücudu vardı. Tıraşlı, kapkara derili kafası, siyah bir havuz topu gibi pürüzsüz görünüyordu. Bana bir şeyi anımsatıyordu. Foku mu? Yoksa İdi Amin'i* mi?

"Bay Osborne yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşünmüştü..." Şef Gates yavaş ve net konuşuyordu. Lafını sarf etmeden önce bir süre düşünüyordu ve ne kadar endişelenirse endişelensin, bunu kendine saklar gibi hali vardı. "Ayrıca Bay Osborne'dan, size teklifini kabul etmek zorunda olmadığınızı hatırlatmam konusunda bir direktif aldım. Fikrinizi değiştirdiyseniz eğer, bunu anlayışla karşılayacaktır..."

İkimiz adına ben cevap verdim: "Ben eşyalarımızı indireyim."

---

* 1971-1979 yılları arasında Uganda'da Devlet Başkanlığı yapmış, askeri bir diktatör. (ç.n.)

Dört

Holland Tüneli'nden geçerek New York'a veda ettik. Polis aracının arka koltuğundaydık. Bizi Osborne'un polis şefinden bir tel örgü ayırıyordu. Korumalı olarak gözaltındaymış gibiydik. Annemin sırtındaki maymun bağırsaklarına düğümler atıyordu hâlâ. Şefle ne zaman ufak bir sohbet girişiminde bulunsa, özür dileyip en yakın umumi tuvalette durmasını rica etmek zorunda kalıyordu. Henüz otuz kilometre bile gitmeden yol üstündeki iki restoranda ve bir turnikede durmuştuk. Annemin ilk durduğumuz restoranın tuvaletinden dönmesini beklerken, Gates'e, "Bay Osborne bu tür şeyleri çok sık yapar mı?" diye sordum.

"Açıkçası bu soruya" dedi Gates, bir yandan ayçekirdeği yerken, "şöyle cevap vermem gerek..." (Çekirdekleri altın kaplama ön dişiyle ikiye ayırıp, kabukları bir Dixie bardağına atıyordu.) "...hem evet hem hayır!.."

Annemin isteği üzerine ikinci duruşumuzda, gençliğimin verdiği pervasızlıkla soruşturmama devam ettim. "Bu Osborne denen herif, ne işle..." Gates laubaliliğimi kınarcasına ağzındaki çekirdek kabuğunu benim olduğum tarafa püskürttü. "Yani Bay Osborne zengin olmasının dışında ne iş yapar demek istemiştim..."

"Eğer yeterince paran varsa, zengin olmak tam zamanlı bir iştir zaten!" Bu, o an kavrayabileceğimden öte bir cevaptı.

Üçüncü durağımızda, çekirdek yiyip duran polise tam, Bay Osborne'un nasıl bu kadar zengin olduğunu sorma küstahlığında bulunmak üzereyken, bu kez soru soran şef oldu.

"Annenin nesi var?" Gates soruyu sorarken yüzüme bakmamıştı. Gözlerini ufku dolduran trafiğe, alışveriş merkezlerine ve tamirci dükkânlarına dikmişti.

"Gıda zehirlenmesi..." Bunu pat diye söyleyivermiştim. Yalanımı daha inandırıcı kılacak ayrıntılar üzerinde düşünüyordum. "Galiba yediği karides bayattı. Dün akşam eve Çin yemeği istemiştik. Egg rolls* da bana biraz kötü kokuyor gibi gelmişti..." Uzaktan, bir buldozerin New York'un çöpünü gömdüğünü görebiliyordum.

"Annenin şansı varmış!"

"Nasıl yani?"

"Böyle bir gıda zehirlenmesi adamı hastanelik eder..."

"Aslında durumu göründüğünden daha ciddi..."

"Bay Osborne da öyle düşünüyor. Vlyvalle'da Çin yemeği bulamazsın bu arada..." diye uyardı beni.

"Evde Çin yemeğini seven sadece benim!"

"Öyle mi?" Annem, ayakkabısına yapışmış bir parça tuvalet kâğıdıyla tuvaletten çıkıp geldi. Bu görüntü, en az Gates'in annemin bir Yoo-Hoo'yla son Valium'unu** gövdeye indirdiğini anlamamış ayağına yatması kadar utanç vericiydi.

Gates bana, "Sen önde benimle otur. Annen de arkada uzanıp dinlensin biraz!" diyene kadar, onun, beni tutuklayan polisten daha büyük bir sik kafalının teki olduğunu düşünüyordum. Fikrimi söyle-

* Çin mutfağına özgü, içine sebze ve et konup kızartılarak yapılan hamur işi bir yiyecek. (ç.n.)

** Valium: Yatıştırıcı bir ilaç. (y.h.n.)

diği bu sözden öte, ceketini katlayıp annemin başına yastık yapsın diye vermesi değiştirmişti.

Batıya doğru ilerlerken, çöplüklerin, alışveriş merkezleri ve kabarık, hacimli saçların yerini, erkek arkadaşlarının lise üniformalarının ceketlerini giyen, uyuşturucu dükkânlarıyla içecek makinelerinin önünde oyalanıp duran ve hiç arzulamadığım kızların yaşadığı banliyöler aldı. Gates kestirme yolların hepsini biliyordu. Önce, aynı biçimde tasarlanmış evlerle dolu, yalanası çimenlikleri olan banliyölerin içinde zikzaklar çizip, altı yatak odalı evleri ve akçaağaçların sıralandığı bulvarlarıyla kendini belli eden lüks yerleşimlerin içinde dolaştık. Biz yol aldıkça, kızlar bana sanki daha da sarışınlaşıyormuş gibi geliyordu.

Bir süre sonra, herkesin BMW'ler ve Mercedes Benz'lerle dolaştığı, kamyonet şoförlerinin bile sanki LL Bean'den alışveriş yaptığı izlenimini veren, kaldırımsız kasabaların içinden geçmeye başladık. Ortalıkta sanki hiç yaya yokmuş gibiydi. Newark'a gelince, New York'u daha da özler oldum. Öylesine yurt özlemi duyuyordum ki içimden çöp kutularını tekmelemek ve çöpleri bu geniş, düzenli çimenliklere saçmak geliyordu. New Jersey'nin de aslında büyük bir çöplük olduğunu düşününce, kendimi biraz rahatlamış hissettim.

Annem arabanın arkasında baygın bir halde yatıyordu. Bir de horluyor olsaydı, utançtan iyice yerin dibine geçerdim sanırım. Her nereye gidiyorsak oraya varınca, uyanmış olmasını umut ediyordum sadece. Şef Gates'e onu taşımama yardım etmesi için ricada bulunmak istemiyordum. Artık üç şeritli bir otoyol üzerindeydik. Adlarını hiç duymadığım şehirlerden ne kadar uzakta olduğumuzu söyleyen bir sürü tabela görüyordum ama kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum. Yeşil golf sahaların yerini, yamalı bohça gibi görünen tarlalar aldı. Yol kenarındaki Jersey domatesi ve Jersey mısırı satılan tezgâhlarda, şortlu, kolsuz bluzlarının altından sutyen askıları görünen, soluk tenli Jersey kızları duruyordu. Bunlar da o geçtiğimiz çöplüklerde yaşayan kabarık saçlı kızların köylü, büyük kuzenleri olsa gerekti. Asla tanışamayacağımı bildiğim o ceketli kızları özler olmuştum.

Üzerindeki kurşun deliklerinin sonunda sanki iki sıfır daha varmış gibi gösterdiği, Vylvalle'a hâlâ yirmi beş kilometre uzakta oldu-

ğumuzu söyleyen tabela, bir an bana nereye gittiğimizi biliyormuşum yanılgısını yaşattı ve sessizliği bozmak istedim. "New Jersey'deki kasabalara neden Almanca adlar vermişler acaba?"

"Vlyvalle Flemenkçe, Almanca değil. 'Uçuş Vadisi' anlamına geliyor!" Gates bana ayçekirdeği uzattı. Bir avuç aldım ama tükürüklü kabuklarla dolu Dixie bardağını paylaşmayı tercih etmeyip, kabuklarımı pencereden dışarı püskürtmeye başladım.

"Buralarda çok sinek var mı?"

"Babamın çocukluğunda o kadar çok sinek varmış ki telli kapını açık bırakırsan sabah uyandığında düzinelerce sinek gözlerine üşüşmüş olurmuş..." Gates yine çekirdek uzattı ve bu taşra zırvalarıyla beni biraz daha besledi. "Bay Osborne'dan önce ciddi bir sinek sorunumuz vardı diyebilirim..."

"İnsanları sineklerden Bay Osborne mu kurtardı?"

"Tek başına değil tabii!" Gözümün önünde, vadiyi DDT, Agent Orange ve her türlü kanserojen haşere ilacıyla sağanağa tutmak için bir grup Jersey köylüsünü çalıştıran, zengin bir ihtiyar pislik canlandı. Bay Osborne'u sevmemek için bir sebep daha bulduğumdan ötürü kendimi kutladım.

"Güney Amerika'dan bazı böcekler getirtti. Bu böcekler, larvaları yumurtadan çıkmadan önce bulup yiyorlarmış. Bundan bir yıl sonra sinekler ortadan kayboldu..."

"Şu Katil Böcekler'den mi getirtti?"

"Sen nereden biliyorsun onları?" Gates benden etkilenmiş görünüyordu.

"Çok iyi bir öğrenciyimdir ben!" Bu tamamen yalandı ama böyle söylemenin işe yarayacağını düşünmüştüm. *Natural History*'nin babamın makalesinin olduğu sayısında, Katil Böcekler hakkında bir yazı da vardı. "Osborne'un sinekleri ortadan kaldırmak için böcekleri kullanması akıllıca bir fikirdi..."

"Uğurböceklerini seviyorsan, pek değil!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bay Osborne'un böcekleri, sizin sinekleri silip süpürdükten sonra uğurböceklerini yemeye başlamıştır!.."

"Eee, ne olmuş yani?"

Gates bana salağın tekiymişim gibi bakıyordu. "Uğurböcekleri de örümcekleri yer..."

"Çok örümcek var mı buralarda?" Örümcekler, yılanların yanı sıra Güney Amerika'yla ilgili sevmediğim bir diğer şeydi.

"Eskiden vardı... Sabahları el ve ayak parmaklarımızın arasında örümcek ağlarıyla uyanıyorduk..." Bir an, Gates'in benimle dalga geçip geçmediğinden emin olamadım.

"Bay Osborne bu konuda ne yaptı peki?"

"Afrika'dan püsküllü bir şey getirtti..."

"Nasıl bir şey?"

"Kuş! Kırlangıca benziyor ama gagası daha büyük..."

"Ne işe yarıyorlar?"

"Örümcekleri yemelerinin yanında mı? Arabamın camına sıçmak dışında başka bir faydaları yok!" Bay Osborne acaba bizi ne tür bir sorunu halletmemiz için istiyor diye merak ediyordum. Neyi yiyip ortadan kaldıracaktık? Sonra bizi ne yiyip ortadan kaldıracaktı acaba? Gates bir an benim orada olduğumu unutup kendi kendine konuşur gibi, "Bay Osborne besin zinciriyle oynamayı sever..." dedi.

"Bay Osborne iyi biri midir?"

"Bunu annen benden daha iyi cevaplar..." Bunu söylemeden önce, Gates'i sevmeye başladığını düşünüyordum.

"Daha ne kadar yolumuz var?"

"Son beş kilometredir Vlyvalle'ın içindeyiz..."

Vlyvalle ilk bakışta, stabilize yola sapmadan önce içinden geçtiğimiz tarım arazisinden pek farklı görünmüyordu. Her altmış metrede bir karşınıza çıkan, üzerinde kalın harflerle şöyle yazan tabelalar dışında:

GİRİLMEZ! VLYVALLE AVCILIK KULÜBÜ ARAZİSİDİR.
İHLALCİLER HAKKINDA YASAL İŞLEM YAPILACAKTIR!

"Vlyvalle Avcılık Kulübü'nün sahibi kim?"

"Vlyvalle'da yaşayan herkes..."

"Büyük bir kulüp olsa gerek."

"On iki aile var..."

"Yani Vlyvalle'da sadece on iki aile mi yaşıyor?" Sesimde aşırı derecede panik havası vardı.

"Eee, misafir üyeler de var tabii."

"Kaç tane?"

Bana bakıp gülümsedi. "İki!"

Yoldan bakınca Vlyvalle halkının yaşadığı evleri göremiyordunuz. Her üç, dört yüz metrede bir ormanın içine dalan ya da zekice tasarlanmış, manzaralı bir yokuşla gözden kaybolan bir garaj yolunu görüyordunuz. Başları çimento atlar, köpekler, tek boynuzlu atlar, aslanlar ve ananaslarla süslü sütunlara menteşelenmiş büyük ferforje kapılı evlerin Bellevue, Sans Souci, Drumthwacket gibi adları vardı. Girişlerinde Volkswagen büyüklüğünde kayaların olduğu ya da kırsal görünüşlü, badanalı ve gül ağaçlarının engel vazifesi gördüğü tahta çitlerin orta yerinde uzaktan kumandalı tahta kapıları olan yerlerinse özenle yazılmış ve o yerlerin çiftlik olduğunu belli eden tabelaları vardı: Treetops Çiftliği, Cold Brook Çiftliği, Windhill Çiftliği. O anda, kır yaşantısına dair bütün bildiklerimin Eva Gabor ve Eddie Arnold'un oynadığı *Green Acres* dizisinin tekrarlarında gördüğüm şeyler olduğunu anlamıştım. İçimden bir ses bana Vlyvalle'daki zenginlerin, televizyonda görebileceğiniz zenginlerden çok çok farklı olduğunu söylüyordu.

Kasaba kuleli bir kiliseden, capcanlı çiçeklerle donanmış bir vadiden ve ön taraflarında küçük Amerikan bayrakları bulunan eski mezar taşlarından ibaretti. Ayrıca bir postanesi, gönüllülerin çalıştırdığı bir itfaiye birimi ve Butler'ın Kileri adlı bir de marketi vardı. Yaz mevsimi olmasına rağmen, burası gözüme Nana'nın gönderdiği, üzerinde Currier ve Ives resmi olan Noel kartpostalları kadar sahte ve soğuk görünmüştü. Ben Şef Gates'in yeşilli beyazlı arabasında oturmuş, annemse arka koltukta kendinden geçmiş yatıyorken, kendimi bu WASP* bölgesine bir tanık koruma programıyla gönderilmiş gibi hissediyordum.

Kasabayı bir buçuk kilometre kadar geride bıraktıktan sonra, son derece süslü bir bahçe düzenlemesiyle büyük bir verandası olan Vik-

* Amerika'da beyaz ırktan, Anglosakson kökenden gelen, Protestan mezhebine bağlı olan kişiler için kullanılan kısaltma. (ç.n.)

toryen tarzda inşa edilmiş bir evin garaj yoluna saptık. Ön bahçede bir tırmanma platformuyla birkaç tane salıncak bulunuyordu. Gates'e, "Burası kimin evi?" diye sordum.

"Bay Osborne'un evi..." Gözlerime inanamıyordum. "Bay Osborne'un açık yüzme havuzu da varmış!" Yankee maçları sırasında televizyonda reklamı çıkan havuzların aynısıydı.

"Ya, benim mi olacaktı?" İri, siyah, kel kafalı polis, bana şimdiden züppeleşmeye başladığımı hissettirip dalga geçiyordu galiba. Gates yavaşlayıp, arabanın penceresinden uzun, zayıf, bronz tenli ve toparlak yüzlü bir kadına seslendi. "Kocanız civarda mı?"

"Hayır!" diye cevap verdi kadın. Gates'in karısıydı.

Genç oğlu da arka bahçedeki bir ağaca asılı tekerleğin içinden futbol toplarını geçirmeye çalışıyordu. Benden bir yaş büyük ve aşağı yukarı yirmi kilo daha ağır, yanında soyunmaya utanacağım tipte bir çocuktu. Topu nişan alırken homurdanıyordu. Burnunun üstünde yuvarlak bir gözlük duruyor olmasaydı, yüzündeki o ifadeyle gerçekten korkutucu göründüğünü söyleyebilirdim. Gates'in bizleri tanıştıracağını sanıyordum. Oğluna, "O yaptığını bebekler bile yapar!" diye seslendi.

"Ben yapamazdım!" dedim. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Bana çenemi kapamamı söyleyen bir ifadeyle baktı. Oğlunun görev bilinciyle tekerleği salladıktan sonra futbol toplarıyla yüklü el arabasının yanına koşarak dönüşünü seyrettik. Çocuk homurdanıp, "Varan bir... varan iki... varan üç..." diyerek, üç topu da dönen beyaz çizgili tekerleğin içinden geçirdi. Toplar içinden geçerken tekerleğe hiç değmemişti. Etkilenmiştim. Gates oğlunun olduğu tarafa doğru ağzındaki çekirdek kabuklarını püskürttükten sonra, ortaya konuşuyormuş gibi, "Hayat hiç kimse için durup beklemez!" dedi ve arabayı hareket ettirdi.

Gates'in garaj yolu garajda son bulmuyordu. Bay Osborne'un eviyle kesişen ve buraya uzaklığı on iki kilometre olan paralı yollardan birine bağlanıyordu. Uzun, iğne yapraklı çamların oluşturduğu ağaçlık alanı ikiye ayıran, tekerlek izlerinden geçilmeyen çamurlu bir yolda ilerlediğimiz sırada, evin büyüklüğü ve bulunduğu coğrafyayla ilgili özellikleri ve rakamları sayıp dökmek Gates'in dilini epey

yormuştu. Artık Osborne'un malikânesine varmıştık. Gates polisten ziyade turist rehberiymiş gibi konuşuyordu.

"İki yüz yirmi altı bin altı yüz metre karelik bir arazi... Bayan Duke'un arazisi Bay Osborne'unkinden daha büyük ama büyüklük her şey demek değildir!" Doris Duke'dan mı bahsediyordu bilmiyorum ama etkilenmiştim. Aslına bakarsanız, o kadar şaşkınlık içindeydim ki kendimi kapana kıstırılmış gibi hissediyordum.

Gates, hızlı akan bir çayın üstündeki metal köprüden geçiyordu. Tekerleklerin tomruk ayaklar üzerinde çıkardığı yankılı gümbürtüler arasında, "Haverkil, Mississippi'nin güney koludur ve dünyadaki en iyi alabalıkları burada bulabilirsin!" dedi. Şimdi de cam şişelerde armut yetiştirilen bir meyve bahçesinden geçiyorduk. Gates'in, "Bay Osborne armut brendisini kendisi yapar. Tıpkı Fransa'da yapıldığı şekilde..." demesi şaşkınlığımın sürmesine neden oldu.

Gates arabayı nihayet etrafı akçaağaçlarla sarılı, kurtbağrı çalılarıyla çevrelenmiş sarı bir kulübenin önünde durdurdu. Kulübe iki yüz dönümlük, dikdörtgen şeklinde, bacağınız uzunluğunda boy vermiş bir mısır tarlasının ortasına ve düz bir zemin üstüne tuhaf bir yamuklukla oturtulmuştu, sanki oraya gökten düşüvermiş gibi görünüyordu. Ben *The Wizard of Oz*'u [Oz Büyücüsü] ne zaman seyretsem kâbuslar gören bir çocuktum.

Gates, "İşte burası!" dediği zaman annem kılını bile kıpırdatmadı. Dudaklarının üzerinde ve boynunda boncuk boncuk terler vardı. Eteği yukarı sıyrılmış, altındaki mavi tayt gerilip kalçalarının şehvet duygusu uyandıran kıvrımını ortaya çıkarmıştı. Gates'le ikimiz, annemin beyaz külotunu görebiliyorduk. İç çamaşırı giymeyi akıl etmesine memnun olmuştum. Şef arabadan çıkıp bana, "Anneni kaldırsan iyi edersin!" deyince daha da rahatlamıştım. New York'ta edindiğim tecrübeler sayesinde onu arabadan tek başıma da çıkarabilirdim.

Ben arka koltuğa geçip annemin eteğini düzeltirken, Gates uzaklara bakıyordu. Daha önceki sızıp kalışlarında, çoğu kez kanepenin üstünde ve bir kere de küvetin içinde, ona dokunduğumu hisseder hissetmez sızlanıp pozisyonunu değiştirir ya da en azından, "Bir şey mi oldu kuzucuğum?" cümlesini ağzında gevelerdi. Böyle zamanlar da "kuzucuğum" yerine "tatlım"ı ya da "bebeğim"i tercih ettiği de

olurdu. İşte bu sonuncusu, bana söylediği sevgi sözcükleri arasında en az sevdiğimdi. Bu kez tek bir kasını bile oynatmadığını görüyordum. Küçücük bir seğirme bile yoktu. Kolumu yüzüne sürttüğümde, teni soğuk, nemli, formaldehit verilmiş bir kurbağanın karnı kadar cansızdı. Birdenbire, acaba aşırı doz almış olabilir mi diye düşünmeye başladım. Bunu yapabilmek için o Yoo-Hoo'yla yeterince Valium içmiş olamazdı. Hâlâ nefes alıp veriyor muydu? Göğsüne baktım. Sutyenin askılarından başka bir şey görmüyordum. Kalp atışlarını hissetmek için elimi göğsünün üzerine koymak üzereydim ama yarı yolda bundan vazgeçtim. Gates bizi seyrediyordu. Zaten göründüğümüzden daha tuhaf olduğumuzu düşünmesini istemiyordum. Annem tek gözünü açıp irkilerek, elimi itip arabanın tavanına çarpınca kendimi geri çektim.

"Lanet olsun!"

"Bir sorun mu var?" Gates'in yüzündeki ifade, onun da tıpkı benim gibi, en kötü olasılığı düşünmüş olduğunu söylüyordu.

"Her şey yolunda..." dedi annem sakin bir şekilde. Suratına yerleştirdiği gülümsemeyle arabadan çıkması, Gates'i de en az benim kadar şaşırtmıştı. Annemin ayakkabısına yapışan tuvalet kâğıdı düşmüştü artık. Ağzından pat diye, "Harika bir ev!" lafı çıktı.

Annem, gözlerimizin önünde birdenbire June Allyson'a dönüşüvermişti. Yüzündeki yapış yapış terden, pudrası süngere gerek kalmadan silinmişti. Kollarını açtı. Tereyağı sarısı, yeşil panjurlu kolonyal tarzdaki ahşap kaplama evi sanki kucaklayacakmış gibiydi. "Rüya gibi, öyle değil mi Finn?"

Şimdi geriye dönüp bakınca, annemin aslında o an June Allyson'ı canlandıran Audrey Hepburn'ü taklit ettiğini daha iyi görebiliyorum. Ünlü oyuncuları harmanlayarak, kendine bir rol yarattığını daha önce de görmüştüm ama böylesine hiç tanık olmamıştım. Bu role bürünmesinin sebebi birdenbire ciğerlerine dolan temiz hava mıydı acaba? Yoksa Nana'nın kıskançlıktan çatlayacağı bir evde yaşama düşüncesi miydi?

Gates annemin bu sihirli değişimini gözlerine inanamayarak seyrediyordu. "Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Çok iyi hissediyorum!" Omuzlarını çevirdi ve kedi gibi gerindi. "Yolculuk esnasında uyuduğum için kusura bakmayın! Dün gece *Chinoise** yedik. O da bana pek iyi gelmedi..." Annem her zaman bir yemeğin adını Fransızca söylemenin, yemeğe başka bir lezzet kattığını söylerdi.

"Oğlunuz bana egg rolls yüzünden fenalaştığınızı söyledi..."

"Karidesi bayattı herhalde..." diye geçiştiriverdi annem. Bana öyle bir gülümsedi ve elleriyle saçlarımı öyle bir karıştırdı ki sorununun gerçekten bu olduğuna neredeyse ben bile inanacaktım.

Gates'le bagajdan valizlerimizi, annemin siyah, açılır kapanır, tekerlekli masaj masasını çıkardık. Masayı evin kapısına doğru iteklerken tekerleklerinden biri kaldırım taşlarının arasındaki yumuşak otlara takıldı. Masa, kaldırmayı denediğimde açılıp üstüme doğru kaydı. Baş belası eşya, ter ve "Orangegasma" adlı bir vücut yağı kokuyordu. Annem kahkaha atarak güldü. Bu başka birinin başına gelince, daha da gülünç olan durumlardan biriydi. Bir yandan masayı katlamak için uğraşıp küfrediyor, bir yandan da aldığım koku hayalimde kimi görüntüleri canlandırırken geçmişe dönüyordum. Tam o anda; birdenbire, "Camgüzelleri!" diye bağıran anneme, masasını kendisinin taşımasını söylemek üzereydim. Patikanın kenarındaki beyaz çiçekleri kastettiğini anlayınca, şunu merak etmeye başladım: Annem şimdi hangi role bürünüyordu?

Gates evin kapısını açarken, içeriden aceleci sesler geldi. Başını kaldırıp dinledi. Kapıyı açıp evin ışıklarını yaktığı zaman, sesler kesilmişti. "Bacadaki bir kuştan geldi herhalde..." Evin içi serin, kasvetli ve Maine'de yol üstündeki hediyelik eşya dükkânlarında satılan, çam ağacı iğnesi doldurulmuş reçine kokulu yastıklar gibi kokuyordu.

"Çok sevimli... olağanüstü... muhteşem... sözcüklerle anlatılamayacak kadar harika!.." Evin her odası annemin bir dizi sahte övgüler sıralamasına sebep oluyordu. Evet, hoş bir yerdi ama hepsi bu kadardı. Böylesine Betsy Rosslaşmaya gerek yoktu. *Ye Olde'*du** işte!.. Ama sinirlerimi bozan ev değil, annemdi.

Evin tavanı alçak ve kirişliydi. Duvarlar da kırk santim kalınlığın-

* Fr.: Çin yemeği. (ç.n.)
** Eski İng.: Eski. (ç.n.)

daydı ve sünger kullanılarak boyanmıştı. Geniş parkeler patlıcan moruydu ve üzerlerine küçük, renkli noktalar serpiştirilmişti. Kötü bir Jackson Pollock tablosu üzerinde yürüyor gibiydiniz. O zamanlar *Architectural Digest* dergisi okuyor olsaydım, evde Sister Parish adında bir iç mimarın imzası olduğunu anlayabilirdim.

Her odada bir şömine ve her şöminenin içinde de bir ızgara, kütükler, çıralar ve daha yeni buruşturulmuş gazete sayfaları vardı. Her şey, mermer görüntüsü verilerek boyanmış ince borular içindeki el kadar uzun kibritlerin çakılmasını bekliyordu. Banyolarda havlular, diş fırçaları ve ecza dolaplarında da Poli-Grip'ten alınmış Preparation H de dahil olmak üzere, reçetesiz satılan her derde deva bütün o ilaçların hepsi mevcuttu.

Mutfakta, restoranlarda bulunan cam kapılı, dolu bir buzdolabı bulunuyordu. Dolabın bölmeleri Fransız malı, gurmelerin ağzına layık konserveler ve krakerlerle doluydu. Her odada taptaze çiçekler vardı. Şömine raflarında, daha annem onlara elimi sürmememi bile söylemeden muhtemelen kıracağım harika şeyler duruyordu. Bir Kızılderili baltası, bronz bir hançer, pirinçten bir ahtapotun üzerinde duran kristal bir top ve kırmızı kuyruklu şahine ait bir kanat. Kitaplıklar kitapla doluydu. Kâğıt çöp kutuları boştu. Dergiler bir önceki haftaya aitti. Gazete o güne. Kâseler kajuyla doluydu. Şekerleme kutuları ve farklı marka iki sigara paketi de görmüştüm. Bütün bu şeyler sehpaların, büfelerin üzerine, burada yaşamakta olan kişi sanki daha evden yeni çıkmış gibi rastgele bir şekilde yerleştirilmişti.

"Burada yaşayanlar neden eşyalarını almamışlar?" diye sordum. Etrafta ayrıca çerçeveli fotoğraflar, bebek resimleri gibi şeyler de gördüğüm için soruyordum.

"Burada kimse yaşamıyor. Bay Osborne burayı şeyleri için..." Gates "misafirleri" sözcüğünü telaffuz etmeden önce hafif bir tereddüt geçirmişti. Annemin Osborne'un bir çalışanı olduğunu düşünüyordum. "Misafir"in bir terfi sözcüğü mü yoksa üstü kapalı ya da kibar bir şekilde söylemenin bir yolu mu olduğunu merak ediyordum. İşin içinde masajın dışında, düşünmek istemediğim başka bir şey de mi vardı? Gates'in anneme, ertesi gün bir program yapmak üzere Herbert adında birinin geleceğini söyleme biçimi, Bay Osborne'un mi-

safiri olmamızın yanı sıra, orada bulunmamızın nedeninin tam zamanlı bir iş olduğunu açıklığa kavuşturmuş oldu.

Annem kapının eşiğinde durmuş, polis arabası bir toz bulutu içinde gözden kaybolurken el sallıyordu. Gates gözden kaybolur kaybolmaz da, "Tanrım, hiç gitmeyecek sandım!" diyerek isyan etti ve sanki boş pilleri çöpe atar gibi bir hareketle kapıyı çarpıp kapattı.

Nefes alıp almadığını falan kontrol ettiğim onca şeyden sonra, annemi eskisi gibi görmek içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Annemin durumu, o an arkamdan bir sesin fısıltıyla, "Annen hep böyle midir?" deyişi kadar beni korkutmuştu. Holdeki gömme dolabın içinden biri beni seyrediyordu. Geniş alınlı, patlak gözlü, sivri çeneli ve sanki beysbol sopasıyla talihsiz bir temas yaşamış bir burna sahip biriydi. Gördüğüm insanı tarif etmenin en kibar yolu, Paskalya Adası'ndaki heykellerle şaşırtıcı bir benzerliği olduğunu söylemek olurdu.

Çin yemeği yalanını söylemekten yorulmuştum; bunun yerine sanki burası benim evimmiş gibi bir edayla, "Sen de kimsin?" diye sordum.

"Jilly... Jilly Lumkin!" Sesiyle yüzü örtüşmüyordu. Sesi derindendi ve kulağa komik geliyordu. Onunla yeterince sohbet etseniz, George Jetson'ın konuşan köpeği Astro gibi konuştuğunu kesinlikle fark edebilirdiniz. Aslında büyük bir *Jetsons* [Jetgiller] hayranı olduğum için onun hakkındaki bu düşüncem bir kompliman olarak alınabilir.

"O gardırobun içinde ne yapıyorsun?"

Sorumu, "Ben hizmetçiyim!" diye cevaplayıp güldü. Elektrikli süpürgesiyle birlikte, misafirler için çeşitli bedenlerde yağmurlukların ve parkaların bulunduğu gardıroptan çıktı.

Jilly, vajinasının dudaklarını ayıran bir kot pantolon ve kısa, kolsuz bluzunun üzerine eski moda, önden düğmeli, beyaz yakası kolalanmış bir ev üniforması giymişti. Üniformasının bütün düğmeleri açıktı. Yüzünün vücudu kadar mükemmel olması büyük talihsizlikti.

"Hizmetçi misin sen?" Sesim heyecandan çatlak çıkmıştı. Bluzu sıyrılmıştı ve sağ göğsünün alt tarafının yerçekimine meydan okuyan üst kıvrımını ortaya çıkarmıştı.

"Haftada üç gün de tarla işlerine yardım ediyorum. Liseden sonra hayatta ne yapmak istediğime karar verene kadar, yazlık işlerde çalışıyorum işte... Mezun olduğumu sanıyordum ama diplomamı vermediler. Ev ekonomisi dersinden kalmışım meğer!.. Çok acıklı bir durum, öyle değil mi?" Bütün bunları bana bir solukta anlatıvermişti. Büyülenmiştim.

"Bence harika!"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. Üniformasının düğmelerini iliklemeye başladı. Sanırım göğüslerine baktığımı düşünmüştü ki bakmıştım; ama o an o iş üstünde değildim. "Düğmelerimi iliklemiyorum çünkü yüne alerjim var..."

"Benim de yerfıstığına alerjim var..."

"Burger King'e gittiğinde dikkat et o zaman!" Beni gözden çıkardığı belli oluyordu. "Gizli soslarının içinde yerfıstığı yağı varmış..."

"Bunu bilmiyordum..."

"Ben de bilmiyordum. Kadının teki haberlerde anlatıyordu. Yerfıstığı yağına süper alerjisi olan kızı, Whopper'ını daha bitirmeden tıkanıp ölmüş!"

"Vay be!"

"Burger King'e on milyon dolarlık bir dava açmış..."

"Yerfıstığı bende spastic colon* yapıyor!.." Jilly daha "İğrenç!" diye tepki vermeden, söylediğime pişman olmuştum. "Yemekleri bende gaz yaptığı için ben de Burger King'e dava açmalı mıyım, sence?"

"Beni kusturacaksın!" Bunu söyleme biçiminden, kendimi çabuk toparladığım için bana artı puan verdiğini anlamıştım. Gerçek bir Algonquin** zekâsı sergilemiş değildim; ama Jilly gülmeyi bırakıp, "Anneni orada yerde mi bırakacaksın?" diye sorana kadar kendimle epey gurur duymuştum.

İkimiz de annemin birer kolunu tutup omzumuza attık. Jilly'nin annemi merdivenlerden çıkarmama yardım etmesi, beni şaşırtıcı bir şekilde utandırmıyordu. Bu, kısmen onun bu durumu dert etmemesi yüzündendi. Ama daha çok Jilly'nin bluzundan taşan memesinin, annemin göğüs kafesini destekleyen koluma yaptığı baskıyla ilgiliydi.

* Ağrı ve ishale sebep olan bağırsak sendromu. (ç.n.)

** Kuzey Amerika yerlilerine verilen ad. (ç.n.)

Aldığım zevkin bayağılık olarak adlandırılabileceğini düşünüyordum ama bana hiç de öyle gelmiyordu. Bu da belki annem aramızda olduğu içindi.

Annemi merdivenlerin bitimindeki bir yatak odasına yatırdık. Ayakkabılarının bir tekini o çıkardı, diğerini ben. Ayakuçlarımızda yürüyerek, sessizce mutfağa indik. Evin sahibiymişim gibi buzdolabını açtım.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?"

"Evet!" Jilly önce elini bira şişesine uzattı ama sonra tereddüt etti. "Soğuk mudur?"

"Doğrusu, ben içeceğim..." Kayıtsız bir havayla, elime ilk aldığım Mountain Dew'ü bırakıp Heineken şişesini tuttum. Kısa, kolsuz bluzlu Jilly Lumkin'le bir şişe biranın tadını çıkarmak, çalıntı bir Budweiser'ı Şapırdak'la paylaşarak içmekten daha tatmin edici bir şeydi kesinlikle. Aslına bakarsanız, bu o kadar çarpıcı bir durumdu ki kaderin beni böylesine hoş bir yere, böyle bir kızın karşısına getirip onu seyretmemi sağlamasının şaşkınlığı içinde kaybolmuş gibiydim.

Aramızdaki o keyifli sessizlikten duyduğum memnuniyet, öylesine bir hızla paniğe dönüştü ki bir anda, ona söyleyeceğim bir sonraki cümlemin ne olacağını hiç bilmediğimi fark ettim. Bunun sebebi, birayı gerilmiş bir halde yudumlamış olmam mıydı? Yoksa, son kırk sekiz saat içinde olanlardan mı kaynaklanıyordu? Çaresizliğe kapılarak, Yanomamolar hakkında anlatabileceğim ilginç bir şeyler bulmaya çalıştım. Kabile kadınlarının vajinalarında et sakladıklarından bahsetmek çok aşırı kaçardı.

"Gardırobun içinde ne yaptığımı açıklamamı bekliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle!" O an aslında umurumda olan tek şey, sessizliğin bozulmuş olmasıydı.

"Gates'le geldiğiniz sırada..." (Başımı salladım. Böylece göğüslerine baktığım daha az belli olurdu.) "...ot içiyordum. Gates'e daha önce de yakalanmışlığım var ve..."

"Demek, bacadaki o kuş sendin?.."

"Bak bu hoşuma gitti işte!"

Kurduğum bu son cümle sayesinde, üzerinde büyük bir şair etki-

si yarattığımı iddia etsem, kendime güvenimi abartmış olmam herhalde.

"Kaç yaşındasın?"

"On beş buçuk! Aslına bakarsan, bir ay sonra on altıya gireceğim..." On yedi yaşında olduğumu söylemediğim için, kendime lanet okudum.

"Ot içmek ister misin?"

"Evet!" Bluzunun içinden bir sigaralık çıkardı ve dolgun dudaklarını aralayıp sigaralığı ıslattı. Annemin el çantasından yürüttüğüm otla sardığımız sigaralığa aynı şeyi Şapırdak yaptığı zaman, hiç tahrik olmadığımı söylememe gerek yok sanırım. Sigaralığı yarıya kadar içtiğimiz sırada, Paskalya Adası'ndaki heykellerin aslında oldukça güzel göründüğüne karar vermiştim artık. Egzotik bir güzellikten bahsediyorum elbette.

"Şu şey de neyin nesi?" Annemin siyah masaj masasını gösteriyordu.

"Annemin şey... tedavi masası..." Son kırk sekiz saat zarfında annem hakkında o kadar yalan söylemiştim ki bir tane daha söylemenin ne sakıncası olabilirdi.

"Nasıl bir tedavi?"

"Homeopatik..."

"Annen doktor mu yani?"

"Sayılır... Tıp doktoru değil. Ama yaptığı iş Fransa'da doktorluk olarak görülüyor." Bir keresinde annem Paris'teki bir hippi enstitüsünde homeopatik tedavi dersi aldığından söz etmişti. Dolayısıyla, söylediğim şey tam olarak yalan sayılmazdı.

"Buraya Bay Osborne'u tedavi etmek için geldi, öyle mi?"

"Evet!" Bu gerçekten doğruydu işte.

"Bay Osborne'u iyileştirebileceğini düşünüyor mu?"

"Bilmiyorum..."

"Demek ki annem ahmağın teki!" Jilly suratıma bir esrar bulutu üfledi. "Bana, annen için şey demişti... Onun bir..." Dışarıdan bir korna sesi geldi.

"Bir ne?"

"Yok bir şey! Anneme doğruyu anlatırım..." Jilly kapıya doğru koştu.

Pencereden dışarı baktım. Üstü açılır bir GTO'nun içinde bir adam, gazı sonuna kadar kökleyip motoru kükretiyordu. "Kim bu?"

"Erkek arkadaşım Dwayne..." Sigarayı bana verdi. "Birlikte ot içtiğimizi ona sakın söyleme!"

"Niçin?"

"Seni fena halde pataklar çünkü, aptal!" Erkek arkadaşı büyüktü. Benim için büyük demek, on sekiz yaşından büyük anlamına geliyordu. Dumbo'nunkilere* benzeyen kulaklarını saymazsak, yakışıklı bir tip olduğu bile söylenebilirdi. Vücudu o kadar kaslı görünüyordu ki bende sırtına et termometresi asıp ölçüm yapma isteği uyandırdı. Ben kapıda durmuş onun gidişini izlerken, o bana ortaparmağını sallıyordu.

Sigarayı bitirdiğim zaman, Jilly'ye annemin Fransızlara göre bir doktor sayıldığını söylediğim için kaygılanmayı bırakmış ve Jilly'nin annesinin ona annem hakkında ne söylediğine dair paranoyakça düşüncelere dalmıştım.

* 1941'de Walt Disney'in çektiği, bir fili konu alan animasyon filminin kahramanı. (ç.n.)

Beş

Uraricoera Nehri üzerinde ağaç kütüğünden oyma bir kanoda babamla birlikteydim. *Natural History*'de çıkan fotoğrafındaki gibi görünüyordu. Nehir yağmurdan dolayı yükselmişti. Uzaklarda, akıntıya karşı yüzen tembel bir hayvan görüyordum. Sahil kenarında odun toplayan bir düzine kadar Yanomamo kadını vardı. Sırtlarındaki kırmızı sebze boyasıyla çizilmiş daireler ve başlarındaki papağan tüyleri dışında çıplaktılar. Kanodan inip, ayaklarımda, hani annemin kokainine harcadığım parayla almayı düşündüğüm o yılan ısırığı geçirmez botlardan olduğunu görünce rüya gördüğümü anladım. Rüyam yine de çok etkileyiciydi ve son derece gerçek gibiydi. Gözlerimi açıp, Bay Osborne'un misafir evinin ikinci katındaki yatak odalarından küçük olanda bulunduğumu fark ettikten sonra bile,

pencereden görünen dallarda rüyamdaki kuşların cıyakladığını sanıyordum. Ağacın dalları, Bay Osborne'un, adları her neyse, sinekleri yiyip bitirdikten sonra örümcekleri yemeye başlayan böcekleri yemesi için getirttiği kuşlarla dolup taşmıştı. Gates'in arabada ne demek istediğini anlamıştım. Her cıyaklayışlarında sıçıyorlardı.

Her neyse... Asıl sorun, sinirlerimi iki sebepten ötürü bozuyor olmalarıydı: O sesleriyle uyumamı imkânsızlaştırıyor ve bana Güney Amerika'ya asla gidemeyeceğimi hatırlatıyorlardı. Jilly'yi düşünmek beni tahrik etti. Ruh halimi her zaman düzelten bir şeydi bu ve o sabah da gerçekten işe yarayabilirdi ama birdenbire, otuz bir çekerken yararlandığım dergilerimi New York'ta unuttuğumu dehşetle fark ettim. Azmış bir halde ve ev özlemiyle kalkıp banyoya yöneldim.

Banyo tamamen ahşap kaplamaydı ve jakuziliydi. Banyoda gördüğüm bir şeye çok şaşırarak yatağa döndüm. Burada, tıpkı otellerdeki gibi, ince kâğıda sarılı küçük sabun kalıpları ve minyatür şampuan şişeleriyle dolu bir sepet vardı.

Beş dakika sonra, boğazıma kadar köpüğe boğulup, Jilly de yatakta benimleymiş, ikimiz çok yakın ve çok özel bir temas halindeymişiz gibi hayal ederek işe koyulmuştum. Jilly'nin bana, erkek arkadaşının beni fena pataklayacağını söylemesinden dolayı mı yoksa son kırk sekiz saat içinde olanların verdiği yorgunluktan mı bilmiyorum, ne kadar asılırsam asılayım aletim bir türlü sertleşmiyordu. Sol elimin sağ elimden daha kadınsı bir tene sahip olduğunu düşündüğüm için, işe bu elimle devam etmeyi bile denedim. On beş buçuk yaşındaki biri, daha iktidarsızlığın ne anlama geldiğini bile bilmez. Vücudumdan aldığım hayır cevabını reddedip, koşarak banyoya giderken, *Natural History*'nin içi Yanomamo memesi dolu sayısını da yanıma aldım. İşe yaradı. Ancak menimi kafamın vahşi ormanı içinde böylece harcadıktan sonra, kendimi bu işe koyulduğum zamandan daha kötü hissediyordum. Nasıl olduysa, bütün o heyecan sırasında, dergi elimden kayıp küvetin içine kaymıştı ve sayfalarını bir havluyla kurulamaya çalışırken, babamın fotoğraftaki yüzü silinivermişti.

Kahvaltı yapmak için alt kata indiğimde, sadece sinirli değildim; kendimi ham ve memnuniyetsiz hissediyordum. Annem mutfak ma-

sasında oturmuş, elindeki *How to Kick Cocaine in 14 Days* [Kokainden 14 Günde Nasıl Kurtulursunuz] adlı bir cep kitabını okuyordu.

"Kitap mutlu sonla mı bitiyor acaba?" diye sordum. Annem sorumu bana şöyle bir bakış atarak cevapladı. İyi görünmüyordu. Gözlerinin etrafında, rakunlarınkine benzeyen kapkara halkalar oluşmuştu.

"Ne zaman kalktın?" diye sordum, kavga arar gibi.

"Dördü biraz geçiyordu..."

"O kitabı *burada* mı buldun?"

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, yedi ay önce satın almıştım!" Onunla göz göze gelmemi bekliyordu. Dolapta o kadar çok çeşit kahvaltı gevreği vardı ki bir seçim yapmaya çalışmak, annemin bakışlarından kaçmamı kolaylaştırıyordu.

"Bak Finn, epeydir bir sorunumun olduğunun farkındayım."

"Ben de..." Kurutulmuş ahududulu Granola'yla, Frosted Flakes arasında kararsız kalmıştım.

"Pisliğin teki olmak hayatını kolaylaştırıyor mu?"

"Sayılır..." Kucağımda süt, kâse, muz ve Frosted Flakes kutusuyla mutfak masasına gitmek üzere dönünce ona tosladım. Kazaydı; yani biraz... Gönülden gelenekçi biriyimdir. Yanımdan geçip gitmesi için ona öncelik verdim.

"Of!" diye bağırdı. "Biraz önüne bakar mısın?"

"Sana değmedim bile!" Ağzımdan bir küfür çıkmak üzereydi ama suratını ekşitip karnını tutmasından, canının gerçekten yandığını anlayarak sustum.

"Özür dilerim!" Bu söylediğimde ciddiydim.

"Her yerim ağrıyor..." Gözlerinde yaş yoktu. "Kitap geri-çekilmenin fiziksel aşamasının birkaç gün içinde kolaylaşacağını söylüyor..." Ona zihinsel aşamanın ne kadar süreceğini sormak istedim; ama bunu sorarsam, ukalalık yapmaya çalıştığımı sanacağını biliyordum.

"Nedir onlar?" Önünde bir yığın, hayal edilebilecek her renk ve büyüklükte tabletlerde kapsul ve hap duruyordu. Eczanecilik oynadığını sanırdınız.

"Sudafed, Vitamin E, B-complex, St. John's Wort ve bunlar da ginseng otu..."

"Hasta mısın?" Gözlerini bana dikti. "Yani grip falan mısın?"

Annem bana şüpheciliğimin faydalarını göstermek üzere, *How to Kick Cacaine in 14 Days*'in Üçüncü Bölümü'nden bir alıntı yaptı: "Antihistaminlerle birleştirilmiş vitaminler, vücudun $C_{12}H_2NO_4$'e; kokainin içindeki bağımlılık yapıcı alkaloide olan ihtiyacını azaltır!.." Annem gözümün önünde birdenbire kimyagere dönüşüvermişti.

"O şeyleri burundan mı alıyorsun?" Bu lafımın üzerine, bir an için beni tokatlayacak sandım. Ama o, cumartesi sabahları banyoda uçuşa geçtikten sonra oturma odasına gelerek benimle *Speed Racer*'ı seyrettiği zamanlardaki kadar sıcak bir şekilde bana sarılıp güldü.

"Hayır kuzucuğum, burundan alınmıyorlar..." Sonra, ilaçları yedili gruplar halinde ayırıp, balık yemi koymak için yapılmış gibi görünen, plastik, iki haftalık ilaç kutularına yerleştirmeye koyuldu.

"Bütün bu şeyleri nereden aldın?" Şimdi ben de ilaçları ayırmasında ona yardım ediyordum.

"Arabayla 22. Cadde üzerindeki bir eczaneye gittim..." Eliyle pencereden dışarıyı gösteriyordu. "Sen uyurken, Bay Osborne'un kâhyası Herbert, buraya kullanmamız için bir araba getirdi ve birlikte programımı gözden geçirdik." Garaj yoluna açık mavi bir Peugeot steyşın vagon park edilmişti.

"Arabayı ben de kullanabilir miyim?"

"Hayır!"

"Ama Maine'e Nana'ları ziyarete gittiğimizde arabayı sürmeme izin vermiştin..."

"O zaman farklıydı..."

"Buradaki bütün yollar özel mülkmüş. Gates bana kendisi söyledi..."

"Ehliyetin yok, Finn!"

"Senin de yok!"

"Bu başka bir konu... "

"Öyle mi?"

"Finn, artık her şeyi olması gerektiği gibi doğru yapacağız!"

"Uyuşturucuyu nasıl bırakacağını anlatan bir kitabın var diye mi?"

"Aslına bakarsan, evet!" El çantasından İncil büyüklüğünde ciltli

bir kitap çıkardı: *The Complete Book of Chinese Healing* [Çin Tedavilerine İlişkin Her Şey]. "Eğlencelik Uyuşturucular" başlıklı bir bölümün sayfasını kıvırmıştı. Afyonu bünyesinden temizleyip atabilmesi için yememesi gereken şeylerin listesini yüksek sesle okudum. "Turpgillerden sebzeler –bir sorun anında, brokoli örneğin– sarmısak, çiğ balık, yosun, badem, arı poleni..." Vay be! Gergedan boynuzuyla kaplan safrakesesini unuttular herhalde?

"Bana kızgınsın biliyorum..."

"Kızgın falan değilim... O arabayı kullanmak istiyorum sadece!" Arabanın anahtarlarını suratıma fırlatmasını hiç beklemiyordum. Anahtarlar alnıma çarptıktan sonra, etrafa süt sıçratarak kahvaltı gevreği kâsemin içine gömüldü.

"Sen kazandın!" dedi yumuşak bir sesle. Ama kendimi hiç de öyle hissetmiyordum. "Yakalanacak olursan, polise arabayı çaldığını söylerim!.."

"Benimle gelmeyecek misin?" Başını hayır anlamında salladı ve yavaşça içki dolabına doğru yürüyüp bir litrelik cin şişesiyle küçük bir vermut şişesi çıkardı. Oysa ben martiniye abanacağını sanıyordum.

"Sen evde olup beni çıldırtmayınca vakit hiç de eğlenceli geçmiyor..." İçkiyi yavaşça bardağına dökmeye başladı. Anahtarları fırlatıp çantasına attıktan sonra, içki dolabını boşaltmasına yardım ettim. Arkası bana dönük olduğu bir sırada, altılı Heineken paketini Jilly için buzdolabının sebzeliğine sakladım.

Tam anlamıyla pisliğin teki de sayılmazdım. Bir saat sonra, odamda masanın başına oturdum ve annemin duygularını incitmemek için yapmamam ve söylememem gereken şeylerin listesini çıkarmaya başladım. Liste kısa bir süre içinde uzayıp canımı sıkmaya başladı ve fark ettim ki eğer annemin damarına basmayı bırakırsam, kendiminkilere basmak zorunda kalacaktım.

Bir değişiklik yapıp kendi yaralarıma tuz basmaya başlarsam, kendimi daha iyi hissedebilirim ya da en azından biraz fedakârlık duygusuyla içimi rahatlatabilirim diye düşünürken, listeden vazgeçip babama mektup yazmaya karar verdim. Bir an önce ziyaretine gelip gelmeyeceğimi duymayı bekliyor olmalıydı. Ona gerçekleri

neden söylemeyecektim ki? Her şeyi anlatıp kurtulurdum. Gerçekler her açıdan çok yaralayıcıydı. Bir an mektupta, annemden vazelin isteyen İngiliz'den bahsettiğimi fark edince kâğıdı buruşturuverdim.

Kendimi gerçekten cezalandırmaya karar verip, bunun bana kendimi nasıl hissettireceğini görmek amacıyla, babama sanki hiç kötü bir şey olmamış gibi bir mektup yazmayı denedim.

Sevgili Baba,

Ayın 24'ünde öğleden sonra oraya varmış olacağım. Yazı seninle ve Yanomamolarla birlikte geçirmek, başıma gelen en heyecan verici şey olacak! Önerdiğin, akrabalık ve ilkel toplumlar hakkındaki kitabı okudum...

Birkaç kötü başlangıçtan sonra, nihayet gerçekleri şu şekilde çarpıtarak anlatmaya karar verdim:

Sevgili Baba,

Üzgünüm ama bu yazı seninle birlikte geçirmem mümkün görünmüyor. Annemle bu konuyu epey tartıştık ve yanına gelecek yıl gelirsem, ikimizin de bu geziden daha çok fayda sağlayabileceğimize karar verdik. Bu arada, senin Land Rover'ını sürebilecek kadar da büyümüş olurum. Plandaki bu son dakika değişikliği için özür dilerim ve umarım bu durum senin için bir sorun yaratmaz... Ayrıca, bu yazı SAT* sınavına hazırlanarak ve İspanyolca'mı ilerletmek için çalışarak değerlendireceğimi bilmek, eminim seni mutlu edecektir. Harvard'a kabul edilmek istiyorsam, bu iki konuda ilerleme kaydetmem...

İspanyolca'dan çaktığım ve birleştirilmiş matematik ve sözlü PSAT** sınav sonucumun 800'ün altında olduğu göz önünde bulundurulursa, New York Yankees'de ikinci ve üçüncü minder arası oyuncusu olma şansım, Harvard'a girmekten daha çoktu. Ancak, babam da üniversiteyi orada okuduğu için, oğlundan böyle güzel bir mek-

* Amerika'da üniversiteye girebilmek için yapılan sınav. (ç.n.)

** Amerika'da üniversiteye girmek için yapılan SAT sınavının ön aşaması niteliğindeki sınav. (ç.n.)

tup almak hoşuna gider, diye düşünüyordum. Benim mektuptaki kişi olmamam ayrı bir konuydu. Gerçekleri anlatarak onu da kendimi de neden üzecektim ki?

Annemin mektupta babama neleri anlattığını öğrenmek isteyeceğini bildiğim için ona mektuptan bahsetmedim. Tekerlekli masaj masasını Peugeot'nun arkasına yükleyip, Bay Osborne'la ilk seansını geçirmek üzere yola çıkınca, ben de Vlyvalle Postanesi'ne doğru yürümeye başladım.

Gates'in bizi eve getirirken izlediği rotayı takip ettim. Mısır tarlasına sınır çeken toprak yolun üzerindeki bir taşa tekme attım. Ayakkabılarım toz içinde kaldı. Çam ağaçlarının arasında boynuzlarını bir ağacın gövdesine sürten bir keçi gördüm. Köprünün ortasında durdum ve alabalıklı çaya tükürdüm. Havadaki hanımeli ve at gübresi kokusunu koklayıp, olan biteni düşünürken ve cebimde babama Harvard Üniversite'sine girmeye niyetli olduğumdan bahseden mektupla kendimi... Kahrolası JohnBoy Walton gibi hissediyordum.

Aslına bakarsanız, epey bir yol yürüdükten sonra kendime, "Neden Harvard'a gidemeyeyim ki?" diye sormaya başlamıştım. Derslerinden sınıfta kaldığım öğretmenlerin hepsi anneme iflah olmaz bir başarısızlık örneği olduğumu söylemişti. Peki ya, o yazı annemin aldığı SAT'a hazırlık kitabını çalışıp, İspanyolca ALM kasetlerini dinleyerek geçirseydim? Onları da otuz bir çektiğim dergiler gibi New York'ta bırakmışsam ne olmuştu yani? Annem bana yeni ALM kasetleri alırdı. *"Hola Isabella!"** dedim kendi kendime. *"Coma está usted?"*** *"Está Bien?"**** *"Sí, gracias!"***** Bugün geriye kalan hayatımın ilk günü olacaktı. Babama mektupta yazdığım her şeyi gerçekleştirecektim. Kafamın içinde, sadece Harvard'a girmekle kalmadım; antropolojiden dereceyle mezun oldum; babamla ve Yanomamolarla yaşadığım tecrübeler üzerine bir makale yazdım; makalem *The New Yorker*'da basıldı; babam karısını başından savmıştı ve artık annemin elini tutuyordu; Ryan O'Neal'in *Love Story*'de sürdüğünün aynısından, eski bir

* İsp.: "Merhaba Isabella!" (y.h.n.)
** İsp.: "Nasılsın?" (y.h.n.)
*** İsp.:"İyi misin?" (y.h.n.)
**** İsp.: "Evet, teşekkürler!" (y.h.n.)

MG satın almıştım ve ayrıca, tıpkı Julie Christie'ye benzeyen bir kız arkadaşım vardı. Kız arkadaşım *Love Story*'de oynamış biri değildi ama Ali McGrow'dan daha çok bana yakışan bir tipti.

Jilly'nin erkek arkadaşı GTO'suyla köşeyi dönüp karşıma çıkmasaydı, kim bilir daha ne başarılara imza atardım. Herif beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. Özellikle de Jilly, "Durdur arabayı, Finn bu!" diye bağırdığı zaman. Arabayı yavaşlatıp elindeki boş bira kutusunu bana fırlattı.

"Lan, esrarkeş, kız arkadaşımdan uzak dur yoksa seni öldürürüm!" Jilly ona birlikte ot içtiğimizden neden bahsetti ki diye düşünürken, başımı eğdim. Bira kutusu beni ıskalayınca, frene basıp geri geri geldi ve bu kez, Jilly kolunu tutmasaydı, isabet etmesi çok muhtemel dolu bir kutuyu üzerime nişan aldı. Derken, gazlayıp yanımdan hızla geçip gittiler. Jilly'nin ona "göt herif" dediğini duydum. Sonra arkaya, bana baktı. O Paskalya Adalı suratında büyük bir gülümseme vardı ve dudaklarından "üzgünüm" dediğini okudum.

On dakika çalıların arasında saklandıktan sonra, yola çıkıp herifin arkasından, "Siktir git!" diye bağıracak cesareti ancak bulabildim. Yerdeki bira kutularını topladım. Babamın benden beklediği şey de buydu işte. Hayır! Bunu, Jilly'nin erkek arkadaşı geri dönecek olursa, elimde ona atabileceğim bir şeyler olsun diye yapıyordum.

Yolun aşağısından kulağıma sohbet sesleri geldiği sırada, henüz çok fazla yürümemiştim. Bayık sesli bir kız, saçını beyaza boyayan ve Coco adlı birini, kuzeninin sosyeteye takdim partisine götüren Bryce diye birinden bahsediyordu. Kızın gülüşünden aslında hikâyenin çok komik olduğunu sanabilirdiniz. Bu, cırtlak sesli bir çocuğu hayrete düşürmüştü.

"Hani şu Concord'a giden Coco'yu Piping Rock'a mı götürmüş?"

"Coco'nun içeri girmesine izin vermişler mi?" diye sordu başka bir çocuk. Sesinde Katherine Hepburn'ü taklit eden bir kadına ait olabilecek, sahte bir İngiliz aksanı vardı biraz.

"İzin vermek zorundaydılar; çünkü Bryce onu nişanlısı olarak takdim etmiş!" diye cevapladı bayık sesli kız.

"Peki, annesi ne demiş bu duruma?" diye sordu cırtlak sesli çocuk.

"Tebrik etti!" dedi başka bir kız, ruhsuz bir sesle. Bu, herkesi güldürdü.

"Ben espriyi anlamadım..." diye çıkıştı İtalyan aksanlı biri.

"Coco bir zenci!" diye fısıldadı bayık sesli kız sanki müstehcen bir şey söylüyormuş gibi. İtalyan, espriyi hâlâ anlamamıştı ve bu konuda yalnız değildi.

"Siyah yani!" dedi biri. "Ama çok zengin! Babası, Nijerya'nın kralı gibi bir şey..."

"Siyah ve zenci aynı anlama mı geliyor?" diye sordu İtalyan.

"Bazen..." Birkaçı bunu da komik buldu. Konuşan sesler, çalılardan oluşan çitin öbür tarafında aşağı yukarı sallanan kafalara dönüştü. Üç erkek, iki kız görüyordum. Seslerinden, göründüklerinden daha büyük olduklarını düşünmüştüm. Görüş alanıma tam olarak girdikleri zaman, görmesinler diye geriye çekilip bir ağacın arkasına saklandım. At üstündeydiler. Üzerlerindeki kıyafetleri görmemiş olsaydım bile, onların, Jilly'yle erkek arkadaşından daha farklı, yerel bir gruba ait olduklarını kolayca söyleyebilirdim. Binici pantolonları, binici botları giymiş ve başlarına sert, kadife şapkalar takmışlardı. Tıpkı western fimlerindeki gibi.

"Bryce'ın kendini bu kadar sofistike sanmasına gıcık oluyorum!" İri, besili, iki çeneli, göbekli, en büyük beden bir sutyeni doldurabilecek kadar büyük memeleri olan bir çocuk konuşuyordu. "O liberal havaları falan... Bunu, insanları kendinden bahsettirmek için yapıyor. Adam Maidstone'a golf oynamaya, yanında Havaiili birileriyle gidiyor sürekli..."

"Ian, kırıcı olmak istemiyorum ama senin annen de Havaiili, öyle değil mi?" Ian'ınkiler kadar büyük göğüslere sahip bir kız lafın arasına girmişti. Bayık sesli kız, o kızdı. Ian bana pek Havaiiliymiş gibi gelmiyordu. Kızıl saçlı, bronz tenliydi ve sanki yarı haşlanmış gibi pembe bir bebek yüzüne sahipti.

"Benim büyük annem Katolik!" dedi Ian yapmacık aksanıyla.

Buna çok şaşırmıştım. Burada, Katolik bir Havaiili, Protestan bir Havaiiliden daha mı çok sosyal kabul görüyordu? Bu insanlar kesinlikle farklı bir gruba aitti. İngilizce konuşuyorlardı ama ne dediklerini tam olarak anlamıyordum. Atlar çaydan su içmek için durdu. Di-

ğer kız, bir bacağını öbür tarafa atıp eyere yan oturdu. Ağzından duman halkaları çıkardığını gördüm. Saçlarını uzun bir örgü halinde arkaya bırakmıştı. Yüzü, ağzının kenarından başlayıp kulağının aşağısına kadar inen bir yaranın beyaz izi dışında bronzdu.

"Bryce aptalın teki bence!" dedi Ian, Havaii mevzusunu kapatmak için.

"Harvard'da okuyor ama Bay Rollins!" dedi sarışın kız, tatlı bir gülümsemeyle.

"Belden aşağı bir hamle!" dedi saçları omzuna kadar inen zayıf çocuk, boks hakemiymiş gibi.

Buna da güldüler. Sonra, Ian sarışın kıza dönüp, "Benimkini yala, Paige!" dedi.

"Ancak rüyanda..." diyerek zayıf çocuğa döndü Paige. "Porsche'la kaza yaptığın zaman, seninkiler ne yaptı?"

"Alkol testini geçtiğim için benimle gurur duydular..."

"İçkiyi bırakıp lude kullanmaya başlaman iyi oldu bence..."

"Hem zaten, Florida'daki en iyi üniversite Rollins'tir!" dedi Ian. Rollins'in onun soyadı olduğunu anlamış oldum.

"Vay be! Beni etkilemeyi başardın..."

"Bakın, söylemeye çalıştığım şey şu: Bryce'ın o havaları, onun sandığı kadar çekici değil!" Ian pes etmiyordu.

"Neden sürekli ondan bahsedip duruyorsun öyleyse?" Yüzünde yara izi olan kız ilk kez konuşuyordu.

"Çünkü kendini çoook etkileyici sanmasına sinir oluyorum..." Harvard? Üstüne bir de Nijeryalı prenses? Bence Bryce son derece etkileyici birine benziyordu.

"Ian, Bryce seni Amanda'nın geri zekâlı kız kardeşinin göğüslerini okşarken yakalayıp dövdüğü için kardeşime hâlâ kızgınsın sanırım..."

"Bir saniye... Ben o kızın geri zekâlı olduğunu bilmiyordum, Maya..."

"Tanrı aşkına, kız hidrosefali hastası. Üstüne bir uçağın inebileceği kadar geniş bir alnı var!" Ötekiler buna kahkahalarla güldü. Bryce'ın kız kardeşinin Ian'ı yere serişi gerçekten de çok komikti. Aralarından biri, "Ah!" deyince Ian'ın atı şahlandı. Ian küfrederek

atın başını çevirip hayvanı benim olduğum tarafa doğru sürmeye başlayınca, beni fark etti.

Atı, beni ısırabileceği kadar yakınıma sürüp, yukarıdan konuşmaya başladı.

"Burada yeni misin sen?"

"Evet!" Bira kutuları hâlâ elimdeydi.

"Öyleyse, işini elinde tutmak istiyorsan, yolun aşağısındaki toplamadığın kutuları da alsan iyi edersin!.."

İnanılmaz ama gerçekti: New Jersey'nin vahşi doğasında en az Yanomamolar kadar tuhaf, zalim ve sevimsiz bir kabile keşfetmiştim. Bu, beni garip bir şekilde büyülemişti.

Altı

Ulyvalle'a geleli iki hafta olmuştu. Annem, sabahları Bay Osborne için çalışıyor, öğleden sonraları da AA* toplantılarına gidiyordu. Geri kalan zamanda da tartışmamaya çalışıyorduk. Route 22'nin üzerindeki uçak hangarı büyüklüğündeki süpermarkete iki kere gitmemiş ve benim kasabanın postanesine yaptığım ziyaret dışında, kaldığımız sarı misafir evinden ve dikdörtgen avlusundan dışarı adım atmamıştım. Annem kendisini daha iyi hissediyordu. Acaba antihistaminlerden mi yoksa arı poleninden dolayı mı? Artık, tedavisinin anahtarının gün boyu arka arkaya içtiği diyet kola ve Marlboro Lights olduğunu sanıyorum. Kafein, sakarin ve nikotin. Annem bu üçlüye fakirin speedball'u derdi. Eskisi kadar eğlenceli biri değildi ama yine de eğlenceli olduğu zamanlar oluyordu.

* Alcholics Anonymous'un (Adsız Alkolikler) kısaltması. (y.h.n.)

Yürüyüş yapmaya çıktığım zaman, annem nasıl bir insana dönüşüyor diye gerçekten endişelenmeye başlıyordum. Nike ayakkabılar ve eşofman altı giyiyor; gülümseyen yüz baskılı, dar, ıslak tişörtünün altındaki spor sutyeninin silueti görünüyor; eve nefes nefese geliyordu. Kendini iyi hissetme meselesinde kendini iyi hissetmek ve bana da kendimi iyi hissettirmek istediği için, bir diyet kola açıp bir Malboro Lights yakıyor ve bana, "Sen de dışarı çıkıp etrafı... keşfetsene... Hayatın tadını çıkar! Biraz temiz hava al... Belki yaşıtın birileriyle tanışırsın..." diyordu.

Anneme, bu atlı yerlilerle karşılaştığımdan bahsetmemiştim. İçimde yeşeren genç antropoloğu, sıkıntı mı yalnızlık mı yoksa televizyonun bozuk olması mı harekete geçirdi bilmiyorum; ama kır yolunda gördüklerim, beni küçümseyen beş şımarık zengin piçinden ibaret değil de Amazon havzasındaki kayıp bir kabilenin üyeleriymiş gibi haklarında notlar almıştım.

Ian: Beyaz atın üstündeki kötü kalpli şişman çocuk. Geri zekâlı bir kızı taciz etmiş. Havaiili ama öyle görünmüyor.

Maya: Yüzü yaralı. Bryce'ın kız kardeşi. Ağzından duman halkaları çıkarabiliyor.

Zayıf çocuk Porsche'u var. İçkiyi bırakıp lude'a başlamış.

Paige: Sarışın. Koca memeli. Bıkkın bir sesi var.

Bryce: ?

Babamın dışında, gelmiş geçmiş en favori antropoloğum, Napoleon A Chagnon'ydu. Kendisi, *Yanomamö: The Fierce People* adlı, artık sperm baskınına uğramış *Natural History* dergisinin yerine kullandığımı utanarak söyleyeceğim, içi yerli kız memesi dolu, bir klasik eserin yazarıdır. Şunu anlatmaya çalışıyorum: Resimlere bakıp otuz bir çekmediğim bir anda, Chagnon'nun Amazonlar'daki tecrübelerini anlattığı kitabında söylediği bazı şeylerin, benim Vlyvalle'daki durumuma benzediğini fark ettim. Bir antropolog, kasabaya yeni gelmiş bir çocuktan başka ne olabilir? Gidip Yanomamolarla kapı komşusu olan Chagnon'nun söylediği gibi, "Akrabalıklarının ahlâki sistemini

araştırıp, toplumlarının bir üyesi olmaya, onlara kendimi 'kabul ettirmeye' kararlıydım..."

İtiraf etmek gerekirse, ben bu konuda kötü bir başlangıç yapmıştım. O lan adlı şişko pisliğin, beni bir işçi olarak etiketlemesine izin vermiş ve durumu düzeltme cesaretini göstermemiştim. Ama yüce Chagnon'nun bile yerlilerle ilk karşılaşmasından sonra karamsarlığa kapılmış olduğunu bilmek, içimi biraz rahatlatıyordu. Bu konuda şunları yazmıştı: "Bunun için diplomatik bir yol olsaydı zaten, alan araştırmamı o anda orada bırakırdım demekten hiç çekinmiyorum..."

Jilly'nin sundurma dediği arka taraftaki bir verandada bir dürbün buldum. Günde birkaç kere dürbünle ufku tarıyor; hayal gücümü esir alan o at üstündeki egzotik beş genci görmeyi umut ediyordum. Sarı evimizin sınırları içinden atla pek çok insan geçip gidiyordu. Bir sabah kahverengi beyaz renkli, elli tane av köpeğinin sesleriyle uyandım. At üstünde bir o kadar kadın ve erkek de köpekleri yakından takip ediyordu. Aralarından bazıları frak ve silindir şapka giymiş ve hepsi birden, görülmeyen bir tilkinin peşinden dört nala koşturuyordu. Dürbünümü uykulu gözlerime yaklaştırıncaya kadar, yüzlerin kime ait olduğunu seçemeyeceğim kadar uzaklaşmışlardı. Onları durdurup dikkatlerini üzerime çekmek için söylemeyi düşündüğüm şeyin ne olduğunu hatırlamıyorum.

Neden Jilly ve onun insanlarıyla aynı ölçüde bir merakla ilgilenmiyordum acaba? Babasının, Bay Osborne'un baş mandıracısı ve annesinin de hizmetçilerinden biri olduğunu biliyordum. Jilly de bir Porche'a sahip olsaydı ve at üstünde gezerken, ağzından dumandan halkalar çıkarabilseydi... Hastalık derecesinde yalancı olduğumu daha yeni yeni kabullenmiş biri olarak, doğuştan züppe olduğumu kabul etmeye hiç gönlüm yoktu. Her ne kadar Jilly'yi iliklemediği üniformasıyla temizlik yaparken seyretmekten öteye gidememiş olsam da erkek arkadaşı beni ölümle tehdit etmiş olmasaydı, Jilly'ye duyduğum ilginin azalmayacağını söylüyordum kendime.

Her gün o beş zengin çocuğu aradım ve her gece onları göremeden yatağa çekildim. Şundan biraz daha emin oldum ki onlarla temasa geçmek imkânsız, onlardan kabul görmekse boş bir hayaldi. Maya'nın yara izinin nasıl oluştuğunu asla öğrenemeyecek, zayıf ço-

cuğun Porsche'una binemeyecek, Amanda'nın hidrosefali hastası olan kardeşinin kafasının ne kadar büyük olduğunu göremeyecek, Coco adlı Nijerya prensesiyle çıkan Bryce'la tanışamayacak olma düşüncesi bana kendimi tamamen bir başarısızlık örneğiymişim gibi hissettiriyordu. Onlar tarafından kabul görme arzumu fark etmek mi yoksa bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlamak mı, hangisi daha can sıkıcıydı emin değildim.

Yedi

İçine hapsolduğum misafirhanenin etrafını çevreleyen altmış dönümlük tarladaki mısırlar, geldiğimizden beri otuz santim kadar boy atmış gibi görünüyordu. Kendimi, tanımlayamadığım ama kaçırdığımı bildiğim bir hayatla benim aramda büyük, yeşil, büyüyen bir duvar varmış gibi hissediyordum.

"AA toplantılarına gitmek için Morristown'a kadar bütün o yolu neden çekiyorsun?" Arabayla her istikametten kırk beş dakika süren bir yoldu. Annem, aday sürücü ehliyetini daha yeni almıştı ve başarısız olmaktan ödü kopuyordu.

Üzerindeki yürüyüş kıyafetlerini çıkarmış, aynanın önünde duruyor ve kasabada kolayca tanınabileceği limon yeşili bir süveteri deniyordu üzerinde. Nana'yla büyükbabamdan para sızdırmak için hazırlanırken bile bu kadar özenli değildi.

"Çünkü beni tanımayan insanlarla bir şeyler paylaşırken kendimi daha rahat hissediyorum!" Tuhaf olan şey, annemin bu görüntüsünü beğeniyor olmasıydı. Aynada kendisine suikastçıymış gibi bir bakış attı. Bokluk yapmaya çalışmıyordum... yani henüz. Ama, "Seni Vlyvalle'da zaten hiç kimse tanımıyor ki!" dememden hiç hoşlanmadığını görebiliyordum.

"Pekâlâ, beni tanımaya başladıklarında, sorunlarımı isimsiz birinden değil de... benden dinlerler o zaman..."

"AA'nın ana fikrinin, insanların birbirlerinin adını bilmemesi olduğunu sanıyordum!.."

"İnsanları tanıyorsun!" Gerçekten tanıdığımı düşündüğüm tek kişi oydu. Ama bu konuda kafamda şüpheler oluşmaya başlıyordu.

"Yani, artık herkese gerçekleri söylüyoruz öyle mi?" Bu fikrin bu kadar hoşuma gitmesine şaşırmıştım. Yalancılığı huy edinmiş pek çok insan gibi, dürüst olmamak kendimle gurur duyduğum bir şeydi.

"Sonuç olarak, evet!" Annem kendine bakmayı bıraktı ve bana döndü. "İkimiz için iyi bir hayat kurmaya çalışıyorum..."

"Beni Bay Osborne'la ne zaman tanıştıracaksın?" Bu son söylediğim, konuyla hiç de göründüğü kadar alakasız değildi.

"Bay Osborne'a hizmet ediyorum..." Hâlâ sürmeme izin vermediği Peugeot'nun anahtarlarını arıyordu. "Misafirhanede kalıyor olmamız, onunla ahbap olduğumuz anlamına gelmez! İşçisiyim sadece..." Bütün bunları, bana olduğu kadar kendine de anlatıyordu.

"Bu onun helikopteri mi?" Mavi beyaz bir Bell Jet helikopteri devasa bir böcek gibi, alçaktan uçarak ağaçların tepesinden geçti.

"Öyle görünüyor..."

"Beni helikopterle gezdirir mi dersin?"

"Bizi buraya sosyalleştirmek için çağırmadı canım!"

"Bize neden Avcılık Kulübü'nde misafir üyelik veriyor o zaman?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Gates bana kulüpte misafir üye olduğumuzu söyledi!"

"Ne zaman?"

"Sen arabasının arkasında baygın yatarken..."

"Bundan bana niye bahsetmedin?" Sesinde kokainini aradığı zamanki telaşı sezmiştim.

"Çok önemliymiş gibi gelmemişti!" Bu haberin çok hoşuna gittiğini görebiliyordum. Jilly içeri girmemiş olsaydı, ona bundan bahsetmediğim için başımın etini yemeye devam ederdi. Jilly haftada iki kez gelip yarım gün boyunca temizliğimizi yapıyordu.

Jilly koluma bir çimdik atıp, "Nasıl gidiyor, Finn?" diye sordu. Bunu canımı yakacak kadar yapmamış olsaydı, benimle flört ettiğini düşünebilirdim.

"Merhaba Bayan Earl!"

"Merhaba Jilly!" Sesinde onu başından savmak ister gibi bir ton vardı. Benimle Avcılık Kulübü hakkında konuşabilmek için, Jilly'nin ayakaltından çekilmesini bekliyordu.

"Bayan Earl?"

"Ne oldu?"

"Size, 'Bayan Earl' mü yoksa 'Doktor Earl' diye mi hitap edilmek istersiniz diye sormak istemiştim..."

"Ne?" Jilly elektrik süpürgesini kuruyor olmasaydı, yüzümdeki ifadeden ortada bir sorun olduğunu anlardı.

"Finn bana sizin Fransa'da homeopati okuluna gittiğinizden bahsetmişti. Bu yüzden, annem de size 'Bayan' mı yoksa 'Doktor' olarak mı hitap edilmeyi istersiniz diye sormam gerektiğini söyledi. Mesela Bay Slossen, kendisi dişçi, ona 'Doktor' demeyi unutacak olursanız, çok sinirleniyor..." Annemin çene kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Boynundaki damarlar atıyordu.

"Bana şöyle hitap edebilirsin..." Annemin bir an durup düşünmesi gerekti. "...Liz."

"Keşke benim annem de sizin gibi olsaydı!" Birbirimize bakıp aptal aptal gülümsedik.

"Finn, arabada sana göstereceğim bir şey var..." Etrafı dağıttığı için dövüleceğini bilen bir köpek gibi annemi takip ederek dışarı çıktım. Görüş alanından çıkar çıkmaz annem hızla bana döndü ve bileğimi kavrayıp o kadar sıktı ki tırnaklarının geçtiği yerlere kan oturdu.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Jilly'ye doktor olduğumu söyledin, öyle mi? Delirdin mi sen?" Ondan utandığımı anladığı için, öfkesi ikinci vitese geçti.

"İçeri gidip ona yalan söylediğimi söylememi ister misin?" Bunun üzerine, koluma geçirdiği pençesini gevşetti. "Ona gerçeği anlatayım ister misin?" Bu tehdit üzerine de kolumu bıraktı.

Jilly dışarı çıkmış, süpürgenin torbasını evin yan tarafındaki çöp tenekesine boşaltıyordu. Alışık olmamanın verdiği beceriksizlikle anneme seslendi. "Doktor... şey yani, Liz..."

"Evet Jilly?" Annemin sesi General Hospital'da çalışanların sesi gibi çıkmıştı.

"Fransa'da tıp okuluna gitmek, Amerika'da olduğundan daha mı kolay acaba?"

"Çok daha kolay!" Bunu ona dişlerini sıkarak söylemişti.

"Annem mütevazı olmaya çalışıyor. Aslında o kadar da kolay değil!"

"Bir kez şansımı denemeli miyim, dersiniz? Kolej bittiğinde, SAT birleşik sınavından iki yüz almıştım!.."

"Fransa çok uzak bir yer. Neden önce Amerika'daki bir üniversiteye girip kararını daha sonra vermiyorsun?" Annem arabaya bindi. Biraz ilerleyip durdu ve sonra geri gelip pencereyi indirdi. Bir şey söylemek üzereydi ama ben önce davrandım.

"Bir şey mi unuttunuz doktor?" En çok canımı sıkan şey, ikimiz için işleri daha mı kolaylaştırıyorum yoksa daha mı zorlaştırıyorum, bundan emin olamamamdı.

İçeriye dönünce, kendimi oturma odasındaki kanepeye attım ve Jilly'yi, annemin bir müzeye ait olduğunu söyleyip seccade dediği, eksi püskü bir halıyı süpürürken seyrettim. Elektrikli süpürgenin ağzını halının üzerinde itip çektikçe, kolsuz bluzunun içinde hafif hafif sallanan göğüslerini seyrediyordum. Jilly annem evdeyken hizmetçi üniformasının düğmelerini ilikli tutuyor; yalnız kaldığımız zamansa, birdenbire yüne alerjisi tutacak oluyor ve düğmelerini açıyordu.

"Jilly?" diye sordum.

"Ne?" Süpürgenin sesinden beni duyamıyordu.

"Geçen gün..." At üstündeki tipleri tanıyıp tanımadığını sormaya hazırlanıyordum.

"Ne dedin?" Ayakucuyla süpürgeyi susturdu.

"Hatırlıyor musun? ... Hani, Dwayne yolda bana bira kutusu..."

"Bana neden yüz vermediğin şimdi anlaşıldı..."

"Sana yüz vermiyor değilim ki."

"Bana bira ikram etmedin ama."

"Bira içmek ister misin?"

"Evet, lütfen!" Buzdolabının sebzeliğine sakladığım altılı paketten ikisini aldım. "Annen biraları neden orada saklıyor?" Jilly arkamdan mutfağa gelmişti.

"Daha taze kalsınlar diye."

Bir kahkaha atıp "Çok komiksin" dedi. Heineken şişesinin yarısını bir yudumda içti ve ardından uzunca ve gürültüyle geğirdi. İkimiz de kahkahalarla güldük. "Biraz Vlyvalle kırmızısı ister misin?"

"Ne?"

"Bahçe mahsulü." El çantasından nemli, dürülmüş bir gazete çıkardı. İçinde altmış santim uzunluğunda bir marihuana bitkisi vardı. Şapırdak'la Washington Square Parkı'nda aldığımız ota hiç benzemiyordu. Kökleri hâlâ çamurluydu.

"Bunu fırında kurutacağız. Alüminyum folyonuz var mı?"

Bir saat sonra ikimiz de o kadar kelle olmuştuk ki dudaklarımızı bile hissetmiyorduk. Ağzımın içi öylesine kuruydu ki kendimi tükürük bezlerim çalınmış gibi hissediyordum. Epey bir çabadan sonra nihayet düşüncelerimi ifade edebildim. "Bu gerçekten iyiymiş!.."

"Evet!" Jilly kahkahayla püskürene kadar nefesini içeride tutmuştu. "Haşere ilaçları ota gaz veriyor sanki..."

"Ne?" Her nedense, komik bir şey söylediğini sanmıştım.

"DDT, sineksavar. Hep bu şeylerden sıkıyorlar ya!"

"Kim?" Kafam o kadar güzeldi ki bluzunun düşüp sağ göğsünün üst yarısıyla soldakinin alt yarısının ortaya çıktığının bile farkında değildim. Meme ucunu saymazsak, toplam olarak bütün bir meme görmekteydim aslında.

"Maya ve Bryce!" İki saat önce Jilly'yle sohbete başlamamın sebebinin kısmen onlar olduğunu unutmuştum.

"Onları tanıyor musun?"

"Otlarını yürütecek kadar yakından. Vadinin dibindeki o göz alabildiğine geniş arazi onların."

"Nasıl insanlar peki?"

"Tuhaf... ama iyi anlamda tuhaf."

"İyi anlamda tuhaf ne demek?" Beni *Fareler ve İnsanlar*'daki Lenny gibi konuşturan bahçe mahsulü, Jilly'yi birdenbire gevezeleştirmişti.

"Küçükken bunlar, Noel arifesinde kocaman bir ağaç süslerdi. Ağacın yanında da hediyeler olurdu. Schwartz'ın oyuncak dükkanından, her şeyden iki tane alınırdı. Ama Noel günü gelince, o hediyelerden ancak bir tanesine sahip olabilirlerdi..."

"Diğer hediyeleri ne yaparlardı peki?"

"Oyuncakları tekrar paketler; babaları, Noel Baba; Maya'yla Bryce da elfler gibi giyinir ve arabayla yola çıkarlardı. Hediyeleri çiftçilerin çocuklarına vermeleri gerekirdi."

"Ben olsaydım bu durumdan nefret ederdim!"

"Bryce'ın da bu işten pek hoşlandığını sanmıyorum. Bir Noel'de buna yine iki tane uzaktan kumandalı araba alınmış. O arabaların her oyuncakçıda bulunmadığı on sene öncesinden falan bahsediyorum. Arabalardan biri kırmızı, diğeri beyazmış. Annesiyle babasının, onlardan ancak birisine sahip olmasına izin vereceklerini biliyormuş ama hangisini seçeceğine karar veremiyormuş. Bu tutturup ağlamaya başlayınca, babası iki arabayı da başkalarına verdirmiş..."

"Ne pis herifmiş!"

"Bence değil... O yıl bana konuşan bir ayı vermişlerdi. Ayının fiyatının yedi yüz dolardan fazla olduğunu söylüyorlardı..."

"Nasıl konuşuyordu?"

"İçinde bir kasetçalar vardı."

"Ne diyordu?"

" 'Çok sarhoşum!' diyordu..." Jilly'nin hali anlattığı şeyden daha komikti.

"Berbatmış!."

"Aslında onlar burada yaşayan diğer zenginler kadar berbat değil. Tabii, bu belki de herkesten daha zengin oldukları içindir... Osborne ihtiyarı dışında... Kendisi Bayan Langley'nin babası olur!"

"Gerçekten mi?" Bahçe mahsulü ve Jilly'nin anlattığı hikâye, ba-

na New York'ta geçirdiğimiz son Noel'i hatırlatmıştı. Annemin kafası o kadar iyiydi ki hediyeleri açtığımız zaman bana aldığı hediyeyi, tatil hüznünden çıkmak için flört ettiği o Scientologist için aldığı hediyeyle karıştırdığını anlamıştı. İnsanın annesinden bir hediye alıp, Tantrik Seksin Hazları adlı bir kitapla karşılaşması komikti biraz.

"Babam bunun genetik olduğunu söylüyor!"

"Neyin?"

"Tuhaflığın..."

Babasının yanılmış olmasını diliyordum.

"Babam inek yetiştiriyor. Hem hayvanlarla hem insanlarla ilgili yapman gereken tek şeyin, soylarına bakmak olduğunu söylüyor. Tabii insanlar hakkında bir bok bildiği yok bence ama hayvanlar hakkında her şeyi bilir. Yani şöyle, Dwayne'le sen de benim kadar çıkmış olsaydın, bütün erkeklerin, ne bileyim, belki de bazı şeyleri babalarından, büyükbabalarından aldığını anlardın..."

"Neleri mesela?" Elimdeki sigaralığa baktım ve acaba ben annemden neler aldım diye düşündüm.

Jilly aniden bu sohbeti kısa kesmeye karar verip, "Ağzını aç!" dedi. Sigaralığın yanan ucunu ağzına soktuktan sonra, dudaklarını dudaklarıma kapatıp nefesini içime üflemesini şaşkınlıkla izledim. Kendimi, benzin yakan bir arabanın egzoz borusu boğazıma sokulmuş gibi hissediyordum.

Hava almak için kendimi geri çektiğim zaman, dudaklarımda Chapstick marka rujunun tadını alabiliyordum. Kahkaha atıp kollarını omzuma attı. "Hiç shotgun* yaptın mı?"

"Bu konuda da bakireyim..." Her anlama çekilebilecek sözcükler kullanmam bile yüzümü kızartmaya yetti. Onu tahrik etmeye çalıştığımı düşündüğünü fark edemeyecek kadar sarhoştum.

"Biraz takılmak ister misin?" Bunu kıkırdayarak teklif etmişti. O anda dünyada bundan daha çok istediğim bir şey yoktu. Bluzunu indirdi, gözlerini kapatıp dudaklarını araladı ve onu öpmemi bekledi. Ağız kokumu giderecek kadar zaman yoktu... Yüzümü onunkine

* Bira kutusunun altını kesip kutudaki basınç değişimiyle birayı tek seferde içmeyi sağlayan bir yöntem. (ç.n.)

yaklaştırdım. Daha sonra, onun o büyük ama şimdi tapılası bulduğum, Paskalya Adası heykellerininkine benzeyen burnu, hayatımda şimdiye kadar yaşadığım en romantik ana engel olmasın diye başımı eğip, onu öpmemi sağlayacak olan açıyı tekrar ayarladım.

Bir an tereddüt etmeseydim, dikkatim Jilly'den ve onun artık çıplak, yerçekimine meydan okuyan göğüslerinden başka bir yere kaymazdı. Ama mutfak penceresinden, birdenbire, siyah ve krom renkli bir karaltının toprak yola saparak mısır tarlasına girdiğini gördüm. Üstü açılan bir Bentley'ydi gördüğüm şey. Araba durunca, gümüşrengi keçi sakalı olan, üzerine şal desenli bir bornoz dışında hiçbir şey giymemiş kısa boylu bir adam gezinti botlarıyla dışarı çıktı. Adam bir mısırı çekip kopardı ve ustaca hareketlerle koçanın kabuklarını soydu. Mısırı, sanki bir şişe Chateau Rothschild '37'nin mantarından gelen kokunun tadını çıkarırmışçasına, yavaşça burnuna götürdü. Ardından mısırdan bir ısırık alıp, düşünceli bir ifadeyle çiğnedi.

Dürbünüme uzandığım zaman, Jilly, aklımın başka bir yerde olduğunu fark etti. Dikkatimi dağıtanın ne olduğunu görünce, bluzunu giydi ve "Çok tuhafsın!" deyip süpürme işine döndü. Bana "iyi anlamda tuhaf" demediğini biliyordum. Dışarı baktığım zaman, Osborne artık yoktu.

Sekiz

Sabah 03.23'te uyandım ve kustum. Kendi kendimi hasta ettiğimden, Jilly'nin bana sunduğu fırsatı kaçırdığım için keyfim yoktu. On beş yılı aşkın bir süredir bekliyordum. On sekiz bin yüz elli dokuz gün boyunca, bir kızın bana o teklifi yapmasını beklemiştim ama sonunda, bu gerçekleştiği zaman, bornozlu bir ihtiyarın dikkatimi dağıtmasına izin vermiştim.

Böyle bir fırsatı nasıl olup da elimden kaçırabilmiştim? Bluzunu benim için indirmişti. Neden onu öpmemiştim? O lanet olası dürbüne uzanmadan önce, en azından göğüslerinden birine dokunma zevkini yaşayabilirdim. Kendimi, ağzımda kusmuğun ekşi tadıyla yatağa bıraktığımda, Jilly'nin göğüsleri hayal gücümün karanlığı içinde muhteşem, beyaz, yuvarlak ve çok lezzetli bir vanilyalı gofret gibi

parladı. Sorunum neydi benim? Kendime karşı o kadar çok kızgınlık, hayal kırıklığı ve tiksinti doluydum ki hiç değilse o teklifin anısını yâd etmek için penisime dokunma girişiminde bile bulunmamıştım.

Ertesi gün annem mutfaktaki telefonu açınca, kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. Konuştuğu her kimse ona, "Telefon değiştireceğim!" dedi ve diğer telefona geçince bana telefonu kapatmamı söyledi. Tabii ki kapatmayıp dinlemeye geçtim. Arayan büyükbabamdı. Bağırıyordu ama sesi sanki ağlamaklı geliyordu.

"Böyle bir yola başvurduğuna inanamıyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Annemin bunu söyleme tarzından, büyükbabamın neden bahsettiğini gayet iyi bildiğini anlamıştım.

"Bay Osborne'un avukatı bugün üniversiteye beni görmeye geldi. Bütün öğrencilerim de oradaydı..."

Arkada Nana'nın sesi çınlıyordu. "Bizi incitebilirsin ama bu yardıma ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmez!"

"Ben yardım alıyorum zaten!" Annemin nefes alıp verirken gülümsediğini görebiliyordum. "Avukat ne söyledi ki sana?"

"Ne söylediğini sen de gayet iyi biliyorsun... Eğer seni ve Finn'i, kullandığı ifadeler bunlardı, 'rahatsız etmeye ve tehdit etmeye devam edecek olursak' tutuklanmamız için emniyet müdürlüğünden bir men etme kararı çıkaracaklarmış!.."

Nana da aynı anda konuşuyordu. "Bay Osborne'un, babanın bursunu elinden aldırabilecek konumda biri olduğunu da ima etmiş!.."

"Bu durumda, ikiniz de bizi artık rahatsız etmeyi bırakmalı ve hayatımızdan siktir olup gitmelisiniz belki..."

Annemin, ailesine siktir çektiğini duymak, kesinlikle çok etkileyici bir şeydi. Ama büyükbabamın anneme, "Elizabeth, senin özsaygı eksikliği ve cinselliğini rastgele yaşamak gibi devam eden sorunların var... Kendine yeni bir seks partneri bulduğun zaman, Finn'in iyiliği için bize ihtiyacın olacağını aklında tutmalısın!" dediğini duymadan önce telefonu kapatmış olmayı dilerdim.

Annem aşağı inince, bana krep isteyip istemediğimi sordu. Saat öğleden sonra üçtü.

İki gün sonra Jilly eve temizlik için geldiğinde, bana merhaba bile demedi. Ona sunacağım özrü çalışmıştım. O an dikkat eksikliği gibi görünen şeyin sebebini, üzerine haşere ilacı püskürtülmüş ota bağlayacaktım. Ancak ben ona yanaşmaya çalışırken, elektrik süpürgesini açtı. Sanki odada değilmişim gibi davranıyordu. Suratında hâlâ donuk bir ifade vardı ve yüne karşı alerjisine rağmen, hizmetçi üniformasının düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti.

Daha tuhafı ve duygularımı gerçekten inciten, bana aşağılayıcı bir şeyler söylemeye bile zahmet etmemesiydi. Osborne'un, onun cazibesine gözlerimi kapatmama yol açan güce nasıl sahip olduğunu açıklamak için can atıyordum ama libidoma kısa devre yaptıran o şeyi şöyle anlatabilirdim: "Annemin, Osborne'un sırtından başka yerlerini de okşadığını sanıyorum!" Ardından, Jilly'ye annemin bir masöz olduğunu açıklamak zorunda kalırdım. Bu, onu, annemin Fransa'da eğitim görmüş bir homeopati doktoru olduğuna inandırmaya çalıştığımı kabul etmek anlamına gelirdi ki bu durumda annemden utandığımı düşünürdü. Böylece, gözüne ancak ayakkabısının altına yapışmış pis bir çöp kadar çekici görünürdüm. Tabii ona annemden utanmak için çok iyi sebeplerim olduğunu itiraf etmediğim sürece. Ama bu da beni, içi hâlâ kurt dolu, iğrenç bir kutuyu açmak zorunda bırakırdı ki... Her neyse, duruma bir de benim açımdan bakarsanız, Jilly'nin beni düpedüz aptalın teki olarak görmeye devam etmesinin, muhtemel en iyi çözüm olduğuna neden karar verdiğime dair bir fikir edinmiş olursunuz.

Gönlünü almaya çalışmaktan vazgeçmiş falan değildim. Çöpleri çıkarmasına bile yardım ettim. Karşılığında "Teşekkür ederim!" bile demedi. Bana kısaca, "Siktir git başımdan!" demesi bile hiçbir şey söylememesinden daha iyiydi. Hiç değilse bir iletişimde bulunmuş olurduk. Jilly bulaşık makinesine bulaşıkları doldururken, ben de sanki mutfakta yapacak işlerim varmış gibi davranıyordum. Üniformasının üstten iki düğmesini açınca, aramızdaki buzların çözülüyor olabileceğini düşündüm. Annesiyle telefonda konuşurken, buz kütlesinde herhangi bir erimenin söz konusu olmadığını anladım.

"Siktiriboktan bir iş bu!" demişti. Annesinin ona "siktiriboktan" lafını kullanmamasını söylediğini duyabiliyordum. "Tamam! Berbat

o zaman... Burası cehennem gibi kaynıyor. Klimanın derecesinin nasıl yükseldiğini biliyor musun?" Jilly telefonun ahizesini kulağından uzakta tutuyordu. Annesinin sesi yüksek ve metalik geliyordu. Gıdaklar gibi konuştuğunu duyabiliyordum.

"Jeez-Louise, Jilly, hava tabii ki sıcak olacak! Bugün yazın ilk günü..."

Buzdolabının kapısındaki mıknatıslı takvimin günü, buraya geldiğimiz günden beri değiştirilmemişti. Jilly telefon konuşmasına kulak kabarttığımı düşünmesin diye, kendimi tarihi değiştirerek oyalamaya çalıştım. Jilly telefonda Dwayne'le konuşuyordu şimdi de.

"Evet, burada, maalesef... Hayır! Buraya gelip onu da o kızıl saçlı üvey çocuk gibi dövmeni istemiyorum... Neden mi? Çünkü günün ortasında işinin başından ayrılırsan kovulursun da ondan, sersem!" Mıknatıslı ikiyle biri yerlerine yerleştirdim. 21 haziran. Tarih birden beni sarsıverdi. Neredeyse üç haftadır Vylvalle'daydım. 21 haziran, saat öğleden sonra 04.30. Bugün annemle çocuk mahkemesinde olmamız gerekiyordu. Saat üç buçukta.

"Ha siktir!" diye bağırdım.

Jilly'nin Dwayne'e "Hayır, bana söylemiyor... Buzdolabının kapısıyla konuşuyor... Nedenini bilmiyorum. Sana tuhaf bir çocuk olduğunu söylemiştim!" dediğini bile duymuyordum.

Merdivenlerden koşarak çıkıp annemin yatak odasına girdim. Sosyal hizmetli ona bazı belgeler vermişti. Belgelerin üzerinde bir telefon numarasının olması gerekiyordu.

Kapıyı, "Tanrının belası kaltak!" diye bağırarak arkamdan kapattım. Anneme bu kadar kızmamın sebebi, şu anda bir AA toplantısında ulaşılamaz durumda olması değildi. Polis, şansımı iyi değerlendiremeyecek olursam, beni ıslahevine tıkacağını söylemişti.

Aklıma gelen mazeretlerden vazgeçerek, mahkeme kâğıtlarını bulmak için annemin el çantalarını didik didik aradım. Çekmecelerini altüst ettim. Hastalandığımı söyleyebilirdim... Doktor raporu isterlerdi. Sahte rapor ayarlasam bile, yeni bir görüşme tarihi belirlemek için annemin neden irtibata geçmediğini sorarlardı. Peki, bacağımı daha yeni kırmış olsaydım... on dakika önce mesela? İyi fikir olsa da bacağı kırılmış numarası yapmak ve bunu belgelemek zordu.

Pencereden dışarıya, aşağıya bakıp bir hesap yaptım. Aşağı atlasam boynumu kırabilirdim. Her ne kadar büyük panik içinde olsam da hayatım boyunca tekerlekli sandalyeye mahkûm olup anneme bağlı yaşamaktansa, ıslahevine gitmeyi tercih ederdim. O kadar aklım başımdaydı hâlâ. Ama pencereden sallanıp düşme mesafemi kısaltırsam, olaydan, doktor tarafından raporlanmış kırık bir bacakla çıkabilir, hayat boyu sakat kalmamayı garantileyebilirdim ve şansım varsa, bu işten sadece kırık bir bilekle sıyrılabilirdim. Pencereden atlamadan önce belgeleri arama işini bitirmeye karar verdim. New York santralını arayıp numarayı onlardan isteyebilirdim ama sosyal hizmetlinin adını hatırlamıyordum. O anda Jilly kapıya vuruyordu. Bağırdığımı duymuştu sanırım. Ne düşünüyordu acaba?

"Finn, sorun nedir?"

"Her şey!"

"Yardım edebilir miyim?"

"Şimdi değil!" Bir milisaniyeliğine, ondan içeri girmesini, üniformasının düğmelerini açıp bluzunu indirmesini ve o şekilde, mahkeme belgelerini ararken bana yardımcı olmasını istemek geçti içimden. Ama ona açıklama yapmak ve durumun keyfini çıkarmak için zamanımın olmadığının farkındaydım. "Belki daha sonra..." Numarayı bulup sosyal hizmetliyi aradıktan ve pencereden atladıktan sonra, beni arabayla hastaneye götürecek birine ihtiyacım olacaktı.

"Tamam ama hâlâ sana bozuk olduğumu unutma!" Çekmecelerden ve el çantalarından hiçbir şey çıkmadı. Annemin yatağının altında bir valiz buldum. Valiz kilitliydi. Mahkeme kâğıtları içinde olmalıydı. Komodinin üzerideki çalar saate baktım. Otuz beş dakika içinde çocuk mahkemesinde olmamız gerekiyordu.

Kendi kendime, "Bunu bana neden yapıyor?" diye sorup isyan ederken, her şey birdenbire kafama dank etmeye başladı. Annem mahkeme tarihini kaçırmamı istiyordu. Islahevine kapatılmamı istiyordu. Nasılsa artık ayık geziyordu. Bu konuda AA'daki arkadaşlarıyla konuşmuş, insanlara kendisinin Fransa'da okumuş bir doktor olduğunu söyleyip, işleri karıştıran benim gibi küçük bir pislik olmadan, Vlyvalle'daki yeni hayatının daha da kolaylaşacağına karar vermiş olmalıydı. Valizin kilidini tırnak törpüsüyle açıverdim.

Mahkeme kâğıtları valizin içinde bir dosyadaydı. Sosyal hizmetlinin adı Pyle'dı. Numarasını aradım. Hat meşguldü. Tekrar denedim ve bu kez bağlandım. Bayan Pyle, daha ben adımı bile söyleyemeden hatta kalmamı istedi. Yolu yarılamıştım. Koca yalanımı birazdan duyacaktı.

Belgede altı çizili olarak yazılmış, mahkemede bulunmadığım takdirde neler olacağından bahseden kısmı gözlerimle taramayı, "Bayan Elizabeth Earl'ün ve/veya yasal olarak velisi olduğu şahsın, 23 Haziran günü, saat 04.30'da Çocuk Mahkemesi, Oda 203, 17 Chambers Caddesi, New York adresinde bulunması gerekmektedir..." ibaresini okuyunca bıraktım. Tarih, yarından sonraki gündü. Kırk sekiz saat önceden panik yapmıştım. Bayan Pyle hattın diğer ucundaydı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bu soruya, pek çok bakımdan o kadar berbat durumda olduğum için nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Özür dilerim! Yanlış numara!"

Bir panik uzmanı olduğumu yeni anlıyor değildim. Mahkeme belgelerimi valizdeki yerine koyduktan sonra, eski bir gecelikle sarmalanmış, ambalaj kâğıdından yapılmış büyükçe bir zarfın içinde neler olduğunu merak ettim. Beni bir sürpriz bekliyordu. Zarfın içinde dergilerden ve gazetelerden özenle kesilmiş, Bay Osborne'la ilgili yazılar vardı. *Time Magazine, Herald Tribune, Tatler, Town & Country, New York Sun, Forbes, Wall Street Journal, Yachting, Hollywood Confidential*'dan kimisi elli yıl öncesine ait yazılardı bunlar. Annem, Bay Osborne hakkında, jambonlu sandviç kalınlığında bir dosya yapmıştı.

Annem bu adamın hayatını neden yatağının altında saklıyordu? Neden bu kadar zahmete girmişti? Bütün bunları biz Vlyvalle'a yerleştiğimiz sürede mi yapmıştı? Yoksa, AA toplantılarına gidiyorum derken, aslında zamanını kütüphanenin birinde mi geçiriyordu? Acaba, adamı araştırmaya, o New York'taki hastanede yatarken ve kendisi de o şifalı elleriyle adama masaj yaptığı sırada mı başlamıştı? Annemin yaşlı adamı araştırdığını düşünmek, masaj masasında birlikte yattıklarını düşünmek kadar sinir bozucuydu.

Peugeout'nun evin önünde durduğunu duyunca, dosyaları çabucak yerine tıkıştırıp valizi yatağın altına ittim. Annem arabadan çıkıp ön

kapıya doğru ilerlerken, boşalttığım el çantalarını telaşla doldurdum ve altüst ettiğim çekmeceleri sessizce kapattım. Eve, girdiği sırada, merdivenlerin başında duruyordum. Kendi kendine "The Way We Were"ü söylemesinden, ruh halinin fazlasıyla iyi olduğunu anlayabiliyordum. "Hatıralar zihnimin her köşesini aydınlatıyor..." diyordu.

"Ne diye bağırıyordun öyle?" diye sordu Jilly, elektrikli süpürgeyi kaldırıp gitmeye hazırlanırken.

Annem benim yerime cevap verdi. "Barbra Streisand'dan nefret eder o!" O anda ondan, Barbra'dan ettiğimden daha çok nefret ediyordum. Annem bana aldırış etmediğini göstermek için, şarkının bir dizesini daha söyledi; çünkü o anda aslında benim kadar saldırgan olmayan bir yeniyetme bile kafasının tabii güzelliğini bozabilirdi.

"Toplantın nasıl geçti?" diye sordum masumca. Jilly AA'yı kastettiğimi anlamışa benzemiyordu. Annem, gizliliğini tehlikeye attığım için bana sert bir bakış fırlattı.

"İyi!" Kolunun altında büyük, beyaz bir kutu vardı. "Senin günün nasıl geçti?"

"İlginçti..."

"Sesin ciddi geliyor..."

"Ben artık çıkıyorum!" Jilly fırtınanın yaklaşmakta olduğunu sezip kapıdan sıvışıverdi.

"Neyin var?"

Cevaplamadan önce, Jilly'nin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledim.

"Yarından sonra mahkemede olmamız gerekiyor biliyorsun!"

"Artık gitmene gerek yok!"

"Ne?"

"Finn, başını neden derde soktuğunu biliyorum. Ama bu, yaptığın şey için bir özür olamaz! Aptalca ve aynı zamanda yasak olan bir şey yaptın ve umarım bu tecrübe, uyuşturucunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamanı sağlamıştır! Ama... AA'nın amaçlarından biri de bir başkasının sorumluluğunu üstlenmektir ve dolayısıyla sabıka kaydının olmamasını sağlamak bana düşüyor..." Derin bir nefes aldı ve dua eden bir çocuk gibi gözlerini kapattı. "Buraya gelişimizi yeni bir başlangıç olarak görelim. İkimiz de!"

Ağzından basitçe, "Seni bu pisliğe ben soktum, ben çıkaracağım!" cümlesini duymayı tercih ederdim.

"Mahkemeye gitmeme neden gerek yokmuş?"

"Bay Osborne bazı ayarlamalar yaptı..."

"Nasıl?"

"Herkesi tanıyor. Durum bu sabaha kadar henüz resmileşmemişti..."

"Kutuda ne var?"

"Bay Osborne bana bir elbise almış!" Kutunun üstündeki iç içe geçmiş C harfleri Chanel'i mi temsil ediyordu, bilmiyordum ama kutunun içinde pahalı bir şeyin olduğunu anlayabiliyordum.

"Mahkeme işimi ayarlıyor ve sana bir elbise alıyor. Neler oluyor böyle?"

"Beni Avcılık Kulübü'ne davet etti. Bu gece oraya gidiyoruz!" Saatine baktı. Merdivenlerden ikişer ikişer çıkarken, "Bizi biraz gezdirip etrafı göstermek istiyor. Saçlarımı yıkayacağım. Bir saat içinde evden çıkmış olmamız lazım..."

Avcılık Kulübü'ne gitme fikri, moralimi epeyce düzeltti. Annemin arkasından koştum. "Kravat takmam gerekiyor mu?" Peşinden yatak odasına girmiştim.

"Düşündüm de bu ilk seferde oraya yalnız gitsem daha iyi olacak!" Başından, kolsuz, pembe, üzerine halka şeklinde bir broş iğnelenmiş tişörtü geçirişini seyrettim. "Beni anlıyorsun değil mi, kuzucuğum?"

"İçine sutyen giymeyi unutmazsın umarım!" Anlıyordum.

Eskiden, uyuşturucu annemle aramızdaki –ama annemin farkında olmadığı– gizli bir tutkuydu. Şimdi bunun yerini Bay Osborne almıştı. Annem evden ayrılırken, davet dışında bırakılmayı umursamıyormuş gibi davranmakta inandırıcıydım. Yatak odasına gittim ve yatağının altında, gazete kupürlerinden oluşan zulasını çıkarıp okumaya başladım.

İki saatlik bir göz gezdirme sonunda Ogden C. Osborne'na dair, C harfinin açılımı hariç, her şeyi öğrenmiştim. 1903'te New Jersey, Hoboken'da doğmuştu. Babası Jake, başarısız bir teçhizat satıcısı ve

aynı zamanda yetenekli bir fotoğrafçıydı. Osborne on dört yaşındayken, babası St. Louis'den San Francisco'ya tel çeken bir telefon şirketine tel sağlamak üzere yaptığı anlaşmayla bir gecede zengin oluvermiş. Kullanılacak bütün teli Osborne'lar sağlayacaktı. Ogden, St. Mark's adlı bir yatılı okula gönderilmişti. Ardından, Osborne Harvard'a girdi ama ilk senesinin ilk döneminde okuldan ayrıldı. Tabii, babanız 1923 yılının beysbol oyunları serisinin üçüncü oyununun dokuzuncu devresinde öbür dünyayı boylayıp, geride size iki milyon doların biraz altında bir miras bırakırsa bunu yapmak çok kolaydır. *Forbes*'un 1975 Mart sayısında yapılan bir hesaplamaya bakılırsa, Osborne servetini üç milyar doların biraz üstüne çıkarmayı başararak, çok akıllıca kullanmış görünüyordu ki bunu yapmak herkesin harcı değildir.

Osborne'un iş hayatını anlatan bu yazılardan pek etkilenmemiştim. Okuduklarımdan çıkardığım ana fikir, Osborne'un, Harvard bitirenlerin bile kimsenin işine yaramayacağını söylediği, çılgınca fikirlere ilk olarak yatırım yapmış olmasıydı. Vizyonunun çok geniş olduğundan bahsetmiyorum; çünkü, insanın radyosuz bir arabaya sahip olmaktansa, ucuz radyolu ama radyolu bir arabayı tercih edeceğini anlamamak için ancak aptal olmanız gerekirdi. Ya da sinemaya gidemeyip evde boş boş oturmaktansa, siyah beyaz bir televizyon seyretmeyi tercih edeceğini. Hiç uçamamaktansa planörle uçmayı. İnsanların bu ihtiyaçlarını görmemek beyinsiz olmak demekti. Ama itiraf etmem gerekir ki son projesi bana oldukça aptalca gelmişti. Cep telefonu adında bir şeydi. Ellerinde valiz büyüklüğünde telefonlar taşıyan insanları gözümde canlandıramıyordum, özellikle de bu telefonlarla bir dakika konuşmanın yüz dolar tutacağı düşünülürse.

Gazete yazılarının henüz hepsini okumamış olsam da Osborne'un hayatının sadece para kazanmak üstüne kurulu olmadığını açıkça görebiliyordum. Bir valinin kızıyla evlenmişti. Karısıyla balayı için altı aylık bir İtalya seyahatine çıkmışlardı. Evlerine döndükten iki hafta sonra, karısı gripten ölmüştü. Sonra, Osborne *Leave it to Beaver* dizisinde anne rolünü oynayan Merle Oberon'la çıkmıştı. Ardından da Güney Amerikalı bir diktatörün adını bile duymadığım

fıstık gibi kızıyla nişanlanmıştı. En nihayetinde, Standard Oil'in vârisiyle evlenmişti ve bu evlilikten doğan kızına Pilar adını vermişti. Yelkenlisi de aynı adı taşıyordu.

Standard Oil'in vârisi olan karısının at üstünde parmaklıkların üzerinden atlarken görüldüğü pek çok resim vardı. Bir yerde, karısından boşandığını yazan bir haberle karşılaşmayı bekliyordum; çünkü evli olmasına rağmen, dergileri Osborne'u film yıldızlarıyla yakın bir şekilde gösteren resimler süslüyordu. O kadınlardan biri, daha önce adını hiç duymadığım, Anita Ekberg adlı, koca memeli, İsviçreli bir sarışın bombaydı. *Tatler* adlı bir İngiliz dergisinde, kadını Osborne'un yatında, göğsünün üzerine havlusunu çekmiş bir şekilde gösteren muhteşem bir fotoğraf vardı. Havlunun altında çıplak olduğu hemen anlaşılıyordu. Aynı haberde Osborne'un aynı yatta Grace Kelly'yi götürdüğü belirtiliyordu. Bundan hiç şüphem yoktu.

Osborne 1958'de senatoya girmek için yarışmış ama seçimi kazanamamıştı. Bu olaydan sonra, insanlar zaten her iki partiye de büyük para yatırarak işgüzarlık yaptığını ve aslında seçimi kimin kazandığının o kadar önemli olmadığını söylemişlerdi. Yazıların hiçbirinde Osborne'un emekliye ayrıldığı yazmıyordu ama bana öyle geliyordu ki son on, on beş yılında kendisini soyu tükenmekte olan türleri kurtarmak, sudan ucuza kapatılmış gibi gösterilen ancak astronomik rakamlara alınan tablolar satın almak ve zengin ahbaplarını çileden çıkaracağını bildiği yerlere yüklü miktarlarda para bağışlamak gibi hobilere adamıştı.

Yazılardan sonuncusunu okumayı bitirdiğimde, kafamda annemi yetmiş beş yaşındaki Ogden C. Osborne'la seks yaparken düşünmek, hem daha kolay hem daha zor bir hal almıştı. Adam elli yaşında olsaydı, bundan hiç şüphem olmazdı. Kıskanıyordum, imreniyordum. Hepsinden rahatsız edici olan şeyse, beynimin soğukkanlı bir sürüngene ait olan yarısının bana, annemin bu milyarder fosille düzüşüyor olma ihtimalinin, hayatta başıma gelebilecek en kötü şey olmadığını söylemesi ve bu fikrin de beni cezbettiğinin farkında olmamdı.

Yazıları zarfın içine koyarken, kendimi o kadar aşağıda hissediyordum ki daha da aşağılara düşmemek için bir sandalye bulup otur-

maya ihtiyacım vardı. Odayı her şey annemin bıraktığı yerde mi diye gözden geçirirken, gazete kupürlerinden birinin yatağın başlığının arkasına düşmüş olduğunu gördüm. Uzun zaman önce kapanmış bir gazetenin ekonomi bölümüne ait solmuş bir sayfaydı. Yazının tümünü okumaya zahmet etmedim. Osborne, *Herald Tribune*'ün 5 Haziran 1961 tarihli sayısının on dördüncü sayfasında okurlara, her zaman aklımda tuttuğum ama hiç uygulamadığım bir tavsiye veriyordu:

"İş hayatında ve aşkta hayal kırıklığından kaçınmanın tek bir yolu vardır: Cevabını önceden bilmediğiniz soruları asla sormamak!"

Dokuz

Annem her gün evden saat dokuzda çıkıyor ve altıdan sonraya kadar eve dönmüyordu. Hakkında bir şey bilmediğim kendine ait bir hayatı vardı. Gizli saklı değildi ama sadece gözümde canlandıramıyordum. Her gece yatağına gitmeden önce, bir sonraki gün yapacağı her şeyin listesini çıkarıyordu. Osborne'la o işi dokuz buçukla on bir buçuk arasında yapıyorlardı. Her gün saat on ikide birlikte öğle yemeği yiyorlardı. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri annem arabayla Summerville Y'ye aerobik dersine gidiyordu. Salı, perşembe ve cumartesi günleri Bernardsville'deki, yatak odasında on üç kedi besleyen bir kadının evine yoga dersine gidiyordu. Haftanın yedi günü, hava yağışlı olsun güneşli olsun, saat beşi vurduğunda Morristown'daki Presbiteryen kilisesinin zemin katında yapılan AA

toplantısının ön sıralarındaki yerini alıyordu. Pazarları ise sabahleyin onunla yürüyüşe çıkmadığım için tartışıyorduk. Öğleden sonra onu kişisel gelişim kitapları okurken görüyordum. Onunla yaşamak Rocky Balboa'yla yaşamaya benzer bir hal almıştı. Gerçek bir yetişkin olmak için tam zamanlı olarak kendini eğitiyordu. Bazen, geceleri ertesi günün listesini yaptığı sırada ya da üç beş kilometrelik bir koşuya çıkmadan önce vücudunu esnetirken veya *granolası*nın üzerine daha sağlıklı diye süt yerine portakal suyu koyup midemi bulandırırken, sırf onu kızdırmak için *Rocky*'deki o şarkıyı mırıldanıyordum. "Güçleniyorum artık..."

Bernardsville'de, Morristown'da ve Summerville'de yaptığı şeyler umurumda değildi. Beni asıl ilgilendiren sağlık, zenginlik ve mutluluktan oluşan o Bermuda Şeytan Üçgeni'nin tam ortasında, saat dokuz buçuktan on bir buçuğa kadar Osborne'la neler yaptığıydı.

Gazete kupürlerini bulduğumun ertesi sabahı, annem Bay Osborne'a günlük masajını yapmak üzere evden çıkmadan yarım saat önce yayan olarak yola çıkmıştım.

Annem, hava iyi olursa "o işi" yaptıklarını söylemişti. Bu onun ifadesi, benim değil. Osborne'un terasın altındaki uyumak için kullandığı sundurmada. Göz alıcı, alabildiğine mavi, bulutsuz bir gökyüzünün altında. Evden çıkıp annemden önce oraya gitmeye karar verdim. Bütün olup biteni seyredecektim. Masaj yağını ve o şifalı ellerini Osborne'un üzerinde nasıl kullanıyor görecektim. Dürbünümü yanıma almıştım.

Ona dokunmadan önce ellerini birbirine sürterek ısıtıyor muydu acaba? Yoksa ellerini ısıtmak için sıcak nefesini mi kullanıyordu? Belki de artık hiç masaj ayağına yatma zahmetine bile girmiyorlardı. Eğer sundurmadan inip başka bir yere giderlerse, ben de peşlerinden gidecektim. Annem oraya gittiğinde, evdeki Alsas köpeklerini bir yere kilitlediklerini söylemişti. Annem büyük köpeklerden çok korkardı. Bay Osborne da hemen gerekeni yapmıştı tabii. Ortaya çıkıp kendimi onlara göstermeyi ya da üstlerine atlamayı falan düşünmüyordum. Eğer göreceğimi görürsem, o ikisi arasında içten içe bir şeyler olmasını istemekten vazgeçerim belki, diye düşünüyordum.

Tek sorun, Osborne'un malikânesinin tam olarak nerede olduğu-

nu bilmememdi. Anneme nerede yaşadığını sorduğumda, bana eliyle güney mi güneybatı mı olduğu belirsiz bir yönü göstermişti. Okuduğum yazılarda Osborne'un evinin resimleri vardı. Ev kireçtaşı ve mermerden inşa edilmişti. Kireçtaşı New Hampshire'dan, mermer gemiyle İtalya'da bir yerden getirtilmişti. Dört kat yüksekliğinde, elli dokuz odalı büyük bir evdi. Ev, yürüdüğüm sırada bir şekilde gözüme çarpar diye düşünüyordum.

Hava çok sıcaktı. Annemin işe giderken takip ettiği toprak yola sınır çeken ormanın serin kıyısında yürüyordum. Annem ya da herhangi biri tarafından görülmek istemediğim için dakikada bir başımı çevirip gelen araba var mı diye, gerginlik içinde arkama bakıyordum. Bu yüzden ayağım bir ağacın köküne takıldı ve bir zehirli mantar ormanının içine ağzım açık, yüzüstü kapaklandım. Tükürdüm ve dilimi gömleğimin eteğine sildim. O an annem arabayla yanımdan geçip giderken, ben de zehirlenme korkusu içinde orada öylece bekledim. Annem, pencereleri indirmiş ve kasetçalardaki Sly and the Family Stone'un albümünün sekizinci şarkısına eşlik ediyordu. "Bu aile meselesidir..."

Annem sağa dönüp, ağaçların içinde gözden kaybolunca, yerden kalktım ve koşmaya başladım. Dürbün göğüs kafesimin üzerinde hopluyor, çeneme çarpıyordu. Çam ağaçlarıyla karşılaştım. Ağaçların dalları bütün vücudumu kamçılarken ve ben ormanı katetmeye çalışırken, evden neden daha erken ayrılmadım, diye kendime küfrediyordum. Araba bir virajı alıp gözden kayboldu.

Artık bir toz bulutunu takip ediyordum. Burnumun ucundan ter damlaları düşüyordu ve ayak topuklarımın arkasında oluşan kabarcıklar yüzünden çorap giymediğim için hayıflandım. Göğsüm şişmişti; ciğerlerim yanıyordu ve annemi gözden kaybetmiştim.

Yol ormanın içinde yılan gibi kıvrılıyordu. Yokuş yukarı bir yerdeydim artık. Yokuşun tepesine varınca Osborne'un evini görebileceğimden emindim. Ancak tırmanışı bitirip etrafa bakındığım zaman, kralın sarayını hiçbir yerde göremedim. Daha da kötüsü, burada yol çatallanıp ikiye ayrılıyordu. Annem artık o kadar uzaklaşmıştı ki arkasında bıraktığı, takip ettiğim toz bulutu çoktan yere inmişti.

Ağzım açık, dilim dışarıda, nefes nefese bir vaziyette izini sürdü-

ğü kokuyu kaybetmiş bir köpek gibi inleyerek, yoldaki çatalın oluşturduğu V'nin başlangıç yerinin içinde dönüp durdum. Sağa mı yoksa sola mı gitmeliydim? Oraya en kısa zamanda ulaşamazsam, annem o adamla gerçekten "o işi" mi yapıyor yoksa iş mi yapıyor asla emin olamayacaktım. Oraya iş işten geçince varırsam, annem o ihtiyar tekeye gerçekten masaj yapıyor olsa bile, aklımda hâlâ o işi çoktan yapıp bitirdiklerine dair bir şüphe kalacaktı ve belki de sadece bir seks sonrası masajı seyredecektim. O yaşlı piç yetmiş yaşındaydı ve herif hastaneden daha yeni çıkmıştı yahu! Bir kere yapmak, ona yeter de artardı bile... Çabucak, üç dakikada geliyor olmalıydı. Bu da Şapırdak'ın esprisiydi, benim değil.

Soldaki yoldan aşağı doğru koşmaya başladım. Sonra fikrimi değiştirip koşarak geri döndüm ve aksi istikamete sapıp, ağaçların içinde yokuş yukarı çıkan yola girdim.

Yirmi dakika sonra yanlış bir karar aldığımın farkına vardım. Bir meşe ağacının gövdesine asma kilitle bağlanarak yolu kapatan çelik zincirlerle karşılaştım. Annemin üstünde arabanın ve evin anahtarlarından başka bir şey olamazdı. Siyah sincaplar ağaçların tepesinde oradan oraya sıçrayıp oynaşıyor, kendi aralarında çene çalıp benimle dalgalarını geçiyorlardı. Bir tanesi yere bir meşe palamudu düşürdü; bir diğeri de aşağıya, ayağımı ıskalayan bir bok tanesi gönderdi.

Piçlerden birine taş attım ama hedefi tutturamadım. Yere düşen taş, bir güvercin sürüsünün solumdaki sarp araziden aşağıya uçuşmasına sebep oldu. Hava, sanki bir deste iskambil kâğıdı hızla karılıvermiş gibi, kanat sesleriyle doldu.

Bir bıldırcın da pembe ve krem rengi yapraklı bir kızılcık ağacının kovuğuna saklanıvermişti. İşte tam o istikamette, bir Atlas sediri üçlüsünün arkasına ihtiyatlı bir şekilde park edilmiş, mavi bir Peugeot steyşın vagon duruyordu. Sessizce yaklaştım. Ne elime batan ahududu dikenlerini hissediyor ne kirpiklerime çarpıp duran tatarcıkları savuşturuyordum. Göreceğim şeye doğru, gözlerimi kırpmadan süzülüyordum.

Peugeot'nun yan tarafında bir ormangülü kümesi, diğer tarafında ise Adirondack kampıyla Rus Dacha'sı* arası bir oyun evi vardı. *Town*

* Rusya'ya özgü bir ev mimarisi tarzı. (ç.n.)

& *Country*'nin 1953 yılına ait bir sayısında okuduklarımdan dolayı bu ev hakkındaki her şeyi biliyordum. Osborne burayı ilk karısına sürpriz olsun diye yaptırmış ama kadın evde parti veremeden ölmüştü. Aslında eve "oyun ahırı" demek daha doğru olurdu. Ev iki metre uzunluğunda, kabukları soyulmamış ve Lincoln kütüğü gibi istif edilmiş Engelman ladininden kalaslarla yapılmıştı. Evin kepenkleri ve kalasların üstü, Ukraynalıların paskalya yumurtası gibi rengârenk boyanmıştı.

Yine başka bir yazıda okuduklarımdan, evin, Haverkill'in bir buçuk metre yükseklikten içine döküldüğü, etrafı New Hampshire'dan trenle getirilmiş, kocaman, pembe plakalarla çevrili bir göletin olduğu vadiyi tepeden gördüğünü biliyordum. Aynı haberde Osborne'u, otuzlu yaşlarda, şezlongun üzerinde bir sineği fiskelerken gösteren bir fotoğrafı da vardı. Osborne'la annemin balık tutmakla meşgul olduklarını hiç sanmıyordum.

Oyun evinin benim tarafımdaki pencereleri dardı ve perdeleri çekilmişti. Dolanıp evin vadiye bakan tarafına geçmenin mümkünü yoktu. Evin yeri, mahremiyeti korumak için zekice ayarlanmıştı. Kapıya doğru ilerlerken, içeriden gelen bir inilti ve homurtuyla karşılandım. Yatak yaylarının çıkardığı cılız gıcırtıları duyabiliyordum. Masaj masasının tekerlekleri miydi yoksa? Ses efektleri beni tatmin etmeye yetmezdi. Onları iş üstündeyken görmek istiyordum. Ön kapı kilitliydi. Ancak kapının camlarından, bir sporcu sutyeniyle bir kadın külotu görebiliyordum. Annemin muayyen günlerinde giydiğinin aynısından, eski moda, korseli bir külot dürülüp top haline getirilmiş ve artık halı olma özelliğini çoktan yitirdiği anlaşılan bir ayı postunun ağız kısmının yanına atılıvermişti. Fırlayıp diğer pencereye geçerek içerideki hayvani seslere daha da yaklaştım. Pencerenin pervazı yerden yirmi santim kadar yüksekteydi. Ayakuçlarımın üzerinde yükselip burnumu pencereye dayayarak, içerideki, aslında ne olduğunu bildiğim duruma dair bir şeyler görmek için uğraşıyordum.

Oyun evi balo salonu büyüklüğünde bir odadan oluşuyordu. Ama odanın en dibinde, geyik boynuzlarıyla süslü tırabzanıyla bir merdiven yukarıya, tavan arasına yükseliyordu ve işte onları tam merdivenin başladığı yerde gördüm. Tıpkı bir masaj sahnesi gibiydi.

Yüzlerini göremiyordum, sadece annemin bacaklarını ve annemin kasıklarının arasına gömülmüş beyaz bir kafa görebiliyordum. Zıpladım. Yüzlerini görmem gerekiyordu. Öğrenmem gereken bir diğer şey de annemin bundan zevk alıp almadığıydı. Tekrar zıpladım ama görebildiğim tek şey, bir yatakta yuvarlanan bedenlerin bulanık görüntüsü oldu. Bir pencereden diğerine koştum. İçeriden ayak sesleri gelmeye başladı ve ben daha hiçbir şey görememiştim.

Geri çekilip bir elma ağacının gövdesine dayandım. Ayaklarım yavaş yavaş öne doğru kaydı ve çömelip oturdum. Dışarı çıkmalarını bekledim. Onlara görünmeme konusundaki fikrimi değiştirmiştim.

Gergin ve tedirgin bir halde beklerken, arkamda kırılan bir dalın sesiyle irkildim ve sıçrayıp ayağa kalktım. Korku içinde kendi etrafımda dönüyordum. Gizlice arkamdan yaklaştığını sandığım şeyin ne olduğu bilmiyordum. Osborne'un Alsas köpekleri miydi? Öbür dünyadan hayata yine halı olarak dönmüş bir kutup ayısı mıydı? Kesinlikle, Osborne'un orta yaşlı kızı, Bayan Langley'den başka bir şey bekliyordum. Kupürlerden birinde, Bayan Langley'nin Ray Charles'ın müzik yaptığı düğününe dair bir şeyler okumuştum. Kırk yaşlarında, bronz tenli, üzerindeki tenis kıyafetleriyle yanınıza yaklaşıp yüzündeki kırışıklıkları görene kadar çok daha gençmiş gibi gelen, hafiften tahta göğüslü bir kadındı. Elinde tenis raketi ve bir Tab* kutusu vardı.

"Özür dilerim! Arkandan sessizce yaklaşmış gibi olmak istemezdim..." dedi.

"Önemli değil..."

"Ben olsam öfkeden deliye dönerdim..." Bir sigara yakıp ağzından dumandan halkalar çıkarana kadar Bayan Langley'nin, kızı Maya'ya ne kadar benzediğini fark etmemiştim.

"Öyle mi?"

"Sürprizlerden nefret ederim..."

"Ben de..."

"Sen Lizzy Earl'ün oğlusun..." Anneme daha önce "Lizzy" olarak hitap edildiğini hiç duymamıştım. "Ben Bayan Langley!" Bana bir ço-

* Coca-Cola'nın ürettiği bir tür diyet kola. (y.h.n.)

cuğunkine benzeyen elini uzattı ve yüzüme çarpık bir sırıtışla baktı. "Ve senin adın da..." Ben cevaplamak üzereyken, gözlerini kıstı ve yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirip, "Sakın söyleme... Biliyorum... çünkü annen senden bahsettiğinde 'ne kadar güzel bir isim' diye düşünmüştüm." dedi "...Finn. Doğru mu?"

"Evet, o benim!" Kim olduğumu bilmesi o kadar gururumu okşamıştı ki annemle Bay Osborne aklımdan çıkmıştı neredeyse.

Bana arkasını dönüp gözlerini ormanın içine dikti. "Tenis maçı için Bryce beni ekti sanırım..." Endişeyle oyun evinin kapısına bakarken, annemle Osborne'un içeride kalmasını diliyordum. Şu anda ihtiyacım olan tek şey, Bayan Langley'nin de durumu öğrenmemesiydi. Onları korumaya mı yoksa olanları kendime mi saklamaya çalışıyordum? Bayan Langley'nin sırtı hâlâ bana dönüktü. "O ilk göz ağrımı etrafta görmedin, değil mi?" Oyun evine tekrar bir göz gezdirdim ve işte Bryce da oradaydı. Terli, çıplak, penisi ereksiyon halinde, kilitli kapının penceresinin arkasında duruyordu. Bryce'ı daha önce hiç görmemiştim ama onun o olması gerektiğini biliyordum. Saçları beyaza boyalıydı. O bacakların arasında gördüğüm kafa Osborne'a değil, ona aitti.

Bryce benden ses çıkarmamı ister bir hareketle işaretparmağını dudaklarının üstüne koydu ve geri çekilip görüntüden çıktı. Eğer içerideki annem değilse kimdi? Kafam sorularla doluydu. Annem arabasını neden buraya park etmişti?

"Burada benden başka kimse yok!"

"Tenis oynamayı biliyor musun?" Ayakkabısının tabanına giren bir çakıl taşını çıkarırken elini omzuma koymuştu.

"Hayır!" Dürbünümü tutup kaldırdım. "Kuşları gözlemliyorum!" Bunun inandırıcı olacağını düşünmüştüm.

"Aferin sana!" Sigarasının külünü yere silkiş biçiminden, oğlunun ortalarda olmamasına çok kızdığını anlayabiliyordum. Ama ben daha çok, annem oyun evinde değilse arabasının neden orada olduğuyla ilgiliydim. Bir nanosaniye içinde, paranoyam aklıma çok acayip bir olasılık getirdi. Yoksa annem Bryce'la mı birlikteydi?

Bayan Langley Peugeot'nun sürücü koltuğuna oturunca, tıpkı bir geri zekâlı gibi, "Sizin de mavi bir Peugeot'nuz var!" dedim.

Bryce'ın annesi söylediğim şeye olabilecek en kibar şekilde güldü. "Bu ne anlama geliyor acaba?"

"Hiç... Hepsi de araba işte!"

"Bak, eğer ara sıra benimle tenis oynarsan, sana bunu sürmen için izin verebilirim!"

"Gerçekten mi?"

"Elbette!" Arabayı çalıştırıp geri vitese attı.

"Önce biraz alıştırma yapsam iyi olur!"

"Araba sürmek için mi yoksa tenis oynamak için mi?"

"İkisi için de!" Arabayla uzaklaşırken güldü ve el salladı. Hissettiğim şeyi anlatmak için rahatlama sözcüğü yetersizdi.

Sincaplar gevezelik etmeye devam ediyordu ama bu kez bana gülmüyorlardı. Oyun evinin içindeki annem değildi. Bay Osborne'un evinde işi her neyse onu yapıyordu. Ancak dürüst olmak gerekirse, o an, annemin yaşlı adama masaj yapması, gözüme onunla seks yapması kadar masum görünüyordu. Düşüncelerim kısa, tiz bir ıslıkla bölünüverdi. Bryce Langley ikinci kattaki bir pencereden dışarı sarkmıştı. Yirmi yaşında mıydı? Yirmi bir mi? Saçlarının platin rengi, ormanın gün ışığının altında başının etrafındaki bir hale gibi parlıyordu. Albüm kapağına, aziz görüntüsünde poz veren bir pop yıldızına benziyordu.

"Bayım!" diye seslendi asil bir havayla. "Siz gerçek bir centilmen, bilge bir kişilik ve yetenekli bir yalancısınız!.."

"Rica ederim!"

"Sana borcum var, Finn..." Adımı o da biliyordu. Birdenbire popüler olmuştum sanki. Kendimi hayatla ilgili hiçbir sorunum yokmuş gibi hissediyordum, ta ki Bryce görünmeyen misafirine dönüp, "Bir saniye sonra yanına geliyorum, Jilly..." diyene kadar.

Bryce, Jilly adının gülümsememi yüzümden silip götürdüğünü fark etmiş gibi görünmüyordu. Osborne'un torunu, Robin Hood'a yaraşır bir şekilde, beni başını eğerek selamladı ve pencereyi kapatıp gitti.

İçeridekinin annem olmasındansa Jilly olması daha iyiydi. Ama yine de incinmiştim. Jilly neden bundan bana bahsetmemişti? Bryce'la arasında bir şeyler olduğunu üstü kapalı bir şekilde hissetti-

rebilirdi en azından. Söylediği tek şey, onu, otunu yürütecek kadar yakından tanıdığıydı. Dwayne bu durumdan haberdar mıydı acaba? Bryce, Dwayne'i umursuyor muydu peki? Hiç öyle görünmüyordu.

Oyun evinden uzaklaşırken, Jilly'yi kafamda geçen hafta mutfağımızdaki haliyle bin kere canlandırdım. DDT püskürtülmüş Vlyvalle kırmızısından dili damağına yapışmış, bluzunu indirmiş, gözleri kapalı bir şekilde öpücüğümü; Bentley'sini mısır tarlasına süren Osborne ortaya çıkmasaydı her şeyi değiştirebilirdi diye düşündüğüm öpücüğümü bekler haliyle. Olaya şimdiki bakış açımla, eğer Jilly'yi öpmüş olsaydım, Osborne, soyu tükenmekte olan hayvanlara karşı bu kadar duyarlıysa asla bir halı olarak kullanmaması gereken kutup ayısının ağzının yanında duran külotun içine elimi daldırma zevkini tatmış olurdum diye düşünüyordum. Jilly'yle o işe devam etmiş olsaydım, şimdi ne durumda olurdum acaba? Makul olmaktan uzak beynimin mantığına göre, Jilly'nin bacaklarının arasına gömülme lüksünü Bryce'ın yüzü değil benimki yaşayacaktı. O gün Osborne ortaya çıkmamış olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi.

Olayda Bryce'ı ya da Jilly'yi bile suçlu görmediğim için (Peki, Jilly belki biraz suçluydu!), kendimi tuhaf bir biçimde olgunlaşmış hissediyordum. Elbette bu da doğuştan sahip olduğum narsis yönümün, ben Jilly'yi reddettiğim için onun kendini Bryce'ın kollarına attığını çabucak ve rahatlıkla akla uygun hale getirmesine yardım ediyordu. Ayrıca, Jilly'yle seks yapma fırsatını kaçırmamış olsaydım bile, Bryce'la aşık atamayacağımın farkında olacak kadar da sağduyu sahibiydim. Zengindi, yakışıklıydı, geri zekâlıların koruyucusuydu ve sınırsız bir karizması vardı. Hiç değilse Bryce üzerinde iyi bir izlenim bırakmıştım. Ayrıca bu sabah, düşündüğüm şeyler gerçek olsaydı, şu anda durum çok daha kötü olabilirdi. Sırf bu sebeple bile, o ikisiyle yine de arkadaş olabilirdim. Olayın kârlı tarafına bakmaya çalışarak, en azından Bayan Langley'den arabasını sürmek için yarım bir söz aldığımı kendime hatırlattım. On beş buçuk yaşında birinin abaza olmasındansa yalnızlık içinde olması çok daha üzücü bir durumdur.

Yolu kapatmak için çekilen zincirin yanına vardığımda, akkavaklardan oluşan bir rüzgâr çitinin arkasında gizlenen tenis kortları ve

masatenisi sahaları gördüm. Vakit öğleden sonra olmuştu artık. Annem Bay Osborne'a/Bay Osborne'la yaptığı her neyse artık bitirmiş olmalıydı. Sorularımın cevaplanması için beklemem gerekecekti.

Bunca yol geldikten sonra, en azından Osborne'un evini görürüm, diye biraz daha ileriye yürümeye karar verdim. Araştırmamın peşini bırakmış değildim. Yarın sabahı bekleyip oraya gidecektim. Daha erken kalkmaya karar verdim ve kendime çorap giymeyi unutmamam gerektiğini hatırlattım.

Yoldan ayrılıp, kıvrıla kıvrıla Haverkill'e inen, talaş serpilmiş patikayı takip ettim. İki metre yüksekliğinde, zincir baklalı, üzerine üç sıra dikenli tel sarılmış bir çit, karşı tarafta yol boyunca devam ediyordu. Çitin insanları bir şeyin dışında tutmak için tasarlanmış olduğunu düşünüp, Osborne'un evinin çitin gerisinde bir yerde olması gerektiğini hesap ettim. Akıntı yönünde, birkaç yüz metre aşağıda, devrilmiş bir akçaağaç, nehrin üzerine köprü oluşturmuştu. Ağacın kökünden sökülmüş gövdesinin sağladığı birkaç santimlik yükseklik, nehirden karşıya geçmenin en kolay ve kuru yolu gibi görünüyordu. Aslında öyle değildi.

Gövdenin üzerine çıkar çıkmaz, aşağı düşeceğimi hemen anlamış oldum. Üzerine bastığım dal, yeşil, sümüksü bir şeyle kaplıydı ve baykuş bokundan daha kaygandı. Bunun üstesinden gelmeye karar verdim. Ayaklarımı seyretmekten kendimi alamayıp, kollarımı yana açma zahmetine bile girmediğim için, denge oyununda başarısız olmuştum. Yamyamlar tarafından takip ediliyormuşum gibi düşünüp, bir çığlık atarak koştum. Yine de düştüm. Kendi çabalarımla yapabildiğim bu kadardı işte.

Çitten faydalanmayı denedim. Dikenli teller pantolonumun arkasını yırtarken, testislerimi bana bağışlamıştı. İşler kolaylaşıyordu. Nehrin karşı kıyısı ağaçtan tuzaklar, azman hanımeliler ve dikenli bitkilerle o kadar sıktı ki, "Ah!" diye bağırmadan üç adım atamıyordum. Düz bir çizgi üzerinde yürümeye çalışmaktan vazgeçip, yamaç yukarı giden bir geyik yolunu takip ettim. Tepenin zirvesine vardığım zaman, orman düz bir araziye yayıldı ve bu da yürümemi kolaylaştırdı. Gri bir tilki, bir kirpi ve bir alageyik sürüsü gördüm. Bu geyikler, yol boyunca uzanan camgüzelleri üzerinde otlayan beyaz

kuyruklulardan farklıydı. Nana bir psikoloji kongresi için İskoçya'ya gittiği zaman, bana oradan üzerinde bu geyiklerden birinin olduğu bir kartpostal atmıştı. Kanada geyiğine benzeyen boynuzları ve açık kızıl kürkleriyle bu hayvanlar, New Jersey'ye benden daha az aitlermiş gibi görünüyordu. Ormanın içinde açıklık bir alana varınca, Osborne'un evine yaklaşmakta olduğumu düşündüm. Tam bir daire olan bu alanın tam ortasında, taştan bir blok üzerinde, çıplak bir kadının doğal boyutlardaki heykeli duruyordu. Göğe doğru açılmış kollarıyla, heykel bana devasa bir bowling kukası izlenimi vermişti. Derken bunun bir mezar olduğunu anladım: "LOUISA 1906-1927." Louisa, Osborne'un ilk karısının adıydı.

Üç saat sonra Louisa'yı yine gördüm ve kaybolduğumu anlamış oldum. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve o an, her ne kadar açıklığın kenarındaki eğreltiotlarının içinde yatan alageyik leşini fark etmemiş olsam da sadece bir mezarın gölgesinde durmak bile insanı ürpertmeye yeterdi. Avcının alıp götürdüğü şeyler hayvanın başı ve ciğerleriydi sadece. Bunu en azından bir avcının yapmış olmasını umuyordum.

Kendi kendime panik yapmamayı tembih ettim. Daha çok beynimin akılcı olan tarafıyla düşünerek, eğer sakin olup beni eve götürecek yolu kendi başıma bulamazsam, annemin eve dönmediğim için deliye dönmesini beklemek zorunda kalacağımı ve nihayetinde, annemin Gates'i arayacağını; onun da Bay Osborne'a haber vereceğini; onun da Bayan Langley'ye durumu anlatacağını; onun da Bryce'a ve Bryce'ın da Jilly'e; onun da herkese nasıl kaybolduğumu anlatacağını biliyordum. Bundan daha utanç verici ne olabilirdi? New Jersey'nin vahşi doğasında kaybolmayı başardıysam, Yanomamo topraklarında yolumu nasıl bulacaktım ki? Besbelli ki bu bir testti.

İki haftalık bir izci kampına katıldığımız zaman, Şapırdak'ın bana "ormanda kaybolduysan bir ağaca tırman..." dediğini hayal meyal hatırladım. Sorun, ağaçların en alçak dallarının bile erişemeyeceğim yükseklikte ve gövdelerinin kavrayamayacağım kadar kalın olmasıydı. Bileğim kadar kalın bir asma sapıyla kendimi yukarı çekmeye, yerden yükselmeye çalıştım ama sap, tam zehirli sarmaşık olduğunu anladığım anda kırılıverdi. Kafamı küt diye yere çarptım... ve ardından o şeyi gördüm. Bir buçuk metre yukarıda, ağaçlardan birinin ça-

talında kontrplak bir platform vardı. Şimdiye kadar o platformun altında yürüyüp durmuştum ama hiç fark etmemiştim. 4'e 2'lik çıtalar merdiven yapmak amacıyla ağacın gövdesine çakılmıştı. Merdivene tırmanmaya başladım.

Merdivenle yerden dört metre yükselip, açık bir nehir manzarasıyla karşılaştım. Dört yüz metre kadar uzaklıktaydı. Kaybolmamıştım. Merdivende iki adım daha yükselince, Osborne'un malikânesinin kubbesini görebiliyordum. Kubbenin üzerinde boğa şeklinde altın renkli bir rüzgârgülü vardı. Ayağımı basamağa atıp biraz daha yukarı çıkmaya çalışırken, ölü yaprak yığınının içindeki bir şey sağ ayağıma saldırdı. Bir şey beni ısırmıştı. Başım fır fır dönüyordu. Bir kapanın çelikten dişleri spor ayakkabımı yırtıp geçmiş, kemiğime kadar saplanmıştı. Duyduğum acıdan değil, akan kan yüzünden tutunamıyordum. Bir yandan merdivenin basamaklarını tutmaya çalışıp bir yandan da aşağı düşerken birinin bağırdığını duydum. "Yakaladım seni!"

Şapırdak'ın bizim evin çatısında BB tabancasıyla vurduğu güvercinlerin yere düşünce çıkardığı o pof sesiyle yere çakıldım. Yerde, düşüşümün etkisini azaltan ölü yapraklar olmasaydı, belimi olmasa bile bacaklarımı kırabilirdim. Henüz soluğum kesilmemişti ama iç organlarım istem dışı bir şekilde yer değiştirmişti sanki. Ayağım hâlâ kapanın çeneleri arasındaydı. Tepemde biri dikiliyordu. Askeri pantolonunu botlarının içine tıkıştırmış, zeytin yeşili bir kazak giymiş, kar şapkası takmış, yüzünü yeşil siyah kamuflaj boyasıyla boyamış, sağ elinde bir tatar yayı tutan biri.

"Silahın nerede?" dedi havlar gibi.

"Ayağıım!.." Bağırmaya yetecek nefesim yoktu. Tek yapabildiğim inlemekti.

"Bana silahının nerede olduğunu söyle bakalım! Kapanı o zaman ayağından çıkarırım..."

"Sen neden bahsediyorsun?.. Tanrı aşkına, çıkar şunu! Bu şey beni öldürecek!"

"O geyiğe ne yaptın?" Kar şapkasını başından bir şeyden iğrenmiş gibi çıkardı. Maya'ydı bu, Bryce'ın kız kardeşi.

"Siktiğimin geyiğine bir şey yapmadım ben!" Artık bağırıyordum. "Beni hatırlamadın mı? Geçen gün yolda karşılaşmıştık!.."

"Bu senin kaçak avcı olmadığın anlamına gelmez!"

"Kaçak avcı mı?" diye bağırdım. "Burası Sherwood Ormanı değil, Tanrının cezası!"

"Evet, değil! Burası benim ormanım!" Kapanı ayağımdan çıkarmaya çalışıyordum. Kapana azıcık dokunmam bile dişlerin ayağımın daha derinlerine batmasına sebep oldu. Çeneleri parmaklarımla araladım. Otuz santim kadar ayrıldılar ama ayağımı aradan çekip çıkaramadan, şak diye tekrar kapandılar.

"Kapanı o şekilde açamazsın!"

"Lanet olası sadist, kuşları gözlemliyordum ben!" Çektiğim acıya rağmen, hâlâ yalan söyleyebiliyordum. Annemle Osborne'u dikizlemek için yanıma aldığım dürbünü kaldırıp gösterdim. "Bryce'a da sorabilirsin..."

"Ah, aman Tanrım! Kahretsin! Çok özür dilerim!" Tatar yayını bir kenara bırakıp eğildi ve elinin tersiyle kapanın yayını gevşetti. "Aman Tanrım, çok üzgünüm! İyi misin?"

"Bilmiyorum..." Ayağımdan spor ayakkabımı güçlükle çıkarırken, nefesim kesilir gibi oldu. Acıdan alt dudağımı ısırdım.

'Tanrım!" Sesi pek iyimser çıkmamıştı.

"Nasıl görünüyor?"

"Şey, eee..." Yaranın üzerine matarasındaki sudan döküyordu. "Ceviche gibi..."

"Nedir o?"

"Çiğ yenen bir aperitif..." Çok tuhaftı ama söylediği bu şeyden sonra ona kızmamaya başlamıştım. Yaranın nasıl göründüğünü kendi gözlerimle görmek için onu kenara ittim. Ayağım şişmeye başlamıştı bile. Kapanın deriyi yırtıp açtığı yer mosmor olmuştu. Yara bir deniz hayvanını andırıyordu. Üzerine su dökülünce acım daha da şiddetlendi. Ayağım titredi. Maviye çalar bir şey görüyordum. Tendon muydu yoksa? Yaraya daha yakından bakamadan, Maya bacağıma kazağını sardı.

Bütün vücudum titriyordu artık. Maya'nın tırnakları kana boyanmıştı. Bana ayağa kalkmam için yardım etti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bizim eve. Çok uzakta sayılmaz..."

"Yürüyemiyorum!"

"Buna gerek yok zaten!" Beni bir ağaca dayadı ve gölgeli bir çalılığın içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, gri bir atla geri döndü.

"Şaka yapıyor olmalısın!"

"Atlardan korkar mısın yoksa?"

Korkardım ama, "Hayır!" dedim.

"Korktuğunu ben de düşünmemiştim zaten!"

"Neden?"

"Atları sevmeyen insanları sevmem ben!" Bunun, tersten okuyuşla, beni sevdiği anlamına gelebileceği fikrinin tadını çıkarmak için daha çok zamanım olmasını diliyordum. Bana kolunu uzattı. Elini tutup ayağa kalktım. Beni atın üzerine çekip arkasına oturtacak kadar güçlü olmasına çok şaşırmıştım.

"Belime sarıl!" Ormanın içinde hızla yol alırken ayağım zonkluyordu. Yüzümü ensesine, göğsümü sırtına yaslamıştım. Nefes alıp verişini hissedebiliyordum ve üzerimde kısmen kan kaybından kaynaklanan bir sarhoşluk vardı.

"Bunu daha önce de yapmış mıydın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsan avlamaktan bahsediyorum?"

"Hayır! Sen ilksin..." İşte tam bu anda tahrik oldum.

Ağaçlık alanın dışına çıktık, seksen dönümlük bir alfalfa örtüsünün içinden kısa bir yola girip, sonra da bizimle beraber koşan yarım düzine atın olduğu bir otlağı dörtnala geçtik. Önümüzdeki zincir sürgülü, tek kanatlı kapı şangırtıyla savrularak açıldı. Maya ayağıyla atın karnına vurup onu yönlendirerek bizi bir gül bahçesinden geçirince, buranın kızın evi olduğunu anladım. Geçen yüzyıla bir kulübe olarak başlamış ama zaman içinde yapılan eklemelerle, görüp görebileceğiniz en gösterişsiz malikâneye dönüştürülmüş bir evdi. Seraları, ek binaları, verandaları ve sütunları vardı ve içinde yaşayan insanların kendilerini çok ciddiye almadığını göstermek amacıyla da açık pembeye boyanmıştı. Vakit o an olduğu gibi günbatımı ise, ev sadece parlamakla kalmıyor, kor gibi yanıyormuş izlenimi veriyordu.

Maya'nın, atı yeşil bir ahırın önünde dizginlediği sırada, bizi iki Jack Russell ve üç ayaklı bir Labrador karşıladı. Yorgun hayvan terden sırılsıklamdı. Bıyık yerleri köpükle kaplanmıştı ve ağzından salyalar akıyordu. Attan düşüp topal kalmış, Latin olduğunu sandığım ama sonra aslında Venezuelalı olduğunu anladığım bir jokey atın dizginlerini kavradı.

"Annemle Bryce nerede?"

"Babanızı ziyarete gittiler!"

"Enrique, onları ara ve Dooley'i alıp Finn'i hastaneye götürdüğümü söyle!"

Dooley kocaman, dört çekişli, arkasında iki yedek lastiği olan bir kamyonetti. Maya'nın şoför koltuğunda yükselip önünü görebilmesi için bir yem kataloğunun üzerine oturması gerekmişti. Bir eliyle direksiyonun topuzunu tutup diğer eliyle mentollü bir sigara yakarak, devasa bir yaratığa benzeyen kamyoneti, tıpkı bir uzun yol şoförü gibi anayola çıkardı.

Bacağımdaki acı hissiz bir zonklamaya dönüşerek azalmıştı ama vücudumun diğer kısımları, bana yaranın aslında ne kadar acıdığını hissettirmeye başlamıştı. Beni araba tutacağını bilsem de Maya'nın mentollü sigarasından bir tane alıp yaktım. Böyle bir durumda kendimden utanacağım aklımdan bile geçmiyor, hâlâ havalı görünmeye çalışıyordum.

Griggstown Hastanesi yirmi dört kilometre uzaklıktaydı. Yolculuğun ilk yarısı daha çok Maya'nın bana özürler sunup şöyle şeyler söylemesiyle geçmişti: "Endişelenme!" "Bir şey olmayacak!" "Sana bir garezim yoktu!" Fakat, "Hayvanlara eziyet edilmesine dayanamıyorum" diyerek düşüncelerini açıkça ortaya koyması karşısında çok şaşırmıştım. "Kaçak avcılara zalimlik edilmesine ne diyorsun peki?" diye sordum.

"Aşağılık herifler onlar!"

"Geyikleri öldürdükleri için mi?"

"Öncelikle, o geyikler bizim... İkincisi, hareket eden her şeye ateş etmekle itlaf etmek arasında bir fark vardır..."

"İtlaf nedir?"

"Toy erkek hayvanlar öldürülür, böylece sürü de fazla büyümez!"

"Bana yapmaya çalıştığın şey de buydu demek!"

"Bu işle annem ilgilenir. Hiç öyle görünmez ama kendisi gerçek bir iffet abidesidir..."

"Geyikler bir şekilde öldürülüyor yani?"

"Yılda bir kere..."

"Madem öyle, bu işi kaçak avcılara bıraksanız olmuyor mu?"

"Kaçak avcılar buranın yerlileri!"

"Sen de öylesin, değil misin?"

"Köylüsü demek istiyorum..." Benim gibileri nasıl adlandırdığını merak ediyordum.

"Ne olmuş yani?"

"Şöyle; bu işi yapmak için onları davet etsek ve kabul edip geldiklerini düşünsek bile ki çoğu gelmeyecektir, geceleri gizlice ormana girip geyikleri katletmeye devam ederler..."

"Neden?" Suratıma aptalın tekiymişim gibi baktı.

"Çünkü bizden hoşlanmıyorlar!" Yüzümden hâlâ hiçbir şey anlamadığımı okumuştu. "Onlar çalışıyorlar, biz çalışmıyoruz. Bu onlara göre hiç adil değil. Söz konusu paraysa, insanlar hep böyle düşünür. Bryce, bunun kökleşmiş bir sınıf savaşı olduğunu söylüyor. Geyiklerimizi öldürmelerine, bizi de öldürmesinler diye müsaade ediyormuşuz! Bryce dramatik olmaya bayılır..."

"Belki de haklıdır..." Söylediğim bu son cümle hoşuna gitmemişti.

"Bak, ben züppe değilim, tamam mı?"

"Öyle olduğunu söylemedim ki!"

"Jonah olmasaydı, o kapanı kurmazdım..."

"Jonah da kim?"

"Köpeğim... Kaçak avcılar onu vurdular. Şimdi sadece üç ayağı var!"

Hastaneye gelmiştik. Düşündüğümden daha büyüktü. Maya, Dooley'i ambülans alanında bıraktı. Kolumu omzuna atarak, otomatik kapıdan seke seke geçmeme yardım etti. Gür saçlı, etrafa çalım satan bir hemşire bize pis pis baktı. Maya'nın yüzü hâlâ kamuflaj boyasıyla boyalıydı. Üstümüz başımız kir içindeydi. At teri kokuyorduk ve Maya'nın bacağıma sardığı kazaktan daha yeni silinmiş zemi-

ne kan damlıyordu. Bir macera filminden fırlamış mültecilere benziyorduk.

"Aracınızı oradan çekin, yeri silin ve şunu doldurun!" Hemşire bana klipsli altlık üzerinde bir form uzattı ve bize sırtını dönerken, "En az bir buçuk saat bekleyebilirsiniz... Önünüzde bir sürü kişi var!" Bekleme odasını bisiklet kazazedeleri, köpek ısırma vakaları, hasta bebekler, omurga zedelenmesi kurbanları ve kalp krizinden mi yoksa hazımsızlıktan mı mustarip olduğunu bilemeyen şişman bir kadın dolduruyordu. Herkes şikâyet ediyordu.

Maya, ben formu doldurmaya daha başlamadan klipsli altlığı elimden çekip aldı ve hemşireye verdi.

"Ben Maya Langley!"

Hemşire bize doğru döndü. Belli ki artık her şey değişmişti. "Özür dilerim! Sizi tanıyamadım..." Bekleme odasındakiler başlarını kaldırıp bize baktı. Konuşmalar fısıltı halini aldı. Bebekler bile ağlamayı kesti. Artık bir buçuk saat beklememiz gerekmiyordu. Ortaya bir tekerlekli sandalye çıkıvermişti.

"Önce sağdaki muayene odasına gidin. Sandalyenizi götürmemeleri için üzerine bir not bırakacağım... Dr. Leffler bir dakika içinde yanınızda olacak!.."

Utanmıştım. Bazı tanışıklıkların sağladığı gücün suçluluğuyla... İnsanların yüzlerinden Maya'yla ilgili ne düşündüklerini görmek çok kolaydı: zengin kaltak. Maya, "Bekleyebiliriz!" diyene kadar, insanların düşünebileceği başka bir şey yoktu.

İnsanların duymak istediği şey buydu. Fısıldaşmayı kestiler. Bebekler yeniden ağlamaya başladı. Şişman kadın, kocasının, Dunkin Donuts'a uğrayıp aldıkları bir kap Extra Crispy'nin hepsini yediğini hatırlatınca, sorunun hazımsızlık olduğuna inanır olmuştu. Hemşire tekerlekli sandalyeye oturmama yardımcı oldu.

"Bilemiyorum... Dr. Leffler bu ayağı hemen görmek isteyecektir!" Hemşire ayağıma ne olduğunu bilmiyordu. Ayağım hâlâ Maya'nın kazağıyla sarılıydı. Maya'yla hemşire arasındaki demokratik bir ortamda konuşma aslında, herkesin kendini demokratik bir ortamda yaşadığına inandırmasını kolaylaştırmak için düşünülmüş bir laf kalabalığından ibaretti.

Maya, beni tekerlekli sandalyeyle koridordan aşağıya doğru sürerken, "Bu kahrolası şeyi sürmekten nefret ediyorum! Hemşireye öyle davranmasaydım, asırlarca orada çakılıp kalırdın!.." Bunu benim için yapmış olduğunu düşünmek hayranlık vericiydi. Üstelik ayağım beni öldürmek üzereydi. Üzerinde "GRIGGSTOWN MEMORIAL HOSPITAL. LOUISA OSBORNE'UN SAYGIDEĞER ANISINA İNŞA EDİLMİŞTİR" yazan bir tabelanın yanından geçtik.

Dr. Leffler erkek saç boyası reklamlarında çıkan tiplere benziyordu. Muayene odasına girdiğimiz zaman, Maya'nın yanağını öpmeye davrandı ama kamuflaj boyasını fark edince bir an durdu.

"Maya seni ne zaman askere aldılar?" Bu söylediğinin komik olduğunu sanıyordu. Bacağımdaki kazağı çıkarırken, bana kendini tanıtıp şöyle dedi: "Bay Osborne bana annenin, ah... tedavisinin harikalar yarattığını söyledi. Bu yüzden ben de anneni aramayı planlıyordum..." Doktor ayağıma dezenfektan sıkarken, acaba annem hakkında benim bilmediğim ne biliyor, diye düşünüyordum.

"Pekâlâ, nasıl oldu bu?" diye sordu. Maya yere bakıyordu.

"Ağaçtan düştüm..."

"Ayağın nasıl kesildi peki?" Ayağımın üstünde ve altında iki tane yarım daire şeklinde kesik vardı. Maya bir şeyler söylemeye yeltenince sözünü kestim.

"Düşünce, ayağım teneke bir kutuya denk geldi..."

Maya kafasını yavaşça kaldırdı. Gülmemeye çalışıyordu. Doktor Leffler ayağımın altını gözden geçirmek için eğilince, Maya gözlerini devirerek, ağzında "teneke kutu mu?" sözcüklerini yuvarladı.

"Tendona denk gelmediği için şanslısın! Ama bu teneke kutu ayağının hem üstünü hem de altını nasıl kesmiş olabilir?" Buna vereceğim cevabı biraz düşünmem gerekti.

"Tırtıklıydı. Teneke, açacak yerine bıçakla kesilerek açılmış gibiydi. Anlatabiliyor muyum?"

"Seni dinliyorum!" Kesiklere doğrudan tentürdiyot dökünce, acıdan irkilip gözlerimi kapattım.

"Ben de tenekeye basınca, teneke katlandı ve ayağımı araya aldı!"

"Tıpkı kapan gibi..."

"Tıpkı..." Gözlerimi açınca, Bryce'la Bayan Langley'nin muayene

odasının eşiğinde durduklarını gördüm. Sanki kiliseye gidermiş gibi giyinip kuşanmışlardı.

"Kızım sana ne yaptı böyle?"

"Hiçbir şey!"

Bryce ayağıma dikkatle bakınca, dehşete kapılmış numarası yaptı. "Ben senin yerinde olsaydım Finn, ona dava açardım. Çok iyi bir avukat tanıyorum..."

"Bryce, hiç komik değil!" Maya'nın, Bryce'ın olayı bir gösteriye çevirmesinden hiç hoşlanmadığını görebiliyordum.

"İnsanlar bize sürekli dava açıyor. Evimizde başlarına bir kaza gelsin diye kilometrelerce yol katediyorlar. Neden bu kez sevdiğimiz birisi bize dava açmasın ki?"

Bryce'ın annesi elini kaldırdı. "Susun! Neler oldu öğrenmek istiyorum..."

"Finn, avukat ücretini öderim. Sonra, alacağın tazminatı yarı yarıya kırışırız. Baksana, topal kalacak olursan, bu işten yüz bin dolar bile kazanabiliriz!.." Bu söylediğine ben bile gülecektim.

Bayan Langley elini omzuma koydu. "Gerçekten neler oldu?"

"Bir teneke kutuya bastım..." Bunu ikinci kez söylediğimde kulağıma daha az inandırıcı geldi. Bryce eğilip yarama dikkatle baktı.

"Tanrım, tıpkı yakın bir arkadaşımın miskfareleri için kurduğu kapanlardan birine basmış gibi görünüyorsun!" Maya, Bryce'ın onunla dalga geçmesinden hoşlanmıyordu.

"Kapan değil, teneke kutuydu!" Kimse bana inanmamıştı.

"Pekâlâ, tıpkı geçen sene benim bastığım teneke kutuya basmış gibi görünüyorsun. Benim ayağımda da aynı izleri bıraktı. Görmek ister misin?" Bryce ayağındaki Gucci mokasenlerinden birini fırlattı ve çorabını çıkarmaya başladı. Doktor bana tetanos iğnesi yaparken kahkahalarla güldü.

"Eğlenceyi bozmak istemem ama ayağın kırılmış olabilir. Röntgen çektirmemiz gerek!"

Hemşire beni tekerlekli sandalyeyle koridorda götürürken, Bayan Langley arkadan seslendi: "Enrique'yle görüştükten sonra, hemen anneni aradım. Şu anda yolda. Varmak üzeredir!.." Bunu duyuncaya kadar, ruh halim oldukça iyiydi.

Ayağımın röntgeni çekildi. Kırık kemik yoktu. Doktor Leffler ayağımı sardıktan sonra, bana birkaç ağrı kesici, antibiyotik, bir de koltuk değneği verdi ve bir hafta yaralı ayağımın üzerine basmamamı söyledi. Maya muayene odasının dışında, asansörün yanında bekliyordu. Yüzündeki savaş boyasını yıkayıp çıkarmış ve dudaklarına pembe bir ruj sürmüştü. Doktor Leffler'ın odasında annemle Bayan Langley'nin kahkahalarını duyabiliyordum. Maya'nın, "Babamla tanışmak ister misin?" diye sorduğu sırada, Bryce içeride komik bir hikâye daha anlatmaya başlamıştı.

"Elbette!" Asansörle üçüncü kata çıktık. Hastane personelinin ona neden o şekilde davrandığını artık anlıyordum. Babası doktordu. Gömleğimi pantolonumun içine sokuşturup, kendimi daha insan içine çıkabilir bir hale getirmek için bir an durdum. Maya koridorun ortasındaki bir odanın kapısını açtı. "Merhaba baba!" dediğini duydum. Sol kolumun altına koltuk değneğimi sıkıştırdım ve tek ayağımla sekerek Maya'nın arkasından odaya girdim. Babasının elini sıkmak için elimi uzattığım zaman, kendimi biraz aptal gibi hissettim. Babası doktor değildi, hastaydı. Odada adamın bağlı olduğu cihazlar ve *People* dergisi okuyan bir hemşire olmasaydı, hastanede değil; çok pahalı bir otel süitinde olduğunuzu sanabilirdiniz.

Babası uyuyormuş gibi görünüyordu. Ama Maya'nın babasını öpmesinden, adamın hiç uyanmayacağını anlayabilirdiniz. Yakışıklı, neredeyse güzel denebilecek, tıpkı Bryce'a benzeyen bir adamdı. Sadece onun saçları gerçekten grileşmişti, platin rengine boyalı değildi. Elleri, yuvasından düşmüş bir serçenin pençeleri gibi içe doğru kıvrılmıştı.

"Baba, bu Finn!" Maya yatağın kenarına oturdu.

"Merhaba Bay Langley!" dedim ama "Tanıştığımıza memnun oldum" demenin tuhaf kaçacağını düşünüyordum. Hemşire dergisini bıraktı.

"Annenle Bryce daha önce uzun bir ziyarette bulundu. Bana ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım..."

"Babanın nesi var?"

"Üç yıldır komada..."

"Nasıl oldu bu?"

"Düştü... Otursana... Hiç sorun olmaz!" Babasının hasta yatağının üzerinde bana yer açtı. Bu insana ürkütücü geliyordu ama istediği şeyi yaptım. "Haftada birkaç kere onunla konuşmaya gelirim!"

"Seni duyuyor mudur dersin?"

"Doktorlara göre duymuyor. Ama neler yaptığımı bildiğini düşünmek, hoşuma gidiyor..."

Tam o anda, aşağı inip annemi görsem iyi olacak, demek üzereydim ki başını öne uzatıp dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu. Bu Jilly'yle olan şeyden farklıydı. Bu defa hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı, Maya'nın yaşayan ölü babası bile. Elimi elinin içine aldı ve tişörtünün içine soktu. Bu, kulağa geldiğinden daha romantik bir şeydi.

On

Babası komada, yanı başınızda koca bir kök sebze gibi yatarken bir kızı elinizle okşadıktan sonra yapılabilecek en şövalyece hareket nedir? Görgü kurallarından bihaberdim ve çevremde akıl danışabileceğim hiç kimse yoktu. O büyülü anı kafamda kolayca canlandıramıyordum ama aklıma şunlar geliyordu: Hastane odasına benzemeyen bir hastane odası; her şeye tanık olmuş ama görmemiş, olanları dinlemiş ama duymamış, beyin ölümü gerçekleşmiş bir baba.

Durumun tuhaflığı bana yaşanmakta olan şeyi devam ettirmek için tuhaf bir güç vermişti. Göğsünün ağırlığını elimde tutmak şaşırtıcıydı. Göğüs ucunun avucumu gıdıkladığını hissetmiştim. Tişörtünü sıyırdım. Göğsünü bir kere, sonra ikinci kez öptüm ve bu süre içinde, hemşire kapıyı çalıp tekrar odaya girmeden önce, göğsünün

sertleşip dudaklarımda istiridye pembesinden mercan kırmızısına döndüğünü görebilmiştim. Her şey çok kısa sürmüştü ama bir bütünlüğü vardı. Gerçek dışıydı ve acayipti. Sanki benim dışımda ama bunu daha çok hak eden birinin başına gelmiş gibiydi. Olayın en çok sevdiğim yanı buydu belki de.

Ertesi gün annem Osborne'a gider gitmez Maya'yı aramaya çalışmıştım. Maya ve ucu şiş, çürük erik rengindeki ayağım beni, annemle Osborne'un gizemini çözmek için yaptığım araştırmayı, beynimin ikinci dereceden önemli şeyler rafına kaldırmaya zorlamıştı. Daha acil meselelerim vardı. Langleylerin telefon numarası santrala kayıtlı değildi. Annem eve dönüp ardından yürüyüşe çıkacağı zaman, hemen Peugeot'ya atlayıp evlerine gitmeyi ve kapılarına bir not bırakmayı düşünüyordum. Ama ya notumu birisi okuyup kahkahayı patlatırsa? Daha da kötüsü, ya notumu Maya okuyup bir kahkaha atarsa? Bir anlık durum değerlendirmesi yapıp, arabayla kapılarına kadar gideceksem, o kapıyı çalmam gerekir diye düşündüm. Ama kapıyı Maya'nın annesi ya da Bryce açarsa? Bryce'a, "Kız kardeşin evde mi?" diye sormak zorunda kalacağını düşünmek, canımı sıkmıştı. Üstelik, şansım yaver gidse ve kapıyı açmaya Maya gelseydi bile, ona ne söyleyecektim?

"Selam, seninle öpüşmek çok hoşuma gitti... Göğüslerine dokunmama müsaade ettiğin için teşekkür ederim. Yine dokunabilir miyim?.. Galiba sana âşık oldum... Babanla tanışmak bir zevkti..." Kendimi daha kapının eşiğine varmadan, korkup yarı yolda geri çekilirken görmekte hiç zorlanmıyordum. Maya, Bryce ve Bayan Langley'nin pencereden beni, koltukaltımı terleten koltuk değneğimle, annemden çaldığım Peugeot'ya doğru hızla koşarken seyrettiklerini hayal ettim.

İlk operatör yalan mı söyledi acaba, diye santralı tekrar aradım. Söylememişti. Kadına kendimi kızgın bir müşteri olarak gösterip, amiriyle görüşmek istediğimi söyledikten sonra, yaşlı kaltağa durumun aciliyet taşıyan tıbbi bir mesele olduğunu açıkladım. Ama numaraya yine de ulaşamadım.

Temasa ilk geçen Maya oldu. Daha fazlası için istekli görünmek artık bana kalmıştı. Tek sorun, durumunuzu içler acısı göstermeden,

görmeye can attığınız kişiyi bundan nasıl haberdar edeceğinizdi. Ondan hoşlandığımı bilsin ama peşinden koştuğumu düşünmesin istiyordum. Maya'nın numarasını alabileceğim insanlar tanıyordum. Doktor Leffler'ı arayabilirdim. Ama Bayan Langley'ye kızıyla ilgilendiğimi kesin yetiştirirdi. Jilly'den mi isteseydim? Oyun evinde gördüklerimden sonra, Jilly'nin Bryce'ın telefonunu bildiğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Ama o da bunu Bryce'a söylerdi. Bryce'ın aşk ateşime dair ima dolu espriler yaptığını duyar gibi oluyordum. Esprilerin merkezindeki ben değilsem, Maya olacaktı. Gates'ten mi isteseydim yoksa? Durumum polislik bir mesele değildi... henüz. Ayrıca, onun işi de Osborne'a her şeyi anlatmaktı. Osborne anneme söyler; annem de bunu büyük olay haline getirirdi. Asıl mesele, Maya'nın dışında kimsenin, bu durumun benim için ne kadar özel bir şey olduğunu bilmesini istememdi.

Şöminenin üstündeki rafta, üzerinde kırmızı harflerle *Social Register** yazan, kalın, siyah bir kitap ilişti gözüme. Kitabı elime alıp neden açtığımı bile bilmiyorum. Kader miydi? Elime Yaratıcı'nın eli mi değmişti? Ulaşmak istediğim numaranın kayıtlı olmayışının telafisi miydi? Benim gibi bir züppenin duası bile kabul olmuştu işte! Kitapta Langleylere ve beni ilgilendirmeyen bir sürü insana yarımşar sayfa ayrılmıştı. İnsanların lakapları bile yazılıydı. İster inanın ister inanmayın, mesela Bay Langley'nin lakabı "Uykucu"ydu. Yaşları yazılıydı. Maya benden birkaç hafta büyüktü sadece. Gittikleri kulüplerin adları yazıyordu: Raket Birliği, Jüpiter Adası, Maidstone, Sauna ve Tenis, Vlyvalle Avcılık. Hangi okula gittikleri de yazıyordu: Bay Langley, St. Mark's ve Yale'e; Bayan Langley, Miss Porter's ve Vassar'a; Maya da aynı şekilde Miss Porter's'a; Bryce ise Hotchkiss'e gitmişti ve şu anda Harvard'da birinci sınıf öğrencisiydi. Her şeyden önemlisi, *Social Register*'da Langleylerin evlerinin telefon numaraları da vardı. New York Riverhouse'daki apartman dairelerinin; East Hampton, Blue Arches'daki evlerinin; Wyoming, Jackson Hole, Big Pine Ranch'deki evlerinin; FWI, St. Barthélémy, Petit Cul de Sac'daki evlerinin ve hepsinden de iyisi, New Jersey, Vlyvalle, Coldbrook Çiftliği'ndeki evin bile numarası vardı. Gözlerim parlıyordu.

* Bir ailenin ileri gelenlerinin kaydının tutulduğu yıllık. (ç.n.)

Telefonda ne söyleyeceğimi prova etmeyi düşündüm ama Maya'nın hem korktuğum ve hem özlediğim sesini bir an önce duymak için fazlasıyla gergin ve fazlasıyla sabırsız bir haldeydim. Numaraları soğukkanlılıkla çevirdim. Telefon çaldı. Bir hizmetçi açtı. Daha da kötüsü olabilirdi.

"Langleylerin evi."

"Maya orada mı acaba?"

"Kim arıyor diye sorabilir miyim?"

"Ben Finn, eee, Finn Earl. Beni tanımazsınız ama..." Sigorta pazarlamacıları gibi konuşuyordum. "Ağaçtan düşen çocuk!" Bu son cümleyi çekinerek söylemiştim.

"Ah!" Bunu, "Ah, yine mi sen?" demiş gibi algıladım. Ardından, "Şu an evde değil kendisi. Mesaj bırakmak ister misiniz?" dedi hizmetçi.

"Hayır... Yani, evet!"

Ne demeliydi? Ağzımı açtım ama konuşamadım. Bunu daha önceden düşünmeliydim. Nefes alıp verişim sıklaşmıştı.

"Özür dilerim, sizi duyamadım! Yüksek sesle konuşur musunuz? Mesajınız nedir?"

"Ona Finn aradı deyin sadece." Tam telefonu kapatmak üzereyken, en önemli kısmı atladığımı hatırladım. "Bekleyintelefonnumaram..." Numara için telefonun üstüne bakmam gerekmişti. "472-8998." Ama hat kesilmişti artık. Hizmetçi beni duymuş muydu acaba? Numarayı o kadar hızlı söylemiştim ki ne dediğimi kendim bile anlamamıştım. O anlamış olabilir miydi? Anlaşılan bir şey vardı, o da ortalığı yine sıçıp batırdığımdı. Bunu hizmetçiyle bile yapabildiysem, Maya'yla hayli hayli yapardım. Arayıp, hizmetçiye numarayı tekrar mı verseydim? Aklı başında her insanın yapacağı şey bu olurdu. Ama ben delinin tekiydim.

Volta atarak telefonun çalmasını beklemek çok yorucudur, özellikle koltuk değneğiyle yürüyorsanız. O oturma odasının içinde bir yarım kilometre kadar dolanıp durdum. Nihayet telefon çalınca o kadar heyecanlandım ki kanepemle aramda bir sehpa olduğunu unutmuştum. Yerde sürüne sürüne gidip telefonu kavradım ve bu kez

de aleti yere düşürdüm. Sakin, soğuk, kendinden emin bir sesle, "Ben Finn!" dedim.

"Neyin var senin?" Annem Osborne'la öğle yemeği yiyeceğini söylemek için aramıştı.

Gelmeyen bir telefonu gün boyunca beklemiştim. Yatağıma çekilirken, telefonun zilini uyurken duyabileyim diye odamın kapısını açık bıraktım. Annem ayağım yüzünden keyifsiz olduğumu sanıyordu. Çünkü eve geldiği zaman, halimi başka şeylere yormaması için ona ayağımın ağrısından yakınıp durmuştum. Bu tür konularda kafası cin gibi çalışırdı. Romantik çıkmazımı dayanılır kılan tek şey, annemin bu konuda hiçbir şey bilmiyor olmasıydı. Annemin, "Ah kuzucuğum, canını sıkan şey bu mu? Belki de utangaç bir kızdır ve senin tekrar aramanı bekliyordur. Onu buraya davet etsene..." dediğini duyar gibi oluyordum. AA ağızlarıyla konuşup, üzerindeki o süveter takımıyla sitcom dizilerinden fırlama bir anne rolüne girmek için can atıyordu zaten.

Ertesi gün, babamdan FedEx'le, içinde bir Yanomamo ziyafetinin, kendisi tarafından çekilmiş 16 mm'lik filminin olduğu bir paket geldi. Channel 13 için bir belgesel üzerinde çalışıyordu. Pakette bir de not vardı.

Sevgili Finn,

Bu yaz görüşemeyeceğimiz için çok üzgünüm. Gelecek yıl tekrar deneriz. Land Rover bekliyor ama çamur yüzünden etrafta gezilecek pek yer yok.

Bu film seni burada nelerin beklediğine dair bir fikir verecektir. Yok olmadan önce, buradaki her şeyi görmeni istiyorum. Çünkü medeniyet bu insanlar için nimetten ziyade lanet anlamına geliyor. Pek çok insan için de öyle değil mi zaten? Bana yaz ve film hakkında neler düşündüğünü söyle.

Seni sevdiğimi ve seni ancak el kadarken görmüş olsam da özlediğimi bil.

Sevgilerle
Baban

Not 1: Harvard konusuna sevindim.

Not 2: Annene onu tahmin edebileceğinden daha çok düşündüğümü söyle.

Babam beni özlediğini ilk kez dile getiriyordu. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Ama şimdi iki sebepten dolayı canım sıkılmıştı. Ona Harvard palavrasını attığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. En çok canımı sıkan şey ise, bu özlem dolu mektubu okuduğum sırada bile, hâlâ telefonu dinliyor, çalmasını bekliyor ve arayan Maya olsun diye içimden dua ediyor olmamdı. Kafam Maya'yla o kadar meşguldü ki mektubu annemin okumasına bile izin vermiştim.

"Babana mektup yazdığından haberim yoktu!" Derin bir soluk aldı ve ikinci notu okuyunca pencereden dışarı baktı.

"Birinin ona oraya gidemeyeceğimi söylemesi gerekiyordu."

"Ona neler söyledin?"

"Merak etme! Olanlardan bahsetmedim."

"Onu sormadım! Bu Harvard meselesi nedir?"

"Ona Harvard'a girebilmek için bu yazı SAT sınavına çalışarak geçirmemin daha iyi olacağını söylemiştim."

"Neden söyledin bunu?"

"İşe yaramazın teki olduğumu düşünsün istemedim."

"İşe yaramaz değilsin ki sen!" Geçen kırk sekiz saat içinde, Langleylerin evine kafamdan kaç kere telefon ettiğimi bilse, hakkımda daha farklı düşünürdü.

"Öyle söylersin tabii."

"Nedenmiş o?"

"Eğer bir ebeveynin çocuğu işe yaramazın tekiyse, bu ebeveynin de işe yaramaz olduğu anlamına gelir de ondan!" Ona kendini benim kadar zavallı hissettirme isteğine yenilmiştim. Ama her zaman olduğu gibi, annemi öyle gözü yaşlı görmek bana kendimi daha kötü hissettirmişti. Bunu yapmaktan ne zaman vazgeçecektim ben?

"Filmi birlikte seyredelim ister misin?" Şimdi de kendine bu kötü durumun, örneğin benim gibi bir evlada sahip olmanın, iyi tarafını göstermeye çalışıyordu.

"Projektörümüz yok!" Filmi kutusundan çıkardım. Bobinden otuz santim kadar şerit çekip gün ışığına tuttum. Etrafı bir Yanomamo kalabalığıyla çevrili iki beyaz adamı zar zor seçebiliyordum. Babam o kadar ufak ve uzak görünüyordu ki karede olup olmadığından bile emin olamıyordum.

On Bir

Ertesi gün Bay Osborne için çalışan bir adam, eve bir projektörle perde getirdi. Aleti kendisi kurdu; filmi dişliye kendisi sardı. Tek yapmam gereken ışıkları kısıp bir düğmeye basmaktı. Bunları yapmak yerine bütün sabahı boş perdeye bakarak geçirdim. Maya'dan hâlâ ses seda yoktu.

Saat birden sonra Jilly geldi. "Nasıl gidiyor?" diye ön koridordan seslendi. Cevap alamayınca bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Film seyrediyorum!"

Başını oturma odasının kapısından içeri uzattı ve beni perdeye boş boş bakarken yakaladı. "Ağrı kesicilerinin hepsini bir seferde mi yuttun, ne yaptın?" Hayır! Ama bu söylediği hiç de kötü bir fikir değildi.

Jilly sanki Bryce'la aralarında hiçbir şey olmamış gibi, yine üni-

formasının üst yarısındaki düğmeleri açtı. Pembe, kısa, kolsuz bir bluz giymişti. Ona baktım ama o heyecan gitmişti. Aklımda Maya vardı. Hatta size ne kadar saf olduğumu göstermek için söylüyorum: Oyun evinde gördüğüm şeyle gözümden düştükten sonra, Jilly'nin içeri girip aslında bana âşık olduğunu söylemesini bile beklemiştim. "Kafan güzel mi senin?" diye sordu masumca.

"Sıkıldım sadece. Bugün Bryce'la görüşecek misin?"

"Onu neredeyse her gün görüyorum. Çiftlik civarındaysa..."

"Dwayne kıskanmıyor mu hiç?"

"Dwayne'in kıskandığı tek kişi sensin!" Beni yanağımdan öptü.

"Aramızda kalsın ama Dwayne, Bryce'ın ibne olduğunu düşünüyor."

"Dwayne'in bu konuda yanıldığını ikimiz de biliyoruz sanırım. "

"Ne bileyim, Bryce saçlarını açık sarıya boyuyor, falan. Biseksüel de olabilir!" Jilly toz almayı bırakıp bir sigara yaktı. "Şahsen ben böyle şeyleri umursamam. Bryce'ın kendi bileceği şey." Çok tuhaftı. Şimdi de Bryce onun için pek önemli değilmiş gibi davranıyordu gerçekten. "Sen ve Maya Langley hakkında bir şeyler duydum!"

"Ne duydun?"

"Dwayne'le babası için ve onlar gibi olan diğerleri için kurduğu kapanlardan birine bastığını."

"Dwayne kaçak avcı mı?"

"Kahretsin, evet! Yarı profesyonel."

"Geyik karşılığında ne kazanıyor?"

"Boynuzları ve safra keselerini Plainfield'daki Çinli bir herife satıyor. O da onlardan kuvvet artırıcı ilaçlar yapıyor." O an gerçekten konuşacak havamda değildim ama dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

"İlaçlar işe yarıyor mu?"

"Osborne da kullanıyor!" Bu, haberdar olmadan da hayatıma devam edebileceğim bir bilgiydi.

"Dwayne Maya'nın köpeğini neden vurdu peki?"

"Bunu onun yaptığını bilmiyorsun. İnsanlar her şeyi Dwayne'den biliyor." Bryce'a rağmen, Dwayne'i koruyor olmasına şaşırmıştım. Söz konusu kişi Dwayne gibi biri olmasaydı, sadakatine hayran kalabilirdim.

"Ne? Köpeği geyik mi sanmış yoksa? Tanrı aşkına, siyah bir Labrador'dan bahsediyoruz. Zavallıcığın üç ayağı var şimdi!.." Hiç bir zaman köpek delisi olmamıştım. Bu konuyu önemsiyordum; çünkü büyükbabam, annemle beni aile terapistine gönderdiği zaman, psikiyatr bana bir hikâye kitabı köyünde, bir hikâye kitabı evinde yaşayan bir hikâye kitabı ailesinin resmini göstermişti. Bana kendimi kiminle özdeşleştirdiğimi sorduğunda, köpeği göstermiştim.

"Senin yerinde olsaydım, Maya'ya sana kapan kurduğu için çok kızardım!" Bildiğim kadarıyla bu hayatta başıma gelen en iyi şeydi.

"Kapana basmadım ki ben!"

"Teneke kutu hikâyesini duydum. Dwayne de az kalsın o kapanlardan birine basıyordu. Bu yüzden onlarla uğraşmaya devam ediyor..."

"Dwayne insanlarla uğraşma hakkını nereden buluyor?"

"Çoğunlukla zenginler insanlarla uğraşır..."

"Bir sonrakinde ne yapacak? Atlarından birini mi vuracak?"

"Ben Dwayne değilim!"

"Dwayne götün teki!" Oyun evinde Bryce'la yaptıkları şeyi bildiğim için, bunu ona söylerken kendimi güvende hissediyordum.

"Dwayne'i tanımıyorsun!"

"Bir köpeği vuran kim olursa olsun götün tekidir!"

"Böyle söylediğini ona söyleyeceğim!"

"İyi! Hazır işe başlamışken, eğer bana bir daha bira kutusu atacak ve bulaşacak olursa onu tutuklatacağımı da söyle!"

"Gates, seninle ya da o zengin dostlarınla uğraşıyor diye Dwayne'i tutuklamaz..."

"Nedenmiş o?"

"Dwayne bir sürü insanın başına bir sürü dert açabilecek biri..."

"Nasıl?"

"Bay McCallum'un kulaklarına bir bak!"

"Ne demek oluyor bu?" Yüzünden, söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırdığını anlayabiliyordum.

"Hadi boş verelim bunları da birer bira içelim!"

"Bira kalmadı!" Annem kendini alkolden arındırmaya gittiği zaman, biraları saklamak için bodrum katta, annemin haberdar olma-

dığı eski bir buzdolabının içinde bir muhafaza bulmuştum. Jilly birasını Dwayne'den ya da Bryce'tan temin edebilirdi.

Kaçak avcılar, miskfaresi kapanları, Bay McCallum'un kulakları, Dwayne'in diplomatik dokunulmazlığı, Osborne'un çalıntı safra keselerinden yapılma kuvvet ilaçları, besin zinciri, hiçbir şey kafamda bir yere oturmuyordu. İçinde bulunduğum dünyanın bağlantı noktalarını birleştiremez bir halde, ışıkları kapattım ve projektörün düğmesine basıp Yanomamoların dünyasına ve babamın sesine doğru çekildim.

Filmde babam anlatıcıydı. O gün babamın sesini o şekilde duymak, hem tuhaftı hem huzur vericiydi. Sanki sadece bana anlatıyormuş gibiydi. Kamera, oraya ilk gidişinde babamın etrafına doluşuveren çıplak yerlileri göstermek için hareket ederken, Polonius'un Laertes'e yaptığı gibi babam da sesiyle beni uyardı: "Dış dünyayla hiç temas kurmamış ya da dış dünya hakkında bilgi sahibi olmayan bir kabileyle birlikte yaşamak hem bir ayrıcalık hem sorumluluk demektir. Aralarına bir gözlemcinin katılması, onları ölçülemeyecek şekillerde değiştirir..." Sesi beklediğimden daha genç ve coşkulu geliyordu. Sesi, benim soğuk almış halime ama benden daha akıllı olan birinin sesine benziyordu.

Filmdeki çoğu şey zaten bildiğim şeylerdi. Yanomamolar hakkında çok okumuş ve çok hayal kurmuştum. Filmi seyretmek sanki hiç tanışmadığım uzak akrabalarımın evde çektikleri videoları seyretmek gibiydi. Yanomamo erkeklerinin *ebebbe* çekip, gün boyunca yaptığı vahşilikleri görmek çok etkileyiciydi. Ayrıca Şamanların kendilerini korumak için büyü yapıp büyü bozduklarını, komşularının çocuklarının ruhunu çaldıklarını da görmüştüm. Babamın, evli olmayan çiftlerin ya da başkalarıyla evli kişilerin gizlice *koi-koi* (seks) yapmak istedikleri zaman, aynı, hiç de inandırıcı olmayan "tuvalete gitmem gerek" bahanesini kullanarak çalıların arasına sıvıştıklarına dair gözlemi beni güldürmüştü. Babam filmdeki her şeyi altyazıyla veriyordu ve böylece yerlilerin ne konuştuklarını tam olarak anlayabiliyordunuz.

Belgesel, babamın üzerinde çalıştığı kabilenin, bir günlük yürüyüş mesafesindeki komşu bir köye verdiği ziyafete odaklanmıştı. İki

gün boyunca zehirli oklarla Basha maymunlarını vurup, armadillolaları yuvalarından kazıyıp çıkaran Yanomamolar, ara çekimlerde parti için giyinirken görülüyordu ve akıllarından başka şeyler geçtiği çok açıktı. Altyazılar beni kahkahalarla güldürüyordu. "O karınca yiyen sperm yutucular için bütün bu zahmete niye katlanıyoruz?" "Belki de hemen şimdi kadınlarını çalıp o açgözlülerin birkaçını öldürmeli ve bütün yiyecekleri çabucak biz yemeliyiz!" Babam bu konuşmaları daha güzel bir kılıfa sokabilirdi ancak Yanomamolar arasındaki sosyal bağ temel olarak, "Hadi komşularımızı yemeğe davet edip bir daha gelmesinler ve bize bulaşmasınlar diye bir güzel korkutalım!" fikrine dayanıyordu zaten.

"Finn!" Ziyafet daha yeni başlıyordu ki Jilly elektrikli süpürgenin sesinin arasından bağırdı. Cevap vermezsem beni rahat bırakır, diye umuyordum.

"Finn!" Komşu köyün Yanomamoları okları çekili, yayları bağlı, sanki eğlenmeye değil de kavga etmeye gelmişler gibi somurtuk suratlarla, açıklık bir yerde dans ediyorlardı. Waiyamu şarkısı söylenmeye başlamıştı.

"Fiiiinn!"

Filmi durdurdum ama projektörün ışığını açık bıraktım. Penisi, sünnet derisine tutturulmuş bir iple beline bağlanmış bir Yanomamo yerden sıçradığı sırada ekranda donakalmıştı. Vücuduna kırmızı boyayla şeritler çizilmiş çıplak bir kız yere çömelmişti. Kız, bu kadar ilgisiz bir ifadeyle adama mı yoksa adamın penisine mi bakıyor, anlamaya çalışıyordum. Tahriş olmuş koltukaltlarıma koltuk değneğimi sıkıştırdım ve topallayarak odayı katettim. Kapıyı açıp bağırdım: "Bana bak, burada konsantre olmaya çalıyorum. Biraz..."

Jilly süpürge işini bıraktı ve yukarıya bakmadan, "Arkadaşların evin önündeler!" dedi.

"Ne arkadaşı?" Pencereden dışarıya baktım. Maya ve Bryce evin önündeki akçaağaçlardan birinin yanındaki ferforje bir banka atlarını bağlıyordu. Maya'nın atı ıslak ve eyersizdi. Dizine çıkan kovboy çizmeleri ve ıslak bikinisinin üstüne, üzerinde, "Hayatın provası yoktur!" yazan bir tişört giymişti. Yüzmeden geldiğini tahmin ettim. Maya ne kadar üstünkörü giyinmişse, Bryce da o kadar resmi giyin-

mişti. Üzerinde beyaz bir binici pantolonu, siyah çizmeler ve orijinal polo yakalı bir gömlek vardı.

Jilly süpürgenin fişini çekti ve sandaletinin topuğuyla düğmeye basıp süpürgenin kablosunu içeriye çekti.

"Üst katı da süpürmem gerekiyor!" Temizlik yaparken görülmekten utandığını anladım. Benim de kendime göre utanacağım şeyler vardı. Giydiğim gündelik tişörtle uyumuştum ve tişörtün üzerinde yediğim son üç öğünden izler vardı. İzlerden biri çikolatalı dondurmaya aitti. Saçlarımı yıkamayalı iki gün olmuştu ve uyandığım zaman çenemde bulduğum sivilceyi sıkma zahmetine girmeyecek kadar sıkıntılıydım.

Maya eve doğru yürürken tişörtümü çıkarıp koltukaltlarımı kokladım. Jilly hayretle beni seyrediyordu.

"Nasıl yani? Onları çıplak mı karşılayacaksın yoksa?" Kollarımı kapalı tuttuğum sürece kokunun bir sorun olmayacağını düşünerek, sivilceyi sıkıp içindekini ön koridordaki aynaya fışkırttım.

"Aynayı daha yeni Windex'lemiştim!" Yansımamın olduğu yerde bir yağ damlası vardı. Maya neredeyse kapının önüne gelmişti. Üst kata çıkıp yeni bir tişört giymek için vakit yoktu. Yağ damlasını kokulu tişörtümle sildim ve tişörtü bir dolabın içine attım; ardından dönüp, Maya elini tam kapıyı çalmak üzere kaldırmışken kapıyı açtım.

"Sana bir şey getirdim!" Maya güldü ve sanki izini bile görmemiş gibi, tam sivilcemin üzerini öptü. Elime mühürlü bir zarf uzattı. "Bir davetiye. Doğum günümüz için. Benim ve büyükbabamın. Cumartesi gecesi, tam altı buçukta, Avcılık Kulübü'nde." Bryce çimenlikte oyalandı. Atının toynağına göz attı. Sonra bana elinin başparmağıyla işaret yapıp, ağzında, "Senin için deli oluyor!" cümlesini yuvarladı. Atının bir sorunu olmadığının farkındaydım. Bulabileceğim bütün yardım kırıntılarına ihtiyacım olduğunun farkında mıydı yoksa?

"Gelirsin, değil mi?"

"Evet, tabii... Şey, evet, kesinlikle!" Öne doğru eğilip nefesini hissedebileceğim kadar yakınıma sokuldu. Ağır ağır ve özellikle, "Seni özledim!" diye fısıldarken dudakları kulağıma değince tüylerim ürperdi.

"Ben de!" dedim çabucak, arkamızda süpürgeyi merdivenlerden yukarı sürükleyen Jilly duymasın diye.

"Selam Jilly!" dedi Maya gergin bir şekilde el sallayarak. "Seni görmedim!"

"Ah, buradayım!"

Bryce bize doğru gelmeye başlamıştı. Elinde kırbacı, başını eğerek selam verdi.

"Bayım, içecek bir şeyler için misafirperverliğinize sığınabilir miyim acaba?"

"Bira ister misin?"

Jilly merdivenlerin ortasında durdu. "Bira mı?"

"Evet! Zemin kattaki eski buzdolabının içinde birkaç tane var, şimdi hatırladım."

"Ben gidip alayım!" diye atıldı Maya. "Sen de ister misin, Jilly?"

"Çalışmam gerek!"

"Hadi!" Mahkûmların kurtarıcısı rolüne büründüm. "Bizimle iç bir tane, Jilly!" Maya'yı gördüğüme, kulağıma tekrar bir şeyler fısıldamasına bu kadar sevinmiş olmasam, kendimi daha çok bir lağım sıçanı gibi hissederdim.

"Tek başıma gelecektim ama Bryce peşimi bırakmadı!"

"Ne söylediğini duydum!" diye ilan etti Bryce elimi sıkmak için uzanırken. Maya biraları getirmek için koştu. "İşin doğrusu ben Jilly'yi görmeye geldim!"

"Tabii!" Jilly Bryce'a şüpheyle bakıyordu. Aralarındaki ilişkiye dair hem çok hem az şey bildiğimi fark ettim.

"Jilly." Bryce kalbini avuçladı ve sanki Jilly, duygularını incitmiş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Bryce, otla ilgili bir şeyse..."

"Jilly, bizim malımız senin malın sayılır. Biliyor musun, otu yıkamazsan, üzerindeki o haşere ilacıyla çok daha iyi oluyor!" Bryce tırabzana uzanıp Jilly'nin elini *My Fair Lady*'deki Rex Harrison gibi öptü. Jilly, bu ortalık yerde gerçekleşen sevgi gösterisinden şaşkına dönüp süpürgeyi elinden düşürdü. Bryce süpürgeyi yerden bir şövalye edasıyla kaldırdı. Çok tuhaftı: Bryce etraftaysa herkes kendini daha sakin hissediyordu. Böyle bir kabiliyeti vardı. Onun büyülü ışığı,

yapmacık birinin bir düğmeye basıp yakabileceği türden bir şey değildi. Sıcaklığı gerçekti. İnsana kendini sanki güneşin karşısında oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Kendinden dört yaş küçük çocuklarla takılmasını tuhaf karşılamıyordunuz; sadece size on dört yaşında olduğunuz için kendinizi berbat hissettiren ve ona göre muamele eden insanlardan biri olmamasını hoş buluyordunuz.

Maya dört Heineken'le geldi. Hepimiz birer sigara yaktık. Koltuk değneğimle ayakta durarak, biramdan bir iki yudum aldım. Derken, koltukaltım acımaya başladı ve orada ev sahibinin ben olduğumu hatırlayıp insanları oturma odasına davet ettim. Bu tür eğlencelere alışkın değildim. Şapırdak'ı BB tabancasıyla güvercin vurmak için bizde misafir etmeye kıyasla, bu bana çok yetişkin işi bir durum gibi geliyordu. Bryce oturma odasına girdi ve kendini kanepenin üzerine bırakıp ayaklarını süslü püslü bir sallanan sandalyenin üzerine uzattı. Annem benim ona oturmama bile izin vermiyordu. Bryce'ın kendi evindeymiş gibi davranması, bana da burasının benim evim olduğunu hissettirmişti.

"Kız kardeşimin bunu görmesi gerekir mi, hiç emin değilim!" Babamın belgeseli aklımdan tamamen çıkmıştı. Oda karanlıktı. Projektörün ışığı hâlâ yanıyordu. Sigara dumanları fırıl fırıl dönerek ışığa doğru çekiliyordu. Yanomamo ekranda hâlâ donmuş, yerden sıçramış bir vaziyette duruyordu. Bryce, yerlinin penisini beline doğru çeken sünnet derisine bağlı ipe işaret etti. "İşte bu, olay bir görüntü!"

Maya bana dönüp suratını buruşturdu. "Canı acımıyor mudur acaba?" Utanıp utanmamam gerektiğinden emin olamadan omuz silktim.

"İğrenç!" Oyun evinde gördüklerimden sonra, Jilly'nin böylesine iffet abidesi kesilmesine şaşırmıştım. Projektörü kapatıp odanın ışıklarını yaktım.

"Bu babamın Güney Amerika yerlileri hakkında çektiği bir film. Kendisi antropolog. Filmi Channel 13'te yayınlanacak!" Maya tanıdık bir hisle elini omzuma attı. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı.

"Filmi daha sonra birlikte seyredebilir miyiz?"

"Yani Jilly, kız kardeşim bize kibarca defolun diyor!"

"Bryce... kapat çeneni!" Bryce film kutusuna bakıyordu!

"Fox Blanchard baban mı oluyor?"

"Evet." Kimsenin onun soyadını taşımadığını fark etmemiş olmasını umarak, konuyu değiştirmeye çalıştım. "Başka bira isteyen var mı?"

"Harvard'da antropoloji dersinde babanın kitabını okuyoruz. Muhteşem bir adam. Senin centilmen ve bilge bir kişilik olduğunu anlamıştım zaten. İşte Vlyvalle'a zeki biri geldi sonunda!" Söylediğim gibi, Bryce insana kendini güneşin karşısında oturuyormuş gibi hissettiriyordu. "Finn'in babası ve Chagnon yaşayan en ünlü iki antropologdur."

"Bana daha önce bundan bahsettiğin için sağol" dedi Jilly ve bana sanki onu aldatmışım gibi baktı.

Maya gülümsüyordu. Ağabeyinin benden etkilenmesinin hoşuna gittiğini anlamıştım.

"Neyle ünlü olmuş peki?"

"Yanomamolarla!" Bunu Bryce'la aynı anda söylemiştik. Ardından Bryce, Vahşi İnsanlar ve babama dair bir iki hikâye anlattı. O hikâyelerden birkaç tane de ben anlatıp Maya'yı etkileme şansım olsun isterdim. Ama yine de Bryce'ın babamdan bu kadar etkilenmiş olması bana kendimi oldukça iyi hissettiriyordu. Benim gibi biri bile, övgüyü bir başkasına bırakmanın her zaman daha iyi olduğunu bilecek kadar olgun olabilirdi.

Maya araya girdi. "Bryce, neler oluyor? Birisi bana da bir şeyler anlatabilir mi?"

Jilly birasından son yudumunu alıp, "Babanın soyadı neden Blanchard da seninki Earl?" diye sordu.

Sessizliğim durumu daha da tuhaflaştırıyordu. Jilly'nin bu soruyu sorduğuna pişman olduğunu görebiliyordum. 1978'de bekâr anne olmak, o kadar havalı bir şey değildi. Jilly'nin gafını geçiştirebilecek zekice bir şey söylemek istiyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Derken, Bryce "Filmi seyretme vakti gelmiştir!" diye ilan etti.

"Babamla annem hiç evlenmemişler!" Yalan söylemiyor olmama kendim de şaşırmıştım. "Tanıştıkları zaman, babam bir başkasıyla evliymiş!"

"Benim annem de babamla evlendiğinde, mercimek çoktan fı-

rındaymış; gerçek babam aslında Richard Pryor'dur. Bunu sakın kimseye söylemeyin!" Bryce espri yaparak bana yardım etmeye çalışıyordu.

"Bryce dikkat çekmek için söylemeyeceğin şey yok!" Maya elini elimin üzerine koydu.

"Zerdüştlükte, sıkıcı olmak ölümcül bir günahtır. On Emirlerinden biridir: Sıkıcı olmayacaksın!"

"Zerdüştlük de neyin nesi?"

"Hıristiyanlıktan önce ateşe tapanların inancı" dedim düz bir sesle.

"Özür dilerim, Finn!" Jilly biranın marka kâğıdını sökmüştü. Pişmanlık dolu ifadesinden, yukarıda ortalığı süpürüyor olmayı dilediğini anlayabiliyordum.

"Önemli değil!" Önemliydi ama bu konuda daha fazla konuşmak, durumu daha kötü hale sokacaktı. "Bu yazı, Venezuela'da babamla alan araştırması üzerinde çalışarak geçirecektim."

"Babanla böyle bir şey yapmak için her şeyimi verirdim. Neden gitmedin peki?" diye sordu Bryce.

"Tutuklandım!" Ağrı kesicilerin üstüne içtiğim biradan mı oluyordu yoksa çok tehlikeli bir gerçeği söyleme alışkanlığı mı ediniyordum bilmiyorum?..

"Neden tutuklandın?" Maya gözlerinde yeni bir saygıyla bana bakıyordu.

"Kokainden!" Kokaini anneme aldığımı söylemeyi es geçtim.

Jilly'nin yorumu, "Harika!" oldu.

Bryce da "Etkilendim!" dedi. Gerçekten etkilendiğini görebiliyordum.

"Annem Vlyvalle'da yaşamanın üzerimde sağlıklı bir etki yaratacağını düşündü... Otu olan var mı bu arada?" Bu söylediğime herkes güldü. Ben bile kendimden etkilenmiştim. Jilly'nin bluzunun içinden bir sigaralık çıkarıp yakması daha da komikti.

"Annenin kız kardeşimle takılmana izin vermesine çok şaşırıyorum..."

"Bryce!"

"Maya da yatılı okulda piromaniden tutuklandı. Yatakhaneyi ateşe vermişti!"

"Bunu neden yaptın ki?" Maya'nın cevabını merak eden tek kişi Jilly değildi.

"Kasten yapmadım, tamam mı? Elektrikli ısıtıcı yüzünden oldu!"

Bryce sigaralığı kız kardeşine verirken araya girip, "Hikâyenin en önemli kısmını atlıyorsun!" dedi.

"Pekâlâ, itiraf ediyorum. Elektrikli ısıtıcıyı yastığımın altına saklamıştım ve fişten çekmeyi unutmuşum!"

"Hâlâ bir şeyleri atlıyorsun..."

"Tamam!" Maya ağzından mavi bir esrar dumanı çıkardı ve duygusuz bir sesle, "Kafam da güzeldi!" dedi. Hepimiz bunu isterik buluyorduk.

"Okul ne yaptı sana peki?" Sigara bana gelmişti.

"Kovuldum. Bu yüzden mesajını ancak dün gece alabildim. Annem, New England'da beni oradan oraya sürükleyip durdu. Beni kabul edebilecek, pencerelerinde parmaklık olmayan bir yatılı okul bulmaya çalıştık!" O kadar gülüyorduk ki karnımıza ağrılar girmişti. Jilly birasını kafasına dikip bitirmesi için Bryce'a verdi. Bryce birayı içerken Jilly de gururla, "Bir keresinde Dwayne'in arabasının ön koltuğunu yakmıştım ben de!" diye bir açıklama yaptı.

"Kasten mi yaptın?" diye sordu Maya umut dolu bir ifadeyle.

"Kaza süsü vermiştim!"

"Seni bu kadar kızdıracak ne yapmıştı ki?" diye merakla sordum.

"Bana bit bulaştırmıştı. Kirpiklerime..."

Herkes gülmeyi kesince ışıkları söndürüp filmi başlattım. Sıcak bir yaz öğleden sonrasında, karanlıkta oturup birbirimize sigaralığı uzatarak ve bira içerek Yanomamo ziyafetinin başını seyrettik.

Kafam güzel olmasaydı, onlara filmi seyrettirmek konusunda gergin olabilirdim. Bryce on yaşındaki bir Yanomamo gelini için yaptığı espriyi, *enebbe* konusu için de yaptı: "Bundan nerede bulabilirim?" Maya, Şamanın misafirlere partiden erken ayrılmaları için tütsülenmiş maymun eti ikram etmesinin, ona Bayan Nichols'la meyveli kekini hatırlattığını söyledi. Bryce'la Jilly, Bayan Nichols'ın isterik olduğunu düşünüyordu. Bayan Nichols hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, buna ben de güldüm. Komik bir şeyler anlatamayacak kadar sarhoş olduğum için, Yanomamoların şarkılarına eşlik etmeye başla-

dım. Koltuk değneğimi sehpaya vururken, diğerleri de şarkıya katıldı. Maymun eti ikramından sonra bile komşu köyün kabilesinin ziyafetten ayrılmaması üzerine, işler vahşileşmeye başladı. Aşağılamalar, göğüs tokuşturmalı düellolara dönüştü ve bu da toplu bir kavgaya sebep oldu. Bu durum Şamanın tek gözünü yuvasından çıkarmasıyla sonuçlandı. Bu arada biz de profesyonel bir güreş müsabakasını seyrediyormuş gibi bağırıp çağırıyor, yuhalıyorduk.

Babamın filmi hakkında beklediği tepki tam olarak bu muydu bilmiyorum ama film herkesin çok hoşuna gitmişti. Aslına bakarsanız, filmi o kadar çok sevdiler ki iki kere daha izledik. İkinci seyredişimiz çok daha iyiydi çünkü projektör filmi geriye sarıyordu. Yani, her şey tersten gerçekleşiyordu. Şamanın göz yuvarlağının yukarı gerilip yuvasına oturuşunu ve *enebbe* yüzünden akan yeşil sümüklerin tekrar burunlarına dolmasını seyretmek harikaydı.

Bryce sevmekle kalmamıştı, filme bayılmıştı. Işıkları yaktığım zaman, Bryce'ın sigaralığı ağzının kenarına tutturup saçlarını çekiştirdiğini gördüm.

"Vay! İşte bu! Yanomamolar olayı çözmüş."

"Bryce sakin ol! Kelle oldun."

"Ne demek istiyorsun?" Jilly'nin ilgisini çekmişti.

"Demek istediğim şu ki bizim gibi evcilleştirilmiş yaratıkların tersine, onlar hâlâ insan. Olay sik/öldür meselesinden ibaret. Eğer birini severlerse sikiyorlar. Sevmezlerse öldürüyorlar."

"Çok romantik!" Maya suratını buruşturmuştu.

"Dwayne'le tanışmalısınız, Bryce!" diye bir öneride bulundu Jilly.

"Dwayne'de sevdiğim şey de zaten bu! Su katılmamış olması." Aynı şeyi tekrar söyledi: "Mesele, sik/öldür!"

" 'Sik' deyip durmasana!" Maya Bryce'ın bu halinden sıkılmaya başlamıştı.

"Bakireler iki gruba ayrılır. S'yle başlayan o sözcüğü seven ama o şeyi yapmak istemeyenler ve o sözcükten nefret eden ama o şeyi yapmaya bayılanlar. Benim kız kardeşim ikinci gruba giriyor."

"Bryce!" Maya çok utanmıştı. Ben de Bryce'tan bu bilgiyi edindiğim için ona minnettardım.

"Finn benim haklı olduğumu biliyor..."

"Bakireler hakkında söylediğin şeyde mi yoksa sikmek ve öldürmek meselesinde mi?"

"Hepsi de birbiriyle bağlantılı aslında."

"Bir gün birini öldürecek olursam, bundan seni haberdar ederim Bryce!" Maya bu cevabımı beğenmişti. Jilly saatine bakıyordu.

"Tanrım, sıçtım ben. Annen beni öldürecek!" Annem yarım saat içinde evde olacaktı. Ev, Jilly gelmeden önceki halinden daha dağınıktı. Bryce daha fazla bir şey söylemeyip elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. Şimdiye kadar tanıştığım, nazik olmayı havalı bir şeymiş gibi gösteren ilk insan oydu.

Bryce ortalığı süpürürken, Jilly de mutfağı bal dök yala kıvamına getirdi. Maya'yla ben de banyoları temizledik ve arada, tutkuyla yiyiştik. Öyle ki penisim, klozetin üzerindeki son öpüşmemizden Bryce'la atlarına binip evlerine gitmek üzere yola çıkıncaya kadar inmek bilmemişti.

Onlar patikadan inip gözden kaybolur kaybolmaz, Dwayne ortaya çıktı. Jilly'nin veda etmek için bana sarıldığını görünce, orta parmağını gösterip bağırdı. "İbne, asıl aradığın şey bu senin!"

Dwayne'e gülümseyerek el salladım sadece.

Annem eve geldiği zaman, Maya'nın doğum günü partisi için verdiği davetiyeye bakıyordum. Maya on altısına, Osborne ise yetmiş dördüne giriyordu. Davet metni, kenarı süslü, çift katlı bir kâğıda kabartmayla yazılmıştı.

... onuruna verilen danslı yemeğe sizleri içtenlikle davet ediyoruz.

Davetiyenin o süslü el yazısıyla kime hitap ettiğini, daha yeni fark etmiştim.

Bay Finn Earl ve Doktor Elizabeth Earl.

Doktorluk hikâyesinin yayıldığını gördüğü zaman, annemin çok kızacağını biliyordum. Ama bundan daha da önemlisi, partiye onun gelmesini istediğimden pek de emin değildim.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu annem. Hemen sonra, iç çekişinden, bugün AA'da aşırı paylaşımda bulunduğu belli olmuştu.

"Bayağı iyi!"

"Hım, olumlu bir ruh hali değişikliği."

"Maya ve Bryce Langley uğradı."

"Ne için gelmişler?"

'Takılmak için."

"Hiç değilse birimizin popüler olmasına memnun oldum."

"Beni Avcılık Kulübü'ne, Maya'yla Bay Osborne'un doğum günü partisine davet ettiler. Danslı bir akşam yemeği olacakmış!" Annem mutfağa geçerken, koltuk değneğimle arkasından takip ettim.

"Dalga geçiyorsun!" Çok şaşırmıştı.

"Yani, 'Seni neden partide istesinler?' mi demek istiyorsun?"

"Hayır! Sadece şaşırdım... ve senin adına sevindim." Bana sarıldı. Benim adıma sevinmişti ama kendini dışarıda bırakılmış hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Seni de davet ediyorlar." Ona davetiyeyi gösterdim. Yüzündeki ifadeden, sanki piyangodan ikramiye kazanmış sanırdınız. Doktorluk meselesine bile kızmadı.

"Aman Tanrım, resmi bir şey bu!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana smokin almamız gerek."

"Sorun olur mu?"

"Hayır! Hayır ama..." Birden bana bakıp geri çekildi. "Dürüstçe söyle; yoksa partiye tek başına mı gitmek istersin?"

"Birlikte gidersek daha eğlenceli olabilir." Söylediğim şey tam olarak doğru değildi ama bunu duymak annemin hoşuna gitmişti.

"Bay Osborne bu partiden haberdar mı acaba?" Birdenbire, içimden partiye gelmemesini istedim.

On İki

Bu partinin annem için acayip önemli olduğunu, AA toplantısından kaytarıp, otuz günlük maaş çekini alır almaz New York'a alışverişe gitmesinden anladım. Kendisine bir elbise, bana da bir smokin alacaktı. Tövbesinden dönmüş değildi, o an sadece başka öncelikleri vardı. Ehliyeti aday ehliyeti olduğundan, New York'a gitmek için Morristown'dan trene bindi. Toplantıya katılmamanın üzerine kötü karma getireceğinden ve dolayısıyla daha New Jersey paralı yoluna girer girmez trafik polisi tarafından durdurulup, arabayı kenara çekmek zorunda kalacağından emindi.

New York'a birlikte gitmemizi istedi ama ona ayağımın çok ağrıdığını söyledim. Ayağım ağrıyordu ama asıl amacım evde yalnız kalmaktı. Bir gece önce Maya aramıştı ve bana, bize gelip birlikte te-

levizyon izlemek istediğini söylemişti. Bu fikir, kulağa geldiğinden daha heyecan vericiydi. Ona televizyonumuzun bozuk olduğunu söylediğim zaman da nefesini alıcının içine vererek, "Yapacak bir şeyler buluruz elbet!" demişti. Ama son anda tekrar telefon ederek, annesinin onu Maryland'deki bir kız okuluna götüreceğini haber verdi. Okul idaresi, eğer büyükbabası okula kapalı bir binicilik parkuru yaptırırsa, onu kabul etmeye razı olmuştu. Çok salak görünen bir üniforması ve öğretmenlerinin hepsi de ya sevici ya da rahibe olduğu için Maya oraya gitmek istemiyordu. Çok etkilenmiştim. Sevici öğretmenlerden ya da kapalı parkur rüşvetinden değil, Maya'nın bana hoşça kal deyişinden. "Kocaman öpüyorum. Şimdi gitmem gerek. King Air bekliyor!" King Air'in kim olduğunu sorduğum zaman güldü. Finn Earl'ün müstakbel bir kız arkadaşı olacağı şöyle dursun, o kız arkadaşın bir de özel uçağı olacağı hiç akıma gelmezdi.

Annem alışverişten elleri kolları kutular ve çantalarla dolu, âdeta zafer kazanmış gibi döndü. "Çok yakışıklı olacaksın!"

Aldığı şeylerin hepsi Bergdorf-Goodman'dan ve Saks'tandı. Daha önceleri gardırobum Canal Street'ten alınan giysilerle doldurulurdu. Yılda bir kez de Nana'nın cömertliği tutarsa tabii, okul giysilerim Macy's'den alınırdı. Annem, St. Anne's adlı bir ikinci el dükkânının kahverengi kâğıt torbasından smokinimi çıkarırken oldukça heyecanlıydım.

"Bana kullanılmış bir smokin mi aldın?" Çok kızgındım.

"Ütülediğim zaman harika görünecek!"

"Sana inanamıyorum!" Smokini denemek için üzerime tuttu. Geri çekildim.

"Eski olması yeni olmasından daha iyidir!"

"Bergdorf-Goodman'da ikinci el elbise satıldığından hiç haberim yoktu!"

"Sana yeni bir smokin de alabilirdim..."

"Neden almadın peki?"

"Çünkü o zaman herkes hiç smokinin olmadığını ve hemen gidip bir tane alıverdiğini düşünürdü. Smokinin olmadığı için de daha önce hiç böyle lüks partilere katılmadığın anlaşılırdı."

"Bunu insanlardan neden saklayalım ki?" O ana kadar parti için kendimi hiç heyecanlı hissetmemiştim.

"İnsanların senin böyle şeylere alışkın olduğunu düşünmesi daha iyi olur!" Annem gibi bir hippi eskisinin nasıl züppe olunacağına dair bu kadar şey bilmesini anlayamıyordum. Bunu Nana'dan öğrenmiş olamazdı. Vlyvalle'da yaşadığımız süre içinde kapıvermiş olabilir miydi? Havasından mıydı yoksa suyundan mı? Durumu anlamaya başlıyordum. Smokinin ceketini denedim. İyi olmuştu ama modası geçmiş gibi görünüyordu.

"Naftalin kokuyor!"

"Cumartesi günü kokmayacak." Brook Brothers kutusunu açıp içinden uçları fiyonklu, topuklu bir çift rugan ayakkabı çıkardı.

"Kendine ikinci el ayakkabı bulamadın mı yoksa?"

"Dost başa düşman ayağa bakar, demişler!.."

On Üç

İnsanlar cuma günü öğleden sonra parti için Vlyvalle'a akmaya başladı. Toprak yollar, şehirden insanları getiren limuzin şoförlerinden geçilmiyordu. Lear jetler, G2'ler ve Citation'lar baş döndürücü bir düzen içinde evimizin etrafını çevrelemiş, Osborne'un özel pistine inmeyi bekliyordu.

Annem ormanın içinde eli silahlı adamlar gördüğü için, Gates'i aramıştı. Ayağıma olanlardan sonra annemin gözü kaçak avcıların üzerindeydi. Polis şefi uğrayıp, Gizli Servis'ten bazı kişilerin pazar gününe kadar çiftlikte olacağından bizi haberdar etmediği için annemden özür diledi. Başbakan Yardımcısı hafta sonunu oyun evinde geçirecekti. Başbakan Yardımcısı'nı ve eşini, Bryce'la Jilly'nin kullandığı yatakta düşünmek çok komikti. Tabii Başbakan Yardımcısı'nın

yanında metresini getirmiş olabileceğini düşününce, durum daha da komik bir hal alıyordu.

Gelenlerin trafiği ertesi gün de sürdü. Vlyvalle'daki evlerin yedek yatak odaları ve misafir evleri seçkin insanlarla doldu. Jilly bana pilotların Morristown'daki bir otelde konakladığını, şoförlerin ise Route 22 üzerindeki Motel 2 adlı bir yerle yetinmek zorunda kaldığını anlatmıştı.

Cumartesi öğlen, hava o kadar sıcak ve nemliydi ki duvarlar bile terliyordu sanki. Annem partide giyebileceği kolsuz bir elbisesi olmadığı için sıkıntı içindeydi. Muhtemelen, elbiseden fırlayan memesini herkesin gözü önünde içeri tıkıştıramayacağı için de... Osborne'la masaj seansını bitirir bitirmez, koltukaltı pedi almak üzere arabayla ta Short Hills Mall'a kadar gitti. Koltukaltı pedine, koltukaltı bezi dediğim için güldü ve bir tanesini suratıma fırlattı. Ben de onlardan takınayı düşünüyordum. Eski yeni smokinimin içinde terlemeye başlarsam, balo salonunu da naftalinlemek gerekebilirdi. O gün saat beşte, sanki emredilmişçesine birden Kanada üzerinden gelen soğuk hava dalgası, gök gürültülü bir sağanağa dönüştü. Yağmur hızla ve bardaktan boşanırcasına yağarak günün tozunu silip süpürdü ve havayı serinletti.

Annem kendini partiye, tıpkı *Spartacus*'teki [Spartaküs] gladyatörlerin ciddiyeti ve temkinliliğiyle hazırladı. Banyodan gelen sesini dinledim ve normalde kullandığından daha farklı bir kokusu olan yeni pudrasını kokladım. Giysilerini, zırhlarıymış gibi yatağın üzerine sermişti. Siyah, ipek bir elbise; kollarına kâğıt mendil tıkıştırılmış dantel bir ceket; peçe tülü kadar ince çoraplar ve rujundan başka bir silah almayacak kadar küçük bir el çantası.

Bana, "Finn, el çantamdaki torbayı bana getir!" diye seslendiğinde, banyoda tam kırk beş dakika geçirmişti. Geçen sonbahar ona şampuanını götürdüğümde, duş perdesinin düşmesiyle ortaya çıkan, görmeyi de hiç istemediğim o çıplak manzarayı hatırlayarak, dikkatle kapıyı çaldım.

"*Entrez!*"* dedi. Kapıyı açtım. "Korkunç resmileşmeye başladık!.." O duş olayını hatırlamak için söylememiştim. Annem siyah bir slip

* Fr.: "Giriniz!" (y.h.n.)

külot ve başka kadınlarda gördüğü zaman hep dalga geçtiği oldukça yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

"Vay be!" Göz kapaklarına mavi siyah bir far sürmüştü ve yanakları da sanki az önce tokatlanmış gibi al aldı. Yetmişlerde görebileceğiniz ama benim onda görmeyi beklemediğim türde bir görüntüye sahipti.

"Aşırı mı olmuş dersin?" Saç fırçasını hançer gibi dişlerinin arasına sıkıştırmıştı ve bir eliyle saç kurutma makinesini, diğeriyle de saç spreyini yönetiyordu. Saçları yüzünden annemin her günü zor geçerdi. Nana ona her zaman, "Saçlarının bana değil de babana çekmesi ne kötü!" demekten zevk alırdı. Büyükbabam keldi.

"Hayır, tam bir yetişkin gibi görünüyorsun! Torbada ne var?"

"Çıkarsana!" On santim uzunluğunda bir köpük şişesiydi.

"Bu da ne böyle?"

"Benim gizli silahım!.." Saçlarını *Cousin It*'inki gibi öne tararken onu şaşkınlıkla seyrettikten sonra, saç köpüğünü ense kökünden saç derisine püskürtmesine yardımcı oldum. Ardından, saçlarını geriye attı.

"Ne düşünüyorsun?" Bayan Langley'nin kuaföründen çıkmış gibi görünüyordu. "İyi mi oldu, kötü mü?"

"Nana görse seni çok kıskanırdı." Bu, annemin duymak istediği bir şeydi.

"Bak, bunu doğru söyledin!"

Smokinimi giyerken Maya'yı düşündüm. O hafta ne yaparsam yapayım sürekli onu düşünmüştüm. Şimdi neden duracaktım ki? Koltuk değneğinden kurtulmuştum artık ama baston kullanıyordum. Osborne annem vasıtasıyla bana bir baston göndermişti. Ben de aynı yolla ona teşekkür etmiştim. Baston deniz gergedanı dişinden yapılmıştı ve gümüş bir tutacağı vardı. Deniz gergedanları, Osborne'un korumak için çok çaba harcadığı, soyu tükenmekte olan türlerden biriydi. Anlaşılan onlarla ilgili fikrini değiştirmişti. Ben de onunla ilgili fikrimi değiştirmiştim. Artık Ogden C. Osborne hiç tanışmamış olmamıza rağmen, düşmandan çok müttefike dönüşmüştü gözümde. Annem onunla, o yaptıkları şey her neyse, ne kadar çok zaman geçirirse, ben de Maya'yla o kadar yalnız kalabilirdim.

Osborne'un, o kibarlığın özünde yattığına emin olduğum aşağılık niyetlerini hâlâ öğrenmek istiyordum ama merakım kıskançlık ve kızgınlıkla katılaşmış değildi. Annemle ihtiyarı birbirine bağlayan sırrı öğrenmek istiyordum ve böylece o şeye karşı bir koruma kalkanı geliştirebilirdim. Bu sayede, beni Maya'dan ayıracak bir şey olamayacağının garantisini hissetmiş olurdum. Maya'da beni bu kadar çeken şey neydi acaba? Tabii ki bunda yeniyetme şehvetinin ve bekâretin esaretinden kurtulma vaadinin payı vardı ama daha fazla bir şey de vardı. Maya'nın beni seçmesi, beni kendim hakkında daha çok düşünmeye sevk etmişti.

Maya iptal olan televizyonlu randevumuzdan beri, her gün birkaç kere aramıştı. İki kere uçaktan, bir kere de araç telefonundan. Maryland'deki o kız okulundan vazgeçmişlerdi. Bayan Langley bile okulu fazla sevici olarak adlandırmıştı ve sonunda, Ethel Walkers adlı, Maya'ya, yeni bir kimya laboratuvarı karşılığında ikinci bir şans vermeye gönüllü olan bir yerde karar kılmışlardı. Ancak bu okulun isteği, kapalı bir binicilik parkuruna kıyasla, büyükbabasına bağıştan ziyade haraç gibi gelmişti. Maya'yla telefon konuşmalarımızın içeriği önce "Seni düşünüp duruyorum"dan "Seni düşünmeden duramıyorum"a sonra "Senin için deliriyorum"a yükselmiş ve nihayet "Senden çok hoşlanıyorum" gibi çılgınca, güçlü, fısıltılı itiraflara dönüşmüştü. Bu kızdan sadece çok hoşlanıyor değildim, ona âşıktım. Benim yaşımda birinin aşkın gerçek anlamını bilebileceğini düşünmenin saçmalığının farkındayım, özellikle de Maya'yla o ana kadar hepi topu sekiz saat geçirmiş olmanıza rağmen. Safçaydı, aptalcaydı ama imkânsız mıydı? On beş buçuk yaşındaysanız, herkesten farklı olduğunuzu düşünürsünüz ve aslında öylesinizdir ... yani biraz.

Maya'nın, "Umarım dans etmeyi seviyorsundur!" demesi üzerine, partide ters gidebilecek tek şeyin bu dans meselesi olduğunu düşünüp duruyordum. Ona tabii ki "Dans etmeye bayılırım!" diyerek yalan söylemiştim. İşin aslını sorarsanız, hayatımda sadece iki kadınla dans etmiştim. Nana'yla ve annemle. Bunları da hesaba katmıyordum. Mesele sadece bu olsa sorun etmezdim. Maya'nın sevdiği her şeyi sevmeye hazırdım. Bastonum bile benim tarzımda değildi. Gerçi çok etkileyici görünüyordu. Ayrıca, ayağımdaki yeni, Brooks

Brothers marka, topuklu rugan ayakkabılarım da geçmem gerektiğini bilmediğim başka bir testti. Ayakkabı sağlam ayağımı sıkıyordu, diğeri de hâlâ şiş olduğu için, onu o rugan mengenenin içine tıkmaya çalışırken gözlerimden yaş gelmişti. Bir elim bastonumda, diğer elimle radyomu açtım ve inandırıcılıktan uzak bir şekilde ayağımı sürüdüm. Ayaklarımdaki sıkıntıyla şişliğin çok acı verdiğine hiç şüphe yoktu ama aynaya bakınca gördüğüm yüzde rahatsızlık işaretlerini saklayan bir gülümseme görmek beni şaşırtmıştı. Maya'nın oralarda bir yerde olduğunu ve beni beklediğini bilmek, şu anda eksikliğini duyduğum her şeye karşı gelecekte duyarsızlaşacağıma dair bir izlenim oluşturuyordu bende.

"Hazır mısın, Finn?"

"Neredeyse."

Papyonumu yerine annem taktı. Ben de onun elbisesinin arkasındaki fermuarı çektim. Ona çok güzel göründüğünü söyledim. O da bana çok yakışıklı göründüğümü söyledi. Son zamanlarını eş değiştirerek geçirmiş eski bir evli çift gibi, ikimiz de birbirimizin mutlu olmasını istiyorduk ki başkalarıyla mutlu olabilelim.

Parti on beş dakika sonra başlayacaktı. Neyse ki Avcılık Kulübü'ne arabayla o kadar sürede gidilebiliyordu. Sabırsızlık içindeydim ve bir an önce arabaya binip gitmek istiyordum. Ancak annem, "Partiye ilk gidenler biz olmamalıyız!" dedi.

"Neden?"

"Bu kadar hevesliymiş gibi görünmek istemeyiz..." Hâlâ anlamadığımı görünce, "Bir sigara yak ve rahatla!" diye ekledi.

"Şaka yapıyorsun!" Biraz şaşırmıştım. Sigara, yanı sıra alkol ve uyuşturucular, kullanmamın yasak olduğu şeylerdi.

"Ben evde yokken sigara içtiğini biliyorum!" Yeni edindiğim diğer iki kötü alışkanlığımı bilmediğini anlayınca içim rahatlamıştı. Sigarayı yaktım ve tıpkı Maya'nın öğrettiği gibi yaparak ağzımdan bir duman halkası çıkardım.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum?.."

"Anlasana, ikimize de bu gece, sadece bu gece içmek için müsaade ettim..."

"Nedenmiş o?"

"Gerginiz çünkü!"

Gates'in arabası Avcılık Kulübü'nün girişine park edilmişti. Elinde klipsli defteriyle, önümüzdeki sıra boyunca uzanan Mercedes konvoyu içindeki yüzlere bakıp isimleri kontrol ediyordu. Sıra bize gelince, sadece gülümsedi ve sanki oranın müdavimiymişiz gibi bize el salladı.

Araç yolu boyunca, akşamın zaten kalitesi yükselmiş havasını, güzel koksun diye Osborne'un Florida'dan uçakla getirttiği bol kokulu çiçeklerle gardenya ağaçları doldurmuştu. İçinde ateş böceklerinin oynaştığı belli belirsiz sis, golf sahasına doğru ilerliyordu. Güneş ufku pembeyle leylak rengine boyayarak battı. Bir geyik ailesini, golf sahasının on birinci deliğinin çimenliği üzerinde ağırbaşlılıkla akşam yemeklerini yerken; boş çim tenis kortunun çizgileri arasında da tavşanları otlarken seyrettim. Daha önce hiç görmediğim bu dünyada her şey yolundaydı. Stanford White tarafından tasarlanmış, uzun ve geniş verandalı kulüp evinin girişine arabaları park eden görevli, arabamızın kapılarını açtı ve bize, "Sizi yeniden görmek çok güzel!" dedi. Bunun üzerine kendimi gerçekten sanki oranın müdavimiymişiz gibi hissettim.

Yemek salonunda kokteyl servisi yapılıyordu. Akşam yemeği için içeride, neredeyse sirk büyüklüğünde bir çadır kuruluyordu. Partiye adımımızı atar atmaz, aynı anda konuşan iki yüz kadar insanın çıkardığı gürültünün saldırısına uğradık birdenbire. Bu tıpkı, kablolu yayından önceki zamanlarda, gecenin bir yarısı, televizyonun yayın akışının bittiği bir vakitte parazit yapan açık bir televizyonun sesiyle uyandığınız ve bir anda nerede olduğunuzu anlayamadığınız o duruma benziyordu.

"Gece gündüz... Sen bir tanesin!" Bir dans orkestrası, bu içi geçmiş şarkıyı çalıyordu. Ayakuçlarımda yürüyüp gözlerimle salonu tarayarak Maya'yı arıyordum. Annem gözlüğünü taktı. Osborne'u görmeyi umuyordu. Görmek istediklerimizi göremeyince, birbirimizin elinden tuttuk ve onları bulmak amacıyla, insanlara, "Affedersiniz!" diye diye kalabalığın içinde ilerledik. Salonun içinde çapraz bir istikamette o kadar çok gidip geldik ki şampanya servisi yapan garsonlardan biri bize bir şey mi kaybettiğimizi sordu. Maya'nın kapıda

bekleyip, içeri adımımı attığım anda, "Finn!" diye bağırarak salonun içinde bana doğru koşmasını ve sanki, Vietnam'da iki yıl askerlikten sonra beni ilk kez görüyormuş gibi kollarıma atılmasını beklemiyordum tabii. Böyle olsaydı hoşuma giderdi elbette. Ama gerçekçi biriydim ben. Yani biraz.

Maya ortalıkta yoktu, Bryce, Bay Osborne ve Bayan Langley de. Annemle kalabalığın ortasında durmuştuk ve harika vakit geçiriyormuş gibi davranıyorduk. Herkes birbirini tanıyormuş gibi görünüyordu ya da biz hariç, herkes birbirini tanıyormuş gibi geliyordu. Tanıdık birilerini görmek için o kadar yanıp tutuşur bir durumdaydım ki Maya'yı ilk gördüğüm gün onunla birlikte at süren, Ian adlı, sutyen takması gereken o züppeyle sarışın çocuğu gördüğüm zaman, onlara gerçekten el salladım. Bana el sallayarak karşılık verdikleri için çok mutlu olmuştum, ta ki aslında arkamdaki birine el salladıklarını anlayıncaya kadar. Aşağılık hissim bile eskimişti artık. O ikisi bana şöyle bir bakıp yanımdan geçip gittiler. Yoktum ben. Görünmezdim ve bu his hiç hoşuma gitmiyordu. Annem o kadar gergindi ki birisi ona nihayet, "Doktor Earl?" diye seslenince gerçekten rahatladı.

Ona seslenenin Jilly olduğunu görünce de söylediği tek şey, "İki diyet kola alabilir miyiz lütfen?" oldu. Jilly partide garsonluk yapıyordu.

"Merhaba Finn!"

"Selam Jilly, nasıl gidiyor?" Konuşmak bana kendimi her zaman daha az görünmez hissettirirdi.

"Her yeni gün, yeni bir dolar demektir!" diye bir cevap verdi Jilly. Annemin bakışları bana açıkça şunu söylüyordu: Hiç kimseyle konuşmamak, işçilerle konuşmaktan daha iyidir. Umurumda değildi. Hiç değilse, partide beni gördüğüne memnun olan biri vardı.

"Bryce'ı gördün mü?"

Kolalarımızı getirmek üzere giderken, bana bir gülümsemeyle bakıp, "Hayır! Maya'yı da görmedim..." dedi.

Jilly'nin kimliğimizi açık etmesi üzerine, etrafımızda ayakta duran insanlar bize hızla, yan yan bakışlar atıp, tepeden tırnağa süzüverdiler. Aralarından daha kibar olanları, hakkımızda yapacakları dedikoduyu duymamamız için geri çekildi. Ne fısıldaştıklarını çok

iyi biliyordum dersem, yanılmış olmam; çünkü, lacivert smokinli, omzuna ipek bir fular atmış ve kulakları başının her iki yanında teslim bayrağı gibi sallansa da bu görüntüsüyle kendini Errol Flynn sanan yaşlı bir adam sesini alçaltma kibarlığını bile göstermemişti.

"Demek Osborne'un yeni şifacısı bu!" Adamın doğruca gözlerinin içine baktım ama bu onu engellemedi. "Ne dersiniz? Reçete yazıyor mudur acaba yoksa sadece tezgâhın üzerine mi uzanıyor?"

Başka bir ahmak da "Sizce, ücreti orgazm başına mı yoksa saat başına göre mi?" diye sordu.

Herkes gülmeyi kestikten sonra, birisi: "Hiç değilse Havaiiliye benzemiyorlar!"

İnce bacaklı, muhtemelen bir karaciğer sorunu yüzünden göbekli bir kadın sohbete katılınca, onları dinlemeyi bıraktım artık. "Beyler, burada bensiz, yine açık saçık fıkralar mı anlatılıyor yoksa?" demişti kadın.

Oraya ait olmadığımızı biliyordum ama eve gitmek de istemiyordum.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Gülümsüyoruz!"

Annemin yüzündeki mutlu ifade o kadar sahteydi ki ağzının içinde bir elbise askılığı var sanırdınız. "Sigaran var mı canım?"

"Sigaramın olduğunu biliyorsun canım. Paketi bana sen vermiştin!" Annemi sigaranın yanlış ucunu yakarken seyrettim. Ben de aynı hataya düşmemek için dikkatli davrandım. Sigaramı daha yakamadan, bana fısıltıyla, "Lütfen yanımda sigara içme!" dedi.

"Ama demiştin ki..."

"İnsanlar yanlış anlar."

"İnsanlar anlayacaklarını anlamışlar!"

"Eve gitmek istiyorsan, öyle söyle..." Benden cevap alamayınca "Lavaboya gitmem gerek!" dedi.

Annem beni tek başıma bırakmıştı. Ayaklarım beni öldürüyordu. Dans pistini dikkatle katetmeye çalışırken, annemin Osborne'un yeni şifacısı olduğunu söyleyen adamı, göbekli kadınla fokstrot dansı yaparken gördüm. Adam ayağıma basınca avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Sakatlar, dans pistinin dışına!" Şaka yollu özür dilemekten anladığı buydu herhalde.

Göt herife, "Affedersiniz!" deyince, kendimi olduğumdan daha sakat hissettim.

Mutfaktaki barın sonunda birkaç tane boş iskemle vardı. Birine oturup, barın arkasındaki gümüş saate baktım ve bundan yarım saat önce aklımdan hiç geçmeyecek bir şeyi düşünmeye başladım: *Maya eğer on dakika içinde gelmezse, eve gideceğim.* Bunu iyice düşündüm. Ciddi olmadığımı biliyordum.

Rugan hapishanenin içinde ayağımın kanadığını hissedebiliyordum. Ayağımı ayakkabıdan çıkaracak olursam, asla tekrar sokamayacağımın da farkındaydım. Barmen bana ne içmek istediğimi sorunca "Votka martini. Çalkalamayın, sadece karıştırın!" dedim. Espri yapmaya çalışıyordum. Yepyeni bir smokin giymiş, boynuna sanki güvercin bağlamış gibi büyük bir papyon takmış siyah çocuğun dışında hiç kimse esprime gülmedi. Gerçekten çok komik bulmuş gibi kıs kıs gülüyordu.

"İçkinize zeytin ve pipet ister misiniz?" Barmen beni ciddiye almıştı. Acaba smokin beni olduğumdan daha yaşlı mı gösteriyor diye düşünmeye başladım. Yoksa barmene de mi görünmez olmuştum?

"Zeytin sadece." Daha önce hiç martini içmemiştim ama zeytini severdim. Siyah çocuk gözüme tanıdık geliyordu.

"Çok ciddi bir içki" diyen çocuğu, martininin yarısını bir yudumda içip benim de ciddi olduğumu göstermeye çalışırken, nihayet tanıdım.

Alkolün yemek borumda yaratacağı o tepkiden önce, "Sen..." diye başlamıştım, "şef Gates'in oğlusun!" Derin bir nefes aldım. Çocuk futbol oynarken daha büyük görünüyordu.

"İkimizin de siyah olmamıza dayanarak dâhice bir sonuca vardın!" dedi. Anlaşılan kavga arıyordu. Ama ben çoktan yenilmiştim.

"Bu sonuca varmanın sebebi, babanın bizi bu cehennemin dibine getirdiği gün seni o lanet olası futbol topuyla oynarken görmeme dayanıyor." Bir sigara yaktım ve martiniden bir yudum daha aldım. Kendimi çakırkeyif hissediyordum. O an terasta tek başına arka arkaya sigara içen annemden daha rahat göründüğümü umuyordum.

"Demek o antropolog sensin?"

"Ne?"

"Bay Osborne sana öyle diyormuş. Ne iş?"

"İlkel insanlarla ilgileniyorum."

"Öyleyse tam yerine gelmişsin!"

"Buradaki insanlarla tanışıyor musun?"

"Sahte zencinin sahte oğluyum ben!" Delice konuşmak için kendini zorluyordu. Cebinden sert süngerden bir top çıkarıp sıkmaya başladı. "Parmaklarımı güçlendiriyor."

"Futbol için mi?"

"Çello için."

"Çello çalan bir tipe benzemiyorsun."

"Klişelerle düşünerek kendini daha rahat hissettiğin anlaşılıyor. Ayrıca soul bas gitarı çalıyorum ben. Slim'le birlikte kurduğumuz grupta." Olimpik gibi çizgili bir yüzme havuzunun en uzak ucunda kurulmakta olan bir yanı açık, daha küçük bir çadırın altında, bir davul setiyle mikrofonları kurmaya çalışan dört çocuğu gösterdi. Slim, at üstünde gördüğüm, Veronica Lake tarzı saç kesimli, Quaalude* alıp Porsche'unu hurdaya çeviren çocuktu. Gates'in oğlu elimi soul'culara özgü şekilde sıkıp adının Marcus olduğunu söyledi.

"Grubunun adı ne?"

"Eat The Rich."**

"İyiymiş! Şu an neden onlarla birlikte değilsin? Birlikte çalmayacak mısınız?"

"Bay Osborne partide kalıp, bazı şişko kodamanlarla tanışmamı istedi. Futbol bursuyla Standford'a girmemi sağlayabileceğini düşünüyor."

"Osborne onlarla çalmanı istemiyor mu yani?"

"Osborne böyle saçmalıklara bayılıyor. Babam, beni Slim'le çalarken görürse, Osborne'un adımı ibneye çıkaracağını söylüyor." Gates'in oğlu barmenden bir kola istedi. Barmenin yaşı küçük olanlara içki servisi yapmakla ilgili bile bir sıkıntısı yoktu ama Marcus is-

* Sakinleştirici ve hipnotik etki yaratan bir uyuşturucu. Metin içinde zaman zaman lude kısaltmasıyla geçmektedir. (ç.n)

** İng.: Zenginleri Ye. (ç.n.)

teyince bir an duraksadı. Partideki tek siyah kişiye o lanet kolayı üç kez istettirdi. Barmenin, kolayı nihayet doldurduğu bardak da kirli bir bardaktı.

"Eh, *teşekkür ederim!*" dedi Marcus, sanki "Siktir git!" der gibi. Sonra da bana dönüp kızgın bir sesle "Cevaplayabileceğim herhangi bir antropolojik sorun var mı?" diye sordu.

"Aslına bakarsan, bir sürü var."

"Dökülü Nasılsa senden başka konuşabilecek birini bulamam."

"Havaiili ne anlama geliyor?"

"Havaii'den gelen kişi anlamına... Bu Havaiili saçmalığına nereden takıldın?" Soru onu kızdırmıştı.

"Şu şişman çocuğun büyükannesinin Havaiili olduğunu duymuştum birilerinden." İtalyan çocukla hararetle konuşmakta olan lan'ı gösterdim. Her ikisi de Madras pantolonlarının üzerine smokin ceketi giymişti.

"lan bokun tekidir!"

"Ayrıca, bu gece birisi annemle benim hiç değilse Havaiili olmadığımızı söyledi."

"Göt heriflerin ham-dodger'lar için kullandığı bir tabir."

"Ne?" Bu ifade bana yabancıydı. Hâlâ anlamadığımı fark etmişti.

"Yani, Yahudileri kastediyorlar!"

"O zaman ben de kısmen ham-dodger'ım." Psikolog büyükbabam Yale'e girince Earlenberger olan soyadını, Earl olarak değiştirmişti.

"Benim için sorun değil. Ama burada böyle bir gerçek var. Bu sözcüğü Yahudi karşıtı oldukları anlaşılmasın diye kullanıyorlar. Bu yüzden Havaiiliyi kullanıyorlar." Bana kızgınmış gibi görünmüyordu artık. "Siktir git be! Bir de antropoloğum diyorsun. Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bay McCallum'un kulaklarıyla Dwayne'in ne bağlantısı var?"

"Dostum, sen de nerede bok herif var, hepsini tanıyorsun... *Şu* Bay McCallum'u kastediyorsun, değil mi?" Ayağıma basan ve annem hakkında konuşan adamı gösterdi.

"Evet, o!" Bu kulakları hatırlamalıydım!

"Geçmiş gitmiş bir hikâye."

"Ben de antropoloğum zaten."

"Bu saçmalığı kim anlattı sana?"

"Birinden duydum." Neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş gibi davranıyordum.

"Ne duyduysan, doğrudur. McCallum, Dwayne'in babası olur. Katie'nin de." McCallum'un kulaklarını almamış olsaydı, güzel olabilecek bir kızı başıyla gösterdi. "Aynı zamanda barmen Pete'in de babasıdır." Eliyle, kendisine kola servisi yapmak istemeyen barmeni işaret etti. "Hepsinin annesi McCallum'un evinde hizmetçiydi. Herifin adı 'Hizmetçiye Hizmette McCallum'a çıkmıştı."

"Hizmetçiler de neden yatmak istemiş ki o herifle?"

"Hepsi istememiş."

'Tecavüze mi uğramışlar yani?"

"Dwayne'in annesi uğramış, orası kesin. Ot içirip, baygın haldeyken bir güzel becermiş."

"McCallum bu işten yakasını nasıl sıyırdı peki?"

"Parayla. Kendisi Vlyvalle'da hemen herkesin kuzenidir. Burada ondan daha zengin olan tek kişi, Osborne'dur."

"Aman Tanrım. Bu pislikleri hâlâ yapıyor mu peki?" Yaşlı pezevengin, Jilly yanından ordövr tepsisiyle geçerken, poposunu okşadığını görmüştüm.

"Dwayne'in annesi son olayı oldu. İşe Osborne el attı."

"Neler oldu yani?"

Marcus sırtını kamburlaştırıp bana doğru eğildi. Sanki bana uyuşturucu satmaya çalışıyormuş gibi, kulağıma fısıltıyla, "Kel kafalı siyah bir adam, onu Newark'ta Mercedes Benz'inden çıkarıp eşek sudan gelene kadar dövdü. Ama hikâyenin Alaca Karanlık Kuşağı'na yaraşır asıl kısmı şu, McCallum hastaneden çıktığı zaman, o siyah adam da Vlyvalle'un Polis Şefi olmuştu!" dedi. Marcus bir süre bana donuk gözlerle baktı ve ardından bir kahkaha patlattı. "Yedim seni. Bu saçmalığa inandın, değil mi?" Eğer kahkahası o kadar abartılı olmasaydı, benimle dalga geçtiğine inanmam daha kolay olurdu.

Tekrar terasa baktım. Annem hâlâ orada duruyor, titriyordu. Dirseğini dayadığı tırabzanın üzerindeki küllükte yarıya kadar içilmiş Marlboro Lights izmaritlerinden oluşan küçük bir yığın vardı. Bana

gönülsüz bir gülümsemeyle baktı ve ardından yüzündeki ifade değişti. Birdenbire, annem ve herkes alkışlamaya başlamıştı. Arkamı dönünce gördüm. İşte oradaydı: Ogden C. Osborne; hayatın kendisinden daha büyük görünüyordu.

Ben dahil olmak üzere hepimiz daha yakına gittik. Onu mısır tarlasında gördüğüm zamankinden daha küçük, daha neşeli, saçları daha iyi taranmış ve daha yaşlı görünüyordu. Beyaz kravatlı beyaz bir frak giymişti. Sarı dişlerinin arasına sıkıştırdığı fildişi ağızlığının içindeki sigarası için için yanıyordu. Şiş göbeği, kırmızı burnu, pembe yanakları ve ucu sivri bir sakalı vardı. Durduğum yerden gözüme, sezon dışı bir gecede şehre uğrayıvermiş Noel Baba gibi görünüyordu.

İnsanların alkışlarını duysaydınız, Osborne'un seçimleri kazandığını sanırdınız; adamın yüzündeki gülümsemeden de kazanamadığı tek şeyin bu olduğunu. Başkan Yardımcısı bile alkış tutuyordu. Haykırışlar, ıslıklar, gözyaşları. Ogden C., bu tuhaf insanlar için ne anlam ifade ediyordu acaba? Kalabalığa yaklaşırken, mavi saçlı, sarı elmaslar içindeki bir kadının iç çekerek "Onun gibileri dünyaya gelmiyor artık!" dediğini duydum. İnsanın buna üzülesi geliyordu. Bir türün sonuncusuna üzülür gibiydi.

Maya, Osborne'un yanında duruyordu. Karşıdan farklı görünüyordu. İncilerle örülmüş saçları topuz yapılmış ve taç gibi başının üstüne oturtulmuştu. Topuzu ve uzun topuklu ayakkabılarıyla boyu Osborne'u aşıyordu. Giydiği krem rengi, kruvaze smokin ceketinin altında hiçbir şey yoktu. Boynuna inci bir gerdanlık takmıştı. Büyükbabasının teşvikiyle kalabalığı selamlamak için başını eğdiğinde, göğüsleri görünüyordu. lan kalabalığın önünde, o İtalyan çocuk da kalabalığın ortasında olmasaydı, bu durumu hiç umursamazdım.

Marcus tam arkamda duruyordu. "Zengin kızlar süslenip püslendikleri zaman hiç on altı yaşında gibi göstermiyorlar, değil mi?" Haklıydı. Birisi, Maya'nın makyajını yapmak için New York'tan Way Bandy adlı bir makyaj sanatçısının geldiğini söylemişti. Yüzündeki yara izi kaybolmuştu. O izi özlüyordum. Bu haliyle gerçek olamayacak kadar kusursuz görünüyordu.

Bryce kolunu annesinin omzuna atmış ve bir ayağını yerden kal-

dırarak, insanlara aslında smokin ceketinin altında pantolon yerine Malaya sarongu* giydiğini gösteriyordu. Sarong onun üzerinde çok acayip görünüyordu. Osborne'un karısı da oradaydı. Maya, kadının Brezilyalı bir estetik cerraha pek çok kere yüzünü gerdirdiğine dair beni daha önce bilgilendirmişti. Bu zayıf kadın, kurumuş bir gül kadar solgun yüzüyle hem zarif hem korkutucu görünüyordu ve gerçekten çok iyi korunmuş gerçek bir mumyayı andırıyordu. Salak gibi, gidip, çıktığım kız olduğunu düşündüğüm ama artık o aşamayı çoktan geçtiğimizden benim için daha fazla şey ifade eden kıza merhaba demeden önce, ailenin gösterisinin bitmesini beklemem gerektiğini düşünüyordum. O an midemi bulandıran tek şey, boş mideme boşalttığım martini değildi sadece.

Bütün olan bitene sırtımı dönüp, barda doldurulmakta olan şampanya kadehlerinden birini aldım. Zilzurna sarhoş olursam, kendimi daha az görünmez hissedeceğimi umuyordum. Elinizi sigaralığa –bu konuda Jilly'ye güveniyordum– ya da yanlış yere koyduğunuz içkinize uzattığınız bir an, benim gibi bir çocuğun hayatında unutulmaz bir an olabilir. Böyle anlarda bazıları aşırı yüklenip çoktan kusmuş olurlar ya da o sınıra nasıl geldiklerini bile unutmuşlardır. Şampanya susuzluğumu gidermekte başarısız olduğu için, bunları düşünmeye başladığım ilk anı hatırlıyordum. Tiz bir ıslığın ardından, "Finn!" diye çağrıldığımı duydum.

Oydu. Salonun diğer ucunda sandalyenin üzerine çıkmış, ellerini ağzının iki yanına açmış, dans grubunun çaldığı müziğin içinden adımı çağırıyordu. O an, içinde o olduğu için, fantezilerimden bile daha iyiydi.

Sandalyeden atlayıp indi. Koşmaya başlayınca, dans eden çiftler durup ona baktılar. Uzun topuklarıyla salonu katederken hoş ama spastik bir görüntü sergiliyordu. Onun bu heyecanı insanlarda gülümsemelere ve kahkahalara sebep oldu. Yolundan çekilirken, hakkında, "Çok tatlı... Çok sevimli, değil mi? Şanslı çocuk kim acaba?" dediklerini dudaklarından okuyabiliyordunuz. O kişinin ben olduğumu gördüklerinde ise yüzlerine düşünceli bir ifade yerleşti. Anne-

* Malezya, Endonezya gibi ülkelerde hem kadın hem erkeklerin giydiği uzun kumaş parçasından etek. (y.h.n.)

ler kızlarıyla ağız ağza verdi. "Annesi bu konuda ne düşünüyor acaba? Garip bir seçim!" diyorlardı. Genç oğulları olanlar ise oğullarına, küçük Maya'yı acilen East Hampton'a ya da üzüm bağlarına davet etmeleri gerektiğini tembihledi. Ancak ben o zamanlar Vlyvalle'un düşünce biçiminin böyle olduğunu bilmiyordum. Birileri beni uyarmış olsaydı bile, bunu önemsemezdim.

Maya boynuma atıldı. Öyle bir sarıldı ki neredeyse beni deviriyordu. Ayaklarım ağrımıyordu artık. Şampanyaya gerek kalmamıştı. Başımı döndüren şey, onun fısıltısıydı daha çok. Kısık, heyecanlı ve yavaş. "Seni-seviyorum!" Cümlenin sonunda kulağımı ısırmıştı. Yüzünü yüzümden çekince, yanağımın, makyajıyla boyandığını hissettim. Yara izini görebiliyordum. Gözümde tekrar gerçek olmuştu. Bryce da orada olmasına rağmen, "Ben daha çok seviyorum!" dedim yüksek sesle. Benim onu daha çok sevdiğim doğruydu ama önemli değildi.

"İnanmıyorum!" Küllükteki sigaramı aldı ve bir fırt çekip, ağzından bir duman halkası çıkardı ve halkanın ortasına parmağını geçirdi.

"Çoktan da çok seviyorum!"

"Her şey harika, değil mi?" Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. İnsanların görmesi umurunda değildi

"Siz ikiniz midemi bulandırıyorsunuz!" Bryce yüzüne öğürüyormuş gibi bir ifade yerleştirip şampanyaya uzandı.

"Bryce TİAG'dan nefret eder!"

"Ne demek o?"

"Toplum İçinde Aşk Gösterisi, sevgili Finn!" Bryce elimi sıkarken kısaltmanın anlamını da açıklamıştı. "Böyle şeyler senin gibi bir Yanomamoya hiç yakışmıyor!"

"Bryce ilkelleşmeye karar verdi." Maya Bryce'ın sarongunu çekiştirip düşürdü. Bryce da sarongunu tekrar bağlama işini büyük bir şova dönüştürüp salonun yarısına kendini gösterdi.

"Maya lütfen yapma! Bu gece iç çamaşırı giymedim ve ayrıca bu salondaki hiçbir erkeğin beni görüp kendini eksik hissetmesini istemem!"

"Her zaman aşırıya kaçmak zorundasın değil mi?"

"Bunu birinin yapması gerek!" Uçlarında tilki kafası olan terlikler giymişti. Maya kucağımda oturuyordu. Bacaklarımın iç tarafına dokunduğu elleriyle, grubun çaldığı müziğe tempo tutuyordu. Coca Cola içmeye başladım. Kendimi mümkün olduğunca ayık tutmak istiyordum.

"Bu kadar geç kaldığımız için özür dilerim!"

"Sorun değil! Eğlenceli geçti."

"Bütün bu manzara sana korkunç gelmiş olmalı..."

"Hayır, ilginçti... ama korkunç bir biçimde!"

"Kibar ama dürüst, nadir rastlanan ama tehlikeli bir birleşim." Bryce sarongunun düğümünden memnun değildi, çözüp tekrar bağladı.

"Jilly bana yardım eder misin?"

"Bu gece olmaz Bryce!" İlgilenilmek Jilly'nin hoşuna gitmişti.

"Bryce, bir sonraki doğum günüme çıplak katılsan nasıl olur?"

"Neden o kadar bekleyelim?"

Maya, buna aldırmadı. "Daha erken gelebilirdik, yani senin geldiğin vakitte. Ama babamdan hediyemi almak için hastaneye uğradığımızda, çok acayip bir şey oldu."

Gülümseyip, sanki bitkisel hayattaki bir babanın kızına hediye vermesini çok normal bulmuşum gibi başımı salladım.

"Hediyeyi aslında ben seçtim!" Kız kardeşinin, babaları komada değilmiş gibi davranması Bryce'ın canını sıkıyordu anlaşılan.

"Bryce, bunu bozma bari!" Maya bana olayı açıklarken, Bryce da yüzüme bakıyordu. "Babamı öptüğüm zaman bir saniyeliğine gözlerini açtı!"

"İnanılmaz bir şey!"

"Kesinlikle..."

"Kapa çeneni Bryce. Evet, sadece ben gördüm ama doktoru da bunun önemli ve olumlu bir işaret olabileceğini söyledi. Durumunun daha iyiye gideceğini biliyorum."

"Harika!" Başka ne diyebileceğimi bilemiyordum.

"Umut, ruha konan kanatlı bir şeydir ve bir şarkı söyler sözsüz, bilmez dur durak" dedi Maya. Bryce gülümsedi ve çiçekli dekorların birinden bir gül alıp kız kardeşinin ceketinin düğme deliğine sıkıştırdı.

"Bunu şimdi mi uydurdun?" Etkilenmiştim.

"Takma bir adla şiir yazıyorum. Mahlasım Emily Dickinson." Şimdi daha da etkilenmiştim.

Hoplayıp kucağımdan indi. "Bryce'ın seni buradan uzaklaştırmasına izin verme! Hemen döneceğim!" Salonun karşı tarafındaki bara doğru sallanarak yürüyüşünü izledim. Ian, İtalyan çocuk ve bir düzine başka çocuk, üstlerinde orta yaşlıların kostümleri ve yüz ifadeleriyle sıkılmış numarası yapmaya çalışıyorlardı.

Maya kulak menzilinden çıkınca, Bryce sigara paketimden otlanıp şöyle dedi: "Onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum sadece." Bana bu konuda içini açtığı için kendimi özel hissetmiştim.

"Belki de uğramaz!" Ben de orta yaşlı biri gibi konuşmaya çalışmıştım.

"Güzel bir düşünce!." O an Bryce'ı ilk defa mutlu görüyordum. Derken, o neşeli ifade yüzünden silinip, üzgün ve kızgın bir çocuğun ifadesine dönüştü. O ifadeyi tanıyordum. Her gün aynada görüyordum.

Maya yanında, o gün birlikte at sürdükleri sarışın kızla geldi. İnce dudaklı ve koca memeli bir on yedilik olarak, kendini otuz yedilik dul bir kadına benzetmekte oldukça başarılı olmuştu.

"Finn, bu Paige ve evet bu da onun elmas dişi!.." Paige, sol ön dişinin yerini dolduran mücevheri göstermek için dudağını kaldırdı.

"Mick de yaptırmış ama onunkisi yakut."

"Pekâlâ Paige, senin adına ben böbürleneyim. Finn, lütfen Paige'in Studio 54'te Mick Jagger'la tanıştığını duyunca etkilenmiş gibi davranır mısın?"

Paige tatlı tatlı gülümseyip, "Kaltak!" dedi.

Paige'le biz el sıkışırken, Maya da "Paige benim kuzenim ve en eski arkadaşım olur!" diye ekledi.

"Senin en eski arkadaşın benim sanıyordum." Bryce, Paige'i diliyle öptü. Paige bu harekete şaşırdı ama hoşuna da gitmişti.

Maya gittikçe sinirleniyordu. "Bryce senin derdin ne?"

"Yalnızım ve Paige'i gördüğüme çok memnun oldum."

"Coco nerede Bryce?" Maya, Bryce'ın, üzerine gelmesinden sıkıldığını ifade etmekte zorluk çekiyordu.

"Kardeşinin taç giyme töreni için ülkesine uçması gerekti." Paige, Bryce'ın ağızlığının ucundaki sigarasını yakmasını bekliyordu.

Maya, "Oraya senin de gitmen gerektiğini söylemiştim!" diyene kadar Bryce'ın dalga geçtiğini düşünüyordum.

"Gitmeyi düşündüm. Ama yani, küçük bir Afrika ülkesinde bir taç giyme törenine mi? Birkaç bin tane çıplak insanın karşısında bir Galler Prensi... Bununla başka neyi kıyaslayabilirsin ki?"

"Neden gitmedin?" diye sordu Paige.

"Annem için biraz endişeliyim" dedi Bryce. Gözleriyle dans pistini taradı. McCallum, Bayan Langley'yi bir köşede sohbete tutmuştu. "Gidip onu kurtarsam iyi olur!.."

'Tanrım, benimki neler yapıyor acaba?" deyip etrafa bakındım.

"Rahat ol, büyükbabamla beraber." Bu hiç de rahatlatıcı bir şey değildi. Maya annemi gösterdi. Osborne ve Başkan Yardımcısı'yla konuşuyordu. O ikisini ve yanlarındaki Gizli Servisçiyi güldüren bir şeyler söylemişti. Daha önce de söylediğim gibi, annem eğer kendini iyi hissediyorsa eğlenceli biri olabiliyordu. "Pahalı birine benziyor" dediğini duyduğumuz bir dalkavuk yanlarına gidip, annemle tanışmak istedi. Pis herif onu öpüp başıyla selam verdiği zaman, annemin nasıl gülümsediğini görseydiniz, gülerdiniz. Kokainini ararken kitaplığın altında kalıp küfürler savurduğu anı görmüş olsalardı, hakkında ne derlerdi acaba, diye düşündüğüm için kendimi bir an kötü hissettim.

"Finn, dinliyor musun?" Dinlemiyordum. "Paige sana bir soru sordu."

"Ne? Özür dilerim!"

"Önemli değil! Kokain satmaktan tutuklandığını duydum. Yanında var mı hiç?"

"Hayır!"

Maya, Paige'e artık en eski arkadaşı olmadığını söyleyen bir bakış attı.

"Kokain satmıyor canım! Sana bunu kim söyledi hem?"

"Bu hikâyeyi herkes biliyor canım!" Paige'in sesi çok sıkılmış gibi geliyordu.

Bu konudan kimseye bahsetmeyi düşünmüyordum ama o an bir şeyler anlatmam şart olmuştu. Maya bana baktı ve gözleri, kaybetti-

ği bir şeyi görmüş gibi kocaman açıldı. Sonra da her şeyin yolunda olduğunu söylemek ister gibi yanağıma dokundu.

"Büyütecek bir şey yok ya! Kardeşime baksanıza!" Paige dostane görünmeye çalışıyordu.

"Paige'in erkek kardeşi Quaalude kullandığı için Princeton'dan atıldı" dedi Maya. "Ailenin zekâ küpüdür aslında."

"Seni bu ormanlı vadiye getiren nedir, Finn?" diye sordu Paige.

Maya benim adıma cevap verdi. "Annesiyle büyükbabam çok çok eski arkadaşlar." Bundan haberim yoktu. Maya'nın söylediği şey gerçek miydi, dedikodu muydu yoksa iyi niyetli bir yalandan mı ibaretti acaba? Bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemedim ama merak içindeydim.

Bir gong sesi duyuldu. Bayan Langley, "Yemek hazır sanırım!" diye bir duyuru yaptı, sanki iki yüz küsur insana hizmet etmek çok bir şeymiş gibi.

Maya elimi sıkı sıkı tuttu. "Yanımda oturuyorsun!" Annem Osborne'un sağında oturuyordu. Osborne'un karısı da karşılarında, çadırın sonunda oturuyordu. "*Çok çok eski arkadaşlar*" cümlesini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bu, Osborne'un bize karşı neden bu kadar iyi olduğunu açıklardı. Ama tam olarak ne kadar eski arkadaşlardı ve aralarındaki ne tür bir arkadaşlıktı? Annem bana Osborne'la hastanede tanıştıklarını söylemişti. O anda dört masa uzağımda oturuyordu ama kafamın içinde tam yanımdaydı. Annemin geçmişinin benim geleceğimi gölgelemesini istemiyordum. Maya kulağıma, "Sandığın kadar kötü olamaz!" diye fısıldadığı zaman, keşke anneme lanet olası davetiyeyi göstermeseydim diye düşünüyordum.

"Neyi kastediyorsun?" diye sordum fısıltıyla.

"New York'ta başına gerçekten gelen şeyleri." Yalan söylediğimi biliyordu.

Ian, "İnsan içinde fısıldaşarak konuşmak hiç hoş bir davranış değildir!" diye seslendi.

Maya ona peçete rulosunu fırlattı. "Ne hakkında konuştuğuna bağlı." Ardından tekrar kulağıma sokulup, "Merak etme! Sırrın bende güvende..." dedi.

"Ne sırrından bahsediyorsun?" Kendimi yakalanmış gibi hissediyordum.

Sesi fısıltıdan çok tıslama gibiydi. "Sen iyi birisin!" dedi.

Masanın altında el ele tutuşup, kaşıklarımızı ıstakoz çorbasına daldırırken, Maya bana kendimi gerçekten öyle hissettiriyordu. Masa örtüsünün altında, tırnakları bacaklarımın iç tarafında gezindi. Tahrik olan penisim pantolonumun içine doğru uzayıp sertleşti. Penisimin başı, elinin bir buçuk santim kadar uzağındaydı ve eli gittikçe oraya doğru yaklaşıyordu. Fark etmiş miydi acaba? Eğer kazara oraya dokunacak olsa, yerinden zıplayıp, "İğrenç!" diye bağırır mıydı? Nefessiz kalmıştım ve boşalmaya çok yakındım. Maya diğer elini de masanın altına sokup, "Sorun değil!" diye fısıldadığı zaman, özür dilemek için hazır bekliyordum. Fısıltısı beni bitirdi.

Başlangıç yemeği servis ediliyordu. Seçeneğiniz vardı: Kuzu kaburgası ya da Şili denizi levreği. Tabağıma kuzu kaburgası alıp, Maya'ya erkekler tuvaletinin nerede olduğunu sordum. Islanmış şortumdan pantolonumun önüne bir şey sızmasın diye ellerimi ceplerime sokup masayı terk ettim.

Sporculara ait soyunma odasındaki banyoyu tercih ettim. Bankların üzerinde yeni cilalanmış golf sopaları vardı ve duvarlarda uzun beyaz pantolonlarıyla tenis oynayan adamların fotoğrafları asılıydı. Eski moda, mermer duvarlı kabinlerden birine girip pantolonumu çıkardım ve iç çamaşırımı indirdim. Kendimi kurulamak için çamaşırın kuru tarafını kullandım. Maya'nın elini tekrar oralarda gezdireceğini umuyor ve vıcık vıcık bir sürprizle karşılaşmasını istemiyordum. Boşaldığımı fark etmiş miydi acaba? Bu konuda utanıp utanmamayı gerektirecek bir şey bilmiyordum. Başıma daha önce hiç böyle bir şey gelmemişti... Yanımda başka birisi varken yani. Ona bir şey söylemem gerekiyor muydu, gerekmiyor muydu emin değildim.

Pantolonumu giydim. Şortum elimdeydi. Çamaşırı küvetin yanındaki çöp kutusuna atacaktım. Tam kabinin kapısını açacağım sırada, içeriye, artık hiç de fena bir şarkı olmadığını düşündüğüm "Night and Day"i ıslıkla çalan başka birisi girdi. Orada öylece durup, içeriye girenin çıkıp gitmesini bekledim. Şarkının "Sen bir tanesin" kısmına gelince, adam büyük bir gürültüyle osurdu ve yaptığı şey

için kendisiyle gurur duymuş gibi bir kahkaha attı. İçeriye, fişi çekilmiş buzdolabında bırakılmış ancak ölü bir hayvana ait olabilecek kadar kötü bir koku yayıldı. Burnumdan nefes almamaya çalışıyordum ama koku alma güdüm beni yenmişti ve ellerimi yüzüme kapatıp, birdenbire kendimi kirli iç çamaşırımı koklarken buldum. İğrenerek, çamaşırı elimden düşürdüm. Şortum klozete düştü ve artık yeni bir sorunla karşı karşıyaydım. Çamaşırımı oradan alıp suyunu mu sıkmalı yoksa bu işi bir başkasına mı bırakmalıydım? Sifonu çekmeye karar verdim. Su klozetin içinde kaygı verici bir şekilde yükselirken, çok ciddi bir hata yaptığımın farkına vardım.

Islık çalan adamın sifonu çekip tuvaletten çıktığını duyunca, ben de oradan sıvışmaya hazırlandım. Ama bu kez de içeriden iki çift ayak sesi gelmeye başladı. Klozetten yavaş yavaş taşmaya başlayan suyla başbaşayadım artık. Kapağı indirip klozetin üzerine çıkarak, durumdan zarar görmemeye çalıştım. İçeride Marcus'la Slim'in sesini duyunca, ayak seslerinin onlara ait olduğunu anladım.

"Rahat ol! Kimse yok burada!" Slim'in sesinden Quaalude'la kimyasal bir sarhoşluk yaşadığı anlaşılıyordu.

"Kes sesini!" Marcus emin olmak için bütün kabinleri kontrol ediyordu. Benimkinin kilitli olmasını sifonun bozuk oluşuna yordu sanırım. Yanılıyor sayılmazdı. Sonra, Slim'i benim kabinin yanındaki kabine soktu ve kabinleri ayıran duvara çaptı. Marcus'un yumuşak ama aceleci bir şekilde "Berbat haldesin" deyişinden, orada kafayı çekmeyeceklerini anlamış oldum. Sesinde kızgınlıktan çok kırgınlık vardı. Kızgınlığı daha önce şahit olduklarımdan farklı bir kızgınlıktı.

"Sadece iki fırt çektim!" dedi Slim. Klozet kapağının üzerinden, yan kabinin içine kafamı uzatıp baktım. Marcus, kadife ceketinin yakasından tutmuş, Slim'i sarsıyordu.

"O kahrolasıca boku benden ya da yaptığımız şeyden utandığın için mi kullanıyorsun?" dedi Marcus. Bir an ona vurmaya başlayacağını sandım. Slim'i öptüğünü ve sevişmeye başladıklarını görünce, klozetten aşağı indim. Yerdeki taşmış tuvalet suyuna basarak, kapının mandalını sessizce kaldırıp, ayakuçlarımda yürüye yürüye partiye döndüm.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Şaşırmaktan ziyade, şoke olmuş

durumdaydım. Başkan Yardımcısı'nın masasının yanından geçerken, ıslık çaldığını duydum ve bir kahkaha patlattım. Neden güldüğümü kimsenin üzerine alınmasına gerek yoktu. Maya'nın yanına oturduğum zaman, "Neden bu kadar sürdü?" diye sordu.

"Soyunma odasında dinsel bir tecrübe yaşadım."

"Sen de Bryce gibi konuşmaya başladın!" Yüzündeki ifadeden bunun bir kompliman olmadığı anlaşılıyordu. Kulağına, Başkan Yardımcısı'nın osurduğunu duyduğumu ve iç çamaşırımı tuvalete attığımı fısıldayınca, o kadar gürültülü bir kahkaha attı ki şarap bardağını devirdi. Sonra beni öpüp, "Sözümü geri alıyorum. Hiç de ağabeyime benzer bir tarafın yok!" dedi.

Ona Marcus'la Slim meselesini anlatmadığımı düşünürsek, tıpkı ağabeyi gibiydim. Her ikimiz de sırları seviyorduk. Bryce, insanlara her şeyi söylüyormuş gibi görünürken, aslında hiçbir şey söylememeyi iyi beceriyordu. Bunu ben de öğreniyordum.

Kuzu kaburgalarımızı yedik. Mavi saçlı, sarı incili yaşlı kadın bize yatılı okuldan nasıl atıldığını anlattı. "Müdire hanım, annemi okula çağırdı ve şöyle dedi: "Abigail zeki bir kız, tatlı bir kız, çekici bir kız ama korkarım ki onu bu okuldan göndermek zorundayım!" Yaşlı bir kadının yaşlı bir kadını taklit etmesi çok komikti. Annem ona nedenini sorunca, Adı Bayan Hewitt olan müdirenin bu durumu şöyle açıkladığını söyledi: "Evet, dürüst olmak gerekirse, Abigail'in elini okul çantasına her atışında parmağında ışıldayıp duran o büyük elmas yüzük, hem kendisinin hem diğer kızların dikkatini dağıtıyor!"

"O yüzük nereden çıkmıştı peki?" diye sordu Maya, öne doğru eğilerek. Eli yine kucağımdaydı.

"Virginialı bir bankerle nişanlanmıştım."

"Kaç yaşındaydınız ki?" diye sordu birisi.

"On beş!" Gülümsediği zaman, yüz yıl kadar önce fıstık gibi bir kız olduğunu anlayabiliyordunuz.

"Daha sonra ne oldu?" Hikâye Maya'nın hoşuna gitmişti.

"Bütün kız arkadaşlarım uzun bir hafta sonu için okuldan izin alıp düğünümde nedimem oldular ve evlendim." Hikâyeye esprisini katan yüzüğün, orta parmağında gördüğüm altı karatlık elmas olduğunu sanıyordum.

"Ah, çok romantik!"

"Pek öyle sayılmaz. Beni döverdi!"

Tabaklar masadan kaldırılırken, Osborne'un Marcus'u futbol camiasındaki bağlantısıyla tanıştırdığını gördüm. Adamın bu işle ilgilendiğini, Marcus'un görünmez bir topa şut çekermiş gibi yapışından ve kaslarını sıkışından anlamıştım. Yaşlı spor meraklısı, ona dokunurken, Marcus sinsi sinsi gülümsüyordu.

Doğum günü pastası ortaya sürüldüğü sırada, annem Doktor Leffler'a bir yoga pozisyonu gösteriyordu. Elmaslı yaşlı kadınsa bizlere, evlendiği beş adamdan üçüncüsünün aralarında en sevdiği kişi olduğunu ve o evliliğinin diğerlerinden neden daha uzun sürdüğünü anlatıyordu. "Bir kadına kendini nasıl çok iyi hissettireceğini biliyordu. Ne yazık ki çikolatayla idare etmek zorundayım artık!" Kadın gerçekten de yanındaki masanın ortasında duran üç katlı gümüş kaptaki şekerlemelerin hepsini yemişti.

Bu gecede bir şey vardı. Derin Chateau Haut Brion bardakları, havadaki nem, gardenya kokulu gecenin karanlığı. Sanki herkes bir şeyin peşinden gitmeye karar vermişti. O şey her neyse.

Kadehlerde, iyi dilekler ve komik hikâyelerle dolu bir sis perdesi vardı sanki. Maya beni, kimin kim olduğuna ve kimlerin ne hakkında konuştuğuna dair bilgilendiriyordu ve ben de bahsi geçen kişileri hayatım boyunca tanıyormuşum gibi gülümsüyordum. Yüzüm gülümsemekten ağrıyordu artık. Çok eğleniyordum ve bunun en iyi tarafı da eğleniyor numarası yapmıyor olmamdı.

Slim'in grubu çalmaya başladığında, göletin yanındaki çadıra koştuk. Maya aksadığımı fark edince, ayakkabılarımı çıkarmamı istedi. Bunu yapmaktan utandığımı anlayınca, kendi ayakkabılarını fırlatıp attı. Ayakkabılarımızı ıslak otların üstünde bırakmıştık. Bu durumun en iyi tarafı, dans pistine ulaştığımızda, kendimi birdenbire dans etmeyi biliyormuşum gibi hissetmemdi. Slim'in "Satisfaction", "Respect", "Chains of Fools" adlı şarkıları çalan grubu, kulağa daha öncekinden iyi geliyordu. Marcus dans pistinin ucunda suratını asmış oturuyordu ve bana, "Etrafta bu kadar çok beyaz varsa, ritim de az olur!" diye seslendi.

Slow bir şarkının ortasında, sıcaklamış ve terlemiş bir halde dans

etmeyi bıraktık. Karanlık bir yere koşup seviştik ve daha düğmelerimizi ilikleyip fermuarlarımızı çekmeyi bile bitiremeden, piste geri döndük çünkü Bryce mikrofona geçmişti. Elinde kokteyl bardağı, beyaza boyalı saçlarıyla "Everybody Loves Somebody Sometime" adlı, 1978'de kimsenin hiç de etkileyici bulmadığı o şarkıyı mırıldanırken, Dean Martin'in albino halini andırıyordu. Tabii, şarkı Bryce tarafından söylenince etkileyici bir şarkıya dönüşüyordu. Maya, Bayan Langley ve Osborne'u sahneye çıkarıp şarkıya eşlik etmelerini bile sağlamıştı. Şarkı bitince, Osborne başını eğip selam verdi, Uzakdoğulu bir hükümdar gibi avuç içlerini birleştirdi, ardından herkese iyi geceler dileyerek el salladı. Annem Osborne'un yanında duruyordu. Sahneden ayrılırken, Osborne'un Maya'nın kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm.

Maya yanımıza yaklaşırken, annem Maya'nın hatırına yanımdan uzaklaştı. Bu gece bana rahat bir nefes aldırma konusunda çok başarılı olmuştu. "Doktor Earl... Ben Maya Langley."

"Ben doktor değilim, Maya." Annem bunun böyle bilinmesini istiyordu.

"Büyükbabam tıp okumadığınızı ama onun hayatını kurtaran bir doktor olduğunuzu söylemişti. Dolayısıyla, hoşunuza gitse de gitmese de burada bir doktorsunuz!" Bay Osborne bu konuşmayı yaparken, o sözcüğü belki de üç kere tekrar edince, insanların gözünde gerçeklik kazanmıştı herhalde. "Her neyse, size kendimi tanıtmak istemiştim sadece."

"Seninle tanışmak bir zevk Maya ve ayrıca, bizi partine davet ettiğin için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim." Annem üçüncü kahvesini içiyordu. Artık eve dönmeye hazır olduğunu görebiliyordum.

"Finn'i arabayla eve ben bırakabilir miyim?"

"Ama sen daha on altı yaşındasın! Sürücü ehliyeti alabilmek için on yedi yaşında olman gerek!" Annem gelecek hafta gireceği ehliyet sınavı için, New Jersey eyaletinin motorlu araç kurallarını kendine hatırlatmaya çalışıyordu.

"Çiftçi ehliyetim var. Çiftlik işiyle ilgili olduğu sürece, on altı yaşında olsanız bile araba kullanabilirsiniz ki bu da çiftlik işi sayılır, dolaylı olarak yani..." Annemin hayır diyeceğini düşünüyordum.

"Yavaş gidin!" Annem beni yanağımdan öptü. "Çok geç kalma, kuzucuğum!" O an bana "kuzucuğum" demesi bile umurumda olmamıştı.

Slim'in grubu neredeyse dörde kadar çaldı. Ardından, garsonlar yumurta, sosis ve jambonla yüklü servis arabalarıyla ortaya çıktı. O zamana kadar, adını bile hatırlayamadığım ama Maya'nın eski arkadaşları gibi görünen bir sürü çocukla tanıştırıldım. Masada tekilasına quarters* oynadık ve çalılıkların arasında beyinlerimizi otla doldurduk. Herkes bana karşı gerçekten çok iyiydi; kısmen Maya'dan dolayı, daha çok kokainden tutuklanıp sonra da kolejli gibi görünen bir tipe dönüştüğüm için. Çocuklar şehirde gittikleri, adını duymadığım kulüpleri ve barları anlatarak beni etkilemeye çalıştıkları zaman, sadece gülümseyip kafamı sallayarak, sanki ben de oralara gidip görmüşüm, o şeyleri yapmışım gibi davranıyordum. Kafanız güzelken, insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmanız kolay oluyor.

Ian'la Giacomo adlı ama benim Pinokyo deyip durduğum İtalyan çocukla golf oynamayı kabul ettiğim zaman, Maya bunun bir felaket olacağını söylemişti, ipin ucunu iyice kaçırdığımı o zaman anladım.

Maya'nın doğum günü hediyesiyle eve döndük. Hediyesi zebra gibi boyanmış, *Daktari*'dekinin aynısı bir Land Rover'dı. Arabayı Bryce boyamıştı. Çünkü *Daktari*'nin Maya'nın en sevdiği televizyon dizisi olduğunu biliyordu. O anda beklentilerim çok yüksek olduğu için, arabanın o baştan savma boya işiyle külüstür gibi göründüğünü bile düşünebilirdim. Arka yollardan gidip, tarlaları geride bıraktık ve Vlyvalle malikânelerinin arasından geçtik.

Biz, sis örtülü toprak yolun üzerinde yaylanarak ilerlerken, karanlık gökyüzü gün doğumu için çivit mavisine boyandı. Sapağı kaçırmamıza, yolun dışında ilerlememize rağmen, kahkahalarla gülüyorduk ve durup geri dönmek aklımıza bile gelmiyordu. Körpe ağaçların içinden geçerken Maya vitesi küçülttü. Yola düşmüş ağaç gövdelerinin üzerinden aştık. Yol şeridini ararken, ağaçların arasında başka bir aracın farlarının parladığını gördük. Bizim far ışığımız, Dwayne'in GTO'sunun ışığıyla çakıştığı zaman, bir an Jilly'yle

* İçki içerken, bozuk bir parayı içki bardağının içine düşürmeye çalışmak suretiyle oynanan bir oyun. (ç.n.)

Dwayne'in aracın arka koltuğunda seviştiğini gördük. Bu görüntü beni tahrik etmişti. Maya da pencereden onlara, "Götürün!" diye bağırdı.

Bizim evin önünde durduğumuz zaman, vitesi boşa almayı unutup, öpmek için bana doğru uzanırken ayağını bir an debriyajdan çekince, Land Rover atılıp camgüzeli tarhının içine girdi. Bunun üzerine, beni çabucak öptü.

"Sana bir sürprizim var!"

"Nedir o?"

"Yarından sonraki gün ne olduğunu öğreneceksin."

"Neden o kadar beklemem gerekiyor?" diye sordum. Land Rover'ı çalıştırdı. Bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum.

"Yarın büyükbabamla öğle yemeği yiyeceksin. Seninle tanışmak istiyor."

On Dört

Gözlerimi açınca, annemin yatağımın ucunda oturduğunu gördüm. Gözünü dikmiş bana bakıyordu. Beş saat önce yatak örtümün üzerine sızıp kalmadan, üzerimden ceketimi ve ayakkabılarımın sadece bir tekini çıkarmayı becerebilmiştim. Saat on birdi. Kendimi, geceyi sanki bir boya karıştırıcısının içinde geçirmişim gibi hissediyordum.

"Dün gece içki içiyordun!"

"Hayır içmiyordum!" Sigarasını yakıp dumanını yüzüme üfleyince, kusacağımı sandım.

"Masadayken şarap içtiğini gördüm!"

"Neden o zaman bir şey söylemedin öyleyse?"

"Olay çıkarmak istemedim. Bu meseleyi gündüz konuşsak daha iyi olur diye düşündüm."

"İçtiğim şey zencefilli gazozdu. Cidden!" Annem bana bir Coca Cola uzattı.

"İçki içtiğinin haberini aldım."

"Kola için teşekkürler!" Konuyu değiştirmeye çalıştım. Kavga etmek istemiyordum.

"Bak, biliyorum, orada içen sadece sen değilmişsin. Doktor Leffler'ın kızı Boopie de gece eve gelince yatağının her tarafına kusmuş!"

"İğrenç!" Boopie'yle karşılıklı tek attığımızı hayal meyal hatırlıyordum. Kızın siyah saçları ve kocaman gözleri vardı. Herkesin ona "Boopie" demesinin sebebi, babasının onun Betty Boop'a benzediğini düşünmesiydi. Bu da babasının yaşlı bir dangalak olduğunu gösteriyordu. "Doktor Leffler, içki içtiğimi ve Boopie'nin yediği öğle yemeğini çıkardığını söylemek için seni mi aradı?"

"Aslında beni tiyatroya davet etmek için aramıştı."

"Karısıyla birlikte mi gideceksiniz?"

"Karısından ayrılmış o!"

"Bay Osborne'la öğle yemeği yememiz gerekmiyor muydu?"

"Bana seninle yalnız yemek istediğini söyledi." Bu durumun annemin canını sıktığını görebiliyordum.

"Yemekte o ve ben mi olacağız?" Annem başını salladı. İşte şimdi de benim canım sıkılmıştı. Maya'yla ailesinin de yemekte olacağını sanıyordum.

"Neden?"

"Sebebini bilmiyorum ve içki içmeni de hoş görecek değilim!"

"Beni cezalandırmak mı istiyorsun?" Şimdiye kadar içtiği milyonlarca içki şişesini çöpe ben atmıştım.

"İstemiyorum ama cezalandıracağım!"

'Tamam o zaman, Bay Osborne'a da partide garsonlar bardağıma sürekli içki doldurduğu için cezalı olduğumdan, öğle yemeğine gelemeyeceğimi söylersin!"

"Bana bir daha içki içmeyeceğine söz ver! Daha on altı yaşında bile değilsin!"

"Ama iyi bir rol modelim oldu!"

"Beni incitmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece dürüst olmaya çalışıyorum." Bu onu etkilemişti.

"Pekâlâ, Bay Osborne'la öğle yemeğinden sonra, iki hafta boyunca evden dışarı çıkmayacaksın!" Oraya gitmemi istediğini biliyordum. Kapımın tokmağında yeni ütülenmiş bir gömlek asılıydı.

"Öyleyse öğle yemeğine de gitmiyorum!"

"Bunu oyun mu sanıyorsun?"

"Evet!" Bu raundu kazandığımı bilerek banyoya sıvıştım. Gül goncası kokulu sabunla yıkanırken Maya'yı düşündüm. Annem banyoma geldi.

"Alkol beyin hücrelerini öldürüyor, Finn!"

"Öyleyse, seni neden ciddiye alayım ki?" demeyi düşündüm ama "Aile terapistimizin şu sınırlar hakkında söylediği şeyleri hatırlıyor musun?" demeyi tercih ettim. "Banyo yapmaya çalışıyorum. Biraz yalnız kalabilir miyim acaba?"

Annem beni arabayla Osborne'un evine bıraktı. Arabada bana sessizlik terapisinden daha beter bir şey yaşattı. Şarkı söyledi. Kasetçalardan en sevdiği eski şarkılardan birini dinleyerek, bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. *"İmdat! Yardıma ihtiyacım var..."*

Annemin Beatles'a karşı büyük bir hayranlığı vardı. Çok tuhaf. Annem lisedeyken, Fab Four'u* dinlemek için kaçıp kaçıp şehre gidişlerini çok büyük bir şeymiş gibi anlatırdı. Beatles'ın dağıldığını kabul etmişe benzemiyordu. Ona, "Bu rahmetlilerin LSD ya da eroin hakkında yaptıkları şarkılardan birini neden çalmıyorsun?" diye sormamaya karar verdim. Annem tekrar söylemeye başladı. *"İmdat!"*

Osborne'un gerçekten çok işçisi vardı. Yol üstünde sekiz çiftçi, çimleri biçen altı adam ve üç tane de Japon bahçıvan saydım. Jilly bana, Dwayne'in o Japonların ibne olduğunu ve "Ölüm bizi ayırana kadar" gibi bir Uzakdoğu yeminiyle üçlü olarak evli olduklarını –ki böyle bir durum merakımı çekiyordu– söylediğinden bahsetmişti. Ayrıca, Osborne'un evini ve evin etrafını çevreleyen muntazam bahçeleri koruyan iki metre yüksekliğindeki duvara bağlı olan bir bekçi evinin dışında bekleşen iki güvenlik görevlisini de sayıya ekledim. Tabii toplamdaki bu işçi sayısı sadece pazar gününe özeldi.

Annem arabayla, malikâneden daha büyük ama anıttan daha küçük bir evin önündeki parke taş döşemeli bir avlunun içine girdi. Av-

* Beatles için kullanılan, Muhteşem Dörtlü anlamına gelen bir lakap. (ç.n.)

luda vişneçürüğü renginde bir tentesi olan Mercedes'e valiz yükleyen üniformalı bir şoför vardı. Annem hâlâ bir şey söylememişti. Benden bir hareket gelmesini bekliyordu. O an oracıkta, Osborne arabanın penceresine gelip her şeyi duysun diye, gerçekleri annemin suratına vurmak geldi içimden. Derken, Maya'nın yarınki sürprizini düşünüp derin bir nefes aldım ve kollarımı annemin boynuna doladım. "Anne, özür dilerim! İçki konusunda haklısın. Bir hata yaptım. Yemin ediyorum, bir daha içki içecek olursam cehenneme gideyim!" Lafımın daha cehennem kısmına bile gelmeden annem ağlamaya başlamıştı.

"Ah kuzucuğum, senden duymak istediğim tek şey buydu işte!" Zaten benim de ona böyle apaçık bir yalan söylememin sebebi buydu. "İkimiz adına endişeleniyorum sadece ve senin mutlu olmanı istiyorum... uzun vadede de kısa vadede de."

"Biliyorum!" Çok garipti. Bana sarılıp ağlaması iyi gelmişti ve bana kendimi sadece onu kandırdığımı hissettirmekle kalmayıp, sonsuza kadar lanetlenmişim gibi hissettirmişti.

"İyi olacaksın, Finn!" Bundan emin değildim. "Gelip seni almamı istediğin zaman beni ara!" Osborne'a iade etmem için bastonu bana verdi.

"Anne..." Ben arabadan inerken, yüzünü çevirip bana baktı. "Hâlâ cezalı mıyım?"

"Hayır Finn, cezalı değilsin!" Gaza basıp o Tanrının cezası Beatles şarkılarından birini söylediğini duyuncaya kadar kendimi bir parçacık bile suçlu hissetmiyordum. *"Başım dara düşünce..."*

Osborne'un evi bir şehir bloku uzunluğundaydı. Altı sütunu, Yunan tapınaklarındaki gibi bir çatısı ve evin ön cephesinde, bronzdan peri kızları ve eli zıpkınlı bir adam heykeliyle süslü yüzme havuzu büyüklüğünde bir çeşmesi vardı. Ev gözüme bir gladyatör filminin seti gibi görünmüştü. Kapıya doğru yürürken aklımdan *Spartacus* filmindeki şu sözler geçiyordu: "Burada birazdan ölmek üzere olan bizler, sizleri selamlarız!" Daha zile parmağımı basmadan, çift kanatlı som bronz kapının bir gıcırtıyla açılıvermesi ürkütücüydü. Kapıyı Osborne'un karısı açmıştı. Büyük, beyaz düğmeleri olan siyah bir takım giymişti. Kan kırmızısı rujlu dudaklarıyla gülümsedi. Kadın gün

ışığında mumyaya daha az benziyor ve daha çok Cruella de Vil'in ondan daha kötü olan ablasını andırıyordu.

"Ben Finn..." Elimi uzattım ama kadın elimi sıkmak yerine, nazikçe çenemi tutup profilimi ışığa çevirdi. Mücevher işlenmiş altın bir zincire asılı, kırmızı çerçeveli gözlüğüyle yüzüme dikkatle baktı.

"Pek bir benzerlik yok ama dün akşam gördüğüm kadarıyla, babanın hormonlarını aldığın kesin!" Elleri soğuk ve nemliydi.

"Babamı tanıyor musunuz?"

Gülüp yüzümü bıraktı. "Çok yakından."

Çok yakından mı? Sadece Yanomamo filminden tanıdığım babamı Bayan Osborne gibi beyaz bir üzüm kurusunu götürürken hayal etmekte zorlanıyordum. Ama Vlyvalle'da, her şeyin mümkün olduğunu söyleyebilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Kesin olan bir şey vardı: Bayan Osborne bana bir şey anlatmaya çalışıyordu; benim bilmediğim ve duymak isteyeceğimden de emin olmadığım bir şey. Herbert adlı kâhya kıvrımlı merdivenlerden aceleyle indi ve Bayan Osborne'un eline Hermès marka bir çanta uzattı. Hayatımda daha önce hiç kâhya görmemiştim. Üniformasını saymazsak, diplomata benzer bir hali vardı.

Bayan Osborne çantasının şifreli kilidini açıp içindekileri kontrol etti. Çanta, Tiffany's'in bir vitrinini doldurmaya yetecek kadar mücevherle doluydu. Yüzünde memnun bir ifadeyle, çantayı kapatıp omzunun üzerinden seslendi. "Ben çıkıyorum şimdi! Böylece, siz ikiniz bensiz rahat rahat tanışabilirsiniz..."

Kâhya, Bayan Osborne'un arkasından kapıyı kapatır kapatmaz, kütüphaneye giden kapı açıldı ve Bay Osborne göründü. "Artık karım gönül rahatlığıyla süpürgesine bindiğine göre, hadi içeri gel de çene çalalım." Sesi derinden ve biraz komikti; kulağa Foghorn Leghorn'un sözcükleri yaymadan konuşan hali gibi geliyordu. Üzerine, her tarafında *Aloha* yazan bir Hawaii gömleği, New York Yat Kulübü'nün spor ceketini, yeni ütülenmiş ama çok tamir görmüş, haki bir pantolon ve altın sarısı terlikler giymişti.

Osborne'u takip edip, hemen hemen bir ev büyüklüğündeki kütüphaneye girdim. Tavana kadar çıkan raflar kitapla doluydu; kitaplara ulaşmak için Osborne'un uzun zamandır kullanmadığını tahmin

edebildiğiniz bir merdiven vardı. Bir duvarın üzerinde, mavi tenli çıplak bir kadını gösteren ve altındaki otuz santimlik imzadan Picasso'ya ait olduğunu öğrendiğim büyük bir tablo ve insanda hepsine bakma isteği uyandıran bir sürü siyah beyaz fotoğraf vardı. Ancak atmosferin tadını çıkarmak yerine, kafamın içinde uğuldayan sorularla meşguldüm.

"Bayan Osborne babamı tanıyor mu?" Dışarıda hava neredeyse otuz iki dereceydi ama klima harıl harıl çalışıyor, kütüphanenin şöminesi de yanıyordu.

"Tanıdığını sanıyor." Osborne ateşin içine bir odun daha attı. İran halısının üzerine kıvılcımlar sıçradı. Halıda yanık izleri bırakan kıvılcımları, baştan savma tekmelerle ızgaraya sokmaya çalıştı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Karım, senin benim oğlum olduğuna kanaat getirmiş."

Kendimi karnıma bir tekme yemiş gibi hissettim.

"Endişelenme! Ben senin baban değilim."

"Karınız neden öyle düşünüyor peki?" Çok kızmıştım, benimle dalga geçtikleri için onlara ve kendime. Çünkü kalbimin o açgözlü kapakçığının, bütün bu şeylerin bir kısmının vârisi olduğum fikriyle bir nanosaniyeliğine kocaman açıldığının farkındaydım.

"İki sebepten dolayı öyle düşünüyor ve ikisi de seni ilgilendirmez!" Cohiba purosunun ucunu çentip, yakmadan içmeye başladı. Başkalarına açıklama yapmaya alışık biri değildi, özellikle yeniyetmenin tekine. "Ancak bir insanın güvenilebilir olduğunu, ona seni incitebilecek bir meselede güvenmeden bilemeyeceğin için, sana o sebepleri açıklayacağım. Birinci sebep şu: Her ne kadar bununla gurur duymasam da bu dünya üzerinde yaşayan bir sürü gayri meşru çocuğum var. Bazılarının annesi âşık olduğum kadınlardı, bazılarınınki değildi ve evet iyi kötülükten ya da ilgisizlikten dolayı o çocukların hepsinin ve ayrıca semeremdeki herkesin hayat garantilerini sağladım. Bu arada tabii ki benimle hiç ilgisi olmayan çocuklar da olabilir... İki numaralı sebep..." Yanmayan bir puroyu içine çekmekten pek de memnun olmadığı için, bir kibrit çaktı. "Benim bu puroyu içmem de dahil olmak üzere, konuştuğumuz her şey bu odada kalacak, tamam mı?"

"Tamam... İkinci sebep nedir?"

"Annem!" Biliyordum ama yine de çok şaşırmıştım.

"Yani annemle sen..." Ne söyleyeceğimi biliyordu. Bu onu gülümsetti. Gözleri, dört milyon dolar değerinde bir tablonun çıplak bir modelinin kıçına değil de ufka bakıyormuş gibi kısıldı.

"Ne yazık ki sadece arkadaşız."

"Bana, karınızın benim sizin oğlunuz olduğumu düşündüğünü ama annemle aranızda hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz?" Ses tonumdan dolayı şaşırmıştı. Ben de şaşırmıştım. Bu hoşuna gitmişti... yani biraz.

" 'Hiçbir şey' olmadığını söylemedim. Ama zengin bir adamın arkadaştan ziyade sevgili bulması çok daha kolaydır." O kadar gergin bir haldeydim ki, kapının çalışı beni irkiltti. Kâhya gümüş kaplama tabakların altındaki öğle yemeğini taşıyan servis arabasıyla içeri girdi. Kâhya gidince, Osborne, "Karım yatmadığım bir kadınla arkadaş olmaya muktedir olmadığımı sanıyor... " 'Arkadaş' doğru sözcük değil belki de!" dedi.

O an iki seçeneğim vardı: delirmek ya da ağlamak.

"Bakın, annemle düzüştüğünüzü biliyorum!" Beni kolumdan tutup kapı dışarı edeceğini düşünüyordum ki o anda istediğim tek şey de buydu. Bu insanları anlamıyordum. Bana ve anneme geçtikleri iltimaslar beni korkutuyordu. O anda tuhaf bir kesinlikle hissettiğim şey şuydu: Bu insanların zararları olmayacaksa, faydaları da olmamalıydı.

"İncil'de söylendiği gibi: Zengin bir adamın cennetin kapısından geçmesi, devenin iğnenin deliğinden geçmesinden daha zordur... Eğer bu söylediğim de seni tatmin etmezse, hemen çık git evimden!"

Osborne kemerinin tokasını açınca, delice korkmaya başladım. Pantolonunu, ardından da şortunu indirmeye başlayınca, etrafta ona vurabileceğim bir şeyler arandım. Bu, televizyonda seyrettiğim şeylerden daha korkunç bir durumdu. Üzerinden gömleğini sıyırdığında ise, olay gözümde daha az korkunç ama çok daha fazla dehşet verici bir hal aldı. Osborne'un teni eski, porselen bir pisuarın rengindeydi. Hastalıklı, sarı beyaz, varisli damarları şiş. Karnı da şişti ve dikiş yaralarıyla kaplıydı. Ancak görmemi istediği şey bu değildi.

"Şimdi iyi bak evlat; çünkü onu sadece bir kez görebilirsin!" Uzun, cansız, sünnetsiz penisini tutup yukarı kaldırdı ve bana ümitsiz bir ifadeyle bakarak, testislerinin bir zamanlar asılı olduğu yerdeki iltihaplı, kırmızı yarayı gösterdi. "Bu ameliyata orsiektorni deniyor. Kanseri yavaşlatmak için adamın taşaklarını kesip alıyorlar işte. Böylece hastalığın saldırganlığı ve açlığı azalıyormuş. Bilincim yerinde değilken, karım bu ameliyatın yapılmasına izin verdi. Böbrek kanallarım kapanmıştı ve prostatım da beysbol topu kadar büyümüştü. *Tout le monde mange, et je suis le dîner.** Hastanede annenle tanıştığım zamanlarda, düzüşme fikri benim için çoktan tarih olmuştu... Mutlu musun şimdi?"

Kendimi ondan özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyordum ama sadece başımı salladım. İhtiyar pantolonunu çekip kemerini bağladı. "Pekâlâ, şimdi benimle öğle yemeği yemek istiyor musun istemiyor musun?"

İştahım kaçmıştı ama "Evet!" dedim.

"Güzel! Dünyadaki en iyi tavuk kuşbaşısını yapan bir aşçım var." Yemeğe kaşığını daldırmadan önce, su bardağının yanındaki gümüş bir tabakta duran yarım düzine hapı içti. "Şarap ister misin?"

"Buraya gelirken yolda anneme asla içki içmeyeceğime söz verdim."

"Bana güvenip güvenmeyeceğini öğrenmenin tek yolu bu öyleyse." Şarabın sonbahar kadar kuru bir tadı vardı. Yapıldığı üzüm bağının adını unuttum ama sahibi Osborne'du.

"Ukalalık yapar gibi görünmek istemiyorum ama annemle siz nasıl bu kadar iyi arkadaş oldunuz?"

"O benim hayatımı kurtardı!" Yemeğini ağzı açık çiğniyordu.

"Yani gerçekten de şifalı elleri mi var demek istiyorsunuz?"

"Hayır... hastane odama ilk geldiğinde, elimde bu vardı." Ceketinin cebinden küçük, fildişi kabzalı bir altıpatlar çıkardı. "Ellerim titremeseydi; şimdiye kadar beynimi çoktan patlatmış olabilirdim. Silahı doldurmaya çalışırken mermileri yere düşürmüştüm. O lanet olası borulara bağlı olduğum için mermilere ulaşamıyordum." Hikâyeyi anlatırken gülümsüyordu. O an beynini dağıtmadı çünkü olay

* Fr.: "Herkes yiyordu ve yemek bendim!" (ç.n.)

mutlu bir sonla bitti diye düşünüyordum. "Ona söylediğim ilk şey..."

"Mermilere ulaşamıyorum!" Cümlesini ben bitirdim.

"Sana anlattı mı?"

"Buraya gelmeden önceki gece telefonda annemin size bunu söylediğini duydum."

"New York'taki hastaneden çıktığım zaman, ona kendisi için yapabileceğim bir şey var mı diye sordum. Sadece söylemesi yeterliydi." Altın rengi bir kürdanla dişlerinin arasına sıkışan bir tavuk parçasını çıkardı.

"Mermilerden bahsedince annem size ne söyledi?"

"Eğer bana yapacağı ayak masajından sonra hâlâ kendimi öldürmek istersem, tabancayı kendisinin doldurup tetiği çekmeme yardım edeceğini söyledi." İkimiz de güldük.

"Hâlâ böyle bir istek duyuyor musunuz?"

"İlk başlarda, çoğu zaman. Ama annen hastaneye gelirdi ve benimle konuşurdu. Annen iyi bir sohbet arkadaşı, özellikle kafası güzel olduğu zamanlarda öyleydi." Annemin bir ciddiyet sorunu olduğunu düşünen tek kişi ben olmadığım için rahatlamıştım.

"Biliyor musunuz, annem sizin hakkınızda bir sürü gazete yazısı biriktirmiş!" Hainlik yapmıyordum, sadece bunun Bay Osborne'un gururunu okşayacağını düşünüyordum.

"Biliyorum, onları annene ben verdim."

"Neden?"

"Karar vermeye çalıştığım şeyde bana yardım edebilmesi için hakkımdaki her şeyi bilmesini istedim." Bir şeye karar vermek için annemin yardımına ihtiyacı olduğunu duymak, beni annemin mi yoksa Osborne'un hakkında mı tekrar düşündürmeliydi, emin değildim.

"Neye karar vermeye çalışıyordunuz?"

"Hayatımın hissettiğim kadar boş olup olmadığına!"

Artık sesi kulağıma Foghorn Leghorn gibi gelmiyordu. Oradan ayrılmadan önce, çerçevelenip odanın içine serpiştirilmiş fotoğraflara bakmama izin verdi. Akla hayale gelmeyecek yerlerde çekilmiş güzel zamanların fotoğraflarıydı bunlar: Nepal'de kaplan avında; Beyaz Raca'nın Saravak'taki sarayında çimenler üzerinde polo oynar-

ken; Aolian sularında yol alan sürat teknesinde Rockefeller'la –yamyamların yediği– yan yana otururken; Abiquiu'da Georgia O'Keefe bir çıngıraklı yılanı öldürürken; her konfora sahip bir DC-3'ün akçaağaç yataklı barında Billie Holiday kafası güzel, buruşuk çarşafların üzerinde uzanırken. Yatmışlar mıdır acaba diye düşünüyordum. En sevdiğim fotoğraf bu olmuştu.

Osborne fotoğrafların hepsini şöyle özetledi: "Yirminci yüzyılda çok iyi vakit geçiren beyazlar işte!"

Annem beni almaya geldiğini haber vermek için kornaya basmıştı. Osborne beni kapıya kadar geçirirken, deniz gergedanı dişinden yapılma bastonunu ona uzattım.

"Bastonunuzu ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim!"

"Sende kalsın! Şansın yaver giderse, ona yine ihtiyacın olabilir..."

On Beş

Osbornelardan dönünce, Maya beni telefonla aradı. "Seni-özledim-Ben-seni-daha-çok-özledimleşirken tahrik oldum. Birbirimize "Seni seviyorum!", "Ben de seni seviyorumlar fışkırtmaya başladığımızda penisim demir gibi oldu ama Maya, "Büyükbabamla senin hakkında konuştuk!" deyince iniverdi.

"Neler söyledi?"

"Sır saklamasını bilen biri olduğunu."

"Bu beni sevdiği anlamına mı geliyor?"

"Bu onun en büyük komplimanıdır."

"Pekâlâ, şu sürpriz hediyem nedir?" Sürprizimin ne olduğunu düşünerek, kot pantolonumun fermuarını indirdim. Daha önce hiç telefonda seks yapmamıştım. Çok doğal geliyordu.

"Yarın öğreneceksin, sabırsız şey!"

"Sabırsız falan değilim, merak ediyorum sadece."

"Bu konuda, sadece beraber gece pikniği yapacağımızı söyleyebilirim."

"Kulağa çok heyecanlı geliyor." Nefes alıp verişim hızlanmıştı.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır!"

"İyi!"

"İyi olan ne?"

"Çünkü Bryce da her şeyle dalga geçer ve ona bu yüzden gıcık oluyorum."

"Eğer sen ona gıcık oluyorsan, ben de oluyorum." İnsanlara duymak istedikleri şeyi söylemekte ilerleme kaydediyordum.

"Seni altı otuzda alırım!" Maya telefonu kapatınca, penisim elimde, kendimi aptal gibi hissettim. Grand Central İstasyonu'nda bir pisuarın duvarına karalanmış şu şeyi hatırladım: "Aşk, elinizdeyken insana ne kadar büyük gelir, değil mi?"

Ondan sonraki yirmi dört saat boyunca, genç erkeklerin sıkça tatmin olmakla karıştırdığı o hormonal beklenti içinde biraz mutluluk sarhoşu olmuştum. İçten içe, annemin Osborne'la yattığı endişesi ve umuduna artık sahip olmadığım için Maya'nın bana hazırladığı sürprizi hayal etmekte özgürdüm.

Sürpriz hediyemin seks içerdiğinden emindim. O muhteşem on altıncı yaş günü partisinde, Maya'nın sağ eliyle masanın altından bana sunduğu zevklerden sonra, yalnız olacağımız gece pikniğinde beni bekleyen kırmızı noktalı şeyleri düşünmekten serseme dönmüştüm. Geldim, gördüm ve arzularımı yatağımla yorganım arasında saklı tutmaya başladığımdan beri beni büyüleyen vajinal sırları keşfedecektim artık. Hiç kuşkusuz, o işi yapacaktık.

O kadar mutluydum ki ertesi sabah annem Osborne'un belini okşamak üzere yola çıkınca onun adına üzüldüm. O sadece sevilmekle yetinirken, ben aşkla seviliyordum. Arabayı çalıştırıp hızla yoldaki tümseğe çarptığında, arkasından koştum. Bana sorun nedir diye sorunca, "Yok bir şey! Sadece sana hoşça kal öpücüğü vermek istedim" dedim. Annem eve döndüğünde, yatağımı ona acıdığım için topla-

dığını da asla tahmin edemeyecekti. İnsafsızlığımın içinde hem masumiyet hem nezaket vardı.

Maya arabayla bize geldiğinde, çimenlikte bekliyordum. Güneş mor ve mavi tonları içinde batıyordu. Maya'nın yanındaki koltuğa atlarken o kadar heyecanlıydım ki gözü dönmüş bir tutkuyla onu öpmek için uzandım ve ön dişlerimiz, onu, "Tanrım, dişimi kırdın!" diye bağırtacak kadar sert bir şekilde birbirine çarptı. Genç kızlar, genç erkekler kadar romantik olamıyor her zaman.

Hayal kırıklığını hissettiğini görebiliyordum. Yedi yüz metre kadar yol aldıktan sonra, onu öpmem için bana yeni bir şans vermesini bekliyordum; dikiz aynasına gülümseyip dişlerini kontrol ettikten sonra, "Daha önce hiç arazi arabası kullandın mı?" diye sormasını değil. Sağ ön dişinin kenarından küçük bir parça kırıldığına emin olmuştu.

Tabii ki yalan söyledim. "Elbette!"

Arabayı hoplatıp, motoru stop ettirerek, birinciden çıkmaya her teşebbüs edişimde vitesi gıcırdattığım için, arazi arabasını ilk kez kullandığım ortaya çıkmıştı. Tekerlek izli toprak yolda dura kalka ilerlerken, Maya bir kahkaha patlattı. Kendimi aptal gibi hissediyordum. O büyük sürprizi elde edemeyeceğimden artık emin olmuştum.

Araba sarsıldı, hopladı, durdu ve mısırların omuz yüksekliğine çıktığı ve lavanta ekilerek nadasa bırakılmış tarlaların içinde yolumuza devam ettik. Etrafımızda sıçrayan geyikler, bu yeşillik denizinde yunuslar gibi bir görünüp bir kayboldu. Dibi kayalıklı bir su yoluna varınca, Maya aracı tam gaz sürmemi istedi. Araç yan yatınca, bütün tekerlekler havada boşa dönmeye başladı. Ön tekerlek bir kayaya çarptığında, sarsıntıyla birlikte direksiyon kontrolümden çıkmıştı. Derken, ön çamurluk metalik bir gürültüyle bir ağaç kütüğüne tosladı ve stop lambası da iri bir kayaya çarpıp kırıldı. İki tane 360 derecelik virajdan sonra, dört tekerlek de millerine kadar çamura gömüldü. Adrenalin ve utançtan titreyerek, Maya'ya dönüp usulca, "Özür dilerim!" dedim.

"Ne için? Harikaydı bence." Land Rover'dan çıktık. Dizlerimize kadar çamura batarak hasarı inceledik.

"Çamurluğun ve lambanın tamir masrafını ben ödeyeceğim!"

"Ben yaptım derim!" Bu durumu benden daha fazla eğlenceli buluyordu. "Hem araba bu haliyle daha iyi görünüyor." Maya tamiri yapılabilecek şeylere aldırış etmiyordu. Ayrıca, hasarı bana ödetecek olsaydı, şımarık bir zengin kızı olduğunu düşünürdüm muhtemelen. Ama bunlar, Maya yeni haşat olmuş çamurluğa dayanıp beni kendine çekerken aklımdan geçen şeyler değildi. Dişini kırdığım zaman yapmak istediğim şekilde onu dudağından öptüm. Nefesi Marlboro Lights ve Gummi Bears kokuyordu. Elimi külotunun içine kaydırdım.

"Hey, sürprizimi bozacaksın!" Beni iterek kendinden uzaklaştırdı ve gidip Land Rover'ın arkasından bir zincir bobini çıkardı. Ben öylece durmuş seyrederken, zincirin bir ucunu bir ağacın gövdesine kancaladı ve vinci çalıştırdı. Kolları, bacakları çamur içinde, bir eliyle Land Rover'ı eğimden kurtarmak için yönlendirirken, diğer eliyle de bir sigara yaktı. Sanki erkek olan oydu, ben de kızdım. Pısırığın teki olmanın bu kadar seksi olabileceğini hiç tahmin etmezdim.

Dört tekerleğin üzerinde, Eyalet Parkı'nın sırtlarına yaslanmış çam ağaçlarının içinden geçerek tekrar yola koyulduğumuzda ay çıkmıştı. Aracın farları küçük bir gölün yüzeyini yaladığı zaman, Maya motoru durdurdu. Su kıyısına doğru yürürken tişörtünü çıkardı ve eğilip suyla kollarındaki, bacaklarındaki çamuru yıkadı. İçine sutyen giymemişti.

"Kürek çekmeyi biliyor musun?" diye sordu, tişörtüyle kendini kurularken. Aklım başımdan gitmişti sanki. O an karşımda gördüğüm şey *Club International*'daki her şeyden daha güzeldi.

"Arazi arabası sürmeyi nasıl biliyorsam öyle!"

"Tahmin etmiştim zaten." Beni öptü, sonra da yeşil bir kanoyu suya indirmeye başladı. Tişörtünü hâlâ giymemişti.

"Nereye gidiyoruz?" O işi, gideceğimiz yer neresiyse orada yapacağımızı umuyordum.

"Adamal" Gölün ortasını işaret etti. Gösterdiği şey, gölün ortasında üzerindeki birkaç ağaçla daha çok horoz ibiğini andıran büyük bir kaya parçasıydı. Ama yine de etkileyici görünüyordu.

"Senin mi orası?" Sesimdeki burukluğu anlamıyordu.

"Büyükbabam on ikinci yaş günümde hediye etmişti."

Bana da büyükbabam on ikinci yaş günümde sağlak bir beysbol eldiveni hediye etmişti. Solak olduğumu unutmuştu.

"Bryce'ın da bir adası var mı?"

"İşler hiç de sandığın gibi değil aslında. Büyükbabam böyle şeyleri vergi vermekten kurtulmak için hediye ediyor."

"Para bölüşümünü nasıl yapıyorsunuz peki?"

"İnsanlara paraları hakkında soru sormak, hiç kibar bir davranış değildir!" Tişörtünü giydi ve "Özellikle de zenginlerse!" diye ekledi.

"Kamburlara kamburları hakkında soru sormak gibi mi yani?.. Yokmuş gibi mi davranmak gerekiyor?"

"Bir nevi..." Küreği bana sinirlenmiş gibi uzattı.

"Merak etme, görünmez bir kambura sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim!"

"Sen öne otur!"

"Bana seninkini gösterirsen, ben de sana benimkini gösteririm!" Gülüp üzerime su atmaya başlayınca içim rahatladı.

"Sen başka bir şey düşünmez misin?"

Nasıl olduysa, kürek çekmekte araba sürmekten daha başarılı oldum. Adaya ulaşınca, kanoyu kayalıklı bir plaja çektik. Maya önden giderek beni teneke çatılı, adayı ona tahsis etmeden önce büyükbabasının elden geçirdiği, eskiden bir tavuk kümesi olan ahşap verandalı bir barakaya götürdü. Ön kapıda bir asma kilitle, belli ki Maya'nın küçükken yazdığı, "UZAK DURUN! HERKES DAHİL!" uyarısı olan bir tabela vardı.

Maya içeride bir gaz lambası yakınca, biraz şaşırdım. Şömine rafına küçük eyerli, küçük başlıklı oyuncak atlar dizilmişti. Pencerelerin üstüne at sergilerinin kurdeleleri tutuşturulmuştu. Kamp yatağının üzeri, sanki hâlâ onlarla oynuyormuş gibi içi doldurulmuş hayvanlarla doluydu. Duvarlarda, kendisini Geddyup adlı bir tayı sürerken çizdiği kuru boya resimler vardı. Her resmin altına da özenle "Eşkin, Tırıs, Dörtnala" diye yazmıştı. Maya'yı her zaman benden daha büyük olarak görmüştüm. Lambanın turuncu ışığında gözüme on iki yaşındaymış gibi görünmeye başlamıştı birdenbire. Göğüslerini saymazsak tabii.

Bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Buraya getirdiğim ilk erkek sensin!" Ona inanmıştım. Restoran fiyatının yüz elli dolar olduğunu o an bilmediğim bir şarabın mantarını açtı. İkimiz de birer yudum aldık. Mantar kokulu bir tadı vardı ama şarabı beğenmişim gibi davrandım. Kasetçalara yasaklı bir kaset koydu ve sesini sonuna kadar açtı. Çalanın, Bryce'ın en sevdiği grup olduğunu söyledi. Dead Kennedys adlı bir gruptu. Şarkının nakaratı şöyleydi: "Öldürün fakirleri... bu gece."

Benden ne yapmamı beklediğini merak ederek, yatağın üzerine oturdum ve boynuna papyon takılı, küf kokulu, doldurulmuş bir ayıyı elime aldım. "Bu bayın bir adı var mı?"

"O bir kız... adı Growly!" Growly'nin kıçındaki delikten bir fare çıkınca çığlık attım, bu ikimizi de rahatlatmıştı.

Ritz krakerlerinin üstüne yerfıstığı ezmesi sürmek için, ağzı otuz santim olan bir kama kullanmıştı. Sonra, şarap şişesini yanımıza aldık ve krakerlerimizi bir kayanın üzerindeki karanlığa gömülmüş bir yerde battaniyenin üzerinde yemek için dışarı çıktık. Maya, kırdığım dişiyle bir kibrit çaktı ve bir çakmak gazı kutusunu ateşleyip alev makinesine dönüştürdü. On saniyeliğine bir şenlik ateşine sahip olduk.

Maya onu öpmeme izin veriyordu ama pek sevişmek ister gibi görünmüyordu. İçinden krakerlerle yerfıstığı ezmesini çıkardığı sırt çantasına hayal kırıklığıyla bakarak, "Mönüde tatlı olarak ne var?" diye sordum.

Ring-Dings ya da Twinkies cevabını alacağımı sanıyordum ama birdenbire, "Giysilerini çıkar!" dedi.

O kadar afallamıştım ki onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Ben tereddüt edince, kemerimin tokasını çekiştirmeye başladı. Onu öpmeye giriştiğim zamansa, beni battaniyenin üzerine itip, "Uzan ve gözlerini kapat!" diye fısıldadı. Bu, ıslak rüyalarımda geçen bir cümle gibiydi. Kot pantolonumu üzerimden çıkarışını seyretmeye çalıştığım zaman, elleriyle gözlerimi kapadı. "Yapma! Eğer bakarsan sürpriz olmaz."

Şimdi şortumu indiriyordu. Sertleşmiş penisim, elastik çamaşırdan kurtulup şak diye karnıma çarpınca, kıkırdadı. Sanki yere bir et

parçası düşmüş gibi bir ses çıkmıştı. "Endişelenme, onu bağlamayacağım!"

Ardından, bütün vücudumda sivri ve ıslak bir şeyin gezindiğini hissettim. Ağzından nefes alıp veriyordu. Konsantre olduğunu anlamıştım. Dokunuşları gıcıklıyordu ve yapıştırıcıya benzer bir koku alıyordum ama tam olarak yapıştırıcı kokusu değildi. Bana okulu hatırlatmıştı. Koku alma duyum, birkaç saniye sonra neler olduğunu anlamamı sağladı... Maya, Magic Markers'la üzerime yazı yazıyordu. Gözlerimi açtım. Önce korkunç bir şakayla karşı karşıya olduğumu düşündüm. Vücudumu Yanomamoların nişanlarından biriyle kapladığını görünce, nasıl şaşırdığımı hayal edemezsiniz. Bir tarafta kırmızı halkalar, diğer tarafta siyah şeritler vardı.

Beni çizmeyi bitirince, ben de onu çizdim. Yanan ateş ve gecenin sesleri silinmiş gibiydi. Artık New Jersey'de değilmişiz gibi geliyordu. Maya gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Yüzünü buruşturuyor, keçeli kalemin ucu tenine değdikçe kendini sakınıyordu. Magic Markers'ın mürekkebi silinebilir miydi bilmiyorum ama o anın kafama dövme gibi sonsuza kadar kazınmakta olduğunu biliyordum.

Çıplak ve çizilmiş vücutlarımızla, Yanomamo çıplaklığımızla, artık aynı kabilenin üyeleriydik. Onda kendimden, korkutucu ama dayanılmaz çekicilikte bir parça ve *National Geographic*'te okuduğum her şeyden daha vahşi bir şey görüyordum.

Tek kelime etmeden, öpüşmeye ve birbirimize dokunmaya başladık. Bir an, o işi tam orada yapacağımızı düşündüm ama Maya birdenbire geri çekilip, "Dur, önce kendini görmelisin!" diye fısıldadı.

El ele, suyun kenarında durup yansımalarımıza baktık. Vahşi insanlar değildik, vahşi çocuklardık biz.

"Tanrım, şu an sadece biraz *enebbe*'ye ihtiyacımız var!"

"Bunu düşündüğünü biliyordum." Boynundaki bir zincire asılı gümüş bir ampulü çengelinden çıkarıp kapağını açtı ve içinden küçük, parıltılı, kaşık dolusu yeşil bir toz çıkardı.

"*Enebbe* bulamadım ama Bryce'ın kokaininden biraz çaldım."

"Ama bu şeyin rengi yeşilimsi!.."

"Paskalya boyasıyla boyadım."

Tozdan iki nefes çekip ereksiyonumu kaybedince çok ama çok

sinirlendim. Maya'yı seyrettim. Tozdan her çekişinde, burnuna sinek konmuş at gibi başını sallıyordu.

"Bunu daha önce yapmış mıydın?" diye sordum. Aklıma annem gelmişti.

"Taşrada yaşıyor olmam köylünün teki olduğum anlamına gelmez!" İkimiz de şaraptan birer yudum aldık. "Bir keresinde Bryce'la Aspen'de yapmıştım." Şarap büyükbabasıyla öğle yemeğinde içtiğimizle aynı yıla aitti. "Paskalya boyasının beyin kanserine sebep olacağını mı düşünüyorsun?" Bu söylediğine gülmediğimi görünce "Neyin var?" diye sordu.

Ona gerçekleri, kokain hakkında hiçbir şey bilmediğimi, kokaini annem için alırken yakalandığımı anlatmak istedim. New York'ta başımdan geçen bir şeyleri gizlediğimin zaten farkındaydı, öyleyse ona neden anlatmayaydım? Osborne'un söylediği şeyi hatırladım. Birinin güvenilir olup olmadığını, o kişiye sizi incitebilecek bir meselede güvenmeden bilemezdiniz. Ama bu insanların hayatlarında benim kadar zarar görebilecek riskleri yoktu. Kendime, Maya'yla aramızdaki farkın para olduğunu hatırlattım ama ona ve ailesine dair kesin bir şeyi gözden kaçırıyordum: Ben, beni sevmelerine hiç bir sebep göremediğim bu insanları seviyordum.

"Bir sorun var!" dedi.

"Evet... Kafam yeterince iyi değil!" Duymak istediği şey bu muydu bilmiyorum ama bunu söyleme tarzım hoşuna gitmişti. Bunu, düz, kendinden emin ve krakerlerin üzerine yerfıstığı ezmesi sürmek için kullandığı kama kadar keskin bir şekilde söylemiştim.

Ateşin yanına çömelmiş oturuyorduk. Gözlerimiz dumandan yanıyordu. Başımızın üstünde uçuşan sivrisinekler yarasalara akşam yemeği olurken, kokainle şarabı aramızda döndürüyorduk. Kokain, gerginliğimi alıp fikir yürütmeme ya da tetikte olmama meydan bırakmayan bir yoğunlaşmaya dönüştü. Annemin bu meretle neden bir aşk ilişkisi içinde olduğunu artık anlamıştım. İnsana kendini kesin, korkusuz ve cesur hissettiriyordu. Maya'ya, içimdeki kabalığı silmemin haftalar değil aylar alabileceği sorular sordum. "Yüzündeki o yara nasıl oldu?"

"Çirkin, değil mi?"

"Hayır, yüzünde en çok sevdiğim şey o. Seni daha gerçek yapıyor."

"At sürükledi. Ayağım üzengiye sıkışmıştı."

"Buna rağmen, atları hâlâ sevebiliyorsun..."

"Atlara bayılıyorum... Her şeyden korkarlar ve insana asla yalan söylemezler."

"Benim gibi!" Dalga geçiyordum. Ama Maya'nın beni öpmesinden, doğru söylediğimi düşündüğünü anlamıştım. Bir düzeltme yapmadım.

"Neden korkuyorsun?" Kokainden bir çizik çekti ve kafasını yine at gibi salladı.

"Senden!" İşte şimdi doğruyu söylemiştim ama şaka yaptığımı sanmıştı.

"Hiç öyle davranmıyorsun."

"Evet, davranıyorum." Onu battaniyenin üzerine yatırdım ve dizimle bacaklarını araladım. Ürktüğünü görebiliyordum. Bu bana kendimi daha cesur hissettirdi.

"Finn, ben daha önce hiç kimseyle böyle şeyler yapmadım, biliyorsun musun?" Ben yapmışım gibi davranmakta çok başarılıydım.

"Gerçekten mi?" Aynı şeyi tekrar duymak istiyordum.

"Evet, gerçekten!" Karanlığın içinde gülümsüyordum. Maya birdenbire durağanlaştı. "Şey, bu aslında tam olarak doğru değil. Bir keresinde Bryce'ın oda arkadaşının bana dokunmasına izin vermiştim, sadece nasıl bir his olduğunu anlamak için."

"Önemli değil!" Bu "Kapa çeneni!" demenin kibar bir yoluydu.

"Neden önemli değil?"

"Çünkü o herif benim gibi Yanomamo değildi."

"Bryce öğrenince, çocuğu dövdü" dedi usulca.

"Aferin Bryce'a!" Birdenbire rahatladığını hissettim ve gözümde, gecenin güveniyle tadıp dokunabileceğim bir gizeme dönüştü. Kokain olmasaydı, otuz saniye içinde boşalabilirdim. Beni o kadar uyuşturmuştu ki upuzun bir süre boyunca azmış bir durumda kalabilirdim. Kendimi sanki hayatımın gecesinde seyrediyor gibiydim. Zevk, tadına varmama yetecek ama ikinci el bir şey gibiydi. Maya'yı inletebileceğimi bilmek, bana kendimi daha kontrollü hissettiriyor-

du. Aile terapistinin bana söylediği şeyi aklımdan geçirdim: "Hayat, senin istediğin kadar kusursuz değildir. Ama eğer onu olduğu gibi kabul edersen, sonsuz bir şekilde daha ilginç bir hal alır." Psikolog bana bu tavsiyeyi verirken, kendisi de aynı şeyi aklında tutuyor mu acaba, diye merak etmiştim.

Hayat sonsuz bir şekilde daha seksi bir hal almıştı. Maya nefes nefese, hızla adımı fısıldıyordu. Doğru yaklaşma açısını bulmakta zorluk çekiyordum. İkimizin eli de "onun" üzerindeydi. Neredeyse içine girmek üzereydim. Maya'nın vücudu kaskatı kesildi birdenbire. "Duydun mu?"

"Neyi?" Duyduğum tek şey kalp atışlarımdı. Maya benimle mücadele ederek ayağa kalktı. Terden ve sürtünmeden dolayı nişanlarımızın boyası dağılmıştı.

"Ayak sesleri duydum, Finn!" Ayakta sırt sırta verip karanlığa dikkatle baktık.

Maya burnunu çekti. Bir dalın kırılma sesini duyduk. Yankee *enebbe*'si ve paranoya, gölgelerin içinde bize kendi şeytanlarımızı göstermişti.

"Bir hayvandı belki de!.." Söylediği şeye kendisi de inanmış gibi görünüyordu.

"Ne tür bir hayvan?"

"Geyik olabilir ya da bir rakun..."

Sesin sahibi gülmeye başlayınca, ne tür bir hayvan olduğunu anlamıştık. Ses, suyla, karanlıkla ve boşlukla oynaştı. Önümüzde, sonra da arkamızda ayak sesleri duyduk. Derken sessizlik oldu. Maya kayanın üzerindeki şortuna uzanınca, kahkaha öncekinden daha kötücül ve yakın bir şekilde yeniden duyuldu. Maya, "Kes şunu!" diye bağırdı. Birdenbire, ayak sesleri, korkutucu bir sürat ve ataklıkla çalılıkların içinden bize doğru gelmeye başladı. Maya'nın elini tuttum ve koşmaya başladık.

Suya ulaşınca Maya'ya, "Kanoya bin!" diye bağırdım. Bizi takip eden kişinin kanoyu aldığını anlayana kadar bu iyi bir fikirdi.

Maya beni suyun içine sürükledi. "Yüzl" Karşı kıyı yedi yüz metre kadar uzaktaydı. Yirmi Üçüncü Cadde'deki McBirney Y'deki yüzme havuzunu iki kere köpekleme katetmek dışında, suda daha önce

hiç bu kadar uzağa yüzmediğimi unutmuştum. Bir yüz metre yüzdükten sonra nefes nefese kalmış ve su yutmaya başlamıştım. Maya'nın, gölün kaplumbağalarla ve suyılanlarıyla dolu olduğundan daha önce hiç bahsetmemesinden de çok memnundum.

Land Rover'a ulaştığımız zaman, aracın kapılarını kapalı ve motoru çalışır durumda bulduk. Arabaya binip hareket etmeye başlayınca, sanki olanlar çok komikmiş gibi gülmeye başladık. Maya'dan, olduğumuz yerde dönmesini isteyip pencereyi açtım ve "Siktir git, Dwayne!" diye bağırdım.

"O muydu dersin?"

"Başka kim olabilir?"

Bir saat sonra eve geri dönmüştüm. Sıcak bir duş ve soğuk bir birayla gecenin tadını çıkarıyordum. Annemin Doktor Leffler'la gittiği NYC tiyatrosundan eve geldiğini duymamıştım. Banyodan çıktığımda, odamın kapısı açıktı. Annem üst katın koridorunda ayakta duruyor, aynada kendine bakıyordu. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. Bira şişesini, belime sardığım havlunun içine saklayacak vakti bulabilmiştim.

"Anne, çıplağım şu an!"

"Eee, kapat kapını!" Annem başka bir tarafa bakarken, bana bira şişesini dolaba saklayıp tekrar havluma sarınabileceğim zamanı verdi.

"Doktor Leffler'la iyi vakit geçirdin mi?"

"Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Hayır, sadece... iyi vakit geçirmeyi kastettim. Sen müzikalleri seversin." Rahatlayıp gülümsedi.

"Daha önce hiç böyle... randevum olmadı, biliyorsun. Gerçekten çok çok güzeldi."

"Demek bir randevuydu?" En iyi savunma, iyi bir savunmadır.

"Buna verilecek daha iyi bir isim olmadığı için, evet. Sabahın birinde neden banyo yaptın böyle?"

"Göle yüzmeye gittik. Üşüdüm."

"Maya'yla ikiniz gece gece bir başınıza yüzmeye mi gittiniz?"

"Hayır, üç kişiydik."

"Yalnız yüzmek tehlikelidir."

"Biliyorum."

On Altı

Dört gün sonra, Langleylerin havuzunun derinliklerinde tek başıma suyun içinde ayakta duruyordum. Havuzun kapısındaki gül kameriyesinin altında Maya'yla annesinin ne konuştuklarını duymaya çalışıyordum. Vücut dilinden, Maya'nın, annesinin söylediklerini duymak istemediğini anlayabiliyordum. Örgüsünün ucunu yüzündeki yaraya sürüyor, tek ayağı üzerinde duruyordu. Diğer ayağını da dizginlenmek istemeyen bir at gibi yere vuruyordu. Maya aniden dönüp hızla havuza yöneldiğinde Bayan Langley hâlâ konuşuyordu.

"Söylediklerin umurumda değil! East Hampton'a gitmeyeceğim!" diye bağırdı Maya, suyun derinliklerine dalarken. Havuzun tabanı-

na dokunup kendini yukarı itti. Benim yanımda yüzeye çıktığı zaman, bikinisinin üstünün kırmızı üçgen parçalarından biri düşmüştü. "Ah!" dedi ama bikinisini düzeltmeye çalışmadı. Annesi bizi seyrediyordu. Maya kollarını ve bacaklarını bana sarınca çok gerildim ve başımı yüzeyde tutmaya çalışırken bir avuç dolusu su yuttum. Bayan Langley bir elinde bahçe makası, diğerinde bir Tab kutusuyla havuza doğru yürürken, Maya'yla batıp çıkarak, ayaklarımın üzerinde durabileceğim sığ bir yere geçtik. O kadar kötü öksürüyordum ki Maya'yı bırakmak zorundaydım ama Bayan Langley'nin kalkık penisimi görmesinden de korkuyordum. Son günlerde neredeyse bütün zamanımı kalkmış bir penisle geçirir olmuştum.

Her geçen gün Maya'ya dair yeni bir şey keşfediyordum. Vücudu benim için, haritalandırılmamış bir araziydi hâlâ. Tam o sırada, ben onu o şekilde tutarken ve annesi de yukarıdan bize bakıp Tab kutusundan yudumlarken, Maya'nın sol omzunun ucunda Dominik Cumhuriyeti'nin sembolüne benzer bir doğum izi gördüm. Sonra bana, "Acıktın mı?" diye sorduğunda ise, dişlerindeki bütün dolguların altın olduğunu fark ettim.

"Anneciğim!" dedi. Annesine, yalakalık yapacaksa böyle hitap ediyordu. "Finn akşam yemeğine kalabilir mi?"

"Belki de Finn akşam yemeğini bizimle East Hampton'da yemek ister?"

Birdenbire, "Bu akşam mı?" diye sordum. Vlyvalle'da her şey mümkündü. Bayan Langley bir kahkaha attı.

"Babam gibi helikopter sahibi olacak kadar zengin değiliz biz. King Air'le uçmayı yarın planlıyordum aslında. Bizimle bir iki haftalığına plaja gelmek ister misin, Finn? Anneni arayıp..."

"O burada benimle kalmak istiyor." East Hampton'a gitmeyi çok isterdim. Langleylerin Blue Arches denen bir plajda evleri vardı. Her ne kadar oraya kır evi deseler de, bir otel olmaya yetecek kadar yatak odasına sahipti. Üç gündür sıcak hava dalgasının altındaydık. Güneş battıktan sonra, sıcaklık ve nem oranı çok yüksek değerlerde seyrediyordu. Maya bana baktı ve bakışıyla bana annesine ne söylemem gerektiğini anlattı.

"Ben burada mutluyum!" dedim. Ancak East Hampton'daki plaj-

da daha mutlu olabileceğim düşüncesi de aklımdan geçmiyor değildi. Her şey göreceliydi. Bir atsineği, sanki bu düşüncem yüzünden beni cezalandırmak ister gibi belimi ısırdı.

"Hadi ama hepimiz için bu sıcaklardan bir kurtuluş olur!" Bayan Langley kalkık penisimi göremiyordu ama baştan çıkarıldığımın farkındaydı. "Bryce gitmek istiyor. Finn de öyle. Sadece kibarlık yapmaya çalışıyor."

"Finn asla yalan söylemez. Gitmek isteseydi söylerdi. Bryce'la siz gidin. Beni de Birdie'yle yalnız bırakın!" Birdie aşçılarıydı.

"Dördümüz çok güzel vakit geçirebiliriz. Kulüpte tenis oynardık!"

"Finn tenis oynamayı bilmiyor!"

"Finn çabuk öğrenen biri..." Maya beni bırakana kadar, ikisi arasında kalmış olmanın tadını çıkarıyordum.

"Ayrıca Finn'in bu konuyla bir ilgisi yok. East Hampton'a gitmek istemiyorum çünkü babamdan uzak kalmak istemiyorum!" Maya hastaneye babasını ziyarete artık her gün gidiyordu. "İyileşiyor. Doktorların ne söylediğini duydun!"

"Maya, baban bizden hayatın tadını çıkarmamızı isterdi."

"Ondan sanki ölmüş gibi bahsediyorsun."

Bayan Langley Tab'den uzun bir yudum aldı.

"Benim babanı özlemediğimi mi sanıyorsun? O benim hayatımdı. O kazadan bu yana onu o kadar çok özlüyorum ki sanki..." Dudakları titriyordu. Bahçe makasıyla konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Geceleri hâlâ yanımda olduğunu hayal ediyorum."

Maya suyun üstündeki yüzme tahtalarından birine tutundu. Bir bana bir annesine bakıyor, evrendeki varlığı üçe bölünmüş gibi görünüyordu. "Anne, ben öyle demek istememiştim!"

"Ben de!" Bayan Langley sanki gözyaşlarını kaynağına göndermek ister gibi, başını güneşe kaldırdı. "Bu sayede, Finn de WASP'ların soğuk, duygusuz insanlar olmadıklarını görmüş oldu hiç değilse!.."

Kadın ağır ağır yürüyerek eve gitti. Tab kutusu elindeydi. Havuz evine giderken Maya'yı takip ettim. Ağlamaya başlamıştı. Ben onu tutunca da hıçkırıklara boğuldu.

"İyileşeceğini biliyorum! Buna sen de inanıyorsun değil mi?" Her ne kadar bu konuda bir fikrim olmasa da başımı evet anlamında salladım. Ağlamasına engel olmayı, onu rahatlatmayı istiyordum. Her ikisini aynı anda yapamayacağımı bildiğim için, dikkatini dağıtmaya çalışıp bikinisini çıkarmaya giriştim. Ona, "Hadi adaya gidelim!" diye fısıldarken, bikinisinin altını ayak bileklerine kadar sıyırmıştım.

"Başka bir şey düşünmez misin sen?" Onu güldürmeyi başarmıştım en azından.

"Seks kötü bir şey mi?"

"Cilt için iyi!" Burnunu kolunun üstüne sildi. "Eğer hiç seks yapmasaydık, beni yine bu kadar sever miydin?" Bu, karşınızda gözü yaşlı çıplak bir kız dururken cevaplaması zor, tuzaklı bir sorudur.

"O zaman seni hiç tanımıyor olurdum zaten." Yalansız bir cevap verebildiğim için memnundum.

"Keşke seni daha ileri yaşlarda tanısaydım!"

"Neden?"

"Çünkü o zaman aramızda bir şeyler değişmeden evlenebilirdik."

"Ne değişebilir ki?" Sesimde telaşlı bir ton vardı.

"Herkes değişir!"

"Bu can sıkıcı bir şey!"

"Ama öyle olmasaydı, her şey daha can sıkıcı olurdu." Beni üzdüğünün farkındaydı. "Bir gün birbirine bok gibi davranan insanlara dönüşebiliriz diye, aramızdaki bir şeyleri korumamız gerek ya da Güney Amerika'da bir manastıra kapatılmalıyız."

"Güney Amerika'daki manastıra kim gidiyor?" Beni korkutmaya başlamıştı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer ayrılacak olursak... yaşlandığımızda bizi hâlâ bir araya getirebilecek bir şeylerimiz olmalı!.."

"Ne tür bir şeyler?"

"Çok istenecek bir şey!"

"Mesela?"

"O şeyi yapmamalıyız belki de..."

"Ama bunu senin de istediğini sanıyordum... Yani biz neredeyse..." Sesim hayal kırıklığına uğramış bir çocuğunki gibi çıkıyordu çünkü öyleydim.

"Bu, onun yerine başka bir şeyler yapamayacağımız anlamına gelmez!" Yüzüme bir kâse sütün başında duran bir kedi gibi gülümsedi ve bornozumu çıkarıp önümde diz çöktü.

Bu benim için bir ilkti. Sanırım onun için de öyleydi. Spermimin tadının sabun gibi olduğunu söyledi ama kaliteli bir sabun gibi.

Bir sigaralığı yarısına kadar içtik ve havuzun kenarındaki büyük yeşil minderlere uzandık. Bana tavla öğretmeye başladı. Zarlarım peş peşe dört kere altı geldi ve kaybettim. Öğreniyordum. Bazen şansınızın bu kadar yaver gitmesi iyi bir sonuç getirmiyor.

Saat dört gibi Birdie gelip, Maya'dan Bryce'ı kulüpten almasını rica etti. Bunun üzerine, Maya neşemi yerine getirmek için Land Rover'ı benim sürebileceğimi söyledi. Beraber eve doğru koşarken bir sinek yuttum. O gün boyunca, olup biten farklı farklı şeylere dair espriler yaptım. İkimiz de gülüyorduk ama ağzımda tuhaf bir tat vardı. Maya anahtarlarını alırken, ben de annesinin mutfak masasında bıraktığı Tab'den bir yudum aldım. İçinde Tab'den ziyade votka vardı. Bunu beklemiyordum. Ağzımdaki yudumu tükürürken, Maya, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tab'in içinde tuhaf bir şey var!" dedim. O anda Bayan Langley kutuyu elimden alıp, "Böcek!" dedi.

Yere tükürdüğüm suyu süngerle sildim. Bunun üzerine Bayan Langley de bana, "Çok terbiyelisin, Finn!" dedi.

Kulüp tıka basa doluydu. Bugün üye-misafir golf turnuvasının yapıldığı gündü. Bryce turnuvayı son iki yılda peş peşe kazanmıştı. Park alanı, ışıl ışıl yeni BMW'ler ve Mercedes Benz'lerle tıklım tıkış tı. Kendinizi Aryan araba mezatında sanırdınız. Yer bulamadığımız için arabayı çim biçme makinelerini koydukları ve işçilerin araçlarını park ettikleri bir hangarın arkasına çektik. Bu park alanını da egzoz boruları yere sarkmış, yamulmuş, toz tutmuş ve balya telleriyle birbirine bağlanmış kamyonetler, Plymouth'lar ve tamponları iğreti, kontrol panelleri paslı Subaru'lar dolduruyordu. Yarı zamanlı işçiler, turnuvanın akşam yemeği için masaları hazırlamak üzere alana girdi. Kocalarına evdeki bazı aletleri onarmasını ve güveci fırına sürmesini hatırlatan ve kendilerinin de saçlarını yıkatacağını söyleyen eşlerin seslerini duydum. Burası Vlyvalle'un diğer yüzüydü. Başka bir

dünyaya hizmet eden ve aslında benim yeni en iyi arkadaşlarımın yerinde olmak isteyen kabilenin görünmez üyeleriydi.

Sıcak çakıllar, Langleylerin havuzunda geçirdiğim miskin öğleden sonralarından dolayı yumuşamış ayaklarımı acıtıyordu. Maya'yla ah çeke çeke, işçilerin park alanının karşısına ilerlerken, içi kraker kırıklarıyla kirlenmiş ve arka koltuklarında içi ekşimiş sütle dolu biberonların olduğu araçlar gördüm. Boya kutuları, rulo çantaları ve Ace Hardware'den alınmış fırçalar gördüm. İşçilerden biri, o gün bazı insanların valizlerini açıp eşyalarını yerleştirmekten canının çıktığından ve ardından temizliğe başladığından, sonra da hiç dinlenmeden başka işlere koşturduğundan bahsediyordu. Bu insanlarla, Maya'yla olduğundan çok daha fazla ortak noktam vardı ve bu durum bana rahatsızlık veriyor, kendimi suçlu hissettiriyordu. Tadilatını daha yeni bitirdiğimizde kirası artıveren ve bu yüzden taşınmak zorunda kaldığımız o bok çukuru evlerin boya badanası için annemle harcadığımız bütün o saatler, bana kendimi sahtekârın teki gibi hissettirmişti.

Bir arabanın kornasıyla, tekerleklerinin çakıl taşları üzerinde çıkardığı gıcırtı beni tokatlar gibi bu vicdan muhasebesi anından çıkardı. Arabadaki Dwayne'di. Kendimi arabayla üzerimden geçip gitmediği için mutlu olmam gerekirmiş gibi hissettirerek, üzerime sigarasının izmaritini fırlattı. Jilly de arabadaydı ve neredeyse Dwayne'in kucağında oturuyordu. Üzerindeki üniformadan golf partisinde çalıştığını anladım. Maya yüzündeki hadi-buradan-çekip-gidelim ifadesiyle bakarak kolumu çekiştirdi. Dwayne'le birbirimize söylediğimiz son şeyin, "Siktir git!" olduğunu göz önünde bulundurarak, bunun iyi bir fikir olduğunu anladım. Eğer ayağımda ayakkabılarım olsaydı, koşardım. Çakıl taşlarının üzerinde çıplak ayakla, daha işçilerin park yerinden çıkamadan Dwayne'in beni yakalayabileceğini biliyordum.

"Merhaba Jilly... Merhaba Dwayne!" Sesim, normal çıkarmaya çalışırken bir oktav yükselmişti.

"Neden benimle konuşuyorsun?" dedi Dwayne. İki uçlu paranoyam bana sesindeki tonun neyin işareti olabileceğini düşündürdü. Ben zengin değilim, sana bir faydam olmaz mı demek istiyordu acaba?..

"Sen benim arkadaşımın arkadaşısın."

"Benimle arkadaş olmak mı istiyorsun yani?" Ona bakarken gözümde canlanan tek şey McCallum'un kulaklarıydı.

"Elbette!"

"Göle balık tutmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?" Arabanın arkasında iki olta ve bir soğutucu vardı.

"Belki başka zaman."

"Şimdi gelmemen için sebep ne? Fazladan bir oltam daha var." Konuşmamız esnasında bana sürekli gülümsüyor olması, durumu daha korkunç bir hale sokuyordu.

"Sen de benimle arkadaş olmak istiyor musun Maya?"

"Hayır!" Maya'nın bunu söyleme tarzı Jilly'yi güldürmüştü.

"Benim işe dönmem gerek!" Jilly GTO'dan aşağı inerken, bana baktı ve dudaklarında "Delisin sen!" cümlesini yuvarladı.

"Umarım solucan kullanarak avlanmıyorsundur!" Maya yapay sinekli olta kullanmaktan yanaydı. Ayrıca lafını da kimseden sakındığı yoktu.

"Sadece Clorox!"

"Tabii ya!"

"Pekâlâ, madem benimle arkadaş olmak istiyorsun Finn, bir ara sana uğrarım, sonra da birbirimizi daha yakından tanır ... eğleniriz."

"Harika... Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Maya bana baktı.

"Anlaştık!" Dwayne, arabasının tekerleri suratıma çakıl taşları fırlatırken kahkahalarla güldü.

"Onunla neden konuştun?"

"Çünkü o sersemle biraz sohbet edersem, gözüme daha az korkutucu gelir diye düşündüm." Maya'yla golf sahasının kenarında el ele yürürken, kendimi sadece güvende değil, aynı zamanda dokunulmaz hissediyordum.

"İşe yaradı mı peki?"

"Hayır!"

Maya güldü. "Merak etme! Ben senin cesur biri olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Ailem Dwayne'den daha korkunçtur çünkü."

Bryce'ı havuzun en ucundaki güneşliğin altındaki barda bulduk. Sırtı bize dönük duruyordu. On, on beş golf oyuncusu ve birkaç tane de tenisçi Bryce'ın etrafını sarmıştı. Yüzlerin çoğunu Maya'nın doğum gününden hatırladım: Ian, Slim, Paige, Giacomo, Boopie. Bryce'ın etrafındaki kalabalığın çoğunluğu çocuklardan oluşuyordu ama aralarında yirmili yaşlarının sonlarında, göbekleri son bir iki yıldır bira göbeğine dönüşmeye başlamış, Bayan Langley'nin "gençler" dediği insanlarla takılmayı seven birkaç herif de vardı. Bazıları, Tommy Fowler mesela, oradaki bütün genç kızlara sürekli, "Sutyen giyiyor musun? Kardeşim, biz altmışlarda her şeyimizi ortaya salardık!" gibi şeyler söyleyen zampara tiplerdi. Adam bozuk plak gibiydi ve kalabalığa doğru yanaşırken, gözünü Paige'in elbisesinin önüne dikmiş, yine aynı plağı çalıyordu. Diğerleri de mesela George adlı, Morgan Stanley'de çok başarılı olan kel herif daha çok dinleyip seyrediyor, sanki kaçırdığı bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Maya bana aslında bu insanların hepsinin birbirini idare ettiğini söyledi. Çünkü Tommy insanlara Quaalude sağlıyordu ve George'un otu da bir harikaydı.

Maya, Bryce'ı görür görmez, "Bryce kızmış olmalı" dedi.

Kahkahaların arasından Bryce'ın o rahat tenor sesini duyabiliyordum: "Şimdi farklı bir şey deneyeceğiz!"

"Sesi kızgın gibi gelmiyor."

"Bryce kaybetmek üzereyse, hep iskambil numaraları yapar."

Bryce kendinden fazlasıyla emin bir şekilde, elinde bir deste iskambil kâğıdı tutuyordu. Desteyi havalandırıp tek eliyle kart karma gösterisi yaparken, Maya, "Bryce turnuvayı nasıl oldu da kazanamadın?" diye sordu.

"McCallum sarongum yüzünden bizi diskalifiye etti!" Partide giydiği o sarong üzerindeydi. Sarong ve iki renkli golf ayakkabılarıyla, smokin ceketiyle olduğundan daha iyi görünüyordu.

"Siktiğimin kıyafet yönetmeliği. Bence bunu Marcus'u sahadan uzak tutmak için yaptılar!" Marcus tuvaletten çıkıp geldi ve Slim'in yanındaki boş sandalyeye oturdu. Bryce iskambil destesini Doktor Leffler'ın kızı Boopie'ye uzattı. "Bir kart seç!" Boopie kartını seçti ve

kıkırdadı. "Kartını bana gösterme ve her ne kadar senin zekâ kapasiteni zorlayacak olsa da kartı destenin içine geri koyduktan sonra ne olduğunu aklında tutmaya çalış!" Boopie söyleneni yaptı.

Ian çerez tabağındaki son kajuları seçerken, "Marcus'un sizin diskalifiye edilmenizle bir ilgisi yok!" dedi. "Kulüp Kitapçığı'nda yazıyor her şey ... 'Bütün kulüp faaliyetlerine üyelerin ve misafirlerin uygun kıyafetlerle katılmaları gerekmektedir.' Sarongu giyen Marcus değildi, sendin!"

"Çünkü Marcus'un sarongu kuru temizlemecideydi!" Marcus'la Slim bunu komik buldu.

"Bizden korktular, Bryce!" diye seslendi Marcus.

"Siz de bunu çok iyi biliyorsunuz, bayım!" Bryce'ın Ian'ın yakasını bu kadar kolay bırakmasına şaşırmıştım. Bryce Giacomo'ya desteyi kestirip kardırdıktan sonra, kartları yüzüstü, gösterişli bir daire oluşturacak şekilde masaya yaydı. "Boopie, seçtiğin kart hangisiydi?"

"Kupa üçlüsü!" Bryce elinde tuttuğu kartı çevirdi. Tabii ki kupa üçlüsüydü.

Herkes Bryce'ı alkışlarken, Tommy Maya'nın üzerine abanıp, "Maya, senin gibi özgür bir kız neden sutyen takar, merak ediyorum!" dedi.

"Eğer bize bira alırsan sana sebebini söylerim!" Kulüpte içki içme yaşı yasağı, hesabı Bay Osborne ödemediği için çok katı bir şekilde uygulanıyordu. Tommy bira için bir makbuz imzaladı ve birayı Maya'ya verdi. "Sutyen giymemin tek sebebi senin gibi azgın köpeklerin gözlerini dikip göğüslerime bakmasından hoşlanmamam!" dedi Maya.

Herkes, Tommy'nin birden peyda olup Portekizli dadısını arayan, kadife saç bantlı karısı dışında, bunun bir kavga başlangıcı olduğunu düşünüp dikkat kesilmişti. Dadı o anda Giacomo'ya bozuk bir İngilizce'yle, "Sutyen takmak göğüs kaslarını zayıflatır!" diyerek açıklama yapmaya koyuldu.

Maya sağ elinin parmaklarını sol elinin üzerinde gezdirdi. Bu Langleylerin "kaçma vakti" için kullandıkları bir şifreydi. Ben bütün bu olup biteni çok ilginç buluyordum. Bryce'ın orada gösteri yapan

hali dahil, herkesin basit bir sohbet çevirmekten ziyade, insanlara havalı görünme derdinde olduklarını görebiliyordum.

Kalabalıktan biri, "Bir numara daha yap, Bryce!" dedi. Israr etmeye bile gerek yoktu.

"Pekâlâ, büyük finalimi size geleceğinizi söyleyerek yapacağım" dedi Bryce ve kartları dağıtmaya başladı. Kalabalıkta bira ya da içinde alkol olan herhangi bir şey içmeyen tek kişi oydu. "Şimdi size verdiğim kâğıtları kalbinizin üstüne bastırın!"

"Bryce o kadar palavracı bir insansın ki!" dedi lan. Bryce'tan hem bu kadar tiksinip hem bu kadar etkilenmesi çok komikti.

"Eğer geleceğini duymaktan korkuyorsan, kartını geri ver!" Bryce'a bir şeyi geri vermek istediği yoktu. O da hepimiz gibi kartını göğsünün üstüne koydu.

Bryce işe önce Paige'le başladı. Karta uzandı ve elini Paige'in göğsünün üstünde gerekenden biraz daha uzun bir süre tutup oyalandı, sonra da kartı alıp alnına koydu. Gözlerini kapatıp, herkesten sessiz olmasını istedi. Herkes susunca da gülümsemeye başladı.

"Bryce, güzel şeyler gördün sanırım?.." Paige dikkatlerin üzerinde olmasından memnundu.

"Benim için her şeyin güzel olacağını şimdiden görebiliyorum. Sadece senin de benimle aynı şeyleri hissetmeni diliyorum" deyip, "Paige seninle İşçi Bayramı'ndan önce, tek gecelik bir saadet yaşayacağımızı öngörüyorum" eklemesini yapınca herkes güldü.

"Hep vaat, hep vaat!" dedi Paige. Bryce'la Paige arasında bir şeyler yaşanmasının an meselesi olduğu açıkça görülüyordu. Bryce Slim'in kartı için de aynı şeyleri yaptı. Kartı alnına koydu ve "Emin olamıyorum ama bana öyle geliyor ki..." diye başlayıp sürdürdü konuşmasını: "...yirmi yıl içinde bu arkadaşımız ya ünlü olacak ya da ölü. , her iki durum için de şansı yaver giderse!" Marcus bunun pek komik olduğunu düşünmüyordu.

Bryce ardından Marcus'un kartını aldı. Alnına Gates'in oğlunun kartını koyunca yüzüne ciddi bir ifade yerleşti ve "Marcus Gates, New Jersey Eyaleti Senatörü olacak!" dedi ilan eder gibi. lan dışında herkes kahkahalara boğuldu. Marcus ayağa kalkıp başıyla selam verdi.

Bu andan istifade, Bryce, Ian'ın kartını kaptı ve ardından da Giacomo'nun, Tommy Fowler'ın ve kalabalıkta adlarını hatırlayamadığım birkaç insanın kartlarını da aldı. Kartlardan, masa örtüsünün üstüne ortası boş bir kare oluşturup alnını boşluğa götürdü.

"Anlamıyorum. Biz neden geleceğimizi sırayla öğrenemiyoruz?" Giacomo dadıya ve Bayan Fowler'a, *"Ciao!"* diye bağırmadan önce, itiraz etmişti.

Bryce bir gözünü açıp "Hepinize de aynı kaynaktan para kalacak!" dedi. Herkes güldü. Ben anlamamıştım. Maya kulağıma hepsinin kuzen olduğunu fısıldadı. Bryce gözlerini kapatıp, ciddi bir görüntüye büründü. "Geçmişiniz ve geleceğiniz bağlantılı görünüyor burada... evet!" Havayı içine çekti. "Episkopal* vudu büyülerinin iş başında olduğunu görüyorum. Büyük büyükbabanız, bugün yapsa hapsi boylayacağı işlerle bir servet kazanmış. Madenlerinde çocukları çalıştırmış ve çocuklar büyüyüp de grev yapınca onları vurmuş. Ayrıca oğlunun karısıyla yatmış..."

"Hiç komik değil!" Ian kızmaya başlıyordu.

"Farkındayım. Mesele de bu zaten." Bryce devam etti. "Lanetin başladığı yer."

"Ne laneti?" Giacomo'nun kafası karışmıştı.

"Bir hırsızın, hepsi bir öncekinden daha başarısız, daha işe yaramaz ve daha gösteriş meraklısı üç nesli doğurması."

"Siktir git, Bryce!" Ian şimdi de yerfıstığı yiyordu.

"Ne lanetinden bahsediyor bu?"

"Yanlış yönetilmiş bir kaynağın vârisi olacaksınız. Ama baş döndürücü bir hızla aşağı doğru gidişinize ve çok düşük SAT puanlarınıza rağmen sürdürdüğünüz üstünlük hezeyanınızın devamını sağlamak için fazlasıyla küçük bir kaynak olacak." Kalabalık sessizdi. Dikkatler Bryce'ın üzerindeydi. "Hepiniz kırk yaşına geldiğinizde, şimdi bir klozeti bile paylaşmayacağınız insanlara yalakalık yapmak zorunda kalacaksınız!"

"Göt herifin tekisin!" Ian çerez kâsesini Bryce'a fırlattı.

George adlı kel kafalı borsacı, kartını bir fiskeyle atıp, "Ben hâlâ fırsatım varken, buradan sıvışıyorum!" dedi.

* İng.: Episcopaliani Piskoposluğu'na ait. (y.h.n.)

Maya elimi tutu ve yürümeye başladı. "Biz arabayı getiriyoruz Bryce."

"Bekleyin! Daha Finn'in geleceğini okumadım." Ben kafamı hayır anlamında sallarken, kartımı elimden kapıp aldı ve alnının üzerine koydu. "Çok farklı bir gelecek var, görüyorum burada. Bazılarınız duydukları için üzülebilir. Gerçek, kendini yoktan var edecek bir adam bu ve kesin olan bir şey var: Benimle uzun ve bozulmayan bir arkadaşlık içinde olacaksın..." Rahatlamıştım. Bryce sırtıma vurup, "Benimle takıl evlat, bir sürü kız görürsün!" dediği sırada gülüyordum.

Üçümüz birlikte Land Rover'a doğru yürürken, Bryce'ın omzundaki golf sopaları tangırdıyordu. Maya, "Çok kabaydın!" dedi.

"Gerçekleri söyledim. Beş para etmez insanlar!.."

"Bu, öyle olduklarını söylemek zorunda olduğun anlamına gelmez. Yani evet, lan hak ediyor ama diğerleri hayır!"

"Geleceği ben yaratmıyorum, sadece öngörüyorum. Böyle bir yeteneğe sahip olmak korkunç bir sorumluluk..."

"Sarong giymemeliydin, Bryce!"

"Zaten kendimi golf oynayacak havada hissetmiyordum!"

On Yedi

Bütün iş bilekte! Maya bana her gün yeni bir şey öğretiyordu. Bugünkü konumuz oyun evinin hemen aşağısındaki Haverkill'de sinekli oltayla balık tutmaydı. "Oltan saat ondan daha ileriyi ve on iki buçuktan daha geriyi göstermemeli!" Ona büyükbabası ya da babası tarafından öğretilmiş şeyleri bana tekrarlıyordu. Kot şortunun püsküllerinin arasından gördüğüm baldırları ve yeşil, lastik, jartiyerli, balıkçı çizmeleri dikkatimi fena dağıtıyordu. "Hadi, nasıl yaptığıma bak!" Maya elini hızla salladı. Oltanın ucundaki Elkhair Caddis* uzun, zarif bir salınımla havalandı ve bir kayanın altındaki kaypak, gölgeli bir su birikintisine esrarengiz, böceksi bir hareketle kondu. Bir alabalığın su yüzeyine çıkıp Elkhair Caddis'i bir seferde

* Balık avlarken kullanılan yapay sineğin adı. (ç.n.)

nasıl yuttuğunu görmeden önce bile Maya'nın ne yaptığını çok iyi bildiğinin farkındaydım.

Oltayı geri sarmadan önce, alabalığın kancaya iyice takılması için soğukkanlılıkla bir süre bekledi. Acele etmeden ve heyecana kapılmadan, yaptığı sporun tadını çıkardı. Oltayı tek eliyle tutup, makarayı metalik bir sesle sararak balığı çekmeye başladı. "Bunu sen yapmak ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım. Balığımı kendim tutmak istiyordum.

Saatin kollarını düşünerek, oltayı bir kere daha fırlattım. İlk iki denememde arkamdaki ağaç dallarından başka bir şey avlayamamıştım ve dolayısıyla sineklerimden de olmuştum. Bu fırlatışım ilk başta iyi olacakmış gibi gelmişti, ta ki kancanın ucunu sağ kulağımın arkasında hissedinceye kadar. "Orospu çocuğu!"

"Ne oldu?"

"Kendimi kancaladım."

Maya oltasının ucundaki balığı çekiyordu. Balığı nazikçe tuttu, kancayı ağzından çıkardı ve ben yardım için daha yanına varamadan balığı tekrar suya bıraktı.

"Çengelsiz kanca kullandığım için şanslısın!" Sanki kulağımın kanamasını durduracakmış gibi öptü beni. Kendimi şanslı falan hissetmiyordum ve bunun ne kadar aptalca olduğunu bilsem de birdenbire kendimi delirmiş gibi hissetmeye başladım.

"Babamla balığa ilk çıktığımızda, ben de kaşımı yakalamıştım. Çengelli kancayla daha kötü oluyor. Çengeli kaşımdan penseyle çıkarmak zorunda kalmıştı." Bana yarasını gösterdi. Daha önce söylediğim gibi, onun hakkında her geçen gün yeni bir şey öğreniyordum. Sırf benden beklenen şey bu diye belki, kaşındaki yara izini öptüm.

"Öyle mi? Peki kaç yaşındaydın o zaman?"

"Yedi." Yarın da bana ata binmeyi öğretecekti. Bir yandan ona atlardan korktuğumu söylemediğim için pişmanlık duyarken, bir yandan da onun hayatın tadını çıkarmak için pek çok şey bilmesini; benimse o şeyleri daha yeni öğreniyor olmamın, çok büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordum. Arkamda durup, el yapımı, bambu oltanın mantar tıpasını tutuyor; parmaklarıyla bana, fırlatışın hemen

ardından sol elimle ipin gevşek göbeğini nasıl salmam gerektiğini gösteriyordu. Maya'nın o soğukkanlı kendine güveni beni geriyordu. Hâlâ ellerime yön veriyor, bana dokunarak bir şeyler öğretmeye çalışıyordu ama kulaklarımda çınlayan kahkahası gücüme gidiyordu. Bir alabalık yüzeye çıkıp sineğimizi kapınca, bana balığı nasıl çekeceğimi gösterdi. Bütün bu şeyleri yaparak büyümüş olsaydım nasıl bir insan olurdum acaba, diye merak ediyordum.

"Kendini hiç suçlu hissetmiyor musun?" diye sordum. Bana balığın ağzını parçalamadan kancayı nasıl çıkaracağımı anlatırken lafını kesmiştim.

"Balıkların hisleri yoktur!" dedi. Balık kuyruğunu salladıkça, suyun içinde yanıp sönen bir gökkuşağı oluşuyordu.

"Bütün bu şeylere sahip olmakla ilgili bir suçluluktan söz ediyorum." Oltamın ucuyla oyun evini, ağaçlığı ve etrafımızı saran şeyleri gösterdim. "Normal insanların sahip olduklarından çok daha fazlasına sahip olmaktan."

"Seninle takılmaktansa, gidip Bangladeş'teki aç bebekleri doyurmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Bu fikir benim de hoşuma gitmemişti. "Öyle bir şeyi kastetmedim."

"Senin bahsettiğin insanların sahip olduğundan daha fazlasına sahip olduğum tek şey para."

"Evet ama tekerlekli sandalyedeki birine, 'Senin yapamayıp da benim yaptığım tek şey yürümek' demek gibi bir şey bu!"

"Yirmi bir yaşına gelinceye kadar sahip olduğum şeyleri bağışlayamam, dolayısıyla şimdilik tadını çıkarabiliriz."

"Mirasını bağışlayacak mısın?" Bu fikir beni dehşete düşürmüştü.

"Bugün sana ulaşamıyorum. Canını sıkan şey nedir?"

Pek çok şey canımı sıkıyordu ama daha önce kafamı o kadar da kurcalamamış konulardan birini seçiverdim. "Neden herkese annemle büyükbabanın çok çok eski arkadaş olduğunu söyledin?" Onu taklit etmekte çok başarılıydım.

"Eee... arkadaşlar!"

"Annem büyükbabanın masözü. Yani insanlara neden gerçeği söyleyemedin? Bundan utandın mı?" Ben utanıyordum. "Sonbahar

gelince, arkadaşlarınla birlikte yatılı okullarınıza başlayıp, ben de Dwayne'le birlikte Huntington County Lisesi'ne gittiğim zaman ne yapacaksın?"

"Dwayne, Huntington Lisesi'nden atıldı iki yıl önce. Ayrıca devlet lisesine gitmek zorunda da değilsin!"

"Anlamıyor musun? Bizim paramız yok. Annem doktor falan değil. Hepsini ben uydurdum!" Ona bunu söylediğime inanamıyordum.

"Benim zengin biri olmam ama senin olmaman, aramızda büyük bir sorun mu yaratıyor?" Bu konuşmayı daha önce de yapmış olduğunu anlayabiliyordum. Kendimi, partisine çağırdığı fakir çocuk olarak düşünmek istiyordum. "Eğer bu bir sorun olacaksa, ben..." Başka biri gibi konuştuğunu fark etti.

"Sana kendini hiç suçlu hissedip hissetmediğini sordum sadece." Bense, bana yakınlık göstermesini çok istediğim o zamanlar için suçluluk duyuyordum.

"Herkes; yani bütün insanlar, eğer peygamber falan değillerse, zengin olmayı ister. Zengin olmaya çalışmak, dünya üzerindeki insanların büyük çoğunluğunun zamanını harcadığı bir şey; çünkü zenginliğin hayatı kolaylaştıracağını düşünürler."

"Evet, biraz kolaylaştırıyor, değil mi?"

"Babamı iyileştirmiyor."

"Ama pek çok şeyi yoluna koyuyor."

"Evet, pislikleri ortadan kaldırıyor... seni gerçekten istemeyen okullara kabul ettiriyor falan filan. Ama bazı şeyleri de zorlaştırıyor."

"Ne gibi?" Balık tutmayı bırakmıştık, bir kayanın üzerinde oturmuş ayaklarımızı çayın serinliğine sarkıtmıştık.

"Babam bir keresinde, zenginlerin, satın alamayacakları şeye inanmadıklarını ve satın alabilecekleri her şeyden de nefret ettiklerini söylemişti."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Zenginler yaşamak için çalışmak zorunda olmadıklarından, hayatta kendileri olmak için daha çok boş vakit buldukları daha berbat bir durumdalar."

"Baban zengin miydi?"

"Hayır! Annem nişan yüzüğünü bile kendisi almak zorunda kalmış. Babamın annesiyle babası üniversitede profesörlermiş."

"Annenle baban nasıl tanışmış?"

"Afrika'da. Babam Barış Birliği'ndeymiş. Büyükannemle büyükbabam da orada safarideymiş. Büyükbabam, babamı vakfının başkanlığına getirdi."

"Baban nasıl kaza geçirdi?"

"Olaydan bir gece önce kar yağmıştı. Hepimiz Bryce'ın köpeğini aramak için dışarı çıkmıştık. Babam buraya geldi ve..." Suyun bir buçuk metre kadar yükseklikten, camdan bir duvar gibi aşağı aktığı vadinin tepesine işaret etti. "Ayağı kaymış olmalı!.."

Olayın nasıl meydana gelmiş olabileceğini gözümde canlandırmak için vadinin tepesine baktım. Birisi bize, "Siz ikiniz çıplak mısınız?" diye bağırdığı sırada, Maya'nın babası aşağı mı inmeye çalıştı yoksa durduğu yerin uçuruma ne kadar yakın olduğunu fark etmedi mi acaba, diye düşünüyordum. Sesin sahibi Osborne'du. Oyun evinin balkonundaydı.

"Büyükbaba, neden çıplak olalım?"

"Neden olmayasınız?" Osborne, yukarıdaki havuzun yanındaki taş terasa inen küçük asansöre adımını atarken hafiften sendeler gibi oldu. "Gözlüğümü arabada unutmuşum. Bir bok göremiyorum!" Çayın sığ yerlerinden şapur şupur yürüyerek kıyıya çıkıp Osborne'a katıldık. Üç metreden fazla yürümüş değildi ama nefes nefese kalmıştı ve ter içindeydi. Elimi sıkarken Foghorn Leghorn'dan ziyade Bay Magoo gibi gözlerini kıstı. "Eğer sen Finn değilsen, onun kızını araklamaya çalıştığın için burnunu kırmak zorunda kalacağım!" Bana, yaşlanınca onun gibi olacağımı düşündüren tipte bir ihtiyardı. Sadece, eğer zengin olmasaydı, çekicilik konusunda bu kadar başarılı olabilir miydi, diye düşünüyordum. .

"Bir şey yakaladınız mı?"

"Maya iki tane yakaladı."

"İkincisinde bana sen yardım ettin."

"Sana, suyun altında balıkları bizim için kancaya takan bir dalgıcımızın olduğunu söyledi mi?" Kötü bir espriydi ama söyleme tarzı bunu gülünç hale getirmişti. Maya gülmedi.

"Büyükbaba, hayatta çoğu insandan daha fazla şeye sahip olmakla ilgili kendini hiç suçlu hissediyor musun?" Maya bu soruyu sorarken bana bakmıştı.

"Çoğu insandan daha fazla paraya sahip olmayı mı kastediyorsun?" Bu sorunun daha hafif bir biçimiydi.

"Mesela..." diye araya girdim.

"Kendimi, Ted Williams'ın dört yüzden fazla vuruş yaptığı için ve dolayısıyla ben ondan daha çok para kazandığım için onun hissettiğinden daha fazla suçlu hissetmiyorum." Ellerinin titremesini seyretti ve sözlerine devam etti. "Eskiden ancak parayla sağlayabileceğimi düşündüğüm şeyler için kendimi suçlu hissederdim."

"Parayla neleri sağlayabileceğini düşünürdün?"

"İnsanları daha mutlu etmeyi... hak ettiklerinden fazla." Hepimiz bir an düşüncelere daldık. "Siz ikiniz bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Sen söyle, ne istersen!" dedi Maya.

"Annen ve Bryce'la East Hampton'a gidin!" Maya bir şey söylemeden, Osborne devam etti. "Baban için endişelendiğini biliyorum. Her ne kadar sağlığında benim nefesime bile tahammül edemediğini bilsem de ben kişisel olarak her gün ziyaretine gideceğim."

"Senden hâlâ nefret ediyor. Ölmedi o!"

"Gafımı kabul ediyorum."

"Annemle Bryce'ın orada bize ihtiyacı yok!"

"Ben olduğunu düşünüyorum." Patron konuşmuştu.

Eve vardığımda, Bayan Langley çoktan aramış ve anneme onlarla East Hampton'a gitmemin sorun olup olmayacağını sormuştu. İçeri girdiğimde onu gömleklerimi ütülerken bulduğum için, Bayan Langley'ye olumlu bir cevap verdiğini anlamıştım. O kadar heyecanlıydı ki sanki plaja götürülen o sanırdınız. Bana gıcır gıcır iki yüz dolar verdi ve Langleylerle öğle yemeğine ya da akşam yemeğine ilk çıkışımızda, eğer gittiğimiz yer özel bir kulüp değilse, kendi hesabımı ödememi tembihledi. Çaylak, hep bir şeyler öğretilen çocuk muamelesi görmekten sıkılmış bir şekilde, "Bu insanların nasıl oturup kalktığına dair senden çok daha fazla şey öğrendiğimi sanıyorum!" dedim annemi iğneleyerek.

"Nasıl öğrendin bunları peki?" Ütü yapmayı bıraktı.

"Onlar için çalışmayan insanlarla birlikteyken farklılar." Annem bana sprey kolayı gözüme sıkmak istermiş gibi bakıyordu. Langleylerin bana asla bir şey ödetmeyeceklerini bilerek, dolarları cebime attım. Her ne söylerse söylesinler, zenginlikleri konusunda kendilerini suçlu hissettiklerini biliyordum. Bunun kokusunu alıyordum. Çok tanıdık bir kokuydu.

King Air, ertesi sabah saat on birde havalanacaktı. Valizimi son dakikada hazırladığımız için gecikmiştik. Annem kıyafetlerim "uygun" olmayacak diye çok gerilmişti. Ona, şimdiye kadar Maya'nın üzerinde, doğum günü dışında, bornoz ve kot pantolondan başka bir şey görmediğimi ve Bryce'ın da bütün bu zaman boyunca giydiği tek şeyin bir sarong olduğunu açıklamaya çalışmıştım. Ama kendisinin kocaman, pembe, fiberglas American Tourister valizini almam için ısrar etti. Valize bir smokin, mavi bir takım elbise, bir blazer, ütülenmiş altı tane pantolon, üç çift ayakkabı ve üzerinde Cottie Chubb yazan bir etiket olan, sarı eve ilk geldiğimizde çekmecelerden birinde bulduğumuz beyaz bir tenis şortu koyduk.

Valizde, sosyeteye takdim partisinden cenazeye kadar her tür sosyal duruma uygun kıyafetim vardı. Annem o sabah taşımam gereken bunca yükü de bana, "Bir şeye sahip olup ihtiyaç duymamak, o şeye ihtiyaç duyup sahip olmamaktan daha iyidir kuzucuğum!" cümlesiyle açıklamıştı.

Osborne'un uçuş pistine vardığımızda, Langleyler çoktan gelmişti. Maya, üç ayaklı Labradorun üstüne atlamak için hazırda bekleyen o iki Jack Russell'ı tutan kayışı çözerken el salladı. Bryce pilotlarla konuşurken, Bayan Langley de elindeki Tab kutusunu yudumluyordu. Daha önce hiç özel uçak görmemiş olsam da King Air'in bir jet uçağı olmaması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Annem arabadan inmeye teşebbüs edince, ona, "Anne lütfen beni utandırma! Burada vedalaşalım" dedim çabucak. Bayan Langley var diye takıp takıştırmıştı. Üzerinde lale pembesi bir süveter takımı, saçlarında kadife bir saç bandı ve Vlyvalle'daki son imajına ek olarak, ayaklarında da adına Belçika terliği dediği, küçük kurdeleli, süngerimsi, tuhaf mokasenler vardı.

"Neden ağladığımı bilmiyorum!" Annemin göz yaşlarını fark etmemiştim bile. İşte şimdi, arabadan çıkmasını gerçekten istemiyordum.

"Neyin var anne?"

"Bunun bensiz çıktığın ilk yolculuk olduğunu fark ettim de birden."

"Geçen yaz Nana'yla büyükbabamın yanına gitmiştim ya!"

"Bu sefer farklı!" Kesinlikle farklıydı. Geçen yaz 42. Cadde'deki terminalden Augusta'ya bir Greyhound içinde gitmiştim. Bu yaz ise King Air'le Hampton'a uçuyordum.

"Her şey yolunda!"

"Öyle evet... Sadece her şey çok hızlı gelişiyor." Onu çabucak yanağından öptüm ve Peugeot'nun arkasından büyük, pembe valizi çıkardıktan sonra, elimle çamurluğa vurup ona gitmesini hatırlattım.

Langleyler yanlarına sadece üç tane, tek gecelik çanta almışlardı. Bryce arkamdan sürüklediğim valizin büyüklüğünü görünce, "Bizimle ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye seslendi. Valizi taşımamda bana yardım etti. "Neler var bunun içinde?"

"Kitaplar... hava yağmurlu olursa diye!" Annemin sözlerini alıntıladım. "Sahip olup ihtiyaç duymamak, ihtiyaç duyup sahip olmamaktan daha iyidir!" Bayan Langley'nin çok etkilendiğini görebiliyordum. Belli ki Eddie Haskell'a hiç aşina değildi.

"Anne sana ne söylemiştim? Bu adam hem centilmen hem bilge bir kişilik!"

Maya beni dudağımdan öptü. Bayan Langley ise yanaklarımdan. Bryce, "Siz üçünüz köpeklerin ağzının insanlarınkinden daha temiz olduğunu biliyor musunuz?" diye bir espri yaptı.

Pilotlar tel çerçeveli güneş gözlükleri takmış, kısa kollu gömlekler giymiş ve kravat takmışlardı. Maya bana onların eskiden CIA için çalıştığını söyledi. Küçük bir uçağın içinde uçmakla ilgili hiç sıkıntı duymuyordum, ta ki motorlar çalışıp kontrol panelinde Bryce'ı görene kadar. Yardımcı pilot karısının o sabah pişirdiği kurabiyelerle, soğuk içecek servisi yapıyordu.

"Uçağı Bryce mı kullanacak?"

"Annem Bryce'ın pilot ehliyeti almasının, Pete'le Tom aynı anda kalp krizi geçirebilirler diye, güvenli olacağını düşünüyor."

"Ehliyeti yok mu?"

"Ehliyeti var ama bunun gibi çok motorlu uçaklar için değil!" dedi Maya. "Endişelenme! Eğer sıçıp batıracak olursa, Pete hemen yanı başında oturuyor." Tam o anda Bryce kontrolü bıraktı ve bir şeyler almak için içeri geldi. Kokpite dönmek için yanımdan geçerken, "Bu sabah aldığım asitten biraz ister misin?" diye fısıldadı. Elinde iki pembe tablet vardı.

Maya Bryce'ı duymuştu. "Hiç komik değil, Bryce!"

Bryce gülüp Bayan Langley'ye döndü. "İstediğin antihistaminler anne!" Sonra da bize dönüp fısıltıyla, "Bir hafta sonu boyunca uçuyor olacak!" dedi. Bu gerçekten çok komikti.

Ardından Bryce aynalı güneş gözlüğünü taktı ve kontrol denetimini yaparken tamamen işine yoğunlaştı, kuleyle konuşup pilotların filmlerde yaptığı şeyleri yaptı. Etkilenmiştim, özellikle de yere çakılmadan bir kalkış yaptığımız için.

Mavi beyaz, turbo pervaneli uçak yan yatıp Osborne'un hava sahasından çıkarken aşağıya bir göz attım. Vlyvalle nizami tarlaları, sahte Fransız şatoları; kolonileşme mimarisi etkisi taşıyan, görkemli çatıları ve İtalyan villaları; manzaralı nehirleri ve gölleriyle çok küçük ve onu çevreleyen eyaletten kopuk görünüyordu. Gerçek gibi değildi. Kendine tema bulamamış bir tema parkına benziyordu.

Altı bin fit yükseklikte köpeklerden biri osurdu. Maya bunun için Jack Russell'lardan birini suçladı ama asıl suçlu Labrador gibi görünüyordu. Maya yardımcı pilotla okey oynarken annesiyle ben de milyarder oynuyorduk. Yetmiş sekiz dolar alacaklı duruma geçtiğimde, Bryce'ın gergin bir sesle, "Tom, kontrole biraz sen geçer misin? Bir sorunumuz var!" diye seslendiğini duydum.

Kokpittekiler yer değiştirirken, kemerimi bağladım ve pencereden dışarı baktım. Motorlardan birinden ateş ya da duman çıktığını görmeyi umuyordum. Bryce annesinin yanına çömeldiğinde yüzü bembeyazdı. "Hastaneden aradılar. Babamla ilgili bir şeymiş. Doktor Leffler'a ulaşamamışlar ve büyükbabamın doktoru Vlyvalle'a geri dönmemiz gerektiğini düşünüyor" dedi.

Maya ağlamaya başladı. "Yoksa babam..."

"Bir şey söylemediler."

Yere indiğimizde Gates uçuş pistinde bekliyordu. Langleyler aceleyle Gates'in arabasına doğru giderken, Maya bana dönüp gönülsüzce el sallayarak, "Ara beni!" diye bağırdı. Pete beni eve bırakabileceğini söylemişti. Yol üstünde Pete'e CIA için çalıştığını itiraf ettirmeye çalıştım. Evimizin önündeki garaj yolunda Doktor Leffler'ın BMW'sini görünce, pilotun gizli geçmişine olan merakımı unutup ondan beni garaj yolunun başında bırakmasını istedim.

"Emin misin?"

"Evet!" Arabanın kapısını yavaşça kapattım ve pembe valizi leylakların arkasına saklamak için Pete'in gözden kaybolmasını bekledim.

Temkinlilik ve meraktan oluşan tuhaf bir his, beni paldır küldür karşılarına çıkmaktan alıkoyuyordu. Annemin o Belçika terliklerini giyip, takıp takıştırmasının sebebinin, Bayan Langley üzerinde iyi bir izlenim bırakmak olduğunu sandığım için kendimi salak gibi hissediyordum. Çimenliğin kenarında birkaç dakika somurtarak durduktan sonra, dangalaklık yaptığıma karar verdim. Annem Doktor Leffler'la neden arkadaşlık yapmasındı ki? Tek yapmam gereken, içeri girip onlara selam vermekti.

Annemin, "Aman Tanrım!" diye haykırdığını ve sonra da "Evet!" diye inlediğini duymadan önce bile, o an elektrikli fırında bir şeylerin yanmadığının farkındaydım. Kendime, Doktor Leffler'ın Bay Osborne'dan ve o rock'nroll'cudan çok daha uygun bir seçim olduğunu söylemeye çalışıyordum. Annemin doktorla takılmasının iyi bir şey olduğuna kendimi yarı yarıya inandırmayı başardım. Yani adam karısından ayrılmıştı ve iyi de bir işi vardı, ayrıca annemi benim hayatıma müdahale etmekten alıkoyabilirdi. Eğer yeterince yüksek sesle konuşuyor olsalardı, ben de ne dediklerini duymak için o kadar yakınlarına sokulmak zorunda kalmazdım.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum!" İşlerini bitirdikten sonra annemin ağzından çıkan ilk şeyin bu olması, bana küçük bir zevk vermişti. Oturma odasındaydılar. Kanepede miydiler acaba? Yoksa yerde mi? Biri ya da her ikisi sigara içiyordu. Açık pencerenin yanında

durduğum yerden, içeride sigara dumanlarının yükseldiğini görebiliyordum.

"Neden suçlu hissediyorsun hayatım?" *Hayatım* mı? Bu, kulağıma oldukça yapmacık gelmişti ama "bebeğim"den daha iyiydi en azından.

"AA'ya başlarken, ne söylediklerini biliyorsun!" Annem iç çekti. "Doksan gün boyunca her gün toplantılara katılmalı ve altı ay boyunca programdaki kimseyle romantik bir ilişki içine girmemelisin!" Bu denklemi anlamamıştım.

"AA'da senin sponsorun benim. Eğer bu konuda kendini suçlu hissetmesi gereken biri varsa, o da benim!" Doktor Leffler'ın bir ayyaş eskisi olduğunu hiç anlamamıştım. Ama ona bakarsanız, annem de yakın bir zamana kadar öğünlerini speedball'la tamamlayan birine hiç benzemiyordu.

"Yaptığımız şey için... kendini kötü hissediyor musun?" Soruyu yeniyetme tedirginliğiyle soran annemdi. Almaya çalıştığı cevabı çok iyi biliyordu.

"Şu an kendimi yıllardır hissettiğimden çok daha iyi hissediyorum." Karısından ayrılalı kaç ay olmuştu? Acaba sadece annemin duymak istediği şeyleri mi söylemeye çalışıyordu? Derken, bir sessizlik oldu ve sonra da bir inilti duyuldu. Kıskançlıktan ziyade hayranlık içindeydim. Ama bu, ben kasabadan ayrıldıktan bir saat sonra annemin lanet olası bir günün ortasında oturma odamızda çiftleşiyor olmasından hoşlandığım anlamına gelmez.

Orada öyle durup ne yaptıklarını gözümde canlandırmak istemiyordum. İçeriye baktım. Annem doktorun üzerindeydi. Adamın bütün giysileri odanın içine saçılmıştı. Anneminkilerse bir sandalyenin arkalığına özenle katlanmıştı. Demek ki ne yaptığını düşünecek kadar zamanı olmuştu. Minderlerin ezilmiş olduğuna bakılırsa, işe kanepede başlayıp yerde son vermişlerdi. Annem çıplakken giyinik olduğundan daha genç görünüyordu. Beceriksizce pozisyon değiştirdiler. Doktorun çorabının teki ayağındaydı. Sehpanın üzerinde duran yırtık ambalajdan anladığım kadarıyla bu işi prezervatifle yapmaları dışında, yaptıkları şey Maya'yla benim yaptığımızdan çok farklı görünmüyordu.

"Tanrım çok güzelsin!" Annemin bütün vücudu bu komplimanla kızardı. Doktorun terli sırtına aceleyle yırtılmış prezervatif ambalajının bir parçası yapışmıştı.

"Bahse girerim, bunu başka kadınlara da söylüyorsundur."

"Başka bir kadın yok hayatımda."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten!"

Bütün bu lafları onların ağzından duymak çok klişe ve tanıdık geliyordu. Pencereden bakmayı bıraktım. Kendimi hem toy hem olgun hissediyordum. Yetişkin olmak diye bir şey yoktur aslında. Onları yalnız bırakıp yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Derken, Doktor Leffler'ın, "Tanrım, biliyorum belki bencilce ama seninle bir uçağa atlayıp her şeyi geride bırakıp çekip gitmek isterdim!"

"Kızların ne olacak peki?" Boopie'nin ablasını hiç görmemiştim.

"Anneleri var. Ayrıca yıl boyunca yatılı okuldalar ve Tanrı aşkına, benim de yaşamaya hakkım var!" İşte size harika bir baba.

"Bu hissi iyi bilirim." Suratıma tokat yemiş gibiydim. Kıskançlığım su üstüne çıkıp kızgınlık olarak taştı. Annem sözlerine şöyle devam etti: "Eğer kızlarını öyle bırakacak olursan, sonra çok özlersin ve bu da bir kaçış olmaktan çıkar artık. Her ne kadar bazen ben de Finnsiz olmayı istesem de en nihayetinde onu çok özleyeceğimi biliyorum." Teşekkürler anne.

Annemin yeni bir Marlboro Lights paketi almak için çıplak halde mutfağa koşturmasını dinledim. Oturma odasına şunu söyleyerek döndü: "Finn'in hayatı burada iyi gidiyor. Onunla gerçekten gurur duyuyorum. Senin tavsiyen üzerine, onunla içki konusunda konuştum. Hata yaptığını itiraf etmesinden gerçekten çok etkilendim. Olgun bir erkek gibi gözlerimin içine baktı ve bana bir daha asla içmeyeceğine dair söz verdi. Aynı şeyi ben onun yaşındayken yapamazdım. İki ay önce de yapamazdım." Eğer Leffler çenesini açmayacak olsaydı, kendini suçlu hissetme sırası bende olurdu.

"Oğlunla arana girmekten nefret ediyorum ama geçen gün kulüpteyken onu elinde bir birayla gördüm."

"Emin misin?"

"Evet! Ama o anda ona bir şey söylemenin bana düşmeyeceğini düşündüm."

"Bana yemin etmişti..." Annemin ses tonundan bu konuda kendi içinde üzülmektense, beni gördüğü zaman olay çıkarmaya karar verdiği belli oluyordu.

Leffler, doktor sesini takındı. "Çocuklar yalan söyler!" Sanki anne babalar söylemez, göt herif! Bir an içeri dalıp onları çırılçıplak halde basmayı düşündüm. Bana bir açıklama yapmak zorunda bırakmayı... Oyunu nasıl oynayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Sinir krizine mi girseydim yoksa göz yaşlarına mı boğulsaydım acaba? Ama o an ağlayamayacak kadar kızgındım. Gizlice mutfağa geçip ayakuçlarımda arka merdivenlerden üst kata çıkabilir ve o ikiyüzlü çıplakların bir fotoğrafını çekebilirdim, tabii son film makaramı Maya'yla aptal atının fotoğraflarını çekmek için harcamamış olsaydım.

"Ne yapmam gerekiyor sence?"

"Ben onun babası değilim. Ama anladığım kadarıyla, Finn'in gerçekleri görmeye çok ihtiyacı var. Çok önemli bu!" O an gördüğüm şey bu değil miydi zaten? "Gençlere bazı sınırlar koymak gerek. Senin büyük, onunsa bir çocuk olduğunu anlamasını sağla!" Kızgın, buruk ve sessizce, 'Tanrının cezası büyükler işte!" dedim.

"Bana yalan söylediğine inanamıyorum... Nerede yanlış yapıyorum?"

"Hayatı onun için çok kolaylaştırıyorsun."

"Hiç de kolay bir hayatı olmadı aslında."

"Eğer birileri ona kuralların olduğunu öğretmezse, hayatı daha da zorlaşacaktır." Sesi o kadar sakin ve ikna ediciydi ki kel birine tarak bile satabilirdi. "Hayatta yetişkinler için kurallar var, çocuklar için de kurallar var. Finn'in kendisine çekidüzen vermesi şart. Eğer ona bu mesajı vermezsen, öyle kalır ve başını alıp gider. Gerçek dünyanın sesini duyması gerek. Yaptığı şeylerin bir geri dönüşünün olduğunu öğrenmesi gerek. Ayrıca onu Langleylerin çocuklarından da uzak tutmalısın! Bryce'la Maya zıvanadan çıkmış durumda. Onlar paralarıyla her şeyin üstesinden gelebilir ama Finn gelemez!"

"Şu anda onlarla East Hampton'da."

"Senin yerinde olsaydım, şimdi onları arar ve Finn'e hemen eve

dönmesini söylerdim. Sana verdiği sözü tutmadı. Kuralı çiğnedi. Kulüpte içki içen on beş yaşında bir çocuk..."

"Haklısın!" Annem sondan ikinci erkek arkadaşının bana verdiği o BB tabancasını çöpe attırmakla iyi yapmıştı çünkü tabanca o an elimde olsaydı, ikisini de gözlerinden vurabilirdim.

"Bu arada, Colorado'da Outward Bound adlı yeni bir kamp açılmış..." Kampın adını Paige'den, geçen ay ailesi onu oraya gönderdikleri için biliyordum. İşçi Bayramı hafta sonunu elinizde bir balık oltası, plastik bir torba ve üç tane kibritle geçirmek zorunda bırakıldığınız yerlerden biriydi. Paige, kamp için zengin çocukların Sovyet çalışma kampı demişti. Kamptaki danışmanlarından biri, yüzünde uçuklar çıkmasına sebep olmuştu. "Disiplin ona iyi gelir. Arkadaş baskısına karşı koymak için ihtiyaç duyduğu özsaygıyı sağlar... Ayrıca sana da nefes alacak zaman yaratır... Bütün bu sorunların içinde kendini boşlamamalısın!"

"Kamp ücreti pahalı mı?"

"Eğer onu oraya göndermeye karar verirsen, ücretini ben öderim."

"Benim için böyle bir şey yapmana izin veremem."

"Bunu ikimiz için yapmış olacağım." Ne yapmam gerektiğini anlamak için duymam gerekeni yeterince duymuştum.

Leffler, BMW'siyle yüzünde kanarya-yemiş-kedi ifadesiyle basıp gidinceye kadar ormanda saklandım. Beş dakika bekledikten sonra leylak çalılığının içindeki pembe valizi aldım. Telaş ve endişe içindeymiş gibi eve daldım.

"Anne, ne olduğuna inanamayacaksın!"

"Neden East Hampton'a gitmedin?" Elbiselerini giymişti ama elindeki prezervatif ambalajı gözümden kaçmamıştı. Taktik icabı, ambalajı fark etmemiş gibi yaptım.

"Tam yere inmek üzereyken, Bay Langley'yle ilgili olarak hastaneden aradılar. Adama bir şey olmuş. Dönüp geri geldik. Gates, Langleyleri hastaneye götürdü. Uçağın pilotu da beni eve bıraktı... Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum!" Son söylediğimin inandırıcı bir etki yaratacağını düşünüyordum. Açlık insanlara her zaman masum bir istek olarak görünür.

"Ciddi bir şey miymiş?"

"Öyle olsa gerek. Bayan Langley, Doktor Leffler'ı aradıklarını ama kimsenin nerede olduğunu bilmediğini söyledi." Bu söylediğim annemin kafesini tıkırdattı.

"Evet, seninle şimdi konuşmamız gereken önemli bir şey var!" Kendime bir bardak süt doldurdum ve elimdeki brownie'den bir ısırık aldım.

"Doktor Leffler'ı nasıl buluyorsun?"

"Bunu sonra konuşuruz. Benim konuşmak istediğim şey şu..."

Sözünü kestim. "Şey, eğer onunla karşılaşacak olursan ve sana bir şey anlatırsa diye söylüyorum. Geçen gün onu kulüpte gördüm ve bana tuhaf tuhaf baktı. Sanırım, elimde George Westover'ın birasını tuttuğum için."

"George Westover kim?"

"Morgan Stanley'deki kodamanlardan. Kel bir herif!"

"Doktor Leffler sana tuhaf tuhaf baktı öyle mi?"

"Snack bardaki herkese öyle baktı. Sanırım, oradaki büyükleri kafayı çekerken, insanları bir öğleden sonrası içkisi alırken görmek canını sıktığı için. Yani biliyorsun, kendisinin de bir alkol sorunu olduğu için... Benim canımı sıkan şey de bu aslında!"

"Doktor Leffler'ın alkol sorunu yok!"

"Ah, evet şu an yok ama herkes onun AA'ya gittiğini biliyor. Yani, senin de söylediğin gibi bunda utanacak bir şey yok tabii. Bu bir hastalık ve bir doktor olarak sorununun üstesinden gelip..." Neredeyse, "kendine çekidüzen vermesi..." diyecektim ama kendimi tuttum. "Hayatını mahvetmeden önce içkiyi bırakması iyi bir şey!" Annem bana sanki aynaya bakıyormuş gibi bakıyordu. Görmek istediği şeyi görüp bana sarıldı.

"Maya'yı arayıp, babasının nasıl olduğunu sormalısın!"

Beni annemle bu noktaya getiren olayları tamamen unutmuştum.

"Ya babası öldüyse?"

"O zaman bir arkadaşa ihtiyacı olacaktır!"

Benim de kesinlikle bir arkadaşa ihtiyacım vardı.

Maya'nın evini aradım. Cevaplama servisindekiler açmadan önce telefon uzun uzun çaldı. Maya'nın babası hakkında hiçbir şey bilmi-

yorlardı ama aradığımı not aldılar. Annem Bay Osborne'un evini aradı ama Herbert'ın anneme tek söylediği, Osborne'un da ailenin geri kalanıyla birlikte hastanede olduğuydu. "Doktor Leffler'ı arasak ya! Belki o bir şeyler biliyordur."

"Doktor Leffler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harika bir adama benziyor."

Oyunu kazandığımdan annem, "O da seni seviyor!" demeden önce emin olmuştum.

Bir keresinde suçlular hakkında bir şey okumuştum ya da muhtemelen bir filmde bir polisin ağzından duydum: Suçlular en sonunda çözülüp gerçeği itiraf ettikleri zaman bebekler gibi uyurlarmış. Bu durum bende tam tersiydi. Kendi kıçımı kurtarmak için ne zaman çok büyük bir yalan atsam ya da ortalığa yanlış bir bilgi yaysam, kütük gibi uyurdum hep.

Ertesi sabah uyandığımda, yağmur yağıyordu. Bay Osborne'un kâhyası aramış ve anneme işe gelmek zorunda olmadığını söylemişti. Bütün ailenin geceyi hastanede geçirmesi dışında, anneme Bay Langley'nin durumu hakkında hiçbir şey söylememişti. Annemle kahvaltıda birbirimize karşı, şüphe çekecek kadar kibardık. Bana krep yapmayı teklif ettiğinde, neyin peşinde olduğunu merak etmeye başlamıştım. Bulaşıkları yıkamak için gönüllü olduğum zaman, o da bana kuşkuyla bakmıştı.

Hava dışarı çıkılmayacak kadar yağışlıydı. Evde aynı kafesi paylaşan birbirinden çok farklı iki yaratık gibiydik. Bulaşığı bitirdiğimde, onu ön koridorda elinde bir golf sopasıyla, tutuşunu ayarlamaya çalışırken buldum. Önünde bir düzine golf topu sıralıydı. Doğu işi yolluğun sonunda duran plastik bir kaba toplardan ikisini sokuşunu seyrettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Golf oynamayı öğreniyorum!." Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Doktor Leffler'ın iyi golf oynadığını duydum!"

"Sopayı ve topları bana o verdi!" Kabın içine bir top daha soktu.

"Ben de golf oynamayı öğrenmek istiyordum biliyorsun!"

"İyi fikir... belki kendine bir iş bulursan, golf sopası alacak parayı kendin biriktirebilirsin!"

"Ne tür bir iş?" diye ihtiyatla sordum.

"Jilly'yi bırakmayı düşünüyorum. Ev işlerini yapabilirsin, ben de Jilly'ye verdiğimi sana veririm!"

"*Cinderfella* gibi yani" Bu, annemin uçuşlara ilk başladığı sıralarda birlikte seyredip çok güldüğümüz eski bir Jerry Lewis filminin adıydı.

"Yaz tatilini yararlı bir biçimde geçirmen gerektiğini düşünüyorum!"

"Beni buraya, herkesin zengin olduğu bir yere getirip şimdi de hizmetçi mi olmamı mı istiyorsun?"

"Senden hizmetçi olmanı istemiyorum... Bütün gün kafana göre takılmanın iyi bir şey olmadığını düşünüyorum sadece. Kendine bir çeki düzen vermelisin!"

"Ama bu bana uygun gördüğün işin hizmetçilik olduğunu söylemekten farklı değil ki! Büyükbabam da aynen böyle düşünürdü!"

"Büyükbabanı bu işin dışında tutalım!"

"Jilly ne olacak peki? Onun bu işe ihtiyacı var. Tanrı aşkına, kız üniversiteye gidebilmek için para biriktiriyor. Doktor olmak istiyor, senin gibi!" Zokayı yutmaması beni kaygılandırıyordu.

"Günlerini gezip tozup şey yaparak... eğlenerek geçirmek dışında başka bir şeylerle değerlendirmen gerektiğini düşünüyorum sadece."

"Sen de New York'ta o kadar eğleniyor olmasaydın, şu an Güney Amerika'da babamın yanında olurdum. Bana buraya yine benim için geldiğimizi söyleyeceksen, yalancının tekisin!" Ağlamasını bekliyordum. Ağlamadı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum artık!"

"Benim de babama mektup yazmam gerek zaten!" Kabın içine peş peşe iki top daha soktu. İkimiz de kendi oyunumuzu oynuyorduk.

Babama mektup yazmayı planlamıyordum ama anneme, onu avlamak için başarısız bir çabayla bunu söyledikten sonra, babama mektup yazmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Mek-

tubu yazarken, annem zehir akıtan tuşların tıkırtılarını duysun diye dolabımda bulduğum eski bir daktiloyu kullandım.

Sevgili Baba,

Annemle senin hakkında uzun bir konuşma yaptık. Sana söylememi istemedi ama o seni özlüyor ve hep seni düşünüyor. Bana, ben doğmadan önce birlikte geçirdiğiniz zamanlara dair bir sürü hikâye anlattı. Onları senin ağzından da dinlemeyi isterdim. (Bununla aslında akla getirdiği şeyi kastetmiyorum.)

Filmin harikaydı. Arkadaşlarım Bryce ve Maya Langley'ye de seyrettirdim. Bryce Harvard'da antropoloji dersinde senin kitabını okuyormuş ve bu sonbaharda son sınıfa başlayacak. Filmi o kadar beğendiler ki tam üç kere seyrettik...

Sarhoş olduğumuzdan ve filmi bir kere de geriye sararak seyrettiğimizden bahsetmeyi es geçmiştim. Tam, babamın o olduğundan Bryce'ın ne kadar etkilendiğini yazmak üzereydim ki bangır bangır bir araba kornası duydum. Pencereden dışarı baktığım zaman, Land Rover'ın içinde Maya'yı gördüm. Sağanak yağmurun altında tepeden aşağı inip, direksiyonu evin önündeki garaj yoluna kırdı ve frene bastı. Land Rover çimenliğin çaprazındaki kaldırıma doğru patinaj yapıp, çimenlerin üzerine çamur püskürtmüştü.

"Fiiiiinn!" Maya kapıyı çalmadan paldır küldür içeri daldığında, merdivenlerin başına daha yeni varmıştım. Bir an annemin ona golf sopasıyla vuracağını sandım.

"Babam iyileşti... komadan çıktı!"

Maya'ya sarılıp "Harika!" dedim. Annem, bunu Langleylere yaranmak için bir fırsat olarak gördüğünden, Maya'nın ayaklarıyla eve çamur taşımasına bile kızmadı ve yine o June Allyson rolünü oynamaya başladı.

"Bu muhteşem bir haber, Maya. Sana havlu getireyim." Birlikte mutfağa geçtik. Annem bize sıcak çikolata yaptı. Maya'dan bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini dinledik. Babası iyileşmeden önce durumu daha kötüye gitmişti.

"Hastaneden uçağı aradıklarında, babam hep kullandığı antise-

izure* bir ilaca karşı alerjik bir reaksiyon göstermiş. Buna, hangisi olduğunu hatırlamıyorum ama Johnsons-Stevens ya da Stevens-Johnsons sendromu deniyormuş. Her neyse, derisi kıpkırmızı kesilmiş sonra da vücudunun her yerinden dökülmeye başlamış. Onu görseydiniz, çok korkunçtu. Derken, Doktor Leffler nihayet ortaya çıktı..." (Annemle göz göze geldik.) "...vücudundaki, kullandığı bütün ilaçları temizlediler ve bu sabah birdenbire uyanıverdi. İnanılmazdı. Öylece gözlerini açıp annemle bana bakarak çok tatlı ve çok garip bir şey söyledi. Dedi ki: 'Neler oldu bize?' "

"Siz ne dediniz?" Maya'nın, babasının ilk sözlerine ne anlam vereceğini bilemediğinin farkındaydım.

"Şey, herkes hemen neler olduysa anlatmaya başladı. Üç yıl içinde çok şey olup bitmiş gerçekten. Sanırım, bu durum ona biraz kahredici gelmiş olacak ki ağlamaya başladı."

Telefon çaldı. Doktor Leffler annemi arıyordu. Annem diğer odadaki telefondan konuştu. Ahizeyi yerine bırakmadan önce, Maya'ya annemin ve Doktor Leffler'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Yani baban Doktor Leffler'ın verdiği ilaç yüzünden komadaymış öyle mi?" diye sordum.

"Bunu hiç düşünmemiştim!"

Annemin, "Paraleli kapat!" diye bağırdığını duydum.

"Annen ne yaptı peki?"

"Önce ağlamaya başladı sonra da gülmeye. Ardından Doktor Leffler ona bir sakinleştirici verdi." Maya bir sigara yakıp dumanlarını üfledi. "Bana soracak olursan, ilaca ihtiyacı olan tek kişi Bryce."

"Ne oldu ki?"

"Çok tuhaftı. Tek kelime etmeden, odadan öylece çıkıp gitti ve bir saat sonra saçlarını boyamış olarak geri geldi."

"Saçları ne renk şimdi?"

"Bebek boku kahverengisi. Babam her şeye o kadar yabancıydı ki Bryce'ın saçlarını bile fark etmedi. Ama bu Bryce için çok önemli bir şey. Şu anda hâlâ hastanede. Babamın yanında uyumak için odaya bir karyola koysunlar diye tutturdu. Sanırım kendini suçlu hissediyor."

"Niçin?"

* Sinirsel ağrıları dindirmek için kullanılan ilaç. (ç.n.)

"Umudunu yitirdiği için. Babamın iyileşebileceğini hiç düşünmemişti. Ona bunun artık önemli olmadığını anlatmaya çalıştım ama bu konuda konuşmak bile istemedi."

Maya giderken bana hoşça kal öpücüğü vermeyi bile unuttu. Bu durum, Maya frene basıp koşa koşa eve dönerek dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurana kadar canımı sıkmıştı. "Artık her şey harika!" diye fısıldadı.

Annem, Maya'nın iyi haberi vermek için eve girdiği zaman arkasında bıraktığı su birikintisini yeni silmişti. Maya'nın çimenlerin çaprazında arabaya doğru ilerleyişini seyrederken, "Çimenliğimize ne yapmış, bak!" dedi.

"Onların çimenliği, bizim değil!"

"Prensipte öyle."

"Çimenler yine çıkar."

O gece Maya aradı ve ertesi sabah babasını uçakla, bazı testler yaptırmak için Harvard'daki bir nöroloji enstitüsüne götüreceklerini söyledi. Babasının sağlık durumunun dökümünü çıkardı. Doktor olmadığım için söyledikleri bana pek bir anlam ifade etmiyordu. "Kulağa iyi geliyor!" ve "Harika!" deyip duruyordum. Ama Maya'yla Bryce'ın, babalarıyla Boston'a gitmekte olduklarını fark edince hissettiğim şey aslında bu değildi.

"Bir haftalığına gidiyor olacağım." Bunu söylerken esnemişti. Gerçekten normal davranmaya mı çalışıyordu yoksa sadece uykulu muydu?

"Bir hafta!" Sesim panikle çatlamıştı. Evdeki yeni, Doktor Leffler sonrası rejimi altında, annemin yeni keşfettiği tutucu düzeninin insafına bırakılacağım çok uzun bir süreydi.

"Dört temmuzda döneceğim!"

"Ne olacak ki o zaman?"

"Vlyvalle Sokak Partisi yapılacak." Sessizdim. Bunu fark edip, "Kulağa tuhaf geliyor ama çok eğlenceli geçiyor. Büyükbabam Girardi Kardeşleri getirtiyor. Büyük bir havai fişek gösterisi olacak. Ardından, bir dans yapılacak ve sonra da... sana gerçekten çok büyük bir sürprizim olacak!" dedi.

"Neymiş o?" Ne olduğunu biliyordum.

"Çok istediğin bir şey."

"Ne?" Bana bunu yüksek sesle söylemesini istiyordum.

"Çok gizli bir şey."

"Yani?"

"Yani ne olduğunu şimdi söyleyecek olursam, sürprizini ikinci defa kaçırdığın için kendini öldürmek zorunda kalacaksın."

Ardından, bana beni sevdiğini söyledi ve seni-çok-özleyeceğim-ben-seni-daha-çok-özleyeceğim oyununu oynadık ve her zaman olduğu gibi keyfim yerine geldi. Ama buna rağmen, onun gidişi, babasının uyanışı, Bryce'ın saçını boyaması ve annemin çiftleşme sonrasında Leffler'la yaptığı o sağlam aşk konuşması, bütün bunlar beni kaygılandırıyordu. Tam, cennette yıldızlar arasında kendime bir yer buldum derken, takım yıldızların yerleri değişmeye başlamıştı.

Kendimi yapayalnız hissederek yatağa girdim ve ertesi sabah, çok belirsiz ama her yanıma nüfuz eden bir kayıp hissiyle uyandım. Soğuk sütlü kahvaltı gevreğime muz doğradığım sırada, kendimi evden dışarı atıp uçuş pistine doğru koşmaya başladım. Bir şeylerin ters gittiği hissini üzerimden silkip atmanın tek yolunun, gitmeden önce onu görmek olduğunu biliyordum.

Bir mısır tarlası boyunca koştum, buzağı boyunda yoncayla örtülü bir yeşilliği yara yara ilerledim. Derken, böğrüme saplanan bir kramp hızımı kesip yavaşlamama sebep oldu. Üstünü devedikenleri örtmüş, eskiden Osborne'un misafirlerini özel araçlarla getirmek için kullandığı eski demiryolunu takip ettim.

Nefes nefese, terden sırılsıklam, dikenlerle kaplı bir halde, tam bir Ambu-Jet'in havalandığı sırada uçuş pistine ulaştım. King Air pistin üzerinde ilerlemeye başlamıştı bile. Maya'nın uçağın penceresinden bana el sallayıp öpücük attığını gördüğümü sandım. Ama o kadar uzak mesafeden, bunun içi boş bir umuttan ibaret olduğunu biliyordum. İhtiyacımdan kaynaklanan bu çaresizliği böylesine ortaya serdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Gates, ambülans şoförleri ve alanın bakımını yapan adamlar; herkes bana, davetli olmadığım bir avluda gezinen bir sokak köpeğiymişim gibi baktı. Langleyleri alana getiren steyşın vagonun arkasındaki üç bacaklı Labrador bile bana havlıyordu.

"Kaçırdın onu, Finn!" Konuşan Osborne'du. Bana bakışından, onun da orada ne halt ettiğimi merak ettiğini anlamıştım.

"Maya'yı görmeye gelmedim!"

"Öyle mi? ... Pek yürüyüşe çıkar gibi giyinmemişsin!"

"Görmek istediğim kişi aslında sizdiniz, Bay Osborne."

"Bana telefon edemezdin, öyle mi?"

"Eğer yüz yüzeyken sorarsam, hayır demeniz daha zor olur diye düşündüm." Bu söylediğimi komik buldu.

"Çok kurnazsın. Bana ne soracaksın bakalım?"

"Bir işe ihtiyacım var."

On Sekiz

Eve geldiğimde annem dışarıdaydı. Osborne'la sabah seansından sonra, öğle yemeği için Leffler'la buluşmuştu. Birlikte, tatlı olarak bir AA toplantısı alıp, hazım sağlayıcı olarak da kulüpte golf oynamışlardı. Annem eve geldiğinde, babama yazdığım mektubun sonunu daktilo ediyordum. Aramızda geçen konuşmadan Osborne'un ona bahsetmiş olabileceğini zannediyordum. Annem doğruca odama gelmediği için, bahsetmemiş olduğunu anladım. Moralinin yerinde olduğu belliydi. Duşta, akortsuz sesiyle, bir Joni Mitchell şarkısı söylüyordu. "Mevsimler gelip geçer..."

Yiyecek bir şeyler almak için aşağı indiğimde, içeride, üzerinde annemin adının ilk harflerinin yazılı olduğu krem rengi, turkuaz bir çantada yeni bir golf sopası takımı gördüm. El çantasından sarkan

karttan, bunun Leffler'dan bir hediye olduğunu anlamıştım. Tabii ki karta ne yazdığını okumam gerekiyordu. Her şeye burnumu sokma merakımdan değil, bilgi toplamak için. "Ruh Eşime, Öpücüklerle, Dick" Leffler'ın ilk adının Dick olduğunu bilmiyordum. Ona mükemmel uyan bir addı.

Annem alt kata indi. Üzerinde beyaz yakalı mavi bir elbise vardı ve hamile kaldığı için kolejden atıldığı zaman, Nana'ya geri vermeyi reddettiği incileri takmış, yine o Belçika terliklerini giymişti. Vlyvalle'da üstünkörü denebilecek bir biçimde giyinmişti. Doktor Dick, mavi bir blazer, Yale'de okuduğunu unutmuş olabilecek herkese bunu hatırlatan bir kravat ve beyaz pazen bir pantolonla geldi. Okyanustan yüzlerce mil uzaktaydık ama yattan inmiş gibi görünüyordu. Her ikisi de gergindi. Bunun benden kaynaklandığını düşünerek memnun oldum. Ortalıkta takılmaya özellikle çaba harcadım ve gerginliklerinin aslında benimle bir ilgisi olmadığını anlayınca, hayal kırıklığına uğradım. Bir çift olarak ilk kez insan içine çıkacaklardı. Sebep buydu.

"Böyle iyi miyim sence?" Annem kollarını kaldırıp, ucuz mücevher kutularının üstündeki balerinler gibi kendi etrafında döndü.

"Şiir gibi görünüyorsun!" *Şiir* mi? Dick'in annemle doktorculuk oynadığına hiç şüphe yoktu.

"Siz ikiniz neden böyle giyindiniz?"

"McCallum'lar parti veriyor." Annem bunu sanki onların akşam partilerine yıllardır katılıyormuş gibi söylemişti.

"Dwayne de orada olacak mı peki?" Leffler bunu hiç komik bulmamıştı.

"Dwayne kim?" diye sordu annem.

"Arabada anlatırım." Annem, kendisi hakkında Osborne'la yattığına dair espriler yapan o kepçe kulaklı pisliğe yalakalık yapmakta bir sakınca görmediğine göre, Dwayne hikâyesinden de rahatsız olmayacağına şüphem yoktu.

"Pekâlâ Finn, bu gece evde kalsan iyi olur bence!"

"Tamam!" Leffler annemi kapıya doğru yönlendiriyordu. "Zaten erken yatmam gerekiyor!" Söylediğim bu son sözler annemi durdurdu.

* Argoda erkeklik organı anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Nedenmiş o?"

"Yarın işe başlıyorum. Bugün bir iş buldum!" İş bulmuş olmanın en iyi tarafı, yüzlerindeki ifadeyi görmekti.

"Şimdi övgüyü hak ettin, Finn. Tebrik ederim!" Leffler elimi sıktı. Avuçları terlemişti.

"Bir saniye. Ne tür bir iş bu?"

"Bay Osborne için çalışacağım. Günde dört saat, saat başı on beş dolar, vergisiz." Anlaşmanın detayları üzerinde Bay Osborne beni Rolls'uyla eve bırakırken uzlaşmıştık. Annem böyle bir şeyi hiç beklemiyordu.

"Bay Osborne'a yük olmaya hiç hakkımız yok!.."

Annemi görseydiniz, aniden ona bir yumruk attığımı sanırdınız. Atmıştım. "Ona yük olduğum falan yok ve ayrıca bu, senin hizmetçin olmaktan daha iyi bir şey."

"Bay Osborne'a yeterince borçluyuz zaten."

"Sen borçlusun, ben değil!"

"Annelerle bu ses tonuyla konuşulmaz!"

Leffler'ın olaya dahil olmak için can attığını biliyordum. Annem kolumu kavradı "Hemen şimdi Bay Osborne'u arayıp ona fikrini değiştirdiğini söyleyeceksin!"

"Ama doğru değil bu! Benden bizim için bunca şey yapan birine yalan söylememi mi istiyorsun? Eğer istersen, arayıp onun için çalışmamı neden istemediğini anlatabilirim."

"Annene ne yapıp yapmayacağını söyleyemezsin!"

"Kendime bir iş bulmamı isteyen o. Kendime çekidüzen vermem gerektiğini söylemiştin. Bu yüzden, ben ikinizin de adına çalıştığı adamın bana bir iş vermesini sağlıyorum ve bu sorun oluyor, öyle mi?"

"Ben Osborne için çalışmıyorum!"

"Hastaneni o yaptırmış!" dedim. "Hayatta yaptığımız şeylerin bir geri dönüşü vardır, anne!" diye eklediğim zaman, Leffler iyice çileden çıkmak üzereydi.

Bu, seks yaparlarken Leffler'ın anneme söylediği şeydi. Cümlemin ona tanıdık geldiğini görebiliyordum. "Belki, o kadar da kötü olmaz, Liz!"

"Hem böylece ben de evden çıkmış olurum." Olanları bildiğimi anladılar.

"Peki, tam olarak nasıl bir iş bu?"

"Bay Osborne'a liste çıkarmasında yardımcı olacağım." Osborne böyle söylemişti.

"Neyin listesini?" Annem, Leffler'ın Rolex'ine baktığını fark etmişti.

"Bilmiyorum. Söylemedi. Sadece benden bazı şeylerin listesini çıkarmamı istedi."

Leffler yine saatine baktı. "Partiye geç kalacağız!"

"McCallum'lar ne tür bir parti veriyor?"

"Kokteyl!" Annem bunu kestirip atarak söylemişti. "Bunu yapmadan önce bana danışmalıydın, Finn. Aile içinde, iletişim denen bir şey vardır!"

"Kokteyl demek! Böyle bir partiye içki içmeyen insanların gitmesi biraz tuhaf değil mi?" İşte, iletişim kuruyordum.

Televizyondaki kanalların birinde *Three's Company*'i izledim ve akşam yemeği olarak, annemin seccadeyle birlikte bir müzeye ait olduğunu söylediği, beyazlı mavili çini kâseden patates cipsi yedim. Annem hippi eskisi olarak bu tür şeylerden iyi anlardı. Materyalizm, annemin Nana'ya ve büyükbabama karşı olan isyanının yeni bir aşamasıydı.

On civarında Maya Boston'dan aradı. Konuşurken, bahçe mahsulü ottan sarıp içtim, zemin kata sakladığım biraların sonuncusunu da içtim. Babasının komadan çıkmasının mucize mi yoksa sadece şans eseri mi olduğundan bahsettik.

Doktor Leffler, annemi, eve düşündüğümden daha erken bıraktı. Annem eve girmeden önce, arabada sevişmeleri beni memnun etmişti. Böylece bana ot kokusunu odadan çıkarmak için pencereleri açacak ve nefesimdeki bira kokusunu örtmek için mutfağa gidip mentollü şeker arayacak zamanı tanımıştı. Mentollü şeker bulamayınca, bir yudum sarmısak sosu içmek zorunda kaldım. Sosun içinde bir miktar küf tabakası olmasaydı, bu çok iğrenç bir fikirmiş gibi gelmezdi. Annem içeri girdiğinde, ağzımdaki küf tadını silmek için, dondurma yemekle meşguldüm.

"Finn, sana bir özür borçluyum. Sana yazlık bir iş bulmanı ben söyledim. Sen de buldun."

"Özür kabul edilmiştir!" dedim ve geğirdim. Küflü sarmısak sosu dışında, içtiğim bira da midemi allak bullak etmişti. Annemin nihayet bir şeyler için özür diliyor olması bana kendimi iyi hissettirmişti.

"Partide Osborne'un sana referans olacağını anlattığım bazı ebeveynlerin yüzü kıskançlıktan mosmor oldu." *Referans olmak* mı? Bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordum ama annemin ona karşı meydan okuma girişimimi, kendisinin yararına kullanabileceği bir şeye dönüştürdüğünü anlamıştım. "Vlyvalle'daki hemen herkes, üniversite başvurularında iyi görünmesi için Bay Osborne'dan çocuklarına bir iş vermesini istemiş ama Bay Osborne şimdiye kadar kimseyi işe almamış. Hiç kimseyi, senin dışında... Seninle gurur duyuyorum!" Annem işleri önce düzeltip ardından daha da kötüleştirmek gibi bir kabiliyete sahipti.

"Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim!" Ama armut dibine düşer.

"Bunun için hiç değilse çaba harcıyorum, Finn!"

"Neden sadece kendin olmaya çalışmıyorsun?"

"Konuşana bakın hele!"

İşte şimdi bana fena vurmuştu.

On Dokuz

Annem işe giderken yanımdan geçti. Birbirimize el salladık çünkü eğer bunu yapmamış olsaydık, kendimizi daha kötü hissederdik. Birbirimizin yabancısı değildik. Sadece ikimiz de olmak istediğimiz kişi olamamaktan korkuyorduk.

Ben eve doğru yürürken, Osborne da evin önünde çeşmesine para atıyordu.

"Dilek mi diliyorsunuz?"

Büyük bir hasır şapka; göğsüne kadar tırmanmış, pileli bir haki şort ve ikisi de farklı renkte espadriller giymişti. Bacakları o kadar ince, karnı o kadar şişti ki cambaz ayaklığı üstüne oturtulmuş bir yumurta gibi görünüyordu.

"Hayır! Sadece kendime, çocukken bunu yapmayı ne kadar sev-

diğimi hatırlatıyorum." Bahçıvandan bir tırmık alıp suya attığı bozukluğu geri almaya çalıştı. Tutumluluktan mı, bunaklıktan mı yoksa her iki sebepten mi? Anlamak zordu.

Peşinden eve sonra asansör olduğunu anladığım boş bir kabine kadar onu takip ettim.

"Üst katta çalışacaksın!" Üçüncü kata çıktık.

"Neyin listesini çıkaracağım?"

"Geçmişin."

Maun bir kapıyı açıp, birlikte bir bilardo odasına adım atıncaya kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Keçeli, kocaman bir masanın üzerine göğüs yüksekliğine kadar eski albümler, zarflar, dosyaların içinde şipşak fotoğraflar, portre resimleri, her şekilden ve boyuttan resim yığılıydı. Sepya renginde olanlar, platin baskılar, siyah beyazlar, kodachrome* renkliler, sekize on iki boyutundaki kuşe kâğıtlı baskılar, abartısız binlerce fotoğraf vardı. Vlyvalle'da gördüğüm ilk karmaşa bu odadaydı. Kendimi orada rahat hissediyordum. Yirmili yıllardan kalma, bir Triscuit'ten daha büyük olmayan küçük kareler de vardı. Ellili yılların başlarına ait fotoğrafların renkleri gerçekçi değildi ve kenarları tırtıklı kesilmişti. Genç, güzel, ölmekte olan, abartılı pozlar vermiş ve dünyanın dört bir yanında sahip oldukları zenginlik ve rahatı eksik göstermeye çalışan insanların fotoğraflarını görüyordum.

Osborne kollarını bileklerine kadar yığının içine daldırdı ve ellerini parayla yıkayan Varyemez Amca gibi fotoğrafla dolu olarak geri çıkardı.

"Geçen yüzyılın daha iyi olan kısmında, bu haltları karıştırıyordum işte. Bunlarla uğraşmanın iç karartıcı gelmeyeceği bir yaşa elbet geleceğimi düşünüyordum... ama işler düşündüğün gibi olmuyor. Bu fotoğrafları buraya on yıl önce koymuştum. Oyun arasında sınıflandırırım diye düşünüyordum." Bilardo masasının ayakları, atın arka ayaklarına benzer şekilde oyulmuştu. "Tam da o zaman bilardo oynamayı bıraktım."

Osborne resimleri ellerinden bıraktı. "Antropolog olmak istediğini duymuştum. Bütün bu şeylere bir anlam verebilecek misin ba-

* Kodak firmasının 1935'ten beri ürettiği renkli pozitif film. (ç.n.)

kalım!" Masanın üzerinden birkaç tane fotoğraf döne döne yere düştü. Fotoğrafları yerden aldım ve Osborne'a uzattım. Farklı bir gözlük takıp fotoğraflara dikkatle baktı ve beni bilgilendirmeye başladı. Fotoğraflardan biri Osborne'un gece kulübünün fotoğrafıydı; diğeri de CBS'in sahibi olduğunu söylediği, Bill Paley adlı birine aitti. Ama ben, tıpkı Osborne gibi, yüzünde bir genç kız gülümsemesi olan kızıl saçlı kadınla daha çok ilgiliydim. Özellikle de Osborne, kadın hakkında, "Adını hatırlayamıyorum ama kocasını öldürüp, bu işten yakasını sıyırmıştı" diye açıkladığı zaman. "Kocası arkadaşımdı. Kadın da bu sebepten arkadaşımdı." O fotoğrafı diğerlerinden ayırıp arkasına baktı. Fotoğraf o kadar eskiydi ve kenarları yumuşamıştı ki Osborne'un parmakları sepya tozuyla lekelenmişti. Elindeki diğer fotoğraf için, "Tanrım, bu benden bile yaşlı!" dedi. Osborne'un yaşlanma meselesine o kadar takmadığı belli oluyordu. Fotoğrafın arkasında süslü bir el yazısıyla, "Kolombiya Sergisi 1893" yazıyordu. Fotoğrafı çevirip kendinden uzaklaştırarak tuttu. Fotoğrafta Maya'nın yaşında, Özgürlük Heykeli gibi giyinmiş, Chicago Dünya Fuarı'nın panayırında elindeki külahtan dondurma yalayan bir kız vardı.

"Kim bu?"

"Annem. Masum görünmeye çalışmış."

"Annenizi sever miydiniz?"

"Senin yaşına gelinceye kadar, ona bayılırdım."

"Sonra ne oldu?"

"Zengin olduk!" Fotoğrafı bir fiskeyle diğerlerinin arasına gönderdi.

Odanın en uzak ucundaki deri kanepenin üzerinde, kumaş kaplı arşiv kutularından oluşan kümeler vardı. "Orada her yıl için bir kutu var. Her yıl, ayrı kutulanacak! Üzerinde tarih olan fotoğrafları sınıflandırıp dosyala! Tarihsiz olanların üzerinden sonra birlikte geçip, kim bilir ne zaman çekildiklerini anlamaya çalışacağız!" Pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran elektrikli daktiloyu gösterene kadar, kolay bir işmiş gibi görünüyordu. "Kronolojik bir listede, bütün fotoğraflar için boyutlarını da içeren bir tanım istiyorum. Fotoğrafın kime ait olduğunu ya da nerede çekildiğini bilmiyorsan, 'Osborne

Görecek' dosyasına koy. 'OG' nedir diye soracak olursan, işte bu anlama geliyor!" Yaptığı bu kötü espriye kendisi güldü.

Ona bu işi neden yaptırdığını sormak istiyordum. Ama bunun yerine, "Çok büyük bir dosyalama işi olacak gibi!.." dedim.

"Buna zaten bu yüzden iş deniyor!"

Elleri yeniden yığına gitti. Kendisini ve bir kadını gösteren bir fotoğraf çıkardı. Her ikisi de gençti; altın gibi ışıldıyorlar, fotoğrafın çekildiği Roma kalıntılarının arasında sanki sonsuza kadar yaşayacakmış gibi görünüyorlardı. "Tanrım, bu fotoğraflara bakınca kendi hayatımın turistiymişim gibi hissediyorum!" Fotoğrafın arkasında "Balayı, Sicilya" yazılıydı.

Ayaklarını sürüyerek kapıya doğru giderken, Osborne gözüme birdenbire yaşlı biri gibi görünmeye başlamıştı. Onu neşelendirecek ya da en azından geçmişi aklından çıkaracak bir şeyler söylemek istiyordum.

"Bay Langley'nin komadan çıkması sizce de bir mucize mi?" Gözlerini kapatıp soruyu o kadar uzun düşündü ki ayakta uyuyakaldığını sandım.

"Gerçek mucize, bize mümkün olanla olmayanı ayıran çizginin düşündüğümüz kadar kesin olmadığını hem hatırlatan hem uyarıda bulunan şeydir!" Söylediğinden hiçbir şey anlamamıştım. "İşte bunlar da en son fotoğraflar..." Cebini dolduran yeni fotoğrafları çıkarıp bana verdi. Aralarında Maya'yı partide kucağımda otururken gösteren bir fotoğraf vardı. İkimizin yüzünde de aynı gülümseme vardı. Kimsenin kolayca unutamayacağı bir andı. İnanamıyordum. Üzerinden henüz iki hafta geçmişti ve ben o anı hiç hatırlamıyordum.

Yirmi

Ertesi gün işe gittiğimde, Osborne'u fotoğraflardan biriyle konuşurken buldum. "Göt herifler ordusu!" Bir masanın etrafında FDR'yle birlikte oturan bir grup adamın kuşe kâğıda basılı, siyah beyaz, sekize on ikilik fotoğrafına bakıyordu. Osborne fotoğrafta otuz yaşlarındaydı. İncecik bir bıyığı vardı. Kalın çizgili bir takım elbise giymişti. Şık görünüyordu. Ben daha sormadan, aslında içmemesi gereken puronun kahverengiye boyadığı lekeli parmağıyla fotoğraflardaki adamları göstermeye başladı.

"Bu Standard Oil'in sahibi; şu Ford, kendisi Nazi'ydi; Walter Chrysler, iyi bir herifti. Bu da AT&T'nin kazmatoru. Adı neydi? Demiryollarının ağzına sıçmıştı herif... FDR, Buhran'dan çıkmanın bir yolunu bulmak için bizi Beyaz Saray'a çağırmıştı."

"Siz ne önermiştiniz?"

"Banknot dolarların üzerindeki reklam alanını satışa çıkarmasını." Osborne, "Komik bir şey görmek istiyorsan, bir de şuna bak!" dediğinde yaptığı espriye hâlâ gülüyordum.

St. Mark's'ın JV futbol takımına ait 1919'da çekilmiş bir fotoğraftı. Osborne fotoğrafta, çorapları aşağı inmiş küçük bir çocuk olarak görünüyordu. "Tanrım, gençlik harika bir şeymiş... genç olmadığın zaman tabii!" Fildişi tutacaklı bir mercekle resme bakıyordu.

Yüzündeki sivilceleri görebiliyordunuz. "O yıl hiç yenilgi almamıştık. Tabii, sadece kız okullarıyla maç yapmıştık!" Bazı esprileri diğerlerinden daha iyi oluyordu.

"St. Mark's'a girebilecek kadar zeki miyim sizce?"

"Aynı anda parmaklarını şıklatıp sakız çiğneyebiliyor musun?"

Bu sorusunun bana kendimi aptal gibi hissettirdiğinin farkında değildi.

"Ne sikime oraya gitmek istiyorsun ki? Ben oradan nefret ederdim. Yatılı okul hapishane gibidir ve üstelik, hapishanenin yemekleri daha iyidir. Sen nereden bileceksin ki diye düşünüyorsan, bir keresinde Sing Sing'de öğle yemeği yemiştim. Eski iş ortağım, yolsuzluk yüzünden hapishanede yüksek lisans çalışması yapıyordu. İnan bana, St. Mark's sana göre bir yer değil!"

"Bryce oraya gitmiş!"

"Bryce'ın başka şansı yoktu!"

Benim de yoktu ama ona bunu söylemedim. Kol saatinin alarmı ötmeye başlamıştı.

"Ah Tanrım, gidip kanımı değiştirtmem gerekiyor!" Şaka yapıp yapmadığından emin değildim. Osborne bana deri kaplama aile albümleriyle dolu bir kutu verip, hoşça kal bile demeden bilardo odasından çıktı.

İş, başlarda eğlenceliydi. Özellikle, Bryce'la Maya'nın çocukken nasıl olduklarını görme kısmı. Ama listeye yüzlerce kez, "Langleyler Paris'te, Londra'da, Seylan'da, Serengeti'de, East Hampton'da, Palm Beach'te, St. Bart's'ta, St. Moritz'de, St. Tropez'de eğleniyor!" diye yazmak zorunda kaldığım için biraz monotonlaştı. Kutulara yüz ellinci kez aynı işareti koyduğum zaman sinirlenmeye başladım. Fo-

toğraflarda hep çok mutlu görünüyorlardı. Neden olmasınlardı ki? Tatilde olmadıklarında Vylvalle'da oluyorlardı ve bu da bir tatilden diğerine çıkmak gibi bir şeydi.

Aile resimlerini dalga geçerek incelemek, zamanın hızlı geçmesini sağladı. Bir süre sonra, Maya'nın fotoğraflarda hep bir hayvana sarılmışken göründüğünü fark ettim. Ya gerçek bir köpeğe, ata, kediye ya da doldurulmuş bir ayıya. Bayan Langley ise elinde Tab kutusu, kameraya değil; sürekli kocasına bakıyordu ve hep gözlerini kocaman açmış, ürkekçe gülümsemiş oluyordu. Elinde her zaman ya tenis raketi, olta, kayak sopası tutan kocasının ise avuç içlerinde azizlerin avuçlarındaki yara izleri gibi izler olsa gerekti. Bryce ya caka satıyor ya da poz veriyordu. Ama bir süre sonra, her ne kadar kameraya gülümsüyor olsalar da hepsinin aslında gerçekten mutlu olmadığını fark etmeye başladım. Fotoğraflarda görünen zenginlik ve ferahlık ilk bakışta o kadar göz dolduruyordu ki hayatlarının asıl gerçekliğine odaklanmak zor oluyordu. Bu tıpkı güneşe bakmak gibi bir şeydi.

Hafta sonuna doğru, onların o kadar çok görüntüsünü dosyalamıştım ki sanki kendimi o anlarda onlarla birlikteymiş gibi hissediyordum. Ortak bir hikâyeyi paylaşan fotoğraflar, birbirine referans olan ama aralarındaki bağı göremediğim fotoğraflar artık daha açıklık kazanmış, gözüme daha az ikinci el görünmeye başlamıştı.

Tersi durumlarda Osborne devreye giriyordu. Elini, üzerinde konuşmak ya da çekildiği anı hatırlamak istediği bir şey bulana kadar "Osborne Görecek" dosyasının içinde gezdiriyordu. Seçtiği fotoğraflar çoğunlukla kız arkadaşlarına ve birlikte para kazandığı, ölmüş adamlara ait oluyordu. Onu kız arkadaşlarıyla olan anılarını yâd ederken dinlemek, eski iş ortakları hakkında söylediklerini dinlemekten daha ilginçti. Bir kayanın üzerine uzanmış sarışın bir kadını gösteren fotoğrafa rastladığı zaman tek söylediği, "Creamsicle!" oldu. Daktilonun başındaydım.

"Kadının adı Creamsicle mıydı?"

"Hayır, Creamsicle gibi kokardı."

"Creamsicle'lar kokmaz ki!"

"Ah hayır, kokarlar!" Dudaklarını yalayıp keçi gibi gülümseyişin-

den, neyi kastettiğini çok iyi bildiğini anlayabilirdiniz. Nasıl bir kokudan bahsettiğini anlamam için, kâhyayı çağırıp bana birkaç tane Creamsicle getirmesini istedi. Bir ısırık alıp kokladım. Creamsicle'ın meyveli, vanilyalı kokusu bana Maya'yı hatırlatmıştı ama bunu Osborne'a söylemedim.

Creamsicle'ımı bitirince, bilardo masasının üzerindeki karmaşanın arasında bulduğum kahverengi, resmi dosyayı elime alıp havaya kaldırdım. Dosyanın içinde banyo edilmemiş, bir düzine 35 mm'lik film bobini vardı. Ayrıca dosyanın içindeki, New York'tan bir avukattan gelen mektupta şöyle yazıyordu:

Daha önce konuştuğumuz gibi, kararınızı bekliyoruz.

"Bunlar nedir?"

"Son kaçamağımın fotoğrafları." Film kutularından birini kaldırdı ve şeridi ışığa tuttu. Bir şey görünmüyordu ama Osborne'un yüzüne kendisiyle gurur duyan bir ifade yerleşmişti. "Avustralyalıydı ve çello çalıyordu. Sue'ydu adı." Sakalını çekiştirdi. Şehvet düşkünü Noel Baba. Avustralya aksanıyla bir şarkı söylemeye başladı. "Bağla beni kangurum!" Altmışlardan kalma, ucuz bir şarkıydı söylediği. Güldüm ama biraz da şaşkınlık içindeydim.

"İkinizin birlikte fotoğraflarını çekmesi için birini mi tuttunuz yani?"

"Hayır! İki yıl önce, belki de üç, damadımın geçirdiği kazadan hemen sonraydı. Sue'yla ikimiz... birbirimizden hoşlanmaya başladık. Birdenbire ortaya çıkıvermişti. Oyun evinde buluşuyorduk. Karım durumu sezdi. Bir özel dedektif tutup, yatağın üstündeki tavana bir fotoğraf makinesi yerleştirtmiş. Yatağın yanına da harekete duyarlı bir cihaz. Böylece, Sue'yla yaptığımız her şeyin fotoğrafını ele geçirmiş oldu. Benden zaten boşanmak istiyordu ama bu şeyler sayesinde beni taşaklarımdan yakalayıverdi!" Taşaklarının olduğu yerdeki yara aklıma geldi.

"Elinde fotoğrafları varsa, neden sizden boşanmadı?"

"Kanser olmuştum! Evet, taşaklarım da alındıktan sonra, beni onlarsız yaşarken görmenin daha eğlenceli olduğunu düşündü sanırım..."

"Vay be!" Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Karım tuhaf bir kadındır. Ameliyat ertesindeki Noel'de filmleri bana verip, hiç banyo ettirmediğini söyledi. Bunların içinde, Bryce'a ait birkaç fotoğraf da vardır muhtemelen. Duyduğum kadarıyla, o da oyun evinde iyi vakit geçiriyormuş!" Bryce'la Jilly aklıma geldi.

"Filmleri dosyalamam gerekiyor mu?"

"Zor bir soru. Aslında o fotoğrafları görmek hoşuma gider ama... banyo ettirmek için fotoğrafçıya götürebileceğim şeyler değil!"

"İsterseniz, filmleri banyo edebilirim. İhtiyacım olan tek şey, banyo sıvısıyla biraz sabitleyici. Okulda Fotoğrafçılık Kulübü'ndeydim."

"Herbert'a ihtiyacın olan şeylerin listesini ver!" Film bobinlerini bana fırlattı. "Bu aramızda küçük bir sır olarak kalsın *amigo* ve Tanrı aşkına, bu şeyleri kimsenin bulamayacağı bir yerde sakla!" Telefon çalıyordu.

"Evet?" Bu, Osborne'un "alo" deme biçimiydi. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kim?" diye bağırdı ahizeye, şakayla karışık bir aksilikle. Bana az önce anlattığı şeyleri göz önünde bulundurarak bu kadar neşeli olmasına şaşıyordum. "Telefona kadar gelebilir mi, bilmiyorum!" Bir puro çıkardı ve bana çakmak vermem için işaret etti. "Neden mi?.. Çünkü şu anda benim için çalışıyor... Evet, senin de onaylamana memnun oldum. Ne mi yapıyoruz?" Bana göz kırptı. "Kızlardan bahsediyoruz.... Bana soru sorma artık çünkü sana daha fazla yalan söylemek istemiyorum." Telefonu bana verdi ve "Bağla Beni Kanguru" şarkısının başka bir dizesini söyleyerek odadan çıktı.

"Ölünce beni sepileyip sakla Finn, ölünce beni sepileyip sakla!"

Maya bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Açıklaması çok güçtü.

Yirmi Bir

Dört gün sonra, 4 Temmuz oldu. Maya'yı göreceğim için çok heyecanlıydım. Sokak dansına annemle ve doktor Leffler'la gidecek olmak bile umurumda değildi. Maya uçuş pistinden doğruca buraya gelecekti.

Leffler kot pantolonları, kovboy çizmeleri, beyaz kovboy şapkası ve üzerinde "Sawbones Çiftliği" yazan yeni bir kamyonetle geldi. Sanki iki yüz metre karelik arsası onu çiftçi yapardı ve dandik bir country western şarkıcısı gibi giyinirse kovboy olurdu. Annemin alt kata, Annie Oakley gibi değil de züppe bir kılıkta inmesi içimi rahatlatmıştı.

"Sana aldığım yeni kovboy çizmelerin nerede?" Dick'in ağzından çıkan ilk şey bu oldu.

"Topuklarımın arkası su topladı. Dans etmeyi ne kadar sevdiğini bildiğim için giymedim." Demek, annem henüz tam olarak serseme dönmemişti.

Vlyvalle'un kiliseden postaneye kadar olan tek anayolu kapatılmıştı. Oraya erkenden varmıştık ama etrafa şimdiden üç yüz kadar insan doluşmuştu. Kırmızı, beyaz ve mavi renkte flamalar; Amerikan bayrakları, bedavaya binebileceğiniz, üzerinde *Forbes* dergisinin logosunu taşıyan bir sıcak hava balonu; sosisli sandviççiler; iki yüz litrelik fıçıların üzerine kurulmuş barbeküler üzerindeki hamburger tezgâhları yol boyunca uzanıyordu. Ayrıca fıçılanmış New Jersey birasıyla, şarap servisi yapan bir bar vardı. Vlyvalle mümkün olduğunca sıcak bir memleket havasına bürünmüştü.

Vlyvalle'da yaşıyorsanız, burada her şey size bedavaydı. Vlyvalle dışından geliyorsanız eğer, girişte kişi başı on dolar gibi ucuz bir ücret ödemeniz yeterli oluyordu. Ziyaretçilerin katkı parası bırakması için, bir masanın üzerine büyük bir süt tenekesi konmuştu. Annemle Leffler'ı başımdan savıp Tommy Fowler'dan bana bir bira vermesini istediğim sırada, kalabalıktaki insan sayısı dört yüze yükselmişti. İnsanların en azından yarısı Vlyvalle etrafındaki varoşlardan gelmişti. Çok iyi giyindikleri için ortalıkta dikilip duruyorlardı. Zenginlerin bir karavan parkında yaşıyorlarmış gibi özensiz giyinmesi, varoş sakinlerinin sinirlerini bozuyordu. Çünkü başınıza bir Agway şapkası geçirip, üzerinize Sears Roebuck iş tulumu geçirmek, ancak eski bir Ferrari'yi sürerken eğlenceli olabilirdi. Varoşlardan gelenlerin şikâyet eder gibi, "Bütün bunların parasını kim ödüyor?" diye sorup durduklarını duyuyordum.

Summit'ten, Morristown'dan, Short Hills'ten gelen doktorlar, avukatlar ve işadamları o sabah, hayatta hak ettiklerinden daha fazlasına sahip olduklarına inanarak uyanmışlardı ama Vlyvalle'da görüp gözlerini dolduran şey, onlara kendilerini paranın üstünü eksik almış gibi hissettirmeye başlamıştı. Bunu gözlerinden okuyabiliyordunuz. Her ikisi de Vlyvalle'lu olan Vali'yle Maliye Bakanı'nın, Red Man* çiğneyen Walter Pickle adındaki, Osborne'un soyu tükenme tehlikesi altındaki domuzlarını yetiştiren, üç dişli yaşlı bir çiftçiyle

* Maraş otu gibi ağızda çiğnenip emilen, uyuşturucu özellikli bir bitki. (ç.n.)

birlikte takıldıklarını görmek sinirlerini bozuyordu. Oysa ki onların bütün dişleri de sapasağlam yerindeydi. Volvo'ları, Mercedes Benz'leri, BMW'leri vardı. Hepsinin çocukları da Newark'taki liselerde zenciler okuyor olmasa, eyalet şampiyonalarını kazanabilecek basketbol takımlarında oynuyordu. Bu kodamanlarla neden fotoğraf çektirmesinlerdi ki? Her yıl neden buraya geldiklerini merak etmenize hiç gerek yoktu.

Ziyaretçilerin ne kadar katkı yaptığını anlamak için süt tenekesine bakınca, içeride bir avuç dolusu bozukluk ve ikiye ayrılmış bir banknot gördüm sadece. Gates de tenekeyi kontrol etmiş olacak ki kalabalığın içindeki Avcılık Kulübü görevlilerini uyarıp onlardan yabancılara nerede yaşadıklarını sormalarını istemişti. Çok garipti. İnsanlar bir şeye para ödeyince, bu, demokratik duyarlılıklarını daha az rahatsız ediyordu sanki.

Osborne da Walter Pickle gibi iş tulumu giymişti ve kafasına kenarını at koparmışa benzeyen hasır bir şapka takmıştı. Botlarına ve kendisine otantik bir hava vermek için sığır gübresinin içinde kasten yürümüştü muhtemelen. Ancak çok, gerçekten çok zengin birine benziyorsanız ve seviliyorsanız, insanlar sizi yapmacıktan ziyade egzantrik bulmaya eğilim gösterir. Çünkü özürlerinizin aslında kimse için değil, kendiniz için olduğu baştan kabul edilmiştir.

Partilerde ya da yüzme havuzunda el sıkıştığımız için değil, Osborne'un fotoğrafları sayesinde ne kadar çok insan tanıdığıma şaşırmıştım. Walter Pickle'ı da aynı sebeple tanımıştım. Leffler önemli kişi rolüne bürünüp annemi uygun gördüğü insanlarla tanıştırıp etkilemeye çalışıyordu. Ama bir adım öne çıkıp Mets'in sahibi olan kadına ve elinde bir dergiyle uçan balonlar olan adama sanki çok iyi ahbapmışız gibi, "Sizi görmek ne güzel, Bayan Graham!" deyip el sıkışma şerefi benim oldu. Bu yalakalığı yapmamda haklı bir taraf vardı. En azından Maya'yı beklerken, kendime söylediğim şey buydu.

Bir bluegrass* grubu çalmaya başladı ve Osborne'un ısrarı üzerine Walter Pickle da platforma çıkıp insanları meydan dansına çağırmaya başladı. Böylece insanlar meydan dansına başladılar. Bütün Vlyvalle'un ritme uyarak, senkronize bir şekilde dans etmeye çalış-

* Bonjo ve gitar kullanarak yapılan hızlı tempolu bir tür country müziği. (ç.n.)

masını seyretmek çok komikti. Walter Pickle'ın, "Bayanların solunda dörtgen olun!" diye her bağırışında gülümseyerek, güneşte yanmış yanağını şişiren Red Man'la ağzından tükürük saçıp dansçıları sahnenin bir yanına kaçırdığını fark etmiştim. Tam o anda Maya'yla annesini gördüm. Maya kalabalığı yararak ilerliyor, ayakuçlarının üzerinde yürüyüp bana ulaşmaya çalışırken, insanların ellerindeki içkileri döküyordu. İnsanlara, "Üzgünüm!" derken aslında fazlasıyla mutlu görünüyordu.

Maya kulağıma, "Bütün hayatım boyunca neredeydin sen?" diye fısıldarken, Osborne da bana gülümseyerek bakıp, titreyen elleriyle bir "tamamdır" işareti yaptı. Maya'nın annesi elinde bir Tab kutusu, beni her iki yanağımdan öptü ve "*Bonjour*, Finn!" dedi. Dört Temmuz olsa da bu laf insana fazla Fransız geliyordu.

Maya'dan, babasının sağlık durumunun iyiye gittiğini ve doktorların, böyle giderse üç ya da belki de iki hafta içinde eve dönebileceğini düşündüklerini öğrendikten sonra, "Bryce nerede?" diye sordum.

"Tam buradayım, bayım!" Maya bana Bryce'ın saçını eski haline boyadığını söylemiş ama yeniliklerin arasında yeni bir gardırobun olduğunu belirtmeyi atlamıştı. Bryce üzerine sarong yerine, gofre bir takım elbise giymiş ve papyon takmıştı. Daha önce lens kullandığını düşündüm çünkü artık gözünde kemik çerçeveli gözlük vardı. Bu haliyle tıpkı Clark Kent'e benziyordu.

Maya Bryce'a, "Gidip Tommy Fowler'dan bir kadeh şarap alacağım. Sen de ister misin?" dedi. Bryce'ın bu soruyu, "Hayır! Bence, sen de içmemelisin!" diye kestirip atması üzerine, yeniliğin sadece görüntüsünde değil, tutum ve davranışlarında da olduğunu anlamıştım.

"Doğru ya, unutmuşum. Finn, yeni Bryce'la tanış! Kendisi tıpkı erkek kardeşime benziyor ama ondan çok daha az eğlenceli biridir."

"Yeni Bryce falan diye bir şey yok! Babamın dönüşüyle ikinci bir şans yakalamış durumdayız ve bu şansı boşa harcamayacağım!" Maya, Tom Fowler'dan içki almak için gidince, Bryce da bana ağır başlı bir havayla, "Babamın iyileşmesi, bana önceliklerimi sıraya koymam gerektiğini fark ettirdi" dedi. Sanki daha önce çok kötü şeyler yapmış gibi konuşuyordu. Maya elinde iki beyaz şarap kadehiyle geldi.

"Seni görmek güzel oldu, Finn. Büyükbabamla aranızdan su sızmadığını da duydum!"

"Dikkat et, Bryce! Büyükbabam ona bizim bile bilmediğimiz aile sırlarından bahsetmiş. Büyükannemin oyun evine gizli bir fotoğraf makinesi koydurduğunu biliyor muydun? Büyükbabamı o Avustralyalıyla iş üstünde yakalamak için yapmış. Filmler şu an Finn'de. Banyo ediyor." Maya'ya bunun sır olduğunu söylemiştim. "Filmleri nereye sakladığını bana bile söylemedi."

O anda, Maya'ya Osborne'un kırmızı noktalı film bobinleriyle otumu, yatak odamdaki dolapta bulduğum bir sıcak su torbasının içinde sakladığımı söylemediğim için mutlu oldum.

"Senle Jilly iş üstündeyken makinenin çalışmıyor olmasını dilesen iyi edersin! O fotoğrafları Dwayne görürse neler olur, düşünebiliyor musun?" Maya benim üzerimden kardeşini iğneliyordu. Jilly meselesi, ona söylemekten dolayı pişman olduğum ikinci sırdı.

"Bryce özür dilerim! Ona Jilly'den bahsetmemem gerekirdi!" Aniden birisi sırtıma o kadar sert vurdu ki elimdeki birayı düşürdüm. Dwayne'di.

"Hey, balıkçı arkadaşım nasıl bakalım?" Jilly herkese merhaba dedi. İkisi de kafayı iyice çekmişti! Birlikte bara doğru ilerlerken, Dwayne omzunun üzerinden bana "Bu günlerde seni gelip alacağım ve birlikte çok eğleneceğiz!" dedi.

Bryce, Jilly'yle Dwayne bizi duyamayacak kadar uzaklaşana dek bekleyip, "Özür dilemek zorunda değilsin, Finn. Asıl önemli olan, oyun evinde olup bitenlerin hiç de gurur duyduğum şeyler olmadığını fark etmiş olmam" dedi.

Walter Pickle ağzından tütün tükürükleri saçarak yaptığı çığırtkanlığı bitirince, Bryce bana ceketini verip, "Şunu biraz tutar mısın?" dedi. Sahneye çıkıp gömleğinin kollarını sıvadı ve mikrofonu eline aldı. "Ailemle ilgili iki güzel haberim var: Babam birkaç hafta içinde eve dönmüş olacak!" Kalabalıktan alkış yükseldi. Herkes Bryce'ın yeni görüntüsü karşısında benim kadar şaşkındı ama bu durum hoşlarına gitmişti. "Ayrıca, babam her birinize, hastalığı sırasında ettiğiniz duaların ve gösterdiğiniz dostluğun onun için ne kadar önemli olduğunu söylemek ve teşekkür etmek için sabırsızlanıyor!" Kimsenin

ondan nefret etmemesini sağlayan o muzır, sahte gülümsemesinin yerini artık samimi, büyük, açık ve af dilenen bir gülümse almıştı. Bu da insana bu gofre takım elbiseli Bryce'ın daha iyi şeyler yapacağına dair bir işaret gibi geliyordu. "Sonunda hepimizin Vlyvalle'da birlikte keyfini sürdüğümüz bu şanslı hayatın bedelini ödemenin bir yolu olarak, gelecek yıl şu gördüğünüz tarlalar üzerinde..." (Bryce Butler'ın Kileri'nin arkasındaki dört yüz metrekarelik mısır tarlasını işaret etti.) "Langley Gençlik Merkezi'nin kapılarını açacağımızı sizlere duyurmak istiyorum! Hayatın bize sunduğu imkânlardan yoksun olmalarına hepimizin kulak tıkadığı, eyaletimizin yoksul bölgelerinde yaşayan gençler için daimi bir yuvadan bahsediyorum..." Kalabalığın gösterdiği tepkiden, sızıntı yapacak bir nükleer santral inşaatının duyurusunu yaptığını sanırdınız. Bu haberi alkışla karşılayanlar sadece kasaba dışından gelenler oldu.

Osborne gülümsedi ve sanki her şey yolundaymış gibi başını salladı. Ancak cebinden bir puro çıkarıp, yakmadan içmeye başlamasından bunun onun için de bir sürpriz olduğu anlaşılıyordu. Walter ağzındaki Red Man'ı yere tükürdü ve herkesin düşündüğü şeyi yüksek sesle söyledi. "Ne diye buranın düzenini bozmak istiyor ki? O insanlar kendi bahçelerine sıçıyor, bundan böyle bizimkilere de sıçarlar!"

Bunu komik bulan tek kişi Marcus'tu. Slim'le birlikte bir yerlere doğru giderken "İşte şimdi Vlyvalle'un hiçbir eksiği kalmayacak!" diye espri yaptı. Gates de ona ters ters bakıp, "Kapa çeneni!" dedi.

Maya'ya baktım. "Bryce bu fikri nereden çıkardı?"

"Babamla konuşarak."

"Noel hediyelerinizi yine başkalarıyla paylaşmak zorunda kalacaksınız demektir!"

"Seni elimde tutabilirsem, bana yeter!"

Ellerinde molotof kokteyli olan, sprey boyalarını Butler'ın Kileri'nin civarında bir yerlere saklayan gençlerden oluşan bir suç çetesi fikri, Vlyvalle'a geldiğimiz günlerde hoşuma gidebilirdi. O zaman, "Haklılar! Gösteri sırası artık onların!" diye düşünebilirdim. Ama artık Vlyvalle benimdi ve şimdi, iki ay önce bana hayatı zehir eden o kişiden başka birine dönüşmemi sağlayan bu dünyayı tehlikeye atacak herhangi bir şeyin olmasını istemiyordum.

Maya insanların ilk kez bu yıl havai fişek gösterisinden önce partiden ayrıldıklarını söyledi. Havai fişekleri çoktan gördüklerini düşünüyordum. Girardi Kardeşler'in roketleri patlayıp gökyüzünü rengârenk bir ışık yağmuruyla yıkarken, Bryce'ın kendini ve o iyi niyetli fikrini, asık suratlı çiftçilerle milyoner çiftlik sahiplerine açıklamaya çalışmasını seyrediyordum. Yüzündeki gülümsemenin ve samimi sevimliliğinin yerini huzursuz bir coşku almıştı. Bryce, karakterinin sıcaklığına insanların sırt çevirmesine hiç alışık değildi.

Maya, "Bana sürprizim hakkında hiçbir şey sormadın..." diye fısıldarken kulağımı ısırdı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Neymiş o?"

"Daha fazla beklememeye karar verdim. Bu gece seninle o şeyi yapmak istiyorum!" Kan kasıklarıma o kadar hızlı yürüdü ki penisim birden sertleşip sızlamaya başladı.

"Emin misin?" Tekrar söylemesini istiyordum.

"Evet!"

"Nerede olacak?"

"Yatakta!"

"Kimin yatağında!"

"Benimkinde tabii ki sersem!"

"Peki ya annen?.."

"İkimiz de annemin o ana kadar bir sürü Tab içmiş olacağını biliyoruz. Odamda bomba patlasa duymayacaktır!" Bu işi daha önce hiç konuşmamıştık. O şeyden bahsettiğini anladığımı nasıl anladı acaba, diye düşünüyordum.

"Peki ya Bryce ne olacak?"

"Ona bize geleceğini söyledim. Geceyi büyükbabamda geçirecek. Bizi yalnız bırakmak için. Şimdiye kadar onu o kadar çok idare ettim ki o da benim için en azından bunu yapabilir."

"Ama..." Her şeyin sorunsuz olmasını o kadar çok istiyordum ki sorun olabilecek her şeyi düşünüyordum.

"Köpekleri mutfağa kapatacağım. Camlı verandanın kapısı açık olacak. Kütüphaneye git. Masanın hemen arkasında, kaplamanın bir parçasıymış gibi görünen bir kapı var. Kapının gerisinde de benim odamın yanındaki misafir odasına çıkan bir merdiven var. Odalar bir

kapıyla birbirine bağlı. Misafir odasından koridora çıkman bile gerekmeyecek."

Maya'yla, annemle Leffler'ın önünde vedalaşmaya özen gösterdik. Maya bana ertesi gün işten sonra, onlara akşam yemeğine gelmek ister miyim, diye sordu. Ben de gururu okşansın diye anneme bunun sorun olup olmayacağını sordum. Bu durum hoşuna gitmişti. Bunun üzerine, Doktor Dick de kendini akşam yemeğine davet ettirme fırsatını kaçırmayıp, anneme, "Evde tek başına olacağına göre, ben de gelip sana meşhur *coq au vin*'imden* yapayım, ne dersin?" dedi. Söylenecek söz yoktu.

Bryce kalabalığın öbür tarafında hâlâ davasını savunuyordu. Ceketini havaya kaldırdım. Elini git anlamında sallayıp, "Daha sonra alırım senden!" diye seslendi. Hava sıcaklığı eksi altı dereceye düşmüştü. Leffler'ın pick-up'ının arkasında eve dönerken, ceketi üzerime giydim. Herif o kadar yapmacık biriydi ki sanki o dandik arazisinde bir şeyler yetiştiriyormuş izlenimi vermek için, pick-up'ın arkasına bir balya saman koymuştu.

Tam bir saat boyunca, üzerimde kıyafetlerimle yatağımda uzandıktan sonra, arka merdivenlerden sessizce aşağı süzülüp, üzerine gece serinliği çökmüş çimenliğe koştum. Bryce'ın ceketi hâlâ üzerimdeydi. Havanın bu kadar soğuk olduğuna inanamıyordum. Keşke bir süveter giyseydim, diye düşünerek koşmaya başladım. Maya beni çıplak mı bekleyecekti acaba? Yoksa üzerinde sutyeniyle külotu mu olurdu? Pantolonumun altında uyarılan penisim ve kısa yoldan gitmek için üzerinden geçtiğim yeni sürülmüş tarlanın saban izleri, daha hızlı koşmamı zorlaştırıyordu. Küçülen ayın ışığını arkamda bırakmış, üzerimde Bryce'in ceketiyle, sürülmüş toprağa vuran gölgemin ne kadar uzun ve zarif göründüğüne bakarken, birisi arkamdan kafama küt diye vurdu.

Darbe o kadar şiddetli, o kadar aniydi ki toprağın içine yüzüstü düştüğümde henüz bir acı hissetmiyordum. Bir tarlanın ortasındaydım. Sanki gökten üzerime bir şey düşmüş gibiydi. Elimi başımın arkasına götürdüm. Kan vardı. Kalbimi sanki orada atıyormuş gibi his-

* Tavuk, soğan ve mantar kullanarak, kırmızı şarap ve baharat çeşnisiyle yapılan bir yemek. (ç.n.)

sederken, parmaklarımın arasından da kan fışkırıyordu. Elimi kafatasımı dağlayan yarıktan çektiğim zaman, birisi kafama bir yem çuvalı geçirdi. Hemen arkasından, tekmeler geldi. Bir, bir tane daha. İlk tekme bir böğrüme, diğeri de öbürüne atıldı. Çığlık atıp torbayı yüzümden çekmeye çalıştığım sırada, boynumun arkasına bir bot darbesi yedim. Yerden toz toprak soluduğum için öğürmeye başladım. O ana dair hatırladığım son şey, birinin belimin üstüne oturup, yüzümü toprağa bastırdığıydı.

Osborne'un evinde uyandım. Gözlerim şişlikten neredeyse kapalıydı. Görüşüm, kirli bir pencereden ve jaluzilerin arasından bakıyormuşum gibi bulanık ve dardı. Nefes alırken canım yanıyordu. Daha önce Osborne'un tansiyonunu ölçerken gördüğüm yaşlı bir doktor, kolumun iç tarafındaki bir damara iğne yapıyordu. Gates kapı aralığında Osborne'la konuşuyordu. Gates'in beni kaçak avcılar için tarlalara projektör tuttuğu bir sırada bulduğunu daha sonra öğrenecektim. Doktor işini bitirince, Osborne yatağımın yanında yerini aldı. Elimi sıkıca tutarken, suratında katı bir ifade vardı. Telefon çaldı. Gates cevap verdi. Ne söylediğini duyamıyordum.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Osborne elimi o kadar sıkı tutuyordu ki yüzüğü etime batıyordu. Daha önce mücevher taktığını hiç görmemiştim.

"Hayır" demeye çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Başımı salladım. Komodinin üzerindeki su bardağına uzandım. Osborne bardağı dudaklarıma götürdü. Her iki dudağım da yarılmıştı. Ağzımın içinde hâlâ toprak tadı vardı.

"Hiçbir şey söylemiyordu. Beni tekmeleyip durdu sadece!"

Gates ahizeyi yerine koymuştu. "Bunu yapanın Dwayne olmadığını biliyoruz. New Brunswick polisi, onu paralı yolda içkili araba kullanırken tutuklamış!"

"Neler oluğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Osborne ihtiyatla.

"Maya'yı görmeye gidiyordum."

"Biliyorum..." Bryce'ın ceketiyle pantolonumun bir sandalyenin kolunda asılı olduğunu görüyordum. Ceket yırtılmıştı. Kot pantolonumun kıçı kanla kaplıydı. Ağrı kesiciler, vücudumdaki acıyı hisset-

mem için beni uyuşturmuştu. Ancak altımda bir sargının kırışıklığını hissediyordum.

"Bıçaklandım mı?"

Osborne doktora, doktor Gates'e, Gates de Osborne'a baktı. Yaşlı adam boğazını temizlerken elleri hafiften titriyordu. "Sana bütün olup biteni açıklayacağım. Soru sormak istersen, cevaplarız. Bu konu hakkında konuşmak istersen, konuşuruz. İstemezsen, sen bilirsin!.."

"Ne oldu bana?"

"Dövüldün. Bir kaburga kemiğin kırık ve beyin sarsıntısı! geçirdin. Bunu söylemenin başka bir yolu yok: Tecavüze uğradın!" Söylediği şeyin tam olarak tesir etmesine izin vermeden devam etti. "Orospu çocuğu prezervatif taktığı için kan grubunu tespit edemiyoruz. Ama sana yemin ederim ki bu işin peşini bırakmayacağım!"

Üçü de bana bakıyordu. Sadece vereceğim tepkiden değil, bunun onların başına gelebileceğinden de korkuyorlardı. Zihnimi tam olarak hatırlayamadığım olay doldurdu. Düzülmüştüm. Birisi hayatımın tam ortasına bir çizgi çekmişti. Üstelik o belli belirsiz bir gölge gibi halime tam da alışmak üzereyken. Artık içimde tanımam gereken bambaşka birisi vardı. Ağlamak istiyordum ama yapamadım.

"Annemin ve Leffler'ın, Bryce'ın ve Maya'nın; kimsenin bunu bilmesini istemiyorum!" Elini silkip atmaya çalışmama rağmen, elimi bırakmıyordu.

"Bunu ben hallederim!" dedi Gates. "Söz veriyorum. Polis raporuna sadece dövüldüğün yazılacak!" Biri kapıyı çaldı. Kapıyı bir gıcırtıyla Gates açtı. Gelen Bryce'tı. Üzerinde Osborne'un bornozlarından biri vardı. Daha yeni uyanmıştı. Sesi uykuluydu.

"Neler oluyor burada? Finn'in ne işi..."

Osborne onu susturdu. "Dövülmüş!"

"Kim yapmış?"

Başımı duvara çevirdim. Bryce'ın beni böyle görmesini istemiyordum.

"Henüz bilmiyoruz, Bryce!"

"Ne zaman oldu bu?"

"Biz seninle şu lanet olasıca gençlik merkezin hakkında konuşurken!"

Bryce tokat yemiş gibi görünüyordu. Gates Bryce'ı kapı dışarı etti. "Bak Bryce, büyükbaban sinirli. Şu anda sen ne biliyorsan biz de onu biliyoruz." Gates'le Bryce'ın kapının diğer tarafında konuştuğunu duyuyordum. Doktor çantasını toplamıştı.

"İstediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Osborne yumuşaklıkla.

Vardı ama bunu bana o veremezdi.

Osborne daha önce hiç görmediğim bir Rolls'la beni eve götürdü. Üzerimde onun ipek bornozlarından biri vardı. Gates kıyafetlerimi delil olarak almıştı. Kan, kıçımdaki sargıdan sızıp arabanın geyik derisi iç kaplamasını kirletmişti. Ben bir şey söylemeden Osborne konuşmaya başladı. "Olanları unut gitsin!"

Osborne annemi daha önce arayıp olanları haber vermişti. Sözünü tutmuş ve anneme saldırıya uğradığımı söylemişti. Olayın cinsel kısmını atlamıştı. Annem sabah ışığında çimenlikte duruyordu. Üzerinde bornozu, kulağında da inci küpeleri vardı. Böyle bir vesile için makyaj bile yapmıştı. Leffler'ın kolu annemi sarıyordu. Gece boyunca annemi nasıl götürdüğünü hayal etmeme gerek yoktu. Annem ağlıyordu.

Gates'le doktor arabadan çıkmama yardım etti. Leffler yine önemli kişi rolüne bürünerek, yanımıza geldi ve sorular sormaya başladı. Osborne, "Bu durumla Doktor Schiller ilgileniyor!" diye bağırdı. Leffler işareti alıp, sineklik kapısının suratına kapanışını seyretmek zorunda kaldı.

Beni odama götürdükten sonra Gates odadan çıktı. Doktor Schiller beni yüzüstü çevirip dikişlerimi kontrol etti. Yaşlı adam bana, "Bu konu hakkında birileriyle konuşmak isteyebilirsin..." derken son derece nazik olmaya çabalıyordu.

"Kim gibi?"

"Benimle ya da bir psikologla."

"Ama başka kimsenin bilmemesi şartıyla." Doktor bana ağrı kesicilerimi ve laksatiflerimi ne zaman alacağımı anlatırken, evin önündeki çimenlikte annemin gözyaşlarının yerini öfkenin aldığını duyuyordum.

"Oğlumu kimin dövdüğü hakkında bir fikriniz yok mu?"

"Hayır hanımefendi, şu an için yok!" Gates az önce doğru olmayan bir polis raporu doldurmuş bir polis için son derece resmi konuşuyordu.

"Peki, bunu ona neden yapmışlar?"

"O da bilmiyor. Biz de bilmiyoruz."

"Bunu oğluma yapanı bulduğunuz zaman ne olacak?"

Bu soruyu Gates adına Osborne cevapladı. "İcabına ben bakacağım!"

Arabaların gittiğini duydum ve ardından, annemin merdivenlerden yavaş yavaş yukarı çıkışını dinledim. Annem yüzüme bakınca, gördüğü tek şey iki siyah göz ve birkaç çürüktü. Ağlamaya başladı ve sonra kendine hâkim olup bir sigara yaktı.

"Şansın varmış!"

"Nereden anladın bunu?" Bu soru ağlamasına engel oldu.

"Çok ciddi yara alabilirdin!"

"Yaralandım zaten..."

"Bana yalan söylemeyip evden kaçmasaydın, bu başına gelmezdi!"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok senin!" O an hakkımda hiçbir şey bilmemesinin suçunu ona atmak çok kolaydı. Sanki gözümden bir kirpik koparacakmış gibi odaklanmış bir ifadeyle üzerime eğilip bana baktı.

"Bana hiçbir şeyini anlatmayan sensin!" Bakışlarımı kaçırdım. "Böyle davranarak kimi korumaya çalışıyorsun?" Tıpkı Nana gibi konuşuyordu.

"Kendimi!.."

Tecavüze uğramıştım. Olay esnasında bilincimin yerinde olması, adamın teki tarafından düzüldüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Her ne kadar içime girildiğini hatırlamasam da rektumumda bana bu utancı hatırlatacak altı tane dikiş vardı. Bekâretimi kaybetmek istiyordum ama bu şekilde değil.

Ağrı kesiciler beni altı saat boyunca baygın gibi uyuttu. Uyandığımda, odam çiçeklerle doluydu. Vlyvalle'daki herkes dövüldüğümü öğrenmişti. Cennete suç girmişti. Polis gücünü büyütmeye dair ko-

nuşmalar yapılıyordu. Bir sürü insan çağrılmıştı. Osborne'a yalakalık yapmak isteyenler bana çiçek göndermişti. Maya'nın getirdiği şey farklıydı tabii. Kendi elleriyle topladığı şakayıklarla dolu bir sürahi. Sürahi yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duruyordu. Annem Maya'nın iki kere aradığını ve bir kez de Bryce'la birlikte uğradığını söyledi. Maya'nın getirdiği çiçekleri koklarken, yüzümü buketin içine gömdüm. Bu hareketin ancak ibnelerin yapacağı türde bir şey olduğunu fark edinceye kadar, çiçekler beni çok rahatlatmıştı.

Maya tekrar aradı. Annem telefonu odama getirince, ona kimseyle konuşmak istemediğimi söyledim. Annem Maya'ya banyoda olduğumu, çıkınca onu arayacağını söyledi.

"Maya Langley senin için endişeleniyor."

"Ben de kendim için endişeleniyorum!" Beni uyuşturan tek şey ağrı kesiciler değildi.

"Bu dünyanın sonu değil, Finn! Dövüldün evet! Çok kötü bir şeydi ama kalıcı bir hasar almadın!" Ona, "Sen öyle san!" demek isterdim ama annem olanları öğrendiği takdirde, aldığım hasarın asla geçmeyeceğini biliyordum. Başıma gelen şeyden kimseye bahsetmezsem, bir şey olmamış gibi davranırsam daha kolay olacağını düşünüyordum. Farkında bile olmadan, hayatın büyük ve önemli kişilere özel bir gösteri olduğu gerçeğiyle kendimi uzun zaman önce uzlaştırmıştım.

Telefonu annemden aldım ve Maya'nın numarasını çevirdim. "Haklısın anne! Dövüldüm sadece, kanser olmadım ya!"

"Şu an öyleymiş gibi gelmeyebilir ama sen burada iyi bir başlangıç yaptın, Finn!" Gelen çiçekler ve telefonlar annemin gururunu okşamıştı. "Sana çiçek gönderen kişilerin listesini yaptım. Gelecek hafta kendini daha iyi hissedince, insanlara teşekkür mektubu yazabilmen için sana birkaç kırtasiye malzemesi alırım. Vlyvalle'da saldırıya uğrayan ilk kişinin sen olmadığını biliyor musun?"

"Kim var başka?" Maya'nın telefonu meşguldü.

"Bay McCallum Newark'ta arabasından çıkarılıp öldüresiye dövülmüş!" McCallum'un, Dwayne'in annesine yaptıklarına misilleme olarak başına gelenleri, daha önce Marcus'tan dinlediğimi hatırladım. Marcus'un Slim'le öpüşmesi aklıma geldi. Saldırıya uğradığım

sırada acaba onlar da oradalar mıydı, diye düşündüm. Bana bunu yapanlar onlar olabilir miydi? Yoksa şu eşcinsel Japon bahçıvanlardan biri mi yapmıştı? Saldırganın bana kaç kere tekme attığını hatırlayınca, içimdeki homofobi ateşi söndü. Penisini içime benden hoşlandığı için sokmamıştı. Sadece beni incitmek istemişti.

Orada özellikle beni mi beklemişti yoksa peşinde olduğu şey, sadece sıcak bir beden miydi? Olanlar basit bir talihsizlik miydi sadece yoksa benim talihsizliğim miydi? Olayın şansla pek bir ilgisi yoktu. Bir yandan buna bir anlam vermeye çalışarak, saldırganın benim peşimde olduğunu söyledim kendime. Maya'yla adada geçirdiğimiz gece arkamızdan gelen kahkaha sesini hatırlamıştım. Bunu bana yapanı bulmak için kendime söz verdim. Kızgın olmak bana kendimi iyi hissettirdi. İyi değil, daha iyi. Ama ardından, beni düzenin kim olduğunu bulduğum zaman, artık kalıcı bir hasarım yokmuş gibi davranamayacağımın farkına vardım. Tam anlamıyla berbat bir durumdaydım.

Maya'yı aradım. Ağladı ve saldırganın kaçak avcılardan biri olduğuna inandığını söyledi. Maya gelmediğim için dışarıda beni aramaya çıkmış. Gates beni arka koltuğa atıp, dönen polis lambasını yakıp gaza bastıktan sonra, o da saldırıya uğradığım tarlaya bakmış. Demek ki o kadar da talihsiz değildim. Beni tozun toprağın içinde, pantolonum bileklerime kadar sıyrılmış, yüzüstü yatar vaziyette o bulmamıştı en azından. Konuyu değiştirip babasını sordum. Bu onu yine ağlattı.

"Sen hayatımda gördüğüm en acayip insansın!"

"Nereden çıkardın bunu?"

"Saldırıya uğramış biri olarak hâlâ babamı mı düşünüyorsun?" Hiçbir şey söylemedim. Telefonda güçlü, soğukkanlı insanı oynamak kolaydı.

Bir saat sonra Maya'yla Bryce eve geldi. Annemin onlara, "Sizleri odasına çıkarıp sonra da buzlu çay yapayım!" dediğini duydum.

Bryce anneme, "Bayan Earl, Maya'yla Finn'i biraz yalnız bırakalım. Ben de size buzlu çay yaparken yardım edeyim!" derken, bana kıyak geçmeye çalıştığını biliyordum. Ama asıl sorun, Maya'yla yalnız kalmayı hiç istememedi.

Maya içeri girerken kapıyı çaldı. "Gelebilir miyim?"

"İyi olur!" Erkeksi bir neşe içinde görünmeye çalışıyordum. Ma-

ya odaya yüzünde birlikte geçireceğimiz iyi zamanların garantisini veren bir gülümsemeyle girdi. Beni görür görmez ağlamaya başlayacağını sanıyordum. Yüzüm şişmiş ve kötü morarmıştı. Dudaklarım kabuk bağlamıştı ve burnum da kırıktı.

"Yakışıklı görünüyorsun!"

"Hiç komik değil!"

"Seksi ve yakışıklı. Profesyonel boksörler gibi!"

"Profesyonel boksörler hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey! Ama atım beni sürüklediği zaman, altı ay boyunca ezilmiş balkabağına benziyordum ben!" Bana bakınca, istediğim cevabın bu olmadığını anladı. Dudağını ısırdı ve bir an düşündü. "Koridora çıkıp tekrar içeri girsem, seni yine böyle kızgın mı bulurum? Ben de kendime kızgınım. Yani bunlar biraz da benim yüzümden oldu. Ama bence şimdi, olanları kafandan atmana yardım etmemi daha çok istersin!" Kafamda ne olduğunu biliyordu, sadece gerçeği bilmiyordu.

"Benim hatam derken ne demek istiyorsun?"

"Senden gecenin köründe eve gelmeni isteyen bendim!" Yatağımın kenarına oturdu ve sol kulağımı öptü. Yüzümde ağrımayan tek yer orasıydı. "Sana hâlâ o sürpriz hediyeyi vermek istiyorum."

Elini yatak örtümün altına sokarken kıkırdadı. "Çok uzun zaman oldu."

Elini ittim. "Kaburgalarım kırık!" Dert ettiğim şey kaburgalarım değildi.

"O Tanrının cezası avcıları öldürebilirim!"

Kötü bir sözcük seçmişti.

"Dwayne değilmiş!"

"Bizden nefret eden tek kişi o değil ki!" Artık ben de onlardan biriydim. "O sürünün içindeki en sapık herif onun babası!" Bana yaşlı bir herif tarafından düzülmüşüm gibi gelmiyordu.

"Nasıl sapık?"

"Çok iğrenç bir hikâye."

"Dinliyorum!"

"Adamın, McCallum'un mandırasından kovulmasının sebebinin danalardan birine oral seks yaptırırken yakalanması olduğuna dair bir söylenti var."

Bryce elinde buzlu çayla kurabiyelerin olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Olanlar yüzünden, Bryce'ın saçını esas rengine boyayıp, görüntüsünü değiştirdiğini unutmuştum.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" Annem kurabiyeleri uzattı.

"Beni döven kişi hakkında." Ona arkadaşlarımla yalnız kalmak istediğimi belli eden bir bakış attım. Tepkisini yatağımın diğer tarafındaki ucuna oturarak gösterdi.

Bryce sandalyeye oturdu. "Finn, Gates'le konuştum." Bir an her şeyi bildiğini düşündüm. "Hayatta olduğun için şanslısın."

"Sadece dayak yedim işte!" Kurabiyemi ısırırken çenem ağrıyordu.

"Bunun sana neden yapılmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Centilmen ve bilge bir kişilik olduğum için olabilir mi?"

"Gerçekten de öylesiniz, bayım!" Bryce güldü. "Ayrıca, kusursuz bir yalancısınız." Bir anlığına tekrar eski haline dönmüştü.

"Ne demek oluyor bu, Bryce?"

"Finn'le ikimiz arasında bir şaka sadece!"

Annem ayağa kalktı. "Maya, seninle aşağıda konuşabilir miyiz biraz?"

Maya, "Tabii!" deyince, ben de "Ne konuşacaksınız?" diye sordum.

"İki hafta sonra doğum günün. Sana arkadaşlarınla bir parti vermek istiyorum."

"Hayır!" İtirazım sadece parti havasında olmadığım için değildi, annemin arkadaşlarımı kek ve meşrubatla eğlendirme fikri tahammül edemeyeceğim kadar utanç verici geliyordu.

"Hadi Finn, burada senin doğum gününden bahsediyoruz!" dedi Maya. "Sen istesen de istemesen de biz bu partiyi vereceğiz!" Maya'nın "biz" demesi annemin pek hoşuna gitmemişti.

Maya eğilip sağlam kulağımı öperken, "Sıkıntının ne olduğunu biliyorum. Sen işi bana bırak!" diye fısıldadı.

İkisi odadan çıkıp alt kata inince, Bryce kapıyı kapattı. "Finn, sana saldıranın aslında benim peşimde olması büyük bir olasılık. Ceketim üzerindeydi. Karanlıktı ve bizim eve doğru gidiyordun!"

"Bunu sana kim yapmak ister ki?"

"Gençlik merkezi yaptırma fikrim insanların o kadar da hoşuna gitmedi."

"Maya saldırganın kaçak avcılardan biri olduğunu düşünüyor."

"Kız kardeşim her şeyden avcıları sorumlu tutar."

"İki hafta önce birisi adada bizi takip etmişti."

"Bunu bana neden söylemediniz?"

"Çok önemliymiş gibi gelmemişti."

"Eğer aynı şeyi tekrar denemeye kalkarlarsa diye hazırlıklı olmalısın!" Bu olasılık aklımdan bile geçmemişti. Bryce elini cebine götürüp bir tabanca çıkardı. Tıpkı Osborne'un taşıdığına benzeyen, inci kabzalı bir altıpatlardı. "Dikkat et! Dolu!"

Bryce'la Maya arabalarına binip gider gitmez, annem merdivenleri koşarak çıkmaya başladı. Altıpatların silindirini çeviriyor, beni düzenin kim olduğunu öğrendiğim zaman ilk kurşunu nereye sıkacağımı düşünüyordum. Tabancayı yatak örtüsünün altına sakladım. Parmağım tetikteydi.

"Bu kız çok kendini bilmez. Eğer doğum günü partin için yardımına ihtiyacım olsaydı, sorardım herhalde."

"Ne istedin ondan?"

"Ondan istediğim tek şey isim listesiydi."

"Ne oldu peki?"

"Büyükbabasını aradı. Engel olamadım. Partiyi oyun evinde yapmak için izin istedi." Bu partiyi hâlâ istemiyordum ama masrafları Osborne çekecekse, herkes gönlünce kafayı çekebilirdi.

"Öyleyse, sanırım bu partiyi veriyoruz."

"Asıl amacım, onlara jest yapmaktı."

"Ne demek oluyor bu?"

"Şimdiye kadar bize bu kadar misafirperver davranan bu insanlara hoşça vakit geçirtmek istemiştim."

"Burası da bizim evimiz değil ki zaten!"

"Bilgin olsun diye söylüyorum: Bu evi iki yıllığına kiraladım ben!"

"O zaman, bana başta burada yaşamak isteyip istemediğimi sorduğun için teşekkür ederim!"

"Dünya üzerinde buradan başka nerede yaşamak isterdik ki?"

Filmlerde ne kadar doğal göründüğü umurumda değil ama yastığınızın altında dolu bir tabanca varken uyumak çok zor oluyor. Gecenin bir yarısı silahın bir şekilde ateş alacağını düşünüp duruyordum. Beyninizi patlatmayı istemekle, bunun kaza eseri gerçekleşmesi çok farklı şeylerdir. Tabancanın kurşunlarını çıkarınca içim rahatladı, ta ki Bryce'ın saldırganın tekrar gelebileceğini söylemesi aklımdan geçinceye kadar. Tabancayı gerginlik içinde tekrar doldurdum ve acil bir durumda, tabancaya kolayca ulaşabileceğim bir saklama yeri bulmaya çalıştım. Tabancayı yatak başlığının arasına sıkıştırıp, panik halindeyken alete nasıl ulaşabileceğimin alıştırmasını yaptım. Oradan tabancaya ulaşmak zordu. Yaptığım alıştırma, dikişlerimin kanamasına sebep olmuştu. Komodinin çekmecesine mi koysaydım? Çekmeceyi kilitlemediğim takdirde, annem tabancayı bulurdu. Kilitlersem de ışığı yakıp anahtar deliğini bulana kadar, adam beni yakalamış olurdu. Her iki durumda da boku yiyen ben oluyordum. Nihayet tabancayı döşekle karyola arasına saklamaya karar verdim. Otuz bir çektiğim dergileri sakladığım yere.

Ertesi gün, Herbert fotoğraf banyo etmek için gerekli malzemelerle bir büyüteci bırakmak için geldi. Osborne için banyo etmem gereken filmler aklımdan tamamen çıkmıştı. Kendimi onun o iğrenç fotoğraflarını banyo edebilecek durumda hissetmiyordum çünkü kafamın içindeki iğrençlikler bana yetiyordu.

O sabah Jilly işe, bana geçmiş olsun hediyesi olarak otuz gram kadar ot ve küçük bir Jack Daniel's şişesiyle geldi. Bana, Dwayne'in hapisten çıkar çıkmaz, o saldırganı bulacağını söylediğini iletti. Osborne da saldırganın yakalanıp tutuklanmasını sağlayacak bilgiye sahip kişiye elli bin dolar ödül vereceğini ilan etmişti. Jilly'ye, ilgisi için Dwayne'e teşekkür ettiğimi iletmesini söyledim. Bunda samimiydim.

Yirmi İki

Öğleden sonraları annem AA toplantısındayken, Maya bize uğruyordu. O gelmeden önce, bir kadeh Jack ve kolayla, bir sigaralığı yarısına kadar içmiştim. Bunlar, ağrı kesicilerimin yanı sıra, iyileşiyormuşum gibi hissetmemi kolaylaştırıyordu. Osborne'un doktoru dikişlerimi aldığı için daha rahat hareket edebiliyordum artık. Günlük ziyareti için bize gelmeden önce kendimi güçlendirmeye ihtiyaç duyduğumu Maya'nın hissedeceğine dair bir gerginlik duyuyordum.

Bir hafta sonra, ikimiz çimenlikte oturmuş, bir sigaralığı paylaşıyorduk. Onun o gün ilk, benimse ikinci sigaralığımdı. Maya birdenbire, "Beni öpsen, canın yanar mı?" diye sordu.

"Hayır!"

"Eee, neden öpmüyorsun?" Öptüm. Dudağımın üzerindeki kabuk bağlamış yara yüzünden canım yanmıştı ama hiçbir şey söylemedim. Kaburga kemiklerime dikkat ederek, beni üstüne çekip, "Seni özlüyorum!" diye fısıldadı.

"Ben de seni özlüyorum!" Özlemiştim. Maya orada sadece uzanıyor olsaydı, hiç sorun olmazdı. Ama altımda hareket etmeye başlaması çok fazlaydı. Dünya fırıl fırıl dönmeye başladı. Hem mide bulantımla hem kapıldığım coşkuyla mücadele etmeye çalışıyordum. Bir an külotuma boşalacağımı sandım. Bunun yerine, Maya'nın üzerinden çekilip kustum. Ona bunun kullandığım Percodan yüzünden olduğunu söyledim. Mutfaktan bir kurulama bezi getirip yüzümü sildi ve başımı kucağına yaslayıp, "Her şey tekrar yoluna girecek!" dedi.

Ertesi sabah annem işe gitmek üzere evden çıkınca, ağrı kesicilerden, sigaralıktan ve Jack'li koladan oluşan rutinimi tamamladım. Artık farklı bir şey yapmanın vakti geldi diye düşünerek, *Cosmo*'daki "Sevgilinizin Alkol ya da Uyuşturucu Sorununu Nasıl Anlatırsınız?" başlıklı bir yazıyı okudum. Sonra da yazının anketini çözmeye girişitim. Bana hitap eden kutuları işaretliyordum.

"Alkol ve/veya Uyuşturucuyu Tek Başınayken mi Kullanıyor?" Evet. "Alkol ve/veya Uyuşturucu Kullandığını Ailesinden ve Arkadaşlarından Saklıyor mu?" Buna cevabım, kısmen Evet'ti. "Alkol ve/veya Uyuşturucuyu Gün İçinde mi Kullanıyor?" Evet'i işaretledim ama kafamdaki cevap, "Mümkün olduğunda"ydı. "Alkol ve/veya Uyuşturucu Cinsel Performansını Etkiliyor mu?" Bu soruyu bir süre düşündüm. Skorumu şöyle bir tartıp sonucumun, "Eğer Hemen Profesyonel Yardım Almazsa Onu Terk Edin"e denk düştüğünü anladım. Yazının, madde bağımlılarının okul ve iş hayatında genellikle başarılı kişiler olmadıklarından bahseden kısmını okuyuncaya kadar, oldukça umursamaz bir durumdaydım. Sonra, her zaman başarısız biri olarak, hayatımı berbat etmeye bu şekilde devam edersem, en azından bu konuda dereceye girebilirim, diye düşündüm.

Birkaç gün daha böyle geçti. Bir öğleden sonra, sürpriz bir şekilde Osborne'un Rolls'u evimizin önünde durdu. Uçuşa geçmiş, *Speed Racer*'ı izliyordum. Speed Racer'ın erkek kardeşinin adının Racer X

olduğunu tamamen unutmuştum. İçerideki ot kokusunu havalandırmaya fırsat bulamadan, şoför kapıda bitmişti.

"Bay Osborne işinizin başına dönmenizi istiyor!"

"Ne zaman için?"

"Şimdi! Bundan sonra sizi evden işe ben götürüp getireceğim."

Kapıyı Herbert açtı. Beni bilardo salonuna götürürken, iyileşip iyileşmediğimi sordu. Ben de ona, "Daha iyi sayılırım!" diye yalan söyledim. Benim yokluğumda, Osborne'un fotoğrafları karıştırdığı belli oluyordu. Gayet özenle düzenlediğim "Osborne Görecek" dosyasındaki fotoğraflardan oluşan bir küme, darmadağın bir şekilde bilardo masasının üzerinde duruyordu.

Yarım saat sonra Osborne odaya geldi. Giyinip kuşanmıştı. Üzerinde paralel çizgili bir takım elbise; eski moda, çift düğmeli, kenarları kordone bir yelek vardı.

"Geç kaldığım için üzgünüm!" Nasıl olduğumu sormayan biriyle karşılaşmak insanın içini rahatlatıyordu. "Sabahtan beri lanet olası yönetim kurulu toplantısındaydım. İnan bana, Sıkılanların Başkanı oldum orada!" Bu söylediğinin çok komik olduğunu sanıyordu. Pantolonun manşetlerine baktım. İş ortakları, takım elbisesinin pantolonunu giymeden önce içindeki pijama altlığını çıkarmayı unuttuğunu fark etmişler midir acaba diye düşünüyordum. Ceketini çıkardığı zaman, içinde gömlek yerine de pijama üstlüğü olduğunu gördüm. Pijaması kravatla kötü durmuyordu. Ama insan bu durumun yapmacık bir rahatlıktan mı yoksa Alzheimer başlangıcından mı ileri geldiğini düşünmeden edemiyordu. Osborne, insana kemiklerini eklem yerinden kırdığını düşündüren korkunç bir sesle yere çöktü ve kemiklerini çatırdata çatırdata, kıçının üstünde odanın bir köşesine doğru sürünmeye başlayınca, ikinci olasılıktan daha çok kuşkulandım.

"Bir şey mi kaybettiniz?"

"Kaybetmemişimdir umarım!" Yerdeki Çin halısının bir kenarını kaldırıp, yere gömülü kasayı ortaya çıkarınca ne yapmaya çalıştığını anladım. Gözündeki gözlüğü çıkarıp yerine başka bir tane taktı ve kasanın kadranını sola sağa çevirdi ve sonra durdu. "Ha siktir! Kahrolası şifreyi hatırlayamıyorum. Bana ajandamı ver!" Osborne'un ceketinin cebinden, etrafı lastik bantla iki kez sarılmış, yıpranmış, tim-

sah derisi bir ajandayı çekip çıkardım. Takım elbisenin Savile Row'da yapıldığı tarih, iç cebin üstündeki etikette yazılıydı. Takım elbisesi annemden bile yaşlıydı. Osborne o küçük siyah defterindeki bilgilere müracaat edip şifreyi tekrar denedi. Elleri titriyordu. Kadranı sola, sağa tekrar sola çevirdi. Tık sesi gelmedi. Tekrar denedi. Elleri o kadar titriyordu ki parmaklarını elektrik prizine sokmuş sanırdınız. Çizgi filmde olsaydık, bu görüntü çok komik olurdu. "Kahretsin! Sen aç şunu!" Kıçının üstüne oturdu. Sinirinden nefes nefeseydi.

"Şifre nedir?"

"Bir... iki... üç."

"Çok basitmiş!"

"Aklımda sadece bunu tutabiliyorum." Kasası elimin bir hareketiyle açıldı. Yere gömülü kasanın çelik silindir haznesine bakarken, kafalarımız birbirine çarptı. İçeride yüz dolarlık banknotlardan oluşan yarım düzine kadar tomar, birkaç mücevher kutusu –kutulardan mavi olanı Tiffany's'den, kırmızı olanı Cartier'dendi– ve bir de yüz yıl önce Woolworth's'ten alınmışa benzeyen metal bir para kutusu gördüm.

"Kutuyu bana ver, ortak!" Para kutusu o kadar adi yapılmıştı ki kilidini saç tokasıyla bile açabilirdiniz. Yeleğinin cebine giren altın zinciri çekince, zincirin ucunda küçük, metal bir anahtar göründü. "Sana hayatım boyunca hiç kimseye bahsetmediğim ve göstermediğim bir şeyi göstermek istiyorum!" İçini çekerek, kutuyu açtı. Kutunun içinde vasiyetnamesinin ekleri, üç tane misket ve bir de 1915 yılına ait müstehcen bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta, yatağın ortasına uzanmış, çorapları dizine inmiş, ayakları havaya dikili çıplak bir kadın görünüyordu. Kadının boynunda bir haç, yüzünde ise inançsız bir ifade vardı. Mors bıyıklı, dizbağlarıyla çorapları dışında çıplak, şişman bir adam, kadını düzerken karyolanın direğini tutarak kendisine destek alıyordu.

"Vay be, etek kılları amma da çokmuş!"

"Annemin zamanında kadınlar ağda yapmazdı!" Osborne fotoğrafı alıp dikkatle baktıktan sonra bana verdi. "Annem çok güzel kadınmış!"

"Anneniz, öyle mi?!"

"Ta kendisi!"

"Adam kim peki?"

"Babamın, fotoğrafı gösterip önüne çok büyük bir kontrat kâğıdı uzattığı telefon şirketinin başkanı."

"Babanız bu fotoğrafı nereden bulmuş ki?"

"Kendisi çekmiş!"

Osborne, fotoğraftaki adamın demiryolu işletmesi de dahil daha bir sürü şeyin sahibi olduğunu söyledi. O müstehcen fotoğraf sayesinde Osborne'un babası, adamı her sene yeni bir kontrat imzalatmak için ağına düşürmüş. Osborne bunlara "canım cicim" kontratları diyordu. Bunu söylerken, sanki espri yapıyormuş gibi davranıyordu ama durumu hiç de komik bulmadığını anlayabiliyordunuz. Sonra, titrek parmağıyla, fotoğraftaki perdenin kıvrımları arasındaki boşluğa işaret etti. Fotoğrafa daha yakından baktım ve Osborne'u gördüm. Benim yaşlarımdaydı ve kameraya boş bir ifadeyle bakıyordu.

"Bunu bana neden gösteriyorsunuz?"

"*Ex malo bonum*... Latince. 'Her şerden bir hayır doğar!' "

Şoför beni eve götürmek için saat beşte geldi. Osborne beni kapıya kadar geçirirken, ön koridorun vitraylı penceresinden içeriye gün ışığı süzülüyordu. Artık üzerine bir ropdöşambr geçirmiş, ışık hüzmesinin içinde yıkanan Osborne, gözüme rahip gibi görünüyordu. Pencerenin üstündeki renkli cama, aile armasındaki harflerin yazılı olduğunu ilk defa fark ediyordum. Armadaki resim her şeyi anlatıyordu. Koluyla gözlerini kapatan bir kadının başının altında, *Ex Malo Bonum* yazıyordu. Buna inanmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyordum, tabii bunu başarabilecek kadar zenginseniz.

Yirmi Üç

Bryce televizyona çıkıyordu. Bayan Langley herkesi bu olayı seyretmek üzere evlerine davet etmişti. Osborne'un söylediği gibi, bütün kasaba, Bryce'ın zencileri Vlyvalle'a getirmesi konusunda yumruklarını sıkmış durumdaydı hâlâ. Ama kasabaya zaten geliyorlardı. Eğer gelmezlerse, Osborne'un bir sonraki partisine davet edilmeyeceklerini biliyorlardı, ondan sonraki partiye ve ondan bir sonraki partiye de. Osborne'un dediği gibi, eğer sonsuza kadar tutamayacaksan kin tutmanın ne anlamı vardı ki?

Yazın sosyal etkinlik programındaki bir sonraki parti, benim doğum günü partim olacaktı. Maya kostümlü, tanrılar ve tanrıçalar temalı bir parti olmasına karar vermişti. Annem buna ilk başta çok sinirlenmişti. Ama golf sahası kalabalığından insanlar partiye davet

edilmek için ona yalakalık yapmaya başlayınca, kendini yalanlayıp sanki partinin kostümlü olması kendisinin fikriymiş gibi davranmaya başlamıştı.

Langleyler pek televizyon düşkünü değildi. Evlerindeki tek televizyon seti kütüphanedeydi ve benim yatak odam kadar büyüktü. Kütüphane o sırada boya kutuları, terebentin ve yere düşen boya damlaları için serilmiş kumaşlarla doluydu. İngiliz bir herif, Bay Langley'nin eve dönüşü şerefine ailenin bir duvar resmini yapıyordu.

Herkes yeni, düzelmiş Bryce'ı iyice görebilsin diye, Langleyler 81 ekran bir televizyon seti satın almıştı ve televizyon, yüzme havuzunun kenarına yerleştirilmişti. Sıcak bir gün olduğundan ve herkese yetecek kadar sandalye olmadığı için Maya, ben, Marcus, Slim ve Paige mayolarımızı giyip, televizyonu havuzun içinde seyretmeye başladık. Bryce, Newark Belediye Başkanı'yla altı haberlerindeydi. Basın toplantısı için yeni, gofre bir takım elbise almıştı. Belediye Başkanı'yla ikisi, etrafları dashiki* giymiş heriflerle çevrili, Clinton Bulvarı'ndaki yanmış bir binanın önünde duruyordu. Binanın restore edilip, Langley Evi'ne, sorunları olan gençler için bir yurda dönüştürüleceğini duyurdular. Bryce buna, "çocuklukları ellerinden alınmış çocuklar için bir barınak" diyordu. Durum çok gerçekdışıydı: Biz havuzdayken, Langleylerin siyah hizmetçileri içki servisi yapıyor; bir yandan, "Bryce'ın bir şeyler yapmak istemesi, harika değil mi?" gibi şeyler söyleyip alkış tutan, bir yandan da Newark'taki gibi bir Langley Evi'ni Vlyvalle'a yaptırmaz umarım, diye düşünen zengin beyazlara yengeç bacağı ve hardal sosu tabakları uzatıyordu. Maya havuzda üzerime abandı ve kulağıma, "Newark büyükbabamın fikriydi. Bryce'ın dikkatini dağıtmaya çalıyor!" dedi.

O an daha gerçekdışı olan şeyse, Bryce'ı televizyonda seyretmekti. O büyük ekranda hiç yapmacık görünmüyordu. Belediye Başkanı'nın elini sıkarken samimiydi. Telejenik bir içtenliği vardı. Bu adamın, sosyal bilincini, daha önceleri saçını boyayıp sarong giyerek, Coco adındaki Nijeryalı prensesi sosyeteye takdim partilerine götürüp, insanlara nişanlısı olarak tanıtan adamla aynı kişi olduğunu asla

* Afrika, Amerika ve Karayipler'de giyilen parlak renkli, geniş, düğmesiz bir tür gömlek. (ç.n.)

tahmin edemezdiniz. İçindeki değişim o kadar bütünlüklüydü ve devamında gelen olaylar o kadar iyi düzenlenmişti ki baştan beri hep böyle bir insan olmayı isteyip istemediğini merak ediyordunuz.

Bryce kalabalıktan ayrı durup monitörden kendini seyrediyordu. Haberler bölümü bitip herkes alkışlamaya başlayınca, çekingen bir ifadeyle gülümsedi. Gösterisinden dolayı mı yoksa yaptığı işten mi daha memnun olduğunu anlamak zordu. Kalabalıktan birisi, "Ah Tanrım, Bobby Kennedy'den oyunculuk dersi almışa benziyorsun Bryce!" dedi.

"Bunu bir kompliman olarak alıyorum."

Aslında o laf bu amaçla söylenmemişti.

"Seçimlerde aday olmasın!" dedi birisi.

"Korkarım, bunun için çok kirli bir geçmişim var!.."

Bayan Llewellyn, Maya'nın doğum günü partisinde tanıştığım mavi saçlı, beş koca eskitmiş, yatılı okuldan çantasında elmas bir nişan yüzüğü taşıdığı için atılan kadın ayağa kalkıp, "Bryce, hazır işe koyulmuşken Kızılderililerimiz için neden bir şeyler yapmıyorsun?" diye bağırdı. Bir sürü turkuaz mücevher takmıştı. Daha önce söylediğim gibi, durum çok gerçekdışıydı.

"Kendi eyaletimizdeki meselelere yoğunlaşmanın daha anlamlı olacağını düşünüyorum."

"New Jersey'de de Kızılderililer var. Güneyde Lenni-Lenape ve Algonquinler de tam burada yaşadılar. Öyle değil mi, Marcus?" Marcus havuzun derinliklerinde Slim'le güreşmekle meşguldü ve nefes almak için yüzeye çıktığında herkes ona bakıyordu. Bayan Llewellyn Marcus'a dikkatle bakıp, "Marcus anne tarafın Algonquin. New Jersey'nin yerlisi bu insanlara karşı beyazların bağışlanamaz derecede haksız muamelelerinin bir bedeli olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

Marcus suyun altında Slim'i okşadığını kimsenin görmediğini sanıp içi rahatlayarak yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve "Bayan Llwellyn, siz de kabilemizin fahri üyesisiniz zaten" dedi.

İşe helikopterle giden, Long Island buzlu çayını* üreten WASP bir

* Rom, votka, cin, tekila, portakal likörü, limon suyu ve buzla karıştırılarak yapılan bir içki. (ç.n.)

adam, "Bizim kabilemize ne olacak peki? Bizi kim gözetip kollayacak? Tanrım, biz de soyu neredeyse tükenme tehlikesinde türlerden sayılırız!" derken söylediğinin komik olduğunu sanıyordu.

Osborne cevapladı: "Bizim soyumuz çoktan tükendi. Sadece bunu kendimize itiraf etmek istemiyoruz."

Yetişkinler birbirlerini bombardımana tutup tartışırken, gençler de sudan çıkıp sessizce oyun evinin arkasına sıvışarak sigaralık tüttürmeye başladılar. Marcus'un, "Eğer kendime ait özerk bir bölgem olsaydı, orada otu yasallaştırırdım ve birlikte bu işten servet kazanırdık!" dediğinde, kafasının kıyak olduğunun farkındaydım.

Paige'in, "Galiba biraz Quaalude alıp Bryce'ın yatağına gireceğim ve beni becermeyecek kadar muhafazakârlaşmadan önce kardeşinin üzerine atlayacağım Maya!" derken, onun kafasının da kıyak olduğunu biliyordum.

Sigaralık aramızda dönüp duruyordu. Derken, diğer üçü, açlık isteklerini bastırmak için kendilerine bir tepsi ya da bir iki parça ordövr bulmak üzere kıkırdayarak partiye dönerken Maya beni geri çekti.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey!"

"Acaba bana olan ilgini kaybetmiş olabilir misin?" Bunu duraklayarak sormuştu. Ağzından çıkan şeye şaşırmıştı ve sanki bu durum onu ağlatmak üzereydi.

"Hayır... nereden çıkardın bunu?"

"Çünkü benimle hiç yalnız kalmak istemiyorsun!"

"Bu doğru değil!" Yalnız kalmak istemiyordum evet. "Slim bize kafayı çekmek ister misiniz diye sorduğu zaman, ne yapacaktım biliyor musun? Ona, 'Otu bana ver ve kaybol' diyecektim!"

"Şu anda bir şey düşünemiyorum." Geçen hafta beş kere, hiç de sorun etmeden, Maya yalnız kalabilmemiz için planlar yapmıştı: Adada bir piknik; Bryce'la annesi, babasının fizik tedavisine yardım etmek için hastanedeyken ve hizmetçiler de izindeyken, havuz kenarında bir öğleden sonra. Her seferinde, son anda eve birini davet etmiştim ya da ot getirecek birilerini bekliyor oluyordum. Bir keresinde, annemi ayarlayıp Mayaları aramasını sağlamış ve sonra da

Maya'ya annemin götlük yaptığını, erkenden evde olmamı istediğini söyleyerek yanından sıvışmıştım.

Yüzünü ellerimin arasına alıp Maya'yı öptüm. "Seninle bir ilgisi yok!" Dürüst olmaya çalışıyordum.

"Nedir o halde?" Elini mayomun içine sokunca, penisim mayonun kemer yerinden dışarı fırladı. Onu mutlu etmek için, hayatıma yeni bir çizgi çekip yeni bir başlangıç yapmak için, Maya'nın mayosunu çıkardım ve sanki ilk kez çıplak kalıyormuşuz gibi ikimize baktım. Ancak gözlerimi kapatınca gördüğüm tek şey, bir tarlanın ortasında yüzü olmayan biri tarafından düzüldüğüm oldu. Yüzümü boynunun yumuşaklığına gömdüm. Gözkapaklarımı, gördüğüm siyahlık kırmızıya dönüşene kadar köprücükkemiğine bastırdım. Çaresizlik içinde, başka şeyler düşünmeye çalıştım. Ereksiyonumu korumak için aklıma gelen tek şey, Yanomamo bakiresinin otuz bir çektiğim fotoğrafıydı. İçine girebilirdim. Bu işin mekaniği benim için sır değildi artık. Hayatın beni düşürdüğü bu duruma daha fazla dayanamayarak Maya'dan uzaklaştım ve bir yalan attım.

"Başım dönüyor."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey! Arada bir oluyor bu." Elimi, sanki düşmemeye çalışıyormuşum gibi oyun evinin duvarına dayadım. Çok garipti: Başım dönüyor numarası yapmak gerçekten başımı döndürmüştü.

"Sana su getirmemi ister misin?" Eğer çıplak olmasaydı, gözünün içine bakmaktan kaçınmak için ondan gidip su getirmesini isterdim.

"Hayır! Düzelirim şimdi... Doktor beyin sarsıntısı ilacı yüzünden, ters reaksiyon yaşadığımı söylüyor." Hâlâ yatalakken izlediğim bir pembe dizide duyduğum bir lafı tekrarlamıştım. Maya'yı mayosunu giyerken seyrettim. Göğüs uçlarından biri mayonun tepesine takılmıştı. Göğüs ucunu içeri soktum.

"Siktiriboktan bir durum!" Olayın en kötü tarafı, onu hâlâ çok fena seksi bulmamdı.

"Birkaç gün içinde daha iyi olacaksın!"

"Evet!"

"Üzülme! O şeyi nihayet yaptığımız zaman, hâlâ sürpriz özelli-

ğini koruyor olacak!" Tek sorun, benim daha fazla sürpriz istememdi.

Maya beni eve bırakmak istedi. Hava henüz kararmamıştı. Ona yürümek istediğimi söyledim. "Ya sana saldıran o adamla karşılaşırsan?"

"Buna çok pişman olur!" Olduğumdan daha cesur görünüyordum. Tabanca kot ceketimin iç cebindeydi. Bryce bize bakıyordu.

"Benimle birlikteyken cesaret gösterisi yapmana gerek yok. Seni eve bırakayım. Arabayı sen sürebilirsin!"

"Maya, Finn'i rahat bırak!" diye seslendi Bryce. "Kendi başının çaresine bakabilir." Eski Bryce'ı tercih ederdim ama bu yeni hali de hiç fena değildi.

Langleylerin görüş alanından çıkar çıkmaz, cebimden tabancayı çıkardım. Ağaçların arasına daldım. Tabanca elimdeydi. Horozu kalkıktı. Her birkaç adımdan sonra, omzumun üzerinden bakıp arkayı kolluyordum. Adam eğer beni takip ediyor olsaydı, bana ortalık bir yerden ziyade burada bir şeyler yapmayı denemesi daha muhtemeldi. Bir taraftan, üzerime atlamasını umuyordum ama diğer taraftan da gerçekten bir insanı vurabilir miyim, diye kendimi sorguluyordum. Kafama yem çuvalını geçirişi aklıma geldi. Kıçımdaki dikişlerin nasıl bir his verdiğini hatırlayınca, onu vuracak olsam acaba ilk kurşunu neresine sıkardım, diye düşünmeye başladım. Midesine mi? Taşaklarına mı? Belki de dizine. Bana onu öldürmemem için yalvararak süründüğünü görmek isterdim. Eğer onu çenesinden vurursam, merhamet dilenmek için bağırdığı sırada kendi kanıyla boğulurken çıkardığı sesleri de duyabilirim, diye düşündüm. Bryce'ın verdiği tabancada altı kurşun vardı. Bu, bir insana acı çektirmek için pek çok yol olduğu anlamına geliyordu.

Ormana girerken, eğer o herifi vurursam her şeyin biteceğini düşünüyordum. Ancak çok geçmeden, işin bu kadar da kolay olmadığını anladım. Onu vurup öldürememiş olursam, cevaplamak zorunda kalmak istemediğim sorular su üstüne çıkardı. Bu işte Bryce'ın tabancasını kullanmak da meseleyi daha karmaşık bir hale sokardı. Ayrıca eğer onu vurup öldürürsem, bana tecavüz ettiğini itiraf etmedi-

ğim takdirde cinayetten yargılanmam söz konusu olabilirdi. Bu gerçekleştiği zamansa, herkes tecavüze uğradığımı saklamaya çalıştığım için bu durumdan kalıcı bir hasar aldığımı öğrenmiş olacaktı. Tabii, herkes benim için üzülürdü. Pek çoğu bana karşı fazla nazik davranmaya çalışır ama normal hallerine dönebilmek için ayaklarının altından çekilmemi sabırsızlıkla beklerdi. Ayrıca hayatım boyunca insanların gözünde, "Hani şu Finn var ya, bilirsiniz. Dövülüp tecavüze uğrayan çocuk! Yaşadıklarını hesaba katınca, iyi idare ediyor..." olacaktım.

Kendimi toparlayıp hayatıma çekidüzen versem; SAT sınavı için çalışıp Harvard'a girsem ve babamın bile farkında olmadığı bir kabileyle temasa ilk geçen kişi ben olsam bile, insanlar hakkımda, "Kestaneyi çizdirdikten sonra, hayatını yoluna koydu gerçekten!" diye düşünecekti. Maya bile, olanları öğrenecek olursa, bana o sürprizi vermek ister miydi ki hâlâ? Verse bile, bunu daha çok bana acıdığı için yaptığını düşünürdüm ve bunu acıma duygusundan çok uzak bir şekilde yapsa bile, yaşayacağımız o şey ne kadar iyi olursa olsun, kendimi büyükbabasının tarlasında becertmemiş olsaydım, her şeyin çok daha iyi olacağını düşünürdü.

Kafam çok dağınıktı. Kalbimse, Bay Osborne'un brendi yapmak için cam şişelerin içinde yetiştirdiği Anjou armutlarından biri gibiydi. Armutları sağ tarafımdaki meyve bahçesinin içinde görebiliyordum. Daha hamdılar. O yeşil, ulaşılmaz görüntüleriyle, akşam esintisiyle etraflarını saran cama usul usul değip çın çın ses çıkarıyorlardı.

Armutlardan birini hedef alıp tabancayı ateşledim. Beklediğimden daha yüksek bir ses çıktı. Hedeften bir metre kadar uzaktaydım ama yine de ıskalamıştım. Kendimi aptal gibi hissediyordum ve korkmuştum. Etrafıma bakınıp, tabancayla meyve vurmaya çalışırken beni kimse görmediği için rahatladım.

Evimizin önündeki garaj yolunda yürürken, telefonun çaldığını duydum. Çimenliği koşarak geçip eve girdim. Kararımı vermiştim. Eğer arayan Maya'ysa, ona hemen bize gelmesini söyleyecektim. Birlikte bir yerlere giderdik ve ...

"Maya da kim?" Kadının sesi ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Siz kimsiniz?"

"Yaşlı Nananı tanıyamadın mı?"

"Büyükannenler canım!"

Her ikisi de hattaydı.

"Bizi ne yüzle arıyorsunuz?" Bir değişiklik yapıp dürüst olmak, insanın içini rahatlatıyordu.

"Çünkü sizi seviyoruz!" Bunu Nana söylemişti.

"Doğru!"

"Seni ve anneni koşulsuz şartsız seviyoruz!"

"Sen o sevgini hastalarına sakla!"

"Büyükbabanın böyle bir düşmanlığı hak ettiğini sanmıyorum."

"Hayır, Finn'in bu düşmanlığı sergilemeye ve bizden, hayatının iyi gitmesinden dolayı ne kadar mutlu olduğumuzu duymaya da hakkı var."

"Bizi bir daha rahatsız edecek olursanız, Bay Osborne'a söylerim!" Bu, ikisini de bir an susturdu.

"Annen orada mı?"

"Hayır!" Leffler'da olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı.

"Ona mesajımızı iletir misin?"

"Tabii ki!"

"Ona doğum günü partini dünyada kaçırmayacağımızı söyle!" Başıma gelen onca şeyden sonra, beni ağlatacak şeyin bir telefon görüşmesinden daha farklı bir şey olması gerektiğini tahmin edebilirsiniz.

Mutfaktan bir sandalye alıp akçaağacın altına kadar sürükledim. Sandalyenin üzerine çıktım ve ayakuçlarımda yükselip, tabancayı ağacın gövdesindeki, daha önce bir sincap ailesine yuva olmuş bir deliğin içine attım. O an ortada kendimden başka birini öldürmekten başka bir tehlike yoktu.

İşlerin nasıl bu hale geldiğini düşünmekten yorulmuş olarak uyandım. Penisim kalkık bir şekilde, yatakta uzanıyordum ve otuz bir çekmenin bana kendimi iyi mi yoksa kötü mü hissettireceğini düşündüm. Penisimi bir iki sıvazladıktan sonra, kendimi, acaba beni düzerken adam bana dokunmuş mudur, diye düşünürken buldum.

Alt kata inip, kahvaltı sofrasında anneme katıldım. Muzumu soyarken ona, "Ha evet, sana söylemeyi unuttum. Dün gece Nana'yla büyükbabam aradı." Annemin, aradıklarını not alamadığım için üzerime atlamasına müsaade etmemek için, "Partiye onları da davet etmen harika bence!" diye ekledim.

"Böyle düşünmene çok şaşırdım."

"Büyüklük sende kalsın, demişler."

"Ben yaptıklarını affetmedim aslında."

"Onları davet etmeni istemediğimi düşündüysen ve yaptıklarını affetmediysen, partiye neden davet ettin o zaman?"

"Nasıl yaşadığımızı görsünler istedim."

"Böylece bizim için endişelenmeyi bırakırlar, öyle mi?" Annemin onlara hava atmak istediğini biliyordum ama daha önce söylediğim gibi, bu tür şeyleri düşünüp durmaktan çok yorulmuştum. Gülümsedi ve kahvaltı sofrasının üzerinden bana doğru uzanıp elimi tuttu.

"Seninle bu konu hakkında yetişkinler gibi konuşabilmek çok güzel!"

Telefon çaldı. Arayan büyükannemdi. Annem diğer odadaki telefonu açtı. Telefon konuşmasını bitirip mutfağa dönünce, "Nana telefonda onlara düşmanca davrandığını söylüyor!" dedi.

"Çarpıtıyorlar!"

"Onları Bay Osborne'la tehdit etmişsin!"

"Anne, onları partiye davet etmene sevindiğini söyleyen kişi benim! İnsanı etkileri altına almak istediklerini biliyorsun. Aramızı bozmak için her şeyi söyler onlar!"

"Aramızı hiçbir şey bozamaz Finn, öyle değil mi?"

"Sen benim bir tanecik annemsin!" Kötü bir şey söyleme zahmetine bile giremeyecek durumdaydım.

Yirmi Dört

Osborne aradı ve işe gelmem gerekmediğini söyledi. Bryce için Washington'da bir öğle yemeğine ev sahipliği yapıyordu. Yemeğe senatörleri, gazete yayımcılarını ve ona bir iyilik borcu olan *Fortune* 500 şirketlerinin CEO'larını davet etmişti. Takım elbisesini giymeden önce pijamasını çıkarmayı unutmaz umarım, diye düşünüyordum. Osborne bana amacının, ülkenin dört bir yanında Langley yurtları inşa etmekle meşgul ederek, Bryce'a onlardan bir tanesini Vlyvalle'da açma isteğini unutturmak olduğunu söylemişti.

"Ona neden Vlyvalle'da o şeyi istemediğinizi söylemiyorsunuz?"

"Yahu, aslında o şeyi istemiyorum ama merkezde görmeyi daha çok istediğim başka bir şey var: düşük gelirliler için bir toplu konut." Butler'ın Kileri'nin olduğu yeri "merkez" olarak düşünmek, kulağa

çok tuhaf geliyordu. "Çok güzel olmaz mı, Finn? Küçük, esmer, sarışın bebekler etrafta koştursalar?" Her ne kadar telefonda konuşuyor olsak da bu fikrin onu gülümsettiğini görebiliyordum. "Hepsine Vlyvalle Okulu'na gidebilmeleri için burs verirdim." Bu, Vlyvalle'daki sekinci sınıfa kadar eğitim veren bir özel okulun adıydı. Oradan sonra herkes yatılı okullara gidiyordu.

"Sorun nedir o zaman?"

"Bryce'ın biraz beklemesini istiyorum sadece. Walter Pickle ölmeden ya da emekliye ayrılmadan, Tuckernucklarım kurtarılmış olmalı!" Tuckernuck bir domuz türüydü.

"Neden kurtarılmaları gerekiyor?"

"Amerikan tüketicisinden. Kâr getirecek kadar etli olmadıkları için üretimleri durduruldu. Walter'la ben bu türü yok olmaktan kurtardık. Hacıların getirdikleri domuzlarla aynı soydan geliyorlar. Öncüler bu domuzları batıya götürdüler. Yahu, bu ülkeyi bu günlere getiren şey, onların etinden yapılan jambon oldu. Walter bu işe devam etmek istemiyor ve eğer o bırakırsa, domuzlarım da yok olacak. Benim sorumluluğumdaki bir sepetin içinde hepsinin cehennemi boylamasını istemiyorum!" Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sessizliği Osborne bozdu. "Sen de bizimle Washington'a gelsene! Maya da geliyor!"

"Teşekkürler ama babama mektup yazmam gerekiyor!" Bu öylesine bir bahaneydi. Babam radarımın ekranında epeydir yoktu.

"Babanla tanışmak isterdim."

"Babamla tanışmayı ben de istiyorum." Osborne söylediğim şeyi komik buldu. O kadar çok güldü ki nefesi daraldı ve hırıldamaya başladı.

"Kapatmam gerek. Gülmekten ölmek isterdim ama şimdi değil!"

Annem doğum günü partimde masalara konacak göbekler için çiçekçiyle konuşmak üzere oyun evindeydi. Osborne da Slim'in grubunu tutmuştu. Partiye yüz kişi katılacaktı. Bütün kasaba, partide hangi tanrı ya da tanrıça kılığında olacaklarını konuşuyordu. Maya av tanrıçası Diana olacaktı. Tatar yayını sprey boyayla altın rengine boyamıştı. Osborne onun altı memesi olduğunu söyleyinceye kadar,

annem de Athena olmaya hazırlanıyordu. Bayan Langley ise Şiva olacaktı. Yıkım tanrıçası olduğunu bilmiyordu ama bir Noel'de Hindistan'a gitmiş ve oradan, bir bahanesini bulup takmak için can attığı bir sürü yakut satın almıştı. Herkes benim hangi tanrının kılığına gireceğimi öğrenmek istiyordu. Buna tam olarak karar vermemiştim ama seçeneklerimi, ya İsa ya da Ogden Osborne diye düşünerek azaltmıştım. Ama hâlâ hangisinin, ağızda daha kötü bir tat bırakacağını hesap etmeye çalışıyordum.

Jilly'nin temizlik günüydü. Onu bacanın içinde kuş sandığımız günden bu yana haftalar değil de yıllar geçmiş gibiydi. Annesi Jilly'yi bize bıraktığı sırada, bir dergide DNA ve genetik hakkında bir yazı okuyordum. Annesinin saçları Cheez Doodle'ın saç renginde boyanmıştı ve arı kovanına benziyordu; kıçı ise bir Frigidaire buzdolabı kadar büyüktü. Jilly, günün birinde annesi gibi olacağından endişe duyuyor mudur acaba diye merak ettim. Annesi kızıyla "Asıl ben senin ağzına sıçayım, küçük hanım!" diyerek vedalaştı.

Üzerinde kısa, kolsuz bluzu; düğmeleri beline kadar açık üniformasıyla Jilly burnunu çekip duruyordu. Gözleri kızarmıştı. Üzgün olduğunu görebiliyordum. Ancak onunkilerle ilgilenemeyecek kadar kendi dertlerime boğulmuş durumdaydım.

"Merhaba Jilly!" Daha fazla bir şey söyleyemeyip, dergideki ikiz DNA sarmalı çok ilgimi çekmiş gibi davranıyordum.

Elektrikli süpürgeyi kurmaya başlamıştı ve "Lanet olsun!" diye bağırdı. Mutfağa kaçmaya çalıştım. Peşimden geldi. "Nasılsın diye sorduğun için teşekkür ederim!"

"Sorun yine alerjinse, üniformanı çıkar!"

"Siktir git!"

"Sen siktir git!"

"Bu dünyada sadece senin sorunların var sanıyorsun?"

"Sorunumu seninkiyle takas edebilirim."

"Tamam. Önce sen kendininkini söyle."

"Pekâlâ..." Ona her şeyi açık açık söylesem mi yoksa konuya yavaş yavaş mı girsem diye düşündüm. "Ama bana bunu kimseye söylemeyeceğine dair söz vereceksin!"

"Söz veriyorum!"

"Yemin et!"

"Tamam, yemin ediyorum. Neyin var?"

"Otum bitti!"

"Götün tekisin!" Bana bir sigaralık fırlattı. Yakıp dumanı içime çektim.

"Pekâlâ. Sana gerçeği söyleyeceğim. Bana saldıran herif beni düzdü!" Nefesimi tuttum.

Jilly, "Çok komik!" deyince kendimi daha iyi hissettim.

"Hiç değil!" Ayaklarıma baktım.

"Salaklaşma Finn!"

"Tamam, senin neyin var?"

"Annem banka hesabımdan üniversite için biriktirdiğim parayı çekmeme izin vermiyor."

"Parayı niçin çekmek istiyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir."

"Parayı sana Dwayne veremez mi?"

"Dwayne biriktirdiği paranın kendisine ait olmadığını söylüyor." Hiçbir şey anlamadığımı fark etmişti. "Hamileyim!"

Birdenbire, kendimi annemin ben içine ilk düştüğüm zamanki haline bakıyormuş gibi hissettim. "Bryce'a bu durumdan bahsettin mi?" Oyun evinin penceresinden gördüğüm manzarayı hatırlamıştım.

"Bryce'ı neden ilgilendirsin ki bu?" Bryce adından bahsedince, Jilly iyice köpürdü.

"Bilmem, sadece... kürtaj yaptırmak istiyorsun diye düşünmüştüm."

"Hayır ama ben..." O kadar ağlıyordu ki konuşamıyordu.

"Hemen döneceğim."

"Bunu kimseye söylemeyeceksin değil mi?"

"Sır nasıl saklanır biliyorum."

Alt kata döndüğüm zaman, Jilly burnunu bir mutfak havlusuna sümkürmekteydi. "Bu kadar yeter mi?" deyip Osborne için çalışarak biriktirdiğim altı yüz elli beş doları eline uzattım. Paranın yüz dolarını bana geri uzattı. Dünyanın ihtiyacı olan son şeyin, hayatı boka

batmış yeni bir çocuk olduğunu düşünerek, "Sende kalsın! İhtiyacın olabilir!" dedim.

Bana sarıldı ve yüzüme mutsuz bir ifadeyle gülümsedi. "Bunun için sana hep borçlu kalacağım, Finn." Bana sımsıkı sarıldı ve sonra geri çekildi. Gülüyor, burnunu çekiyor, bluzunu tutmaya çalışıyordu. "Tanrım, göğüslerim o kadar büyüdü ki... Ağrıyor!"

Birbirimize bakıp gülümsedik. İkimiz de mutlu değildik. Sizden bir beklentisi olmayan biriyle beraber olmak güzeldi. Olan bir diğer şeyse, dudak dudağa öpüşmeye başlamamızdı. Eğer birisi bana böyle bir şey anlatacak olsa, "Çok garip!" derdim ama öyle değildi.

Benden uzaklaştığı zaman, duruma dair bir espri yapmasını bekliyordum. Elimi tutup beni yukarıdaki yatak odama doğru çekmeye başladığında, özür dilemek üzereydim. Hiçbir şey söylemeden birbirimizi soyduk. Sessizliğimizde nazik bir şey vardı.

Çırılçıplak üzerine çıktığım zaman, göğsünü ağzıma aldım ve ağzıma süt tadı geldiğini hayal ettim. Bu düşünce beni rahatsız etmiyordu. Sertleşmiştim. İçine girdim. Mutluydum. Hiçbir şey düşünmemek insanı rahatlatıyordu. Sadece bir beden olmak. Kendimizi rahatlatmak için birbirimizi kullanıyorduk sadece. Seks aşktan daha sağlam bir uyuşturucudur.

Çok garipti. İşim bittiği zaman aklıma ilk gelen şey, Maya oldu. Bu işi artık Jilly'yle yaptığıma göre onunla da yapabilirdim. Bundan böyle her şey yoluna girecekti. Kendimi sanki bir şeyleri onarmış gibi hissediyordum, ta ki ön kapı gıcırtıyla açılana ve Maya'nın, "Hey Finn, kim Washington'a gitmekten vazgeçti, bil bakalım?" diye bağırdığını duyana kadar.

Maya odaya dalıp bizi yakaladığı zaman, Jilly banyoya girmek üzereydi; bense, "Hemen aşağı iniyorum!" diye bağırıp pantolonumu giymeye çalışıyordum. Çok acıklı gelebilir ama Maya dosdoğru bana bakınca ağlamaya başladım. Bağırsa, çığlık atsa ya da bana vursa daha kolay olabilirdi. Yaptığı her şey, "Hoşça kal, Finn!" demesinden daha iyi olurdu.

Maya'ya onlarca kez telefon ettim. Hizmetçiler sırayla, Maya'nın telefona gelemediğini söylediler. En sonunda telefonu Bayan Langley açtı. Bir yanlış anlaşılma olmasın diye benimle ağır ağır ve üze-

rinde düşünülmüş bir biçimde konuştu. Onu hattın diğer ucunda, bir elinde votkalı Tab kutusu, diğerinde sigarasıyla görebiliyordum. "Bryce adına konuşamam ama annene, Maya'yla benim, partine katılmayacağımızı ilet!" derken gözleri uzaklara dalmış olmalıydı. Sesi sadece soğuk değildi, kutuplardan geliyor gibiydi. "Ayrıca lütfen, bir daha kızımı aramama inceliğini göster. Senden istediği şey bu ve daha da önemlisi, bunu senden ben istiyorum!"

"Bayan Langley, çok üzgünüm!"

" 'Çok üzgünüm' demenin hiç bir faydası olamaz!" Tamı tamına üç saat boyunca telefonun yanında oturarak, gölgemin uzayıp odanın karanlığı içinde kayboluşunu seyrettim.

Annem eve saat sekizde geldi. "Özür dilerim kuzucuğum! Doktor Leffler'la birlikte sekizinci adımım üzerinde çalışıyorduk."

"Sekizinci adım da neyin nesi?" Golf sopalarını yere bırakıp ışıkları yaktı. Sekizinci adımın, AA'yla ilgili bir şey olduğunu biliyordum.

"Hayatın boyunca üzdüğün insanların bir listesini yapıyorsun ve onlardan özür dilemeyi ister hale geliyorsun." Kafama bir öpücük kondurdu ve mutfağa gitti. "Spagetti yaparım diye düşünmüştüm."

"Listen uzun mu peki?"

"Eh, herkesinki uzundur."

Jilly'yle içtiğimiz sigaralık mutfak masasındaki kül tablasında duruyordu. Yerimden kalkıp sigaralığı saklama zahmetine bile girmemiştim.

"Doktor Leffler'ı akşam yemeğine davet ettim. Evde yalnız. Kızları anneleriyle Nantucket'ta. Senin için bir sakıncası yok, değil mi?" Annem kaynaması için ocağa su koydu ve yemek masasını hazırlamaya girişti.

"Fark etmez!"

"Oyun evi doğum günü partinde kesinlikle harika olacak. Yani zaten parti için harika bir yer. Ama Casablanca zambakları, altın renginde püsküllleri olan beyaz masa örtüleri, mor üst örtüleri ve bir sürü defne istedim. Her şey son derece Roma stili olacak!" Annemin sesinde kendinden memnun olmanın verdiği hafiften bir manyaklık vardı. "O kadar çok yatılı misafir olacak ki birkaç masa daha ekleme-

miz gerekecek. Misafirlerin çoğunu tanımıyoruz ama yeni insanlarla tanışmak için bundan daha iyi fırsat olamaz?"

"Parti vermek istemiyorum ben."

"Offf Finn, bu meseleyi daha önce halletmiştik. Maya'yla çok emek harcadık..."

"Maya'yla kavga ettik biz... kavga etmedik aslında. Ayrıldık. Annesi aradı. Partiye katılmayacaklarını söyledi."

Annemin duymak istediği şey bu değildi.

"Pekâlâ şimdi telefona gidiyorsun ve Maya'nın gönlünü alıyorsun!"

"Anlamıyorsun... her şey benim hatamdı." Ona olayın ne kadarını anlatacağımı bilmiyordum.

"Eee, ara onu ve özür dile o zaman. Duymak istediği şeyleri söyle!" Annem sinirlenmeye başlıyordu.

"Benimle konuşmaz!"

"Senin doğum günün bu. Eğer Maya hanımefendi şımarık piçin teki gibi davranmak istiyorsa, biz de partiyi onsuz yaparız. Zaten hep küstah bir şey olduğunu düşünmüştüm." İyimserliğini korumaya kararlıydı ve beni dinlemiyordu.

"Anlamıyor musun anne? Her şeyi sikip atan kişi benim!"

"Benimle nasıl böyle bir dille konuşabiliyorsun?"

Doktor Dick'in arabası, evimizin garaj yoluna girince, farlar odanın duvarlarını yaladı.

"Benim 'sik' sözcüğünü kullanmam, seni o göt herifle oturma odasında yerde iş tutarken görmek kadar rahatsız edici değil!" İşte şimdi annemin dikkatini çekebilmeyi başarmıştım.

"Sen ne haltlar karıştırdın Tanrı aşkına?"

"Jilly'yle beraberdim... ve Maya içeri girdi."

"Ne yapıyordunuz?"

"Sence? Yataktaydık."

"Yani sen ve Jilly..."

"İlk kez oldu."

"Maya Langley'yi, hizmetçiyle düzüşmek için bir kenara attın, öyle mi?"

"O şekilde değildi. Ayrıca hizmetçiyse, ne olmuş yani?"

"Çünkü Maya hanım, Osborne'un torunu. Tanrım, Finn burada yaşama fırsatı yakalamış olmamızın tek sebebi, Osborne'un bizi sevmesiydi!"

"Sen de onun hayatını kurtarmıştın!"

"Sense, o güzel sözcüğünle, adamın torununu sikip attın ve hazır işe koyulmuşken anneni de sikip attın!"

Eskiden annemi küfrederken komik bulurdum.

"Bana bunu hatırlatman gerekmiyor!" Ağlıyordum.

"Ahhh, hayır gerekiyor; çünkü yaptığın şey beni de etkiliyor. Eğer işimi kaybedecek olursam, ne yaparız? Kahrolası doğum günü partine büyükannenle büyükbabanı da davet ettim."

"Sana parti vermek istemediğimi söylemiştim."

"Kapa çeneni. Uğruna kıçımı yırttığım her şeyi mahvettin!"

"Ben hiçbir şey için kıçımı yırtmıyorum!" Bu doğru değildi.

"Ben bir şeyler için çaba harcıyorum!" Elinde tuttuğu tabağı masaya attı. Tabak parçalara ayrıldı. Bir çini parçası sıçrayıp yanağını kesti. Annem kendini sakınmadı bile. Bana "İkinci bir şans insanın eline kolay kolay geçmez!" derken gözünden yaş yerine kan akıyor gibiydi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Leffler mutfağa girdiğinde bağırıyordum.

"Bunu gördün mü, Liz?" Leffler elinde sigaralıkla yemek odasına geldi. Annem bana hayatının hatasıymışım gibi bakıyordu.

"Seni aptal!"

"Bunun için ne diyeceksin genç adam?" Leffler sigaralığı yüzüme doğru tuttu.

"Ateşin var mı?"

Annem suratımın ortasına o kadar sert vurdu ki sandalyeden yere düştüm. Ağzımda kan tadı vardı. Elini bana tekrar vurmak için geri çekti ama kendini engelledi.

"Layık olduğun anneyi buldun işte!"

Leffler kolunu annemin omzuna attı. "Liz kendine bunu yapma! Gates'i ara! Bu meseleyi bir kurum halletsin. Dersini almasını sağlayacak tek yol bu!"

"Ne kurumu?"

"Masum numarası yapmayı bırak! Annen bana New York'ta kokain alırken yakalandığını anlattı."

"Hayır, buna inanmıyorum!"

Leffler, Gates'in numarasını çevirmeye girişmişti.

"Bırak telefonu!"

"Liz, ona bu şekilde iyilik yapmış..."

"Sanırım oğlumla özel olarak konuşmam gerekiyor!"

Ben kaldım. Doktor gitti. Annem her ikimizle de işini bitirmişti.

Yirmi Beş

Ertesi gün Osborne'un şoförü sanki hiçbir şey değişmemiş gibi beni işe götürmek için geldi. Kapıyı Herbert açtı ve her zamanki gibi asansöre kadar bana eşlik etti. Maya'yla ikimize ait bir fotoğrafla karşılaşana kadar, tekrar fotoğraf ayırma işine gömülmek içimi rahatlatıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Başımı çevirince, Osborne'u bilardo odasının kapı aralığında, kafası boynuzlu ve elleri toynaklı, üzerine kovboy pantolonu giymiş bir vaziyette gördüm.

"Boynuzlar iyi ama toynaklar biraz dandik görünüyor!"

"Lanet olsun, dandik bir satir oldum, ha? Bu takım taklavat bana bin dolara patladı!"

"Bay Osborne, ben doğum günü partisi vermek istemiyorum!"

Annem kahvaltıda doğum günü partisi ve Bay Osborne'a çalışmak dışında, yaz boyunca evden çıkmamın yasak olduğunu söylemişti.

"Ama annen istiyor!" Görünüşe göre ikisi bu konuda konuşmuşlardı.

"Ama ben istemiyorum!"

"Finn, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Hiçbir şey olmamış gibi partiye devam edersek, her şey çok daha çabuk unutulup gider!"

"Annem bana çok kızacağınızı söyledi." Bu söylediğim onu eğlendirdi.

"Piçin teki olabilirim ama ikiyüzlü değilim!" Birdenbire, bütün bu olup bitenlerin aslında onu ne kadar eğlendirdiğini fark ettim. "İnsanın başına böyle şeyler gelir. En azından benim başıma geldi... hem de birden fazla kez."

Yaşlı satir boynuzlarını çıkarıp bir puro yaktı. "İnan bana. Yirmi yıl sonra ikiniz de bu olanları komik bulacaksınız... En azından Maya komik buluyormuş gibi davranacak."

Hayır anlamında başımı salladım. Osborne'un sigarasını yakması üç kibrite mal oldu.

"Kötü birer evlilik yapıp günün birinde karşılaşacak olursanız, bütün bunlar sizi güldüren şeyler olacak." Bu on altı yaşına basmak üzere olan ve aşk acısı çeken bir çocuğun duymak istediği şey değildi. "Birlikte gülecek, flörtleşecek ve eğer şansınız yaver gider de birlikte kendinizi kaybedecek kadar içecek olursanız, bir bakmışsınız ki tuhaf bir yatakta yan yana yatıyor olacaksınız ve her şey, yabancı olmasının yanında, bir o kadar da tanıdık gelecek... Aslında hiç sahip olmadığınız bir şeyi kaybetmiş ve böylelikle o şeyi tekrar bulmuş gibi davranabilmek sizi memnun edecek."

"Yanılıyorsunuz."

Osborne kendi kendine konuştuğunun farkına varmıştı. "Finn, eğer sen onu hayal kırıklığına uğratmasaydın, o seni hayal kırıklığına uğratırdı."

"Maya sizden ve benden farklı biri."

"Kadın olmasını kastediyorsun!" Osborne annesinin Özgürlük Heykeli gibi giyindiği bir fotoğrafa bakıyordu.

"O, insanlara inanmaktan korkmuyor!" Birden, Osborne'un yanında olmak istemedim.

"Eee, o zaman ona dersini vermiş oldun!"

"Sizin de partinizin de Tanrı cezasını versin!"

Hışımla odadan çıkarken, arkamdan seslendiğini duyuyordum. "Kendine bir dolu kalp ağrısı hazırlıyorsun ama ben senin bu tarzını seviyorum."

Eve gitmek istiyordum. Ancak anlaşıldığı üzere, artık annemle içinde yaşadığımız sarı padavradan geriye eser kalmamıştı, Great Jones Sokağı'ndaki çatı katından da. Kahvaltıda annem bana cezalı olduğumu söylerken, çatı katını, Avcılık Kulubü'nden tanıdığı, kızı New York'a gidip ressam olmak isteyen birine, bizim verdiğimiz kiranın iki katına devrettiğini söylemişti. Annem ikimizin de çok önceleri hoşlanmadığımız türde bir insana dönüşmüştü. Bu artık resmen böyleydi.

Toprak yolda ilerlerken, Osborne'un arabalarından biri arkamda belirdi. Osborne'un, peşimden şoförünü gönderdiğini düşünüyordum. Rolls'un kornası iki kere öttü. Arkama dönüp bakmadan el salladım. Korna tekrar ötünce, "Sesini kes ve beni rahat bırak!" diye bağırdım. Araba önümü kesip durdu. Arabanın içinde Bryce'la Doktor Schiller vardı. Bryce arabadan iniyordu. Onunla konuşmak istemiyordum. "Beni rahat bırak!"

Tarlaya koştum. Nereye gittiğimi bilmiyor, sadece uzaklaşmak istiyordum. Bryce arkamdan durmam için bağırdı. Ayağıma çelme takıncaya kadar peşimden koşturduğunun farkında değildim. Birinin arkadan saldırmasının ve tecavüze uğradığım aynı tarlada yüzüstü kapaklanmanın verdiği his, bana o kadar çirkin bir geri dönüş yaşatmıştı ki çığlık attım. Tekmeler savuruyor, dirseklerimi ve yumruklarımı kullanarak Bryce'ın altında kıvranıyordum. "Bırak beni!"

"Sakin ol, Finn!" Beni yavaş yavaş ayağa kaldırdı. Ayağa kalkar kalkmaz, ona çılgınca bir yumruk savurdum. Bileğimi havada yakaladı. Gücü beni şaşırtmıştı. "Finn, ben senin dostunum!"

Doktor Schiller arabadan inmek üzereydi. Bryce ona, "Bir sorun yok!" diye seslendi. Ardından bana bakıp gülümsedi. "Finn, bileğini

bırakacağım." Serbest kalmak için hâlâ çabalıyordum. "Eğer birine vurman gerekiyorsa, bana vurabilirsin... Ama sadece bir kere!" Olabilecek en nazik şekilde, bana kendimi gülünç hissettirmeyi başarmıştı. Bir gözünü kapatıp, asla atmayacağımı bildiği yumruğu beklerken yüzünü buruşturdu. O anda gözüme, elimde kalan tek arkadaşım oymuş gibi göründü.

"Bryce, Jilly'yle olanlar göründüğü gibi değil!"

"Seni yargılayacak kişi ben değilim."

"Maya'yı incitmeyi asla istemedim, sadece..."

"Finn, bunları Maya'ya söylemelisin, bana değil!"

"Artık çok geç!"

"Kız kardeşimi iyi bilirim. Eğer yaptığın şey için ne kadar harap olduğunu görürse, sana ikinci bir şans vereceğini biliyorum."

"Ama benimle konuşmaz ki artık. Telefonlarımı bile açmıyor. Annen de bir daha aramamamı söyledi." Durumumun ne kadar umutsuz olduğunu düşünmek beni daha da delirtiyordu.

"Bize git!"

"Gidemem!"

"Tek yaptığı şey odasında oturup ağlamak." Bu insana cesaret veren bir mesajdı ama hâlâ emin değildim. "Bu akşam git! Annemle ben hastanede babamı ziyaret ediyor olacağız. Sonra annemi akşam yemeğine götüreceğim. Hizmetçiler evden dokuzda çıkıyor. Gece yarısına kadar eve dönmeyiz. Ön kapıyı açık bırakırım. Sessizce içeri girip ona sürpriz yap!"

"Ya bana benden nefret ettiğini söylerse?"

Bryce'ın bunu bir an düşünmesi gerekti. "Böyle bir şeyin olmayacağını söyleyemem. Ama öyle söylerse eğer, sen de başını çevirip evine dönersin. Ama en azından denemiş olursun!"

"Bilmiyorum..."

En son gizlice evlerine gitmeyi denediğimde başıma neler geldiğini düşündüğümü anlamıştı. "Gece dışarıda tek başına yürümekten korkuyorsan, seni arabayla alabilirim."

"Bunu yapmana gerek yok!" Durumumu benim hissettiğim kadar içler acısı görmesini istemiyordum.

"Tedbir olarak, yanına sana verdiğim tabancayı da al!"

Ona tabancayı bir ağaç kovuğuna sakladığımı söylemek istemiyordum. "Maya'nın odası hangisiydi, tekrar söyler misin?"

Yirmi Altı

Annem o gece bana dört dörtlük bir muamele göstermişti. Ocağın yanındaki Spagetti-Os ve konserve açacağı benim akşam yemeğimdi. Kendisi de Barbra Streisand'ın toplama albümü *Funny Girl*'deki şarkılara eşlik ediyordu. Beni tamamen görmezden gelerek, yemek masasına oturdu ve sarı bir bloknotla hesap makinesinin üzerine eğildi. Yanı başına Yeni Başlayanlar İçin Borsa Rehberi ve birkaç tane, Çabuk Zengin Olmanın Yolları türünde kitap yığmıştı. Elinde kalem, dudağını ısırıp bloknota sayıları yazarken benim matematik sınavında kopya çeken halime benziyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Çok para istediğime karar verdim."

"Burada girişimci biri olup çıktın anne."

"Birimizin öyle olması gerekiyor."

"Belki de ben geç meyve veren biriyimdir."

"Hadi öyle olmasını umalım."

Odama çıktım ve gizlice Mayalara gidebilmek için annemin yatağına çekilmesini beklemeye başladım. Saat artık on buçuk olmuştu ve annem hâlâ üst kata çıkmamıştı. Daha fazla bekleyemeyecektim. Ayakkabılarımı elime aldım ve dikkatle mutfak merdivenlerinden indim. Gıcırdayan merdivenlere basmamaya çalışıyordum. Çaydanlık ıslık çalmaya başlayınca, durdum ve annemin mutfağa girip çayını almasını, tekrar yemek odasına dönmesini bekledim. Annem sandalyesine bir gıcırtıyla oturunca, ayakuçlarımda yürüyerek mutfaktan geçtim. Cam kapıyı hiç ses çıkarmadan açtım. Bir ayağımı tam dışarıya atmıştım ki annem "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Maya'yla konuşmam gerek!"

"Cezalısın!" Annem cam kapıyı çekip kapattı ve kilitledi. "Telefon et!"

"Annesi onunla konuşmama izin vermiyor."

Suratıma sert bir ifadeyle ve uzun uzun baktıktan sonra kapıyı açtı. "İyi şanslar!"

Hayretler içindeydim. Annem gitmeme izin veriyordu. Kapıyı arkamdan kapatırken, acaba onu yanlış mı değerlendirdim, diye düşünüyordum.

Ay ışığının aydınlığı altında, dışarıya doğru koşarken ona, "Ben de girişimci biriyim, anne!" diye seslendim.

Yoldan uzak duruyordum. Gates'le karşılaşmak istemiyordum. Bayan Langley'nin ona, beni onlardan uzak tutmasını söyleyip söylemediğinden emin olamazdım. Ormanın içi gürültüyle doluydu. Rüzgâr, ağaçların tepesinde hışırtılar çıkarıyor; sağıma soluma ağaç dalları düşüyordu. Bir an, üzerime atlayan adam aynı şeyi tekrar yapmak için oralarda bir yerde bekliyormuş gibi geldi. Ama umacımdan korkmayacak kadar Maya'yı düşünmekle meşguldüm. Onu görmem gerekiyordu. Kafamın içinde her şey çok basitti artık: O beni affederse, ben de kendimi affedebilirdim.

Langleylerin evi yüksekti, pembeydi ve sessizlik içindeydi. Sade-

ce ikinci kattaki bir odada ışık yanıyordu. Daha önce Maya'nın odasını hiç görmemiştim. Maya'nın yatağına uzanmış, şimdiye kadar yaptığım hataları açıklamak için ona gelmediğimden üzüntü içinde olduğunu hayal ettim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama ona Vlyvalle'a nasıl geldiğimizi, tecavüze uğradığımı, Jilly'nin kürtaj meselesini, hayatımın bir özürden ibaret olduğunu anlatmaya karar vermiştim. Gerçeklerin, kurtuluşumu sağlayacağını düşünecek kadar çaresizdim.

Bahçe çitine tırmandığım sırada Langleylerin köpekleri ahırın arkasındaki kulübelerinde havladı. İyi karmaya çok ihtiyacım olduğundan, yüzme havuzunda boğulmakta olan bir kara kurbağayı kurtarmak için bir süre durdum. Bryce'ın söz verdiği gibi ön kapı kilitli değildi. Fuaye, ailenin duvar resmi işi için taşınmış mobilyalarla doluydu. Planım, doğruca Maya'nın odasına bitişik odaya çıkan kütüphane merdivenlerinden sessizce yukarı çıkmaktı. Kütüphane kapısının üzerine asılı tabelada, "Boya ıslak! Bu zeminde yürüyen kim olursa olsun öldürülecektir!" cümlesi yazılıydı.

Dikkatle içeriye baktım. Kütüphanenin zemini eski bir yorgan görüntüsü verilerek boyanmış, yeni bir poliüretan tabakası altında ışıldıyordu. Aile resmi bitmişti. Resimde Bay ve Bayan Langley bir at arabasının içindeydi; Maya'yla Bryce at üstündeydi; Osborne'un eli Bentley'sinin direksiyonundaydı ve ön koltukta bir domuzla görünüyordu. Başlarının üstünde King Air uçmaktaydı; Bayan Osborne ise küçük bir surat olarak, pencereden dışarı bakıyordu. Arka plandaki tepelerde çiftlikteki bütün evlerin ve ahırların basık yorumları görünüyordu. Resimde, Osborne'un muhiti içinde yaşayan ve çalışan herkesin küçük karikatürleri de vardı: Japon bahçıvanların, şoförün, domuz kulübelerinin yanında Walter Pickle'ın, Jilly'nin babasının, mandıracının; inek ahırının yanında, boy sırasına göre Jilly'nin, annesinin ve hiç tanışmadığım kardeşinin. Köşede bizim ev görünüyordu. Boya pusundan mı yoksa paranoyadan mı emin değildim ama durduğum yerden, resimde annemle ben de varmışız gibi geliyordu. Ressam olacak herif, ikimizi bir çalı ve kuş banyosu olarak resmederek çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Ön taraftaki merdivenlere dönerken, bir terebentin kutusunu de-

virdim. Terebentini kuru bir bezle silip spor ayakkabılarımın arkamda iz bırakmadığından emin olmaya çalışarak, üst kata doğru çıkmaya başladım. Yerdeki halı ayak seslerimi boğuyordu. İkinci katın sahanlığında doğuya bakan büyük revaklı bir pencere vardı. Gerçek dünyanın ışıkları uzaklarda parıldıyordu. Oraya ne kadar yakın olduğumu tamamen unutmuştum.

Koridorun kapısını açtım ve arkamdan dikkatle kapattım. Bryce evde sadece Maya'nın olacağını söylemişti ama gene de kendimi riske atmak istemiyordum. Burası evin eski kanadıydı. Dar koridor karanlıktı ve uzundu. Daha önce üst katı hiç görmemiştim. Koridorun sonundaki bir odanın kapı aralığından dışarıya ışık sızıyordu. Sessizce ilerlerken, kulağıma hıçkırık sesleri geldi. İçimden, "Maya, ben geldim, buradayım!" diye bağırmak geliyordu ama sesimi duyunca kapısını kilitlemesinden ve bana çekip gitmemi söylemesinden korkuyordum. Gerçekleri söylemek için, önce onun yüzünü görmeliydim. Kapının koluna ulaştığım zaman, içerideki ışık söndü.

Kapı gıcırtıyla açıldı. Oda gölgeler içindeydi. Maya düzgün yatağının üzerinde sırtı bana dönük yatıyordu.

"Ben geldim!"

"Geleceğini biliyordum!" Yüzünü yastıklara gömmüştü. Sesi boğuk çıkıyordu. Bana doğru dönerken, kimonosunun önü açıldı. Işığı yakmaya uzandı.

"Maya, ben..." Işık yandı. Komodinin üzerinde bir Tab kutusu ve bir ilaç şişesi görüyordum.

"Bayan Langley, özür dilerim..." Kocaman açtığı, farmasotik olan kör gözlerle bana bakıyordu.

"Seni özledim!" Bunu yayarak söylemişti. Uzanıp elimi tutu. Elimi çekip kapıya doğru geri adım attığım zaman, tırnakları elimi çizdi. Yataktan kalkmaya çalışırken sendeledi. Üzerine iç çamaşırı giymemişti.

Bacakları açık bir şekilde yerdeydi. Kasıklarındaki, bronz teninin dışında kalan beyazlık radyasyon sembolü gibi görünüyordu. "Gitme!" Beni hâlâ tanımamıştı.

Ayılınca, olanların kötü bir rüya olduğunu sanacak kadar sarhoş olmasını umut ederek koridorda koşmaya başladım. Bryce durumu

benim adıma idare ederdi. Daha sonra tekrar gelsem ve Maya'yı sabah görsem diye düşünüyordum, hâlâ zaman vardı.

Koridorun sonundaki kapıyı hızla çekip açtım ve gördüğüm manzaraya inanamadım. Alt kattaki fuayedeki mobilyalar alevler içindeydi. Alevler merdiven aralığına sıçramıştı. Çin ipeğine benzeyen duvar kâğıdı kabarmıştı. Duman tavana yükselmişti. Gördüğüm felaket manzarasının tesiri altında kilitlenmiş olarak öylece durup sıcaklığı hissederek alevlere bakıyordum. Nefes aldım. İçim telaş ve dumanla doldu. Öksürmeye başladım. Kapıyı çarparak kapattım ve duman içeriye dolup kıvrıla kıvrıla peşimden gelirken, koridorda geriye doğru koşuyordum.

"Yangın var!" diye bağırmıyor, sadece koşuyordum. Koridorun ortasına geldiğim sırada, Bayan Langley kapıdan sendeleyerek çıkıp beni yakaladı.

"Senin ne işin var bu evde?" Bir elinde Tab'iyle, daha önce söylediklerimden ve ikimizi de öksürten dumandan bihaber bir durumda, birdenbire kim olduğumu anlayıvermişti.

"Buraya ait değilsin sen!" Bana bağırıyordu. Hali, peşimizden gelen alevler kadar korkutucuydu. Yolumdan çekilmesi için onu ittim.

"Seni görmek istemiyor!" diye arkamdan bağırıyordu. Yatak odalarının ve çamaşırlık gömme dolapların kapısını çekip açarken, aklımdan Maya'yı kurtarmak geçmiyordu. Sadece bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Bayan Langley yalpalayarak peşimden geliyor, öksürüyor, "Bizi rahat bırak!" diye cıyak cıyak bağırıyordu. Koridordaki sondan ikinci kapının önündeydim. Kapıyı açtığım zaman, Bayan Langley beni arkadan itti. Tökezleyerek bir sandalyenin üstüne düştüm. Başımı kaldırıp yukarı bakınca, simsiyah bir duman dalgasının odaya dolduğunu gördüm. Bayan Langley "Defol git!" diye bağırıyordu. Bana yolu göstermek için arka merdivenlere giden kapıyı açınca kocaman, ateşten bir dil içeri dalıp Bayan Langley'yi yaladı. Geriye sendeleyip üzerime düştü. Kimonosu yanıyordu.

Saçlarından gelen yanık kokusunu alabiliyordum. Kimonosundaki alevler elimi yaktı. İçeride ihtiyaç duyduğumdan daha az hava vardı. Tavan üzerimize doğru alçalan zehirli bir duman tabakasından ibaretti. Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Bayan Langley

"Bana yardım et!" diye haykırıp beni yakaladı. Kollarını boynuma sardı. Onu itmeye çalıştım. Elinden kurtulamayınca, ona bir yumruk attım. Sürünerek pencereye doğru giderken ayağıma yapıştı. Bütün gücümle ona bir tekme attım.

Ağzım yere değiyordu. Bana dünya üzerindeki son hava parçasıymış gibi gelen şeyi yutkunup ayağa kalktım. Gözlerim yandığı için hiçbir şey göremiyordum. El yordamıyla yolumu bulmaya çalıştım. Önce duvarı bulup, ardından pencereye ulaşıp açmak için uğraştım. Bayan Langley cehennemden üzerime doğru geliyordu. Saçları yanıyordu. Pencereden gerisin geri aşağı düştük. Cam paramparça oldu. Biz aşağı düşerken, alevler de bizi takip eder gibi peşimizden dışarı püskürdü. Pes etmeyecekti. Bayan Langley de öyle. Havada döndük. Bayan Langley'nin pençesi hâlâ üzerimdeydi. Düşüşümüzü orman gülleri kesti. Duyduğum çatırdama sesleri, kırılan kemiklerden mi yoksa dallardan mı geliyordu bilmiyordum? Bayan Langley'nin üstüne düşmüştüm. Altımda, insanın midesini bulandıran bir çatırtı oldu.

Kollarını boynuma sımsıkı dolamıştı. Bana sarılışı öylesine bağışlama doluydu ki beni boğacak gibiydi. Bryce'la Gates bize doğru koşturdu. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordum. Beni kadının üzerinden kaldırdıkları zaman, Bayan Langley gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

Ambülans ve itfaiye araçları geldiğinde, kurum yüzünden hâlâ öksürüyordum. Birisi omzuma bir battaniye örttü. Ev alevler içinde yutulmuştu. Komşu çiftliklerden gelen insanlar akın akın kamyonetlerden iniyordu. Çatının bir bölümü gürültüyle çökünce, üzerime kömür büyüklüğünde köz parçalarıyla kıvılcımlar yağdı. Gates insanlara geri çekilmeleri için bağırıyordu. İtfaiyecilerden birinin, "Onu kurtarmak için çok geç artık!" dediğini duydum.

Birdenbire neyi kaybettiğimi ve eve aslında neyi bulmak için girdiğimi hatırladım. Sendeleyerek alevlere doğru yürüyüp, "Maaayaaa!" diye bağırdım. Bryce beni geri çekti.

"Maya içeride değil!"

"Nerede peki?"

Sorumu Gates cevapladı. "Bilmiyoruz. Arabası yok!"

Yirmi Yedi

Yine, kapana bastığım zaman Maya'nın beni getirdiği muayene odasındaydım. Saat gece yarısını geçmişti. Leffler yanıklarıma merhem sürüyordu. Hemşire, Leffler'a gazlı bez parçaları kesip verirken bana, "Şanslı çocukmuşsun!" dedi.

"Nedenmiş o?"

"Kalıcı izin olmayacak. Ama zavallı Bayan Langley'nin... neyse." Leffler, hemşireye, "Gerisini ben hallederim!" dedi. Telefon çaldı. Arayan Gates'ti.

Leffler telefonu kapattığı zaman, ona, "Maya'yı bulmuşlar mı?" diye sordum.

"Paige de eve dönmemiş. Birlikte olabileceklerini düşünüyorlar." Ellerimi sarıyordu. Ellerime beyaz, parmaksız eldiven takmış gibi

görünüyordum. Leffler benden ölesiye tiksinmesine rağmen, nazik olmaya çalışıyordu.

"Senin hakkında yanılmışım!"

"Hayır yanılmadın."

"Bayan Langley'yi kurtarmandan bahsediyorum..."

İnsanların ne düşündüklerini biliyordum. Ama ne yaptığımı da sadece ben biliyordum. "Yangın var!" diye bağırma cesaretini bile gösteremeyerek koşmaya başlamıştım. Ayrıca, yangın sırasında Maya'nın da evde olabileceğini çok iyi biliyordum. Sadece onun nerede olduğunu bilmiyordum kaçarken. Bayan Langley meselesine gelince, kendimi kurtarmaya çalışırken onu itmiş, yumruklamış, tekmelemiştim. Bayan Langley olanları insanlara anlatınca, neler olacağını düşünerek ayaklarıma bakıp, "Ben bir şey yapmadım!" diye mırıldandım.

"Senin neyin var böyle? Mütevazı olmaya mı çalışıyorsun yoksa? Nihayet kendinle gurur duyabileceğin bir şey yapıyorsun ve şimdi de sanki..." Yapmacık bir alçakgönüllülük olarak gördüğü tavrım Leffler'ı kızdırmıştı.

Kapı çalındı. Leffler, "Meşgulüm!" dedi. Kapı yine de açıldı. Osborne'la Bryce orada öylece durup bana baktılar.

"Annem neler yaptığını anlattı!." Bryce'ın sesi dümdüzdü. Bana vuracağından adım gibi emindim.

Başımı eğdim ve baltanın kafama inmesini bekledim. "Çok üzgünüm..." Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Tuhaf olan şey, en sonunda nasıl biri olduğumun anlaşılacak olmasının içimi rahatlatmasıydı. "Alevleri görünce, ne yapacağımı bilemedim."

Leffler kahraman falan olmadığımın farkındaydı. "Orada gerçekten neler oldu acaba?"

Bryce çenesindeki kasları sıktı. "Bu çocuğun..." Sesi çatladı. Titriyordu. Osborne, sakinleştirmek için kolunu torununun omzuna atıp yere baktı. İtibarımı kaybediyordum ve Bryce boğazını temizleyip tekrar lafa başladığı sırada, çukuru boylamayı bekliyordum. "Bu çocuğun kendi canını hiçe sayması sayesinde, annem hayatta!" Duyduklarıma inanamadım. Leffler hayal kırıklığını güçlükle saklıyordu.

"İkiniz de konuştunuz mu onunla?"

"Sadece Bryce konuştu." Osborne bana göz yaşları içinde baktı. "Ben oraya gittiğimde, sakinleştiricilerle uyumuştu!"

Leffler bana isteksizce, bir tane kodeinli Tylenol ve içi su dolu bir Dixie bardağı verdi. Sonra, bir şişe ağrı kesiciyi elime uzatmak üzereyken, fikrini değiştirdi. "İlaç vakitlerini annen takip etse daha iyi olur!" Bu şekilde, Osborne'a, bana güvenmediğini hissettirmeye çalışmıştı. "Annen yangının nasıl başladığını anlattı mı?" diye sordu.

"Hatırladığı tek şey, Finn'in onu uyandırıp koridorda ona yardım etmiş olduğu. Duman artık ona çok fazla gelince yere yığılmış. Finn onu kaldırıp pencereye kadar taşımış. Annem paniğe kapılınca, Finn de onu tutmuş ve beraber atlamışlar." Kafam allak bullaktı. Bayan Langley neden beni bir kahramana dönüştürmek istemişti ki? Bryce bana sarılıp kulağıma "Ailemiz için yaptıklarını asla unutmayacağız!" diye fısıldadı.

Osborne titreyen eliyle yanağımı okşayıp gülümseyerek, "Yahu, zaten aileden biri *o*!" deyince kendimi daha da kötü hissettim.

Birine gerçekleri anlatmam gerekiyordu. "Maya burada mı?"

"Henüz gelmedi!" Osborne sesine olağan bir hava vermeye çalışmıştı.

Ortada bir sorun yokmuş gibi davranmakta Bryce daha başarılıydı. "Muhtemelen, arabayla New York'a gitmek için Paige kanına girmiştir!" Alkollü araba kullanmaktan dolayı Paige'in ehliyeti elinden alınmıştı. "Genellikle birlikte gittikleri barların hepsine telefon ettim."

Paige'le Maya'nın birlikte New York'taki barlara gittiğini bilmiyordum. Kafamda dönüp duran bütün boka püsüre ek olarak, şimdi de Long Island buzlu çayıyla sarhoş olup Maya'ya asılan kolejli herifleri dert etmek zorundaydım. Paige bir keresinde, Princeton'dan atılan abisinin oda arkadaşının Maya'ya çok ilgi duyduğundan bahsetmişti. Herifin hatırlayamadığım bir lakabı vardı. Eğer ben kendimi iyi hissetmek için Jilly'yle yattıysam, aynı şeyi Maya neden yapmasın ki?

Bryce: "Eve dönüp Maya'yı bekleyeceğim. Gelip de evi o halde görürse deliye döner!"

Koridorda annemin geldiğini duyunca, tuhaflıkların daha yeni başladığını anladım.

Yirmi Sekiz

O gece annem hastanenin otoparkından çıktığımız sırada bana, "Harika bir şey yaptın!" dedi.

"Bunu başkaları söylüyor..."

"İnsanlar seni hep hatırlayacak!" Düşünceler içinde nefesini bıraktı.

"Sinyal lamban hâlâ yanıyor!" Annem arabayı babası gibi sürüyordu. Gözü insanların üzerindeydi.

"Bu sayede önünde bir sürü kapı açılacak!" Önümüzdeki trafiğin ışıklarına gülümseyerek bakıyordu.

"Tanrım, bu durumu sanki bir iş fırsatıymış gibi görüyorsun!"

"Böyle bir şey çıkmadı ağzımdan Finn. Bayan Saç'ın* başına ge-

* Orijinal metindeki haliyle Pilar, Bayan Langley'nin ilk adıdır ve aynı zamanda İngilizce'de saçlı anlamına gelen, kız çocuklarına verilen bir addır. (ç.n.)

lenlere gerçekten çok üzüldüm!" O kadar üzülmüştü ki artık Bayan Langley annem için Bayan Saç'tan ibaretti. "Ama bu tavrın da senin karakterine dair çok şey söylüyor, kuzucuğum!" Gözlerini yoldan ayırıp bana bir öpücük attı. "Harika bir anne olmayabilirim ama harika bir oğul sahibiyim!" Gururdan o kadar gözü dönmüştü ki Vlyvalle sapağını bile kaçırdı. Pencereden yaz gecesinin karanlığına bakıyordum ve daha fazla boka batmak için, hayatımda daha başka neler olacak, diye düşünüyordum.

Osborne'un muhitindeki eski, metal köprüye vardığımızda, itfaiye araçlarına yol vermek üzere arabayı kenara çekmemiz gerekti. Annem pencereyi indirip itfaiyecilere durmaları için el salladı.

"Yapma anne!"

Bana aldırış etmedi. "Merhaba, ben Elizabeth Earl! Bizlere sunduğunuz bu harika hizmet için size teşekkür etmek istedim." Sesi o kadar yapmacık bir doğallıktaydı ki duyan hayatı boyunca Vlyvalle'da yaşadığını sanırdı.

İtfaiyecilerden biri beni görünce anneme, "Kahraman erkeğimiz de işte oradaymış!" dedi.

Bir diğeri de "İyi iş başardın evlat!" diye bağırdı. Söyledikleri doğru olsaydı, kendimi iyi hissedebilirdim. Sargılı elimle onlara el salladım ve sanki kendini-iyi-hisset filminin* kapanış sahnesindeymişiz gibi gülümsedim. Annemin sahtekâr olduğunu düşünüyordum ama ben neydim ki?

Köprüden geçerken annem, "Maya'nın annesiyle ne hakkında tartıştığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Dick bana Langleylerin hizmetçisinin Maya'yla annesinin, Maya arabayla çekip gitmeden önce birbirlerine bağırıp çağırdıklarını duyduğunu söyledi."

Maya'yla annesinin benim hakkımda tartıştıklarını düşünmek hoşuma gitti ama ya eğer Bayan Langley, Maya'nın New York'a gidip Tomruk'la intikam seksi yapmasına engel olmak için kavga ettiyse? Paige'in abisinin oda arkadaşının lakabını hatırlamasaydım keşke.

* İngilizce'si feel good movie olan, Amerika'da ekonomik buhran döneminde yaygınlaşmış, olayların hep mutlu sonla bittiği film türü. (ç.n)

"Maya annesine AA'ya gitmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu belki de!" dedim. Annemin çenesini kapatmak istiyordum.

"Bayan Langley'nin alkol sorunu mu var?"

"Offf anne!"

Ertesi sabah uyandığımda, durum artık resmiyet kazanmıştı. Kahraman olmuştum. Yangının Bayan Langley'nin ağzından anlatılmış hali *Newark Star Ledger*'ın ön sayfasındaydı. *New York Post*'un üçüncü sayfasında da "GENÇ ADAM VÂRİSİ YANGINDAN KURTARDI!" başlıklı bir haber vardı. Annem gazeteleri bana daha yatağımdan kalkmadan gösterdi. Kupürleri Nana'yla büyükbabama göndermek için fazladan birer nüsha da almıştı. En sonunda, eline onlara iyi bir anne olduğunu gösterecek bir kanıt geçmişti. Bense sadece bu hikâyenin unutulup gitmesini istiyordum.

Annem mutfakta krep yaparken telefon çaldı. Telefonu kaldırırken elim acıdı. Arayanın Maya olduğuna emindim. Benden olaya dair bir beyanatla fotoğraf isteyen bir gazeteci arıyordu. Telefonu kapatıp, anneme yanlış numara olduğunu söyledim. Telefon yirmi saniye sonra tekrar çalınca, annem telefonu kendisinin açmasını daha uygun buldu. Telefonun ağız kısmını eliyle kapatıp ahizeyi bana uzattı. "Bir gazeteci. Söyleyeceğin şeylere dikkat et!"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ama insanlara bir şey söylemen gerekiyor!"

"Hayır gerekmiyor!"

Boğazını temizleyip telefonu kulağına götürdü. "Oğlum sadece, herkesin yapacağı şeyi yaptığını söylüyor." Benim adıma her zaman çok başarılıydı.

Telefonu kapatınca, "Ağrı kesici alma vaktim geldi" dedim. Hile yapıp yapmadığımdan emin olmak için, ilaç şişesinin üstündeki tarife baktı. Gözünde bir kahramana dönmüş olsam da bu hâlâ bir "sorun"um olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Annem gazetelere vermek için bir fotoğrafımı aranırken, avucuma döktüğüm hapların birini ağzıma atıp geri kalan dördünü sakladım.

Bayan Langley'nin Bryce'a onu kurtardığımı neden söylediğini anlayamıyordum ama bana iyilik yapmadığını çok iyi biliyordum. Ya-

lan, gerçekliği mantar gibi kuşatmıştı. Kafam, gerçekle kurgunun yaydığı bu kötü havadan kurtulmanın bir yolunu bulmak için fazlasıyla meşguldü. Annemin ona uzattığım şişedeki hapları saymaya başladığının farkında değildim. Aniden mutfak kapısı çalınmasaydı, kesin yakalanırdım. Gelen Bryce'tı. Gözleri çukurlarına kaçmış ve tıraş olmamıştı. Hâlâ dün geceki kıyafetlerini giyiyordu ve üstünden yangın kokusunu hâlâ alabiliyordunuz. Bryce, "Maya dün gece eve gelmedi!" diye konuşmaya başlayınca, annem hapları saymayı bıraktı.

Hiç şüphem yoktu artık. Paige'in abisinin oda arkadaşıyla yatmıştı kesin. Kendimi birden mideme yumruk yemiş gibi hissettim. O piçin neye benzediğini bilmiyordum ama ona neden Tomruk dediklerini çok iyi biliyordum. Mothra* gibi kocaman bir şeydi. Maya'yı tekrar, tekrar ve tekrar nasıl becerdiğini gözümde canlandırabiliyordum. Sargılı elimle duvarı yumruklamam, kafamın içinde dönen porno görüntülerine engel olmadı.

"Finn ne yapıyorsun sen?"

Kanayan eklem yerlerim gazlı bezi yavaş yavaş kırmızıya boyadı. "Bunu benden intikam almak için yaptı!" Her zaman olduğu gibi, her şeyin benimle ilgili olduğunu düşünüyordum yine. Söylediğim şey, Bryce'ı durdurdu. Başı mağazalardaki güvenlik kameraları gibi döndü. Suçlayacak birini arar gibiydi.

"Evi kız kardeşimin ateşe verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Evinizi kimse ateşe vermedi!"

"Evet, bu işi birileri yaptı. Büyükbabamla Gates gün ağarırken evi uzmanlara tetkik ettirdi. Sadece olayın kundaklama olduğundan eminiz."

"Bunu senden intikam almak için yaptığını söylerken, ne demek istedin, Finn?" Bunu annem sormuştu. Tavrı, Nana'nın ıslahevindeki tavrıyla aynıydı.

"Maya, Paige'le New York'a gittiğinden beri, Paige'in ona abisinin oda arkadaşını ayarladığını düşünüyorum ve... yani, böyle düşünmek istemiyorum ama öyle geliyor ve eğer Jilly'yle olanlar yüzünden benden intikam almak için geceyi başka bir herifle geçirdiyse de bunu hak ettiğimi biliyorum."

* 1961 tarihli bir Japon filmine adını veren, güve benzeri kocaman kanatlı yaratık. (ç.n.)

"Tomruk Avrupa'da şu an."

"Ona neden Tomruk diyorlar?"

Bryce anneme şöyle bir baktı. Annem espriyi anlayınca, çok şaşırmış ayağına yattı. Belki de gerçekten çok şaşırmıştı. Yüzü kızardı ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Annen nasıl, Bryce?"

"Vücudunun büyük bir kısmında üçüncü dereceden yanıklar var. Yaşayacak ama..." Dudağını ısırdı ve uzaklara baktı. "Deri nakliyle estetik ameliyattan sonra bile... ürkütücü görünecek!"

"Aman Tanrım!" Annem eliyle ağzını kapattı.

"Şans eseri yüzü yanmamış. Hâlâ güzel yani!"

Öyleydi.

"Olayın kundaklama olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorlar? Yani etrafta bir sürü terebentin ve boya malzemesi vardı. Merdivene giderken, terebentin kutularından birine takılıp devirdim."

"Yangın aynı anda iki yerde başlamış. Ön taraftaki koridorla kütüphanedeki arka merdivenlerin yanında."

"Kütüphaneye girmedim bile!"

Bunu duymak annemin içini rahatlatmıştı.

"Kimse evi senin yaktığını düşünmüyor, Finn."

"Umarım öyledir!" Annem atılıp lafa karıştı. "Finn de o yangında neredeyse ölüyordu!" Bir sigara yakıp, yeni bir diyet kola açtı.

"Öldüğüm falan yoktu anne!" Bana sarılmaya çalışınca, omzumu silkip ondan kurtulmaya çalıştım.

Annemin kibritiyle Bryce da bir sigara yaktı ve ağzındaki dumanını yavaş yavaş bıraktı.

"Bu işi her kim yaptıysa, senin eve girdiğini görmüş olmalı. Üst kata çıkmanı bekledi ve evi ateşe verdi."

"Üst kata çıkalı daha birkaç dakika olmuştu, yangını görüp koşmaya başladığımda..." Doğruları oracıkta anlatmak üzereydim neredeyse.

"Ortalığa tiner püskürtüp bir kibrit çakmak o kadar uzun sürmez!"

"Bu işi yapan ruh hastası her kimse, üst katta kim varsa alevlerin içinde kapana kısılsın istedi demek istiyorsun."

"Gates olayı böyle görüyor, Bayan Earl. Her neyse, büyükbabamla evdeler şimdi. Beni sizi oraya götürmem için gönderdi." Annem el çantasını aldı. "Büyükbabam hepimizle konuşmak istiyor" diye ekledi Bryce.

"Maya için ne yapacağız?"

"Kayıp raporu çıkarmak için kırk sekiz saat beklemek gerekiyor. Ama büyükbabam şimdiden bütün nüfuzunu kullandı. İnan, polis her yerde onu arıyor ve eğer hanımefendinin böylece ortadan kaybolmak için çok iyi bir sebebi yoksa, bu kadar siktiriboktan ve sorumsuz biri olabildiği için ona en başta ben kızacağım."

Bryce'ın annemin yanında o S'li sözcüğü kullanmasına çok şaşırmıştım. Kendisi yetişkinlerin yanındayken, genellikle Eddie Haskell kibarlığında olurdu. "Özür dilerim Bayan Earl ama Maya bugünün ailemiz için ne kadar önemli olduğunu biliyordu!.."

"Önemli değil, Bryce. Hepimizin bu konuda morali çok bozuk."

"Bugünü özel yapan şey ne?" diye sordum.

"Babam eve dönüyor."

Annem Bryce'a sarıldı. "Seni çok iyi anlıyoruz."

Ben anlamıyordum.

Bryce daha önce hiç görmediğim yeşil, eski moda bir spor arabaya bindi. Araba tamponlardan, marşpiyelerden ve aradaki iki yedek lastikten ibaretti. "Bunu nereden buldun?"

"Babamın Morgan'ı bu. Kazadan beri depoda duruyordu." Langleyler gözüme eskisi kadar şanslı görünmüyordu artık. Her ne kadar Osborne'un bütün şansları o serveti yaparken harcadığını düşünmek aptalca olsa da lanetlendiklerini ve sahip oldukları baş döndürücü hayatın bir bedeli olduğunu düşünmek, hepsini gözümde trajik ve çekici kılıyordu. Sanırım, artık aramızda ortak bir şey olduğu hissine kapılmıştım.

Morgan'ın anahtar yerine bir marş düğmesi vardı. Motor, Bryce'ın düğmeye ikinci basışında çalıştı. "Babam komadan çıkınca arabayı tepeden tırnağa bakımdan geçirtmiştim." Araba geri tepti. "Lanet olsun tek istediğim babam eve döndüğünde, her şeyin eskisi gibi olmasıydı!" dediğinde gözlerinde yaşlar vardı.

Ona, "Araba harika görünüyor!" dedim. Onlar için kendime üzüldüğümden daha fazla üzülüyordum. Bu çok değişik bir tecrübeydi.

Annemin görüş alanından çıktığımız zaman, Bryce arabayı bir kenara çekti. "Sen kullanmak ister misin?" İkimizin de neşesini yerine getirmeye çalışıyordu. Hayır anlamında başımı salladım ve iki tane kodein Tylenol'u ağzıma atıp kuru kuru yuttum. Başım sormaya cesaret edemediğim sorular yüzünden ağrıyordu.

Arka yoldan gidiyorduk. Çok garipti. Gökyüzü bir kartpostal resmi kadar maviydi. Bahçeleri çiçek basmıştı ama her taraf yangından dolayı kurum doluydu. Çiçekler kömür karasına boyanmıştı.

Evden geriye kalanlar, birkaç kararmış baca ve bir mutfak duvarından ibaretti. Şebnemler yangında zarar görmemişti. Havada, sanki gece sahilde yakılmış şenlik ateşinden kalan baskın bir yanık kokusu vardı. Olay mahallini sadece gözlerinizle görmüyor; içinize çekiyor, dilinizle tadıyordunuz. Bundan kaçış yoktu. Evin ana kısmını örten bakır rengindeki çatı, tek parça halinde yere düşmüştü. Oraya vardığımız sırada, bir kepçeyle bir buldozer çatıyı kaldırmaktaydı. Çatıyı yerden on, on beş santim kaldırdıkları sırada, çatının bir ucu kepçenin pençesinden kaydı. Bütün o ağırlık, kömürleşmiş enkazın üstüne büyük bir gürültüyle düşüp, pis bir kül bulutunu havaya kaldırdı. Bunun üzerine, enkazda çalışan küçük işçi grubu başlarını çevirip toz maskelerini yüzlerine geçirdiler.

Bryce çatının bir köşesini gösterip, "Odam şu köşenin altındaydı" dedi.

Morgan'dan indiğimiz sırada, Bryce bana turuncu iş tulumu giymiş o iki adamın daha önce FBI için çalışmış yangın uzmanları olduğunu söyledi. Adamlardan biri, bir zamanlar Thomas Jefferson'a ait, yanmış bir masadan geriye kalan odun yığını üzerinde çalışırken, elindeki küçük bir kayıt cihazına bir şeyler söylüyordu. Diğeri ise çıtalar ve iplerle, yatak odalarının nerede olduğunu işaretleyerek işini yapmaya devam ediyordu.

Osborne adamları gecenin bir yarısı kendi helikopteriyle getirtmişti. İhtiyar, külden korunmak için yüzüne beyaz, ipek bir atkı sarmıştı. Eski moda gözlüğü ve başında fötr şapkasıyla Görünmez Adam'ı andırıyordu.

Kayıt cihazlı uzman, işçilerden birine kütüphanenin kalıntılarını konteynere yüklemeye başlayabileceklerini söyledi. Konuştuğu işçinin Dwayne olduğunu, toz maskesini çıkarana kadar anlayamadım. Dwayne'in elinde eskiden bir kupa olan, yarısı erimiş bir kap vardı.

"Bunları saklamak ister misiniz?"

Bryce kupanın üzerine tükürdü ve eliyle ödülün topuğundaki oyma yazıyı ovaladı. Üzerinde "Maya Langley, En İyi Gösteri" yazdığını okuyabiliyorduk.

Bryce, "Hepsini at gitsin!" deyince çok şaşırdım. Dwayne kupayı, gümüşü için kendine saklayacağını söyleyince, kupayı ondan alıp kurtarmadığım için kendimi suçlu hissettim.

Etraftaki toz çekilince, kepçeyi de Marcus'un kullanmakta olduğunu fark ettim. Buldozerdeki adamsa Jilly'nin babasıydı. Gates bağırarak direktifler veriyor; Osborne da ortada dolanıp dururken, ağzındaki ucu yakılmamış puroyu çiğniyordu.

Marcus bana el sallayıp, "Adamım benim! Kahramanım!" diye bağırdı.

Jilly'nin babası bana termosundaki içecekten ikram etmek istedi. "İyileşince o eli sıkmak isterim. Dün gece yaptığın şey, mangal gibi yürek isterdi!"

FBI eskisi uzmanlardan biri, odaları işaretlemeyi bırakıp, omzumu silkerek, "Herkesin yapacağı şeyi yaptım sadece" dediğim sırada beni izliyordu. Annemin cümlesini çalmıştım. Yerel bir kahramanın nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık kafamda kesinlik kazanan bir şey vardı: Gerçekleri kimseye, Maya'ya bile söyleyemeyecek kadar bu yalanın içine batmıştım.

Kendime, olayın buralara gelmesinin benim suçum olmadığını söyledim. Her şeye Bayan Langley sebep olmuştu ve insanlar da bu olayı bu kadar büyütmeselerdi, gerçeği şimdiye kadar çoktan itiraf etmiş olurdum. Ayrıca, annemin oğluydum. Beynimin sürüngen yanı, bana bu yangının hayatımın fırsatı olduğunu söylüyordu. Jilly'nin babasının bana mangal yürekli dediği sıradaki yumuşak bakışları hoşuma gitmişti. Bundan daha da iyisi, Osborne kolunu omzuma atıp bana sarıldı. İlaç ve kolonya kokuyordu. "Bugün nasılsın, oğlum?" diye sordu. Herkesin oğlu olmak istiyordum.

"Bence evi ateşe veren orospu çocuğu, Finn'i döven kişiyle aynı kişi!" diye atıldı Dwayne. Bu beni sarstı. Bu sabah, saldırıya uğradığımı düşünmeyerek uyandığım ilk sabahtı. Birdenbire yangın sanki benim için kurtuluşmuş gibi geldi. Aslında layık olmadığım bu ikinci şanstan ya da mükâfattan mümkün olduğunca yararlanmamak aptallık olurdu.

Kepçeyle buldozer çatıyı kaldırma işine geri döndüklerinde, olacak şeyler kafamda açıkça belirdi. Maya her neredeyse oradan döndüğü zaman ya da alevlerin içinde onu aradığımı ve annesinin hayatını kurtarmak için hayatımı tehlikeye attığımı duyduğunda, hayatıma yeni bir başlangıç yapabilecektim. Tabii, asıl gerçeği sadece ben bilirken, herkesin hakkımda ne kadar muhteşem biri olduğumu düşünmesi de o kadar dayanılmaz gelmiyordu.

Bayan Langley'nin neden yalan söylediğini bilmiyordum. Ama hastaneden çıkıp hikâyesini değiştirecek olursa, insanlara onu delirmiş gibi göstermek çok kolay olacaktı. Bayan Langley'nin elindeki Tab kutusundan bütün gün votka içtiğini insanlara hatırlatmak yeterli olurdu. Çatı kaldırılıp FBI eskilerinden birinin, "Kamerayı getir!" diye bağırdığı sırada, kafamın içindeki sürüngen, her şeyi çoktan hesap etmişti.

Bryce'ın pirinç kaplama yatağı erimişti ama döşeğin üstündeki kemiklerin üzerinde etrafa yanık kokusu salacak kadar et kalmıştı. Yangın uzmanlarından biri kamerayı omzuna yerleştirirken, diğeri de elindeki alüminyum sopayla yerdeki kalça kemiği kalıntısını inceledi ve kayıt cihazına kendisinden hiç beklenmeyecek kadar tiz bir sesle konuşmaya başladı.

"Kadın, beyaz... genç görünüyor..." Bryce, "Maya... olamaz!" diye feryadı basınca, ben de kusmaya başladım.

Osborne bir an sendeledi ve ardından, yerdeki cürufun üzerine ağır ağır oturup gözlerini kapattı. Başını yukarı kaldırdı.

Gates ambülans çağırdı. Cesetten kalanları sedyeye koyarlarken, yüzden geriye kalan kömür olmuş bir dudak parçası ufalanıverdi. Dwayne, "Maya değil bu!" deyinceye kadar hiçbirimiz cesede bakamıyorduk. Paige'in sol ön dişine taktırdığı elmas, ölüme gülümserken açılmış ağzının içinde parlıyordu.

Gates, Osborne'un ayağa kalkmasına yardım etti. Osborne'un duaları kabul olmuştu ama olmasını dilediği şey tam olarak bu değildi herhalde. "Bu kızın senin yatağında ne işi var, Bryce?"

Bryce'ın dili tutulmuş gibiydi. Onu ilk kez bu kadar suskun görüyordum. Bryce'ın ne olduğuna dair bir fikri yoktu ama benim vardı. Yanağımdaki bir kusmuk damlasını silip, "Bunu yapacağını söylemişti" dedim.

"Neyi söylemişti?" dedi Gates resmiyetle.

"Gizlice Bryce'ın yatağına girip onu bekleyeceğini söylemişti. O gün yanımızda Marcus da vardı. O da duydu." Gates oğluna kötü kötü baktı.

"Şaka yapar gibi söylemişti, baba!"

"Evet, dalga geçtiğini sanmıştık. Bundan Bryce'a hiç bahsetmedik... ama Paige ondan hoşlanıyordu" diye ekledim aptal aptal. Yangın uzmanı kamerayı üzerimize çevirmişti.

"Bu cümleyi söylediği sırada, alkol ya da uyuşturucu etkisinde miydi?" Marcus'la birbirimize baktık ve hayır anlamında kafalarımızı salladık.

Duman ciğerlerine ulaştığında, Paige çoktan sızmış mıydı yoksa aşırı dozda lude aldığı için yataktan kalkamayacak bir durumda mıydı, diye düşünüyordum. Kendime, "Yangın var!" diye bağırmış olsaydım bile, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledim.

Paige'i Griggstown'daki morga götürdüler. Morg, Vlyvalle'da olmayan birkaç şeyden biriydi. Gates, Paige'in ailesini aramıştı ama hizmetçileri ona golf oynamaya gittiklerini söylemişti. Gates önce bizim ifademizi almaya karar verdi, sonra da kulübe gidecek ve kızın ailesine kötü haberi verecekti. Vlyvalle Polis Merkezi, postanenin arkasında sekize on ölçüsünde bir odadan ibaretti. Çok kalabalık olduğumuz için, Osborne ifadelerin kendi evinde alınmasını teklif etti. Gates, Osborne'a delirdiğinden şüphe eder bir ifadeyle bakıp, "Herkesin ifadesini mi?" diye sordu.

"Gidelim hadi!"

Osborne herkesi kütüphaneye götürmek istedi. Gates, Dwayne'e bakıp, "Mutfak da iş görür!" dedi. Gates de züppenin tekiydi işte. Vlyvalle'da bulaşıcıydı bu.

Marcus'un, Jilly'nin babasının ve Dwayne'in evdeki her şeye yiyecekmiş gibi bakmalarından, daha önce büyük bir evde hiç bulunmadıklarını anladım. Dwayne'in hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Mutfağa tıkılmaktan dolayı biraz kızgındı. Ama nasıl hissettireceğini görmek için, oturma kısmı ve sırta gelen yeri ipekten, altın renkli ayakları olan yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturmayı da ihmal etmedi. Daha önce bir otelin mutfağında hiç bulunmamıştım ama Osborne'un mutfağı gibi olsa gerekti. Çift cam kapılı buz dolapları; dörtlü bir ocak seti; rehin dükkânlarındakiler gibi tavandan sarkan, her boyut ve çeşitte bakır kaplar görüyordum. Osborne aşçıbaşına öğleden sonra izinli olduğunu söyledi ve kendisinin yaptığı çok kötü kahveyi ikram etti bize.

Dwayne'in, "Gözlerime inanamıyorum Bay Osborne! Siz de bendeki Mr. Coffee kahve makinesini kullanıyorsunuz!" deyişine neredeyse gülecektim.

Gates sırayla ifadeleri aldı. İlk olarak Jilly'nin babasından başladı, ardından Marcus'a geçti ve son olarak, hizmetçilerin yemek odasına geçip kapıyı kapatarak Dwayne'le devam etti. Onlarla işini bitirdikten sonra, işlerinin başına dönmelerini söyledi. Eve Gates'in arabasında geldikleri için, onları enkaz yerine Osborne'un şoförünün Bentley'yle götürmesi gerekiyordu. Dwayne giderken, "Bu muameleye kolayca alışabilirim!" diyordu.

Onlar gider gitmez, tiz sesli yangın uzmanı elini omzuma koyup, "Bize yangını senin çıkardığını söylesen artık, Finn!" dedi. O kadar afallamıştım ki elimdeki kahve kupamı yere düşürdüm.

Diğer uzman bana doğru gelip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Maya'yla annesine, seni artık etraflarında görmek istemedikleri için çok mu kızmıştın yoksa?"

Osborne da bu tuzak karşısında benim kadar şaşkınlık içindeydi. Gates'ten emin olamıyordum. Tiz sesli uzman beni yeni bir soruyla vurmak üzereyken, Bryce onlarla arama girip, "Saçmalık bu! Finn bu olayda benden daha fazla suçlu olamaz! Ona eve gidip kız kardeşimle konuşmasını ben söyledim. Benim fikrimdi. Tanrı aşkına, eğer annem şu anda hayattaysa bu onun sayesindedir!" diye çıkıştı.

Uzmanlar bu lafları yutmadı. "Önce yangını başlatıp sonra da

fikrini değiştirmiş olabilir. Burada bulunma sebebimiz bu, Finn. Orada neler olduğunu er ya da geç ortaya çıkaracağız!"

Başımı hayır anlamında salladım. Yangını ben başlatmamıştım ama o kadar da masum değildim.

"Sen yaptın ve sonra da korktun! Belki de Maya'nın evde olmadığını biliyordun ve Langleylere bir ders vermek istedin!"

Bryce bağırmaya başlamıştı. "Yapmaya çalıştığı şey bu olsaydı, yangının aynı anda iki yerde başlaması mümkün olmazdı!"

"Belki de o kadar akıllı biri değildir!"

"Finn'e aptal diyemezsiniz!" Osborne'un gözü üzerimdeydi.

Gates öne çıktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Dwayne haklı olabilir. İki hafta önce Finn'e saldıranla evi ateşe verenin aynı kişi olduğu iddiası, uzak bir ihtimal değil bence. Bu kişi ya da kişilerin hâlâ Finn'in peşinde olup olmadıkları ihtimalini de hesaba katmalıyız!"

"Ne tür bir saldırıydı o?" FBI eskilerinin daha uzun boylu olanı ilgilenmiş görünüyordu. Gates soğukkanlılıkla yalan söylemeye başladı.

"Fiziksel saldırı. Beyin sarsıntısı ve iki kırık kaburga kemiği." Osborne ayaklarımın etrafındaki kırık parçalarını faraşla süpürdü ve "Finn! Bu adamların senin karakterine leke sürmeye çalışacağından haberim yoktu. Ayrıca onlar dilemiyorlarsa, ben senden özür diliyorum!" dedi.

"Önemli değil..." Sesim fısıltıdan ibaretti.

"Biz sadece işimizi yapıyoruz!"

"Eyalet müfettişlerinin gelip olay hakkında soru sormasını istemediğiniz için, bizi buraya siz getirdiniz. Ama bizden gerçekleri ortaya çıkarmamızı istemediğiniz izlenimine kapıldık şimdi!"

"İstiyordum. Hâlâ istiyorum, Lanet olsun!" Osborne aşçının taburesine oturdu.

Bryce fırının düğmesini açıp kapattı. "Bence konuşmamız gereken kişi Maya."

"Maya'nın birilerini görmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Birdenbire, aklıma Maya'nın çok korktuğu için kaçmış olabileceği ihtimali geldi.

"Finn, kız kardeşime sadakatin takdire şayan... Ama o lanet yangında Paige hayatını kaybetti ve annem de cayır cayır yandı!" Bryce, Gates'le Osborne'a baktı. "Bu iki adamın Finn'i sorguya çekmesine izin verirken, bir yandan Maya'nın yatılı okuldan, yatakhanede yangın çıkardığı için atıldığını hepimiz biliyoruz!.."

"Kasıtlı bir şey değildi o. Sarhoşmuş! Bana yangının elektrikli ısıtıcıdan çıktığını anlatmıştı." Maya'yı savunmak için pek de başarılı bir çıkış değildi bu.

"Bak, o benim kardeşim ve ne olursa olsun onun yanında olacağım ama epeydir kontrolden çıkmış durumda. At üstünde elinde tatar yayıyla gezmesi, avcıları vuracağını söyleyip durması, kaçak avcılara kapan kurması falan, hepsi delice şeyler!"

Bryce'ın bahsettiği şeylerin Gates'e ve yangın uzmanlarına mantıklı geldiğini görebiliyordum. Ben bile mantıklı bulmuştum. Ama buna inanmayı reddediyordum. Maya delinin tekiyse, ben neydim? Kendisinden çok emin olduğum biri hakkında kalbimin beni bu kadar yanıltmış olabileceği fikri karşısında dehşete kapılmıştım. "Maya için bunu nasıl söylersin?"

"Söylemek istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama ne sebepten kaçmış olabilir ki?"

"Benim yüzümden!" Bryce bana aynı miktarda saygı ve küçümseme yüklü bir bakış attı.

"Belki, durum bu kadar basittir..." diyerek başladı Osborne. Düşünceler içindeydi. "Belki de değildir." Kâhya kapıyı çalıp elinde bir tepsiyle Osborne'a ilaçlarını getirdi. Osborne ilaçlarını yutarken, banyoya gitmek için izin istedim. Benim de kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım vardı. Banyoya giderken dümeni kütüphaneye çevirip, öğürmeme sebep olan bir yudum Stolichnaya'yla son iki kodeinimi gövdeye indirdim. Banyoda işim bittiğinde, kendimi daha iyi değil ama farklı hissetmeye başlamıştım. Belki bir yudum votka daha içmek işe yarayabilirdi. Çaresiz; o an kendimi tanımlamak için fazla iyimser bir sözcüktü. Kütüphaneye gittiğim sırada, evin ön kapısı açıldı. Gelenler, Maya'nın babası ve hastaneden tanıdığım bir hemşireydi. Maya'nın babası, iki eli yürüteçte, mermer zemin üzerinde ayaklarını sürüyerek ilerlerken kaybolmuş ve kafası karışmış gibi gö-

rünüyordu. O durumda olan sadece o değildi. Bay Langley bana gözlerini kısarak baktı.

"Seni tanıyor muyum?"

"Emin değilim!"

Yirmi Dokuz

Ertesi gün, Paige'in, Maya'nın doğum günü partisinde çekilmiş bir fotoğrafı *Post*'un ilk sayfasındaydı. Fotoğrafın üstüne, "SOSYETİK GENÇ KIZ YANGINDA HAYATINI KAYBETTİ!" diye bir başlık atılmıştı. *New York Times*'la yerel gazetelerde de fotoğrafları vardı ama Paige görse, en çok *Post*'taki fotoğrafını beğenirdi. Fotoğraf, o hep vermeye çalıştığı dört kiloluk fazlalığı kapatan bir açıdan çekilmişti. Haberde, ağzındaki elmastan ve Studio 54'e gidişinden büyük bir olaymış gibi bahsediliyordu. Paige'i o kadar asi, zevkine düşkün ve popüler biri olarak göstermişlerdi ki cenaze törenine Bianca'yla Mick Jagger da gelecek sanırdınız. Haberde yazılanların çoğu doğru olmasa da Paige okusa kesinlikle çok hoşuna giderdi.

Maya hâlâ ortaya çıkmamıştı. Kırk sekiz saat geçmişti ve artık

resmi olarak kayıp biriydi. Polis, FBI, herkes onu arıyordu. Osborne'un parası bile olayı gazetelere düşmekten kurtarmaya yetmemişti. Maya'nın neden kaçıp gittiğini bilmiyordum ama annem beni, "MİLYARDERİN TORUNU KUNDAKLAMA SORGUSU İÇİN ARANIYOR!" diye bas bas bağıran bir haber başlığıyla uyandırınca, Maya'nın evine artık kendi isteğiyle dönmeyeceğini anlamıştım. Haberde yanmış bir yatılı okul yatakhanesinin fotoğrafı vardı. "Bu yazıda adının gizli tutulmasını isteyen, Maya'nın özel kız okulundan bir arkadaşı şöyle dedi: 'Maya önce herkese veda etmişti ama şaka yaptığını sanıyorduk. Maya'nın kafayı çekip yatakhaneyi ateşe verdiğini herkes biliyordu. Ama annesiyle babası gerçekten kibar insanlardı. Hepimize yeni eşyalar aldılar. Maya ise bütün bu olanların eğlenceli olduğunu sanıyordu.' "

Annem çok öfkelenmişti. Sadece gazetenin Maya'yı bir piroman olarak göstermesi yüzünden değil; beni çok uzun zaman önce ucuzlukçudan aldığı smokinin içinde gösteren bir fotoğrafımı gazeteye verdiği için, Osborne'un, kendisi için gazetenin suçuna ortak olduğunu düşünebileceğinden dolayı. Annemin bu tür davranışları beni deli ediyordu.

Sanırım, New York polisinin Bronx'ta çalıntı araba satan bir dükkanda zebra çizgili bir Land Rover bulduğu gün, o günün ertesiydi. Parçalarını satmak için arabayı kesmekte olan Jesus adlı bir Porto Rikoluyu tutuklamışlardı. Jesus'un daha önce de araba çalmaktan ve silahlı saldırıdan hapis yattığını öğrendiğimizde, Osborne'un evinde akşam yemeğindeydik. Bryce öyle bir sinir krizine girdi ki Doktor Leffler'ın ona sakinleştirici vermesi gerekti. Bryce, Maya'nın boş bir arsada ölü ya da bilincini kaybetmiş bir halde yatmakta olduğuna emindi. Nihayet Maya'nın kaçışına üzücü olsa da bir sebep bulunmuş olması, Bryce'ın içini hiç rahatlatmıyordu.

Haberi olağandışı bir soğukkanlılıkla karşılamıştım. Genellikle panik yapan ilk ben olurum. Jesus'un Land Rover'ını iki bin dolara satan, yüzünde bir yara izi olan, üşütük bir kız hakkında anlattığı hikâyeye, o sabah posta kutusundan Maya'nın gönderdiği bir doğum günü tebriki aldığım için inanıyordum. Tebrik kartında şöyle yazıyordu:

Sevgili Finn, on altı yaşında olmayı, umarım benden daha çok seversin! Ne kadar az şey bilirsen, herkes için daha iyi olur. Bu olanların kimseyle bir ilgisi yok zaten. Seni hâlâ seviyorum. Maya.

Bunu yazabilecek kadar iyi olduğunu öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Tebrik kartında ona ulaşabileceğim bir telefon numarası ya da kartına cevap yazabileceğim bir adres vermeyecek kadar bana güvenmediği için onu suçlayamazdım. Ama yine de olanların benimle bir ilgisi olmadığını duymak yerine, Tomruk'la kaçtığını öğrenmeyi tercih ederdim. Anneme tebrik kartını Nana'nın gönderdiğini söyleyip yaktım.

Bütün bu karmaşa içinde kendime ufacık bir gurur payı çıkardığım tek şey, Maya'nın bana bir tebrik kartı gönderdiğinden Gates'e ya da FBI'cılara hiç bahsetmemiş olmamdı.

Bryce'la Osborne, Maya'nın hayatta olduğunu, o New York Polis Müdürlüğü'nü arayıp, Jesus'un arabayı çalmadığını, satın aldığını ve hemen serbest bırakılması gerektiğini söyleyince öğrenmiş oldular. Maya telefonu, nereden aradığı tespit edilemeden kapatmıştı. Gazeteler bu durumu büyük bir olay haline getirdi. Maya her ne kadar kundakçı olsa da demek ki toplumsal sorumluluk sahibi biriydi. Bryce, "Porto Rikolu kahrolası bir araba hırsızını ailesinden daha çok düşünüyor!" diyerek çileden çıkmıştı. Onun toplumsal sorumluluğunun sınırları vardı. Bryce'ın, Maya'yı kaçıp gittiği için asla affetmeyeceğini, "Tedaviye ihtiyacı var!" deyip durmasından anlayabiliyordum.

Leffler, Oak Knoll'u; bana hamile kaldığı zaman büyükannemle büyükbabamın annemi yatırmak istedikleri hastaneyi tavsiye ediyordu. Annem Bryce'la Osborne bundan bahsederken, Maya bulunduğu zaman, hastaneye sessiz sedasız yatırılması için babasının yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Tanrım, onu bir yatılı okula kaydettirmeye çalışır gibi konuşuyorlardı. Osborne Maya'nın arkasında durur gibi görünüyordu. "Herhangi bir karar almadan önce, söyleyeceklerini dinlemek istiyorum!" Osborne'un bu tavrına rağmen, Maya'nın geri dönmesini neden istemediğimi anlayabilirsiniz sanırım.

Otuz

Güneş temmuzdan ağustosa kadar ortalığı kavurup durdu. Yağmursuz geçen dört hafta ve otuzlu derecelerde seyreden sıcaklıklar, yeşil çiftliklerle dolu kasabaları yanık bir kahverengi tonuna boyadı. Vali su sıkıntısı uyarısında bulunmuştu. Vlyvalle dışındaki bütün kasabalarda çimenlikleri sulamak yasaklandı; çünkü Vlyvalle'un kendi suyu vardı. Bu yüzden, Osborne'un büyük çiftlik fıskıyeleri gece gündüz tıslamaya devam ediyordu. Walter Pickle'ın, Jilly'nin babasına, ağzı Red Man'le dolu dolu, "Saç spreyleri lanet olası ozonu deldi; yarım kilo domuz etinin fiyatı yirmi iki sente düştü; Elvis öldü! Tanrım, bütün bunlar dünyanın sonunun geldiğinin işareti değilse, nedir?" dediğini duydum.

Öğleden sonraları Osbornelarda çalışmaya, fotoğrafları düzenle-

me işine geri dönmüştüm. Ama bir şeyler değişmişti artık. Osborne ona güzel zamanları hatırlatan bir fotoğrafa rastlayınca, beni fotoğraftaki hikâyenin arka planı hakkında bilgilendirip kimin kim olduğunu hâlâ anlatıyor; fotoğrafın nerede çekildiğini söylüyor; vizörün arkasında neler olup bittiğinden bahsediyordu. Bazen, o anlara dair kötü bir espri de yapıyor ama anın eğlenceli kısmını hatırlama işi bittikten sonra, fotoğrafı kataloğa koymak için bana vermek yerine, avucunun içinde yavaş yavaş buruşturuyor ve bu işi görmesi için getirttiği çöp kutusuna fırlatıyordu. Çöp kutusunu ıskalarsa! "İki puan!" diyor; bazen de "Basket!" diye bağırıyordu. Bana göre, Osborne'un herkesten farklı bir yere yerleştirilmiş tek parçası kalbi değildi.

Annem Leffler'dan ayrılmış, Lazard Freres adlı ortağıyla çıkmaya başlamıştı. Lazard Freres kafasındaki kel bölgeye mısır sıraları kadar düzgün ve doğal görünen, saçlı deri nakli yaptırmış ve çikolata kahverengisi, üstü açılır bir Mercedes'e binen bir adamdı. Karısını ve dört çocuğunu Millbrook'ta bırakmış, McCallumlarınkinin yanında bir at çiftliği satın almıştı. Anneme borsada nasıl oynayacağını öğretiyordu. Bir gece odamın penceresinden, annemi adama oral seks yaptıktan sonra iyi geceler öpücüğü verirken görmüştüm. Buna şaşırmış mıydım? Sadece şaşırmadığıma şaşırmıştım. Daha önce söylediğim gibi, bir şeyler değişmişti artık.

Maya'yla Bryce'a ait ot bahçesiyle ilgilenme işini, Jilly'yle ben devralmıştık. Sıcaktan kavrulmuş bir marihuana bitkisine su ulaştırmak için Jilly'yle su yolu kazmak, o günlere dair hatırladığım tek eğlenceli şey. Akşamları annem dışarıdayken, ev mahsulünden sarıp içiyor ve telefonla arayanlara cevap veriyordum. Gazetede Maya'nın arkadaşlarından biri olarak resmim basıldıktan sonra, daha çok kızlar ama erkekler de evimize telefon etmeye başlamıştı. Kim olduklarına dair en ufak bir fikrim olmadığı ve uçuşta olduğum için, arayanlarla küçük bir sohbet çevirmek kolay oluyordu. Söze hep Maya için ne kadar endişelendiklerini söyleyerek başlıyorlardı. Ama daha çok, benim de sanki daha önce bulunmuşum ayağına yattığım Bailey Plajı'nda; Maidstone'da, Hobe Sound'da ya da WASP bölgesinin başka bir yerindeki bir barda, arkadaşlarını etkilemek için kullanabilecekleri, iğrenç bir dedikodu kırıntısının peşindeydiler. Bazen, arayanla-

ra lanet olası hortlaklar olduklarını söyleyip telefonu kapatıyordum. Bazı gecelerse, kendimi konuşkan bir havada hissedip, Paige'in kömürleşmiş etlerinin kemiklerinden nasıl döküldüğüne dair grafik ayrıntılara giriyordum. Bu tamamen ruh halime ve ottaki haşere ilacının miktarına bağlıydı.

Zaman zaman, memnuniyet dolu bir şaşkınlık yaşıyordum. Örneğin, Tomruk iyi bir herif çıkmıştı. Tabii, Maya bana Tomruk'un peltek olduğundan bahsetmiş olsaydı, onu çok daha az kıskanırdım. Maya'nın yatılı okuldaki, *New York Post*'a konuşan oda arkadaşı aradığı zaman, ona bok güllesi itip durmayı gerçekten hak ettiğinden, bir sonraki hayatında bokböceği olmasını dilediğimi söylediğim için kendimle gurur duydum. Kız ağlamaya başlayıp, bana kendini çok kötü hissettiğini söylediğinde ise, "İyi bari!" deyip telefonu kapattım. Kız daha sonra bana kız kardeşinin East Hampton'da yapılacak sosyeteye takdim partisi için bir davetiye gönderdi. Annem, popüler bir insan olmamın harika bir şey olduğunu düşündüğü için partiye gitmeme izin verdi. Kafayı iyice çekmem ve o kıza beni eliyle boşaltmasına izin vermem dışında, partiye dair pek bir şey hatırlamıyorum. Bu yüzden kendimi suçlu hissetmeyecek kadar da uyuşmuş bir haldeydim.

East Hampton'da geçirdiğim hafta sonunun ertesi günü eve dönünce, Bryce arayıp bizi akşam yemeğine davet etti. Artık haftada üç dört kere o ve Osborne'la birlikte akşam yemeği yiyorduk. Ailenin bir parçası değildik ama birbirimize kanla bağlıydık. Osborne'un klanındaki özel statümüz, anneme Garden Kulüp'te üyelik gibi kazançlar getirmiş ve Bayanlar Golf Komitesi'ne seçilmesini sağlamıştı. Ama bu akşam yemeği özel bir akşam yemeğiydi. Bay Langley de masada bizimle olacaktı.

Bay Langley'nin hâlâ sınırlı olan hareket becerileri yüzünden, yemeğini ağzından çok kucağına dökmesini hiç önemsemiyordum. Çünkü asıl sorun, durup durup, "Maya nerede?" diye sorarak, masadaki sohbeti ölüm sessizliğiyle susturmasıydı.

Bryce her seferinde, "Hatırlamıyor musun baba? Sana anlatmıştım. Maya şu an Avrupa'da atını sergiliyor!" diye bir açıklama yapıyordu.

Derken, Bay Langley yemeğine devam ettiği bir anda yine durup, "Avrupa'da nerede?" diye soruyordu, çocuksu bir ısrarla.

"Geçen hafta Hollanda'daydı. Yarın Bruges'ün dışında bir yerde dört günlük bir sergiye başlayacak. Bana seni düşündüğünü söyledi, baba. Sürekli ketçaplı patates kızartması yiyip duruyormuş!"

Bryce o kadar nazik ve zarif bir biçimde yalan söylüyordu ki Maya'nın Belçika'da patates kızartması yiyip durduğuna ben bile inanabilirdim. Osborne'un bu yalanlardan hiç hoşlanmadığını görebiliyordum. Tatlıya geçmeden önce, masayı dört defa terk etmişti. Masadan birincisinde ilaçlarını almak için, ikincisinde puro için, üçüncüsünde kibrit için ve son olarak da bir telefon görüşmesi yapmak için kalktı. "Bütün bu konuşmalar onu özlememe sebep oluyor. Gidip, bir haber var mı, bakacağım!"

Hemşiresi Bay Langley'yi yatağına götürünce, Bryce Osborne'u çağırmam için beni gönderdi. Osborne'u bilardo odasında buldum. Yakmadığı puroyu içiyor, aile fotoğraflarını buruşturuyor ve fırlatıp çöp kutusuna atıyordu. "Basket!" diye bağırmak bile içinden gelmiyordu.

Yemek odasına döndüğümüz zaman, Osborne kâhyaya bir tabak fıstıklı dondurmayla biraz Oreo istediğini söyledi. Annem Osborne'a şirketlerinden birinin, eski filmleri televizyonda göstermek için bir cihaz geliştirmek gibi aptalca bir düşünceye sahip kimi şirketleri satın alıp almayacağını incelikle sordu. Annem o Lazard Freres adlı herifle yatmaya başladığından beri, Osborne'dan yüzsüzlükle borsa tüyoları ister olmuştu.

Osborne bir Oreo kurabiyesini ikiye ayırıp, parçaların altındaki vanilyayı sarı dişleriyle sıyırdı. "Liz, kusura bakma ama bu akşam köstebeklik yapacak havamda değilim pek!" Annemin yüzünün nasıl kızardığını görseydiniz, Osborne'un onu tokatladığını sanırdınız. Gülümsedim ama annemin kendini aptal durumuna düşürmesinden değil, daha çok Osborne'un hiç de göründüğü kadar bunak olmadığını bildiğim için.

Yaşlı adam Oreo'nun kurabiye parçalarını ağzına sokuşturdu ve bir kadeh brendi istedi. Birdenbire keyfi yerine gelmişti. "Yanılmıyorsam eğer, Finn'e hâlâ bir doğum günü hediyesi borcum var!"

Bakışlarımı önüme indirip, tatlımı yemeyi bıraktım ve hediyenin bir motosiklet olmasını umut ettim. "Bana bir şey borçlu değilsiniz. Ben size borçluyum!"

"Bu durumda, bana hayır diyemezsin!"

"Borsa tüyosu olduğu sürece!.." Annem bu söylediğinin çok komik olduğunu sanıyordu.

Osborne brendisini çalkaladı. "St. Mark's'ta bedava bir gezinti yapman için her şeyi ayarladım." Hediyem motosiklet değildi ama Vlyvalle'un dışına çıkmamı sağlayacak bir şeydi. Ogden C. Osborne'dan burs alan ilk ve tek kişi bendim. Bu işte annemin parmağı olmadığını görebiliyordum. Annem o kadar mutlu olmuş ve şaşırmıştı ki Osborne'a sarılırken su bardağını devirdi.

İhtiyarın elini sıktım ve "Teşekkür ederim!" dedim.

"Önemli değil, Finn. Bu bana sadece bir kütüphaneye patladı!"

Bryce sırtıma vurup, bana onun eski yatakhanesindeki odasında kalacağını söylerken, Osborne bir soruna açıklık getirdi. "Liz, umarım sınırımı aştığını düşünmezsin ama Finn'i St. Mark's'a ben götürüp yerleştirmek istiyorum. Sadece ikimiz olacağız."

Benim oraya gitmem, annemin de gitmesi demekti. Bu olaya tanık olmak isterdi ama anlaşmanın masada kalmasına da izin veremezdi. "Tabii onu sen götürebilirsin. Ben ayakbağı olurum zaten. Ama bana fotoğraf çekeceğinize söz vermeniz gerek!"

Annem, yanağına iyi geceler öpücüğü kondururken Osborne'un da ona, "Yarın sabah borsa açılır açılmaz alabildiğin kadar hisse senedi satın al! İbre otuz yediyi bulunca elindekileri sat! İbre on yediye düşünce paranı tekrar yatır!" diye fısıldadığını duydum.

Otuz Bir

Osborne'un G3'ü 1 Eylül'de Massachusetts'deki Framingham Havaalanı'na indi. Uçağımız terminale doğru ilerlerken, bir Lear Jet'ten inmekte olan bir çocuk gördüm. Osborne, çocuğun babasının ramazanın bitişini kutlamak için, banyo küvetinde koyunu kurban etmesi yüzünden Ritz'den atılan bir Suudi prensi olduğunu söyledi.

Osborne bizi havaalanına kırk beş kilometre uzaklıktaki St. Marks'a götürmesi için istediği limuzinin henüz gelmemiş olmasına çok sinirlendi ve olay çıkarmak için limuzin ofisine gitti. Ben de o esnada pilotların eşyalarımı indirmesine yardım ettim. Bryce'ın bana gidiş hediyesi olarak verdiği Hermès marka bir valiz setinin içinde, iki tane takım elbisem, bir smokinim ve Osborne'un terzisine özel olarak diktirilmiş üç tane spor takım elbisem vardı. Eğer gideceğiniz

yere bir jetle gidiyorsanız, zenginler yeni gelen kişiye kuşkuyla bakmıyordu.

Osborne, limuzini beklemek için terminalin yanındaki bir snack bardan bana oraya gitmem için el salladı. İkimiz için ikişer dilim yabanmersini dondurmalı turta sipariş etti. Kasanın arkasındaki televizyonun sesi bangır bangır çıkıyordu. İnsanlar bize bakıyordu. Osborne'u tanıyorlar; jetten ya da yeni valizimden etkilendiler diye düşünüyordum. Bana benim eskiden zenginlere baktığım gibi bakıyorlardı. Bryce'ın her şeyin özünün sik/öldür meselesinden ibaret olduğunu söylediği öğleden sonrayı hatırladım.

Artık kendimi sahtekâr gibi hissetmiyordum. Sahtekârın ta kendisiydim. Turta o kadar iyi değildi ama dondurması iyiydi. Osborne bir yandan evrak çantasını açarken, bir yandan da altın renkli bir kürdanla, dişinde kalan bir yabanmersini parçasını çıkarmaya çalışıyordu.

"Sana bir hediyem var!"

"Yeteri kadar verdiniz zaten!"

"Bu beni ilgilendirir!" Osborne çantasından Caracas gazetesine sarılı bir paket çıkardı. Paket sanki içinde canlı bir şey varmış gibi kokuyordu. Paketi benim yerime açtı. Kafama maymun kuyruğu ve papağan tüyünden yapılmış bir Yanomamo Şaman başlığı takınca, etrafta bana bakıp kıs kıs gülenler oldu. Kendimi aynadan kontrol edince, ben de bir kahkaha attım. Bakışlarımı Osborne'a çevirdiğim zaman, ihtiyarın gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördüm. Sulu gözlerinin, kasanın arkasındaki televizyona kilitlenmiş olduğunu fark edinceye kadar, benim gidişime üzülüyor sanmıştım. O an, altı haberleri Maya'nın FBI yazılı bir rüzgârlık ceketi giymiş olarak, yanı yöresi iki adam tarafından kuşatılmış bir şekilde Philadelphia'da gözaltına alındığını gösteriyordu.

Osborne limuzin şoförüne beni odama yerleştirmesi için yüz dolar verdi. Asfalt pistin üzerinde aceleyle jetine giderken, dönüp bana el salladı ve "Neler olduğunu öğrenince seni ararım!" diye bağırdı.

Arkasından, "Maya'ya deyin ki..." diye seslendim. Osborne jetine binerken, kafamdaki şeyi nasıl söze dökeceğimi düşünüyordum.

Otuz İki

St. Mark's'a vardığımızda, kalacağım yurdu bulmak yarım saatimizi almıştı. Limuzinin şoförüne yardıma ihtiyacım olmadığını söyleyip, valizlerimi, şu plastik prezervatif üreten herifin oğluna ithaf ederek yaptırdığı, eski, kırmızı tuğladan yapılmış bir binaya doğru sürüklemeye başladım. Yurdun önüne dikilmiş tabelada herifin nasıl zengin olduğu yazmıyordu tabii. Osborne birlikte fotoğrafları düzenlediğimiz bir gün, bana prezervatif kralının Madison Meydanı'nda yapılan ve altı gün süren bir bisiklet yarışında çekilmiş bir fotoğrafını göstermişti. İster inanın ister inanmayın ama herifin oğlunun adı Ramses'ti. Aklımdan böyle şeyler geçiyordu; çünkü havaalanından gelirken, limuzinin arka koltuğunda, acil durumlar için sakladığım Vicodin'i üç yudum votkayla gövdeye indirmiştim. Ama bunu yapmamın sebebi daha çok, kendimi Maya'yı düşünmeye

kaptırırsam, ağlamaya başlayacağımdan korkmamla ilgiliydi.

Yurdun dördüncü katındaki bir oda bana tahsis edilmişti. Elimde yükümle merdivenleri çıkarken attığım her adımda, iki bin dolarlık valizimi metal tırabzana kasten çarpıyordum. Pahalı bir şeye zarar vermek, bir yandan rahatsız ediciydi ama bir yandan da insana kendini iyi hissettiriyordu.

"Bongiorno, Finnito." Merdiven boşluğundan yukarı baktım. Giacomo'nun St. Mark's'taki son senesini tekrar ettiğini unutmuştum. Bir teki yapıştırıcı bantla yapıştırılmış, Gucci mokasenlerinin arasında bir futbol topunu geriye sürüyordu. Odaların birinden bir topak tıraş kremi Giacomo'nun kafasını sıyırıp geçerek koridora püskürdü. *"Porco Dio!"** Giacomo futbol topunu, tıraş köpüğü kavgasının cereyan ettiği odaya şutladı. "Sikimi yalayın, kuş beyinliler!"

Giacomo kafasını tekrar bana çevirdiği zaman, biri topu koridora yollayıp "Ye beni, Guido!"** diye bağırdı.

"Seninle oda arkadaşıyız. Oda koridorun sonunda. Ritz kadar konforlu değil ama en azından iki penceremiz var." Giacomo valizlerimden birini alıp, topu bana pasladı. Pek oyun oynayacak havamda değildim.

Birden ortaya Rory adlı bir öküz çıkıp omzumdan tuttu. "Sen Maya Langley'nin sevgilisisin, değil mi?" Cevap vermeme izin vermeden "Eee, kundakçıyı tokmaklamak nasıl bir şey? Ateşli miydi?" diye ekledi.

"Kes sesini!"

"Benden sana tavsiye, eğer şaka kaldıramıyorsan burada zor günler geçireceksin demektir."

Taşaklarına tekme atmak için arkamı döndüğüm zaman, ayağım topla buluştu. Top o hızla gidip tam suratının ortasına yapıştı. Çocuk iki büklüm olmuştu ve burnunu tutuyordu. Öfke, yarama benzin dökmüştü sanki. Bir dakika önce, çelikle güçlendirilmiş iki parça Hermès valizimi merdivenlerden çıkarmak bütün gücümü almıştı ama şimdi, valizi hiç zorlanmadan başımın üstünde çevirip sallıyor ve çocuğun kafasının ortasına indirmeyi planlıyordum. Rory başını

* İt.: "Allah kahretsin!" (ç.n.)
** İt.: Argoda alt sınıflara mensup adam, herif. (ç.n.)

yukarı kaldırdı. Burnundan bozuk bir musluktan akar gibi kan akıyordu. "Tanrı aşkına, kafayı mı yedin sen?"

O katta yaşayan diğer on bir çocuk başlarını koridora uzatmış, bize bakıyordu. Yatakhanenin nöbetçi öğretmeni, "Seni futbol takımına almamız lazım!" diyerek araya girmeseydi, Rory'nin yüzünü valizle ezeceğime hiç şüphe yoktu.

Çok garip, bu gezegende, şiddet kullanmanın insanı popüler yapabileceği sadece iki yer var: Birincisi, yatılı okullar; ikincisi, Yanomamo toprakları.

Odamız, esasen bir hapishane hücresi olmasaydı, ferah bir yer olarak değerlendirilebilirdi. Sekize on dörtlük odada iki yatak, iki masa ve bir de ışıklar açıkken bile otuz bir çeken İtalyan oda arkadaşım vardı. O ilk gece Giacomo, ışıklar söndükten sonra bana, "Baksana Finn, Bryce'a telefon edersek, belki sana Maya'yla ilgili bir haber verir!" diye bir öneride bulunmasaydı, idareye oda arkadaşımı değiştirmek istediğimi söyleyebilirdim. Ağlamak için Giacomo'nun uyumasını bekliyordum.

"Muhteşem bir fikir, Giacomo. Ama yazık ki, odada telefon yok!" Kafeteryanın dışında, öğrencilerin kullanabileceği jetonlu bir telefon vardı ama kulübeyi geceleri kilitliyorlardı. Yurt müdürü, annemi aramak istersem, onun telefonunu kullanabileceğimi söylemişti. Bunu da es geçtim. Kaçma fikrini, üzerinde çoktan düşünüp çöpe atmıştım. Bunu Maya bile başaramadıysa, benim ne şansım olabilirdi ki?

"Ama ben bir ham-operatörüm."* Yatağının altından çıkardığı bir sandığın içindeki kısa dalga telsizi gösterene kadar ham-dodger olduğunu söylediğini sanıyordum. Radyatörü anten olarak kullanıyordu.

"Merhaba, burası SS *Minnow*.** Beni bir telefon operatörüne bağlayabilir misiniz?" Giacomo gemiden karaya bağlantı sağlayan bir operatörü, bir eğlence gemisinden aradığımıza inandırmıştı ve operatör bizi Bryce'ın Boston'daki dairesine bağladı.

* İngilizce aslında ham-operator [amatör radyo operatörü] olarak kullanılan sözcük, Yahudiler için kullanılan ham-dodger sözcüğünü anıştırıyor. (ç.n.)

** 1960'larda gösterilen Gilligan's Island adlı bir televizyon dizinde adı geçen kurgusal bir su taşıtının adı. (ç.n.)

Telefon altı kere çaldı ama kimse açmadı. Ben başka kimi arayabiliriz diye düşünürken, Giacomo piposunu yakmak için çakmağını çakınca, "Söndür şunu!" diye fısıldadım. Okuldaki ilk günümde enselenmeye hiç niyetim yoktu.

Kendimi kaybolmuş gibi hissedip, gemiden karaya operatöründen Osborne'un Vlyvalle'daki numarasını bağlamasını istemeye hazırlanırken, telefonu sinirli İngiliz aksanıyla bir kadın açtı. "Bryce burada değil!" diye kestirip attı hemen. Giacomo pencereleri açmıştı ve odadaki afyon kokusunu kapatmak için içeriye deodoran sıkıyordu.

"Şey... ıı... ona Finn'in aradığını söyler misiniz?"

"Ah affedersin, çok soğuk davrandım!" Telefondaki ses, tanışıklığın verdiği rahatlığa bürünmüştü şimdi. "Tanrının cezası gazeteciler bütün gece burayı arayıp durdu. Bryce, belki kız kardeşini sormak için ararsın, diye telefonu fişten çekmememi söylemişti."

"Maya benim kız kardeşim değil!"

"Özür dilerim! Freudyen bir dil sürçmesi oldu. Bryce sürekli senden bahsedip durduğu için, seni de aileden biri sanmaya başladım herhalde."

Bunu duyduğuma o kadar sevinmiştim ki Giacomo'nun afyonlu piposundan bir fırt çekmeyi bile kabul ettim. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Coco ben!" Yaşayan efsane.

Giacomo, Nijerya prensesinin adını duyunca, "Sence çıplak mıdır?" diye fısıldadı.

Coco bunu duymuştu. "Giacomo'ya tanga giydiğimi söyle!" İlk başta, Coco'nun bu konuşmayı ciddiye almıyormuş gibi görünmesi terbiyesizce gelmişti. Derken, Giacomo da kendini yatağına sırtüstü bırakıp, kasık bölgesini okşamaya başladı. Coco'nun, onun tatlı fıstığı olduğunu söylüyordu nefes nefese. Durum o kadar egzotik bir iğrençlikteydi ki kahkahama engel olamadım. Aklıma Maya'nın televizyondaki gözaltına alınma görüntüsü gelince, eğlendiğim için kendimi suçlu hissettim.

"Maya'yla ilgili son durum nedir?"

"Bryce avukatlarla Philadelphia'ya uçtu."

"Avukatlarla mı?" O an neden şaşırdığımı bilmiyorum. Gazetelerde, hakkında dava açılacağı söyleniyordu.

"Hepsi orada Bay Osborne'la birlikte. Bryce bana, bir şeyler öğrenir öğrenmez seni arayacağını söyledi."

"Maya iyi miymiş?"

"Bilmiyorum ama televizyonda gördüğüm kadarıyla, ona o saç kesimini her kim yaptıysa hapse atılmalı bence. Saçları o kadar kısayken korkunç görünüyor. Yakalanan kişinin o olduğuna çok şaşırdım. Tanıyamadım bile!"

"Tanrı aşkına Coco, ben onun saçları için kaygılanmıyorum."

"Doğru! Özür dilerim! Aptalca bir şey söyledim. Bryce ayrıca, oraya yanlarında bir psikolog götüreceklerini söyledi. Psikologu da annen tavsiye etti."

Hoşça kal bile demeden telefonu kapattım. Eğer oraya büyükbabamı çağırdılarsa, Maya'nın önündeki seçenekler kabaca şöyleydi: Oak Knoll ya da hapishane. Hangisinin ziyaret hakları daha iyidir, diye düşünmeye başladım.

Üç gün sonra, müdür yardımcısı beni müdürün odasına doğru sürüklemekteydi. Eliyle boğazımı sıkıyordu. Bryce, onun götün teki olduğundan daha önce bahsetmişti. Keşke, beni herifin metal işçilerininki gibi, ölümcül güçte elleri olduğu konusunda da uyarmış olsaydı. Rory'nin ona, odada afyon içtiğimizi ispiyonladığından emindim, ta ki "Anladığım kadarıyla annen Bay Osborne'un doktoruymuş, öyle mi?" deyinceye kadar.

"Masörü!" diye cevap verince, boynumu sıkmayı bıraktı ve bana sanki ukalalık yapıyormuşum gibi baktı. İnsanlara doğruları söylemeye çalışmanın bir faydası yoktu.

Müdür odada, ayaklarını masanın üstüne uzatmış bir halde telefonla konuşuyordu. O bir yandan, okula kabul edilmem karşılığında Osborne'un söz verdiği kütüphanenin maketiyle oynarken, başının arkasındaki duvarda asılı, okulun kurucu başkanının yağlıboya tablosu, bize kınayan bir ifadeyle bakıyordu. Müdür, "Bay Osborne, inşaat ödeneği için size tekrar teşekkür ediyorum... Kendisi şu an burada" dediği zaman, başımın dertte olmadığını anlamıştım.

Osborne'un ona ne söylediğini duyrnamıştım ama müdürün, bana, "Odada istediğiniz kadar kalabilirsiniz, Bay Earl" derken çok kibar davrandığını ve kütüphane konusunda da çok heyecanlandığını görebiliyordum.

Müdürle müdür yardımcısı kapıyı kapatıp odadan çıkınca, telefona, "Maya'ya ne oldu?" diye bağırdım.

"Diyeceğim şu ki..." Osborne'un sesi hattaki parazitten zar zor duyuluyordu. "Tanrı aşkına, çıkarın şu işitme cihazını kulağımdan!" Sesi üç gün öncesine göre daha yaşlı ve daha sinirli geliyordu. "Diyeceğim şu, Maya beklediğimiz gibi iyi; ancak..."

"Ancak ne?"

"Bölge başsavcısı hırslı piçin teki. Kuş beyniyle, torunumu mahkemeye çıkararak kendine isim yapacağını sanıyordu."

"Ama yangını Maya çıkarmadıysa, onu ne sebeple tutukla..." Sesim panikle çatladı.

"Şükürler olsun, başsavcı da böyle bir sonuca varma akıllılığını gösterdi. İtoğlu itin Kongre'ye seçilmesini sağlayacağım ama oyumu ona vermeyeceğimden adım gibi eminim."

Bir avukata ait olabilecek, farklı bir sesin, "Bay Osborne bu meseleleri telefonda konuşmasanız iyi olur!" diyerek araya girdiğini duydum. Osborne'un, savcının ona şantaj yaptığı itirafından daha da tuhaf olan şey, bu durumun beni fazlasıyla rahatsız etmesiydi.

"Ama Maya'nın suçlu olmadığını siz de biliyorsunuz."

"Maya sadece yangını kendisinin çıkarmadığını söylüyor ve ben de ona inanmayı tercih ediyorum." Duymak istediğim cevap bu değildi. Artık bu aileden hiç kimseye güvenmiyordum.

"Büyükbabamın orada ne işi var? O göt herifin, sizi Maya'yı Oak Knoll'a göndermek için ikna etmesine izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Finn sakin ol. Kimsenin Maya'yı tımarhaneye gönderdiği yok. Büyükbabanın götün teki olduğuna şüphe yok! Ama kovuşturma hâkimini, Maya'nın o lanet yangını çıkarmaya muktedir olmadığına ikna eden de onun psikiyatrik raporuydu, bilgin olsun!" Bu rapor karşılığında büyükbabamın ne kazandığını merak ediyordum. Yüklü bir burs mu, Osborne'un şirketlerinden birinde bir danışmanlık işi mi

yoksa anneme yaptığı şeyleri haklı görmesini sağlayan tertemiz bir vicdan mı?

"Maya'yla konuşmama izin verin!" Tek istediğim buydu.

"Maya şu an İsviçre'ye doğru yolda!"

"Ona inanıyorsanız, neden böyle bir ceza veriyorsunuz?"

"Bir ceza vermek isteseydim eğer, onu..." Osborne kendini ele vermişti işte. "Finn, Maya'nın okulunu başka bir yerde bitirmesi gerek. Bütün bu pisliği temizleyen kişi ben olduğuma göre, artık her şey benim istediğim şekilde olacak. Kimsenin hakkında bir şey, yangını, kaçışını vs'yi bilmediği bir yerde olması onun için daha hayırlı. Yoksa, bundan sonra hâlâ eski Maya olmaya devam etmesi, onun için hiç kolay olmayacaktı!"

"Beni sordu mu hiç?" Bunu sorarken, için için ağladığımı belli etmemek için her sözcükten sonra durmam gerekmişti.

"Ona mektup yazarsan, cevap vereceğini söyledi."

Bütün olup biteni göz önünde bulundurarak, kendimi her şeyin çok daha kötü sonuçlanmış olabileceğine inandırmaya çalıştım.

"Adresi ne?"

"İşte senden beklediğim davranış bu. Bak, ne söyleyeceğim, dinle şimdi. Okuldan onur belgesi alırsan, bu benim hiç başaramadığım bir şey, Noel zamanı birlikte İsviçre'ye uçup Maya'yı görebiliriz. Böylece ikiniz, benim kayak yaparken öldüğümü görme zevkini tadarsınız!.." Keyfimizi yerine getirmeye çalışıyordu. Adresi vermek için telefonu Bryce'a verdi.

"Finn, Mösyö Bouret aracılığıyla, Le Rosey, 26 Ruen Sokağı, Cenevre, İsviçre adresine yazabilirsin." Le Rosey, İsviçre'deki okulun adı diye tahmin ediyordum. Maya'nın okula kabul edilmesi için Osborne'un ne kadar rüşvet verdiğini merak ediyordum. Sevsem de sevmesem de dünyada işlerin nasıl döndüğünü öğreniyordum.

"Mösyö Bouret kim?"

"Yurt müdürü. Oda arkadaşın Giacomo'yla nasıl gidiyor? Hâlâ ortalık yerde şeyini okşuyor mu?"

"Evet!"

"Ona o şeyinin penise benzediğini ama daha küçüğü olduğunu söyle!" Eski Bryce'ın konuştuğunu duymak, insana iyi geliyordu. Ba-

na kendimi daha iyi hissettirmişti, ta ki "Bak, Maya'nın eline ikinci bir şans geçti. Biz de onun bu şansı en iyi şekilde değerlendirmesine yardımcı olmalıyız!" diye ekleyene kadar. İşte şimdi yeni Bryce konuşmuştu. Sesi kulağa anneminki gibi kuşkucu geliyordu. "Birbirimize iyi bakmalıyız, Finn!" Bu sadece bir moral verme konuşmasından ibaret olsa da ne vardı yani? Bana kendimi daha iyi hissettirmişti işte.

"Pekâlâ, kız kardeşime yazacak mısın?"

"Onu arayamaz mıyım?"

"Çok sıkı bir okul. Telefona izin yok. Böylesi onun için daha iyi. Gazetecilerin arayıp canını sıkmasını istemiyoruz. Daha da kötüsü, Paige'in annesiyle babasının..."

Haftalardır Paige'in ailesi hakkında hiç düşünmemiştim. Artık, Maya'yla aramızda duran tek şey onlardı.

"Onunla bir kerecik konuşmak isterdim."

"Büyükbabamı duydun. Onur belgesi alırsan, Noel'de onu görebilirsin. Kayak yapmayı biliyor musun, Finn?"

"Hayır!"

"Hızlı öğrenen birisin! Maya'yla ben sana öğretiriz."

"Tamam... Hoşça kal!" Muslukları tekrar açmadan, telefonu kapatmak istiyordum.

"Finn... seni sevdiğimi sakın unutma!"

Bu söylediği, annemin, büyükannemle büyükbabamın söylediğine hiç benzemiyordu. Bryce bana beni sevdiğini söyleyince, Maya söylüyor gibi geliyordu. Söylenen şeye inanıyordunuz.

O ilk hafta Maya'ya her gün mektup yazdım. İkinci hafta, mektupları iki günde bire düşürdüm. Jilly'yle olanlar için ona sunabileceğim özürler bitip tükenmişti. Yatılı okulun günlük rutini çok can sıkıcıydı ki mektuplarda, gün içinde olup biten aynı şeylerden bahsedip durmanın beni olduğumdan daha salak biri gibi göstermesinden korkuyordum. Bu arada, cebir öğretmeninin JV futbol takımının koçu olduğunu öğrenince, takıma katıldım. Giacomo öğretmenin oyuncularına sınavlarda hep kıyak geçtiğini söylemişti. Onur belgesi alıp İsviçre biletini elde etmek istiyorsam, görebileceğim bütün desteklere ihtiyacım olduğunun farkındaydım. Bu da şüphesiz, okul-

da tüm zamanlı bir yalakaya dönüşeceğim anlamına geliyordu. Test kitaplarımın üzerinde uyuyakalıyor; bilmediğim sözcükleri öğrenmek için annemin gönderdiği deri kaplı sözlüğe bakıyor ve Giacomo'yla yurt arkadaşlarım sigara almak, kızları götürmek için kasabaya inerken, ben de öğretmenlerimden ekstra yardım alıyordum. Bu inanılmaz ama gerçekti. Okulda adım ineğe çıkmıştı.

Tek sorun şuydu: Maya mektuplarıma cevap vermiyordu. Bryce'la Osborne, durumumu öğrenmek için iki haftada bir bana telefon ediyorlardı. Bazen, üçümüz birlikte konferans görüşmesi yapıyor, bazen de ayrı ayrı görüşüyorduk. Bana Maya'nın nasıl olduğunu sordukları zaman, yalan söyleyip, çok iyi olduğundan, her şeyin yolunda gittiğinden bahsediyordum. Bir yandan, gerçeği sakladığım için kendimden utanıyor; diğer yandan, bu yalanı yeteri kadar söylersem, gerçeğe dönüşeceğini sanıyordum.

Günler çok zor geçiyordu. Bu durumun gerçekliğiyle yüzleşmek artık midemi bulandırıyordu. Maya'ya kırk yedi mektup yazmıştım ama o bana Alpler'in bir kartpostalını bile layık görmüyordu. Kendi kendime, Maya'nın bana bir ders vermeye çalıştığını söyleyip duruyordum. Biyoloji sınavından en yüksek notu almak; her ne kadar top sırtımdan sekmiş olsa da takımda gol atmak; yurt müdürü, Giacomo'nun iri pitonunu sakladığı, içi oyulmuş İncil'i açmak üzereyken, kalemimin başıyla küçük dilimi uyarıp başarıyla öğürme taklidi yapmak gibi kendime güvenimi tazeleyen şeyler olduysa, kampüsü halı gibi örten sararmış yapraklara bir tekme savuruyor ve Maya'nın bana mektup göndermemesinin benimle ilgili bir şey olmadığına kendimi inandırıyordum. Kendime, evden kaçtığı için hâlâ utandığını söylüyordum. İyi günlerimde, Maya'nın İsviçre'deki o yatılı okulda, masasının başında oturup, beni ne kadar özlediğini nasıl söze dökebileceğini düşünmekte olduğuna gerçekten inanma sınırına geliyordum.

Yurtta ışıklar söndürüldüğü zaman, kendimi kandırmak zorlaşıyordu. Odaya karanlık çöküp, Giacomo bir horultuya dönüştüğü zaman, kendime dokunmaya başlıyor; elimin onun eli olduğunu düşünerek, kendimi sertleştiriyor ve sonra da fantezilerimin tuzağına düşüyordum. Bana yaptığı şeyleri hatırlamaya çalışırken, kafamda, eli-

nin ve dudaklarının değdiği vücut, başka birinin vücuduna dönüşüyordu. Bazen, okulda bir öğrenciyle seks yaptığını hayal ediyordum. Le Rosey'nin karma eğitim veren bir okul olduğunu öğrenmem bana çok kaygı veriyordu. Bazen de öğretmenlerden biriyle birlikte oluyordu. Bir keresinde, tıpkı Bryce'a benzeyen bir herifin önünde eğildiğini hayal etmiştim. İnanın bana, kafanızda böyle düşüncelerle otuz bir çekmek insanı pek tatmin etmiyor.

Uyandığım zaman, elimi kasıklarımdan çekip, ışığımı yakıyor ve periyodik cetveli ezberlemeye çalışıyor ya da kalkıp soğuk bir duş alıyordum. Yatağınıza çekildikten sonra kafanızın içinde böyle şeyler dönüyorsa, ciddi sorunlarınız var demektir. Rüyalarım da bana ihanet edince, şortum spermle dolu bir halde, nefes nefese uyanıyordum ve geriye sabahı beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Pencerem buz tutmaya başladığı sıralarda, uyku düşmanım, rüyalar ise felaketim olmaya başlamıştı artık. Futbol sezonu bittiği için, uzun gezintilere çıkıyor; yeterince yürürsem ya da koşarsam ve kendimi yorarsam, sonunda biraz olsun dinlenebilmeyi umuyordum. Bu yüzden, okulun engelli koşu takımına seçildim ve baldırlarım yara bere içinde kalmaya başladı. Antrenmanlar da işe yaramayınca, Hermés valiz setimle Bernard Weatherill'den oluşan gardırobumu, altıncı sınıftaki birine, bir torba Rohypnols karşılığında sattım. Kendimi uyuşturucuyla düzeltmeye çalışmak, incelikli bir işti. Tek doz aldığımda fena azmıştım. İki doz aldığımda ise, Giacomo bong'un* içindeki suyu yüzüme dökmesine rağmen, uyanamaz bir hale gelmiştim. Doğru dozu almayı öğrendiğim zaman, rüyalarım emrime uyup karanlığa gömüldü.

* Nargile benzeri, esrar içerken kullanılan bir alet. (ç.n.)

Otuz Üç

Ağaçlar çırılçıplaktı ve çimenler buz tutmuştu. Saat beşte güneş çoktan batmış oluyordu artık. Bir gün, son dersimden dönerken, Bryce'ın yeni BMW 7 serisi arabasının, park yasağı tabelası olan bir yerde ışıl ışıl parlamakta olduğunu gördüm. Yurttaki herkes Bryce'ın etrafını sarmıştı. Her an insanlara fotoğrafını imzalayacakmış gibi bir hali vardı.

Bana sanki kaçınılmaz sonun tekrar mutluluğun peşine düşmek olduğunu söylemeye çalışır gibi gülümsedi. Her iki kolunun altında da kolejli birer kız vardı. Coco'yu fotoğraflarından tanıyordum. Bryce deri pantolonlu sarışın kıza dönüp, "Sana, onun tatlı biri olduğunu söylememiş miydim?" dedi.

Yurt ahalisi çok etkilenmişti. Bryce bana kötü haberler getirmiş olsaydı, buraya asla kızlarla gelmezdi. Kollarını açarak bana doğru

yürürken, " Kız sana deli oluyor!" dedi sadece dudaklarını oynatarak. Anlamıyordum.

"Maya ne durumda?" diye sordum.

Beni çekip kalabalıktan uzaklaştırırken, "Oyunu sevmek, ödülü kazanmaktan daha önemlidir!" dedi.

"Ne demek bu?"

"Maya sana söylemedi mi?"

"Hayır! Neyi söyleyecekti?"

"Ah Tanrım, özür dilerim! Bildiğini sanıyordum... Bu yüzden Phoebe'yi yanımda getirmiştim." Sarışın kızın adı Phoebe'ydi.

"Phoebe'nin Maya'yla ne ilgisi var?"

"Bak Finn, bunu söylemenin daha uygun bir yolu maalesef yok. Bunu sana Maya'nın anlatma nezaketini göstermemiş olması da hiç adil değil... Maya'nın yeni bir erkek arkadaşı var."

O an kendimi büyük bir klozette üzerime sifon çekilmiş gibi hissettim. "Söylediğin için teşekkürler!" Hak ettiğim şeyi almıştım işte.

"Finn, sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

"Bunu kendime ben yaptım."

"Bizimle akşam yemeğine gel! Phoebe kendisinden genç erkeklerden hoşlanıyor."

"Ne?"

"Kaba davranmak istemem ama büyükbabamın da dediği gibi: Terk edildikten sonra yapılacak en iyi şey intikama hazırlanmaktır!"

"Başka zaman, tamam mı Bryce?"

"Bu söze inanmalısın, Finn!"

Bryce'ın yanından yürüyüp giderken, kar yağmaya başladı. Fırtına havasında belli bir aşama yoktu. Gökyüzü bir an açılıp, hava buz kesiyor; bir an sonra ise kar taneleri o kadar hızlı düşmeye başlıyordu ki birkaç adım ötenizi bile göremiyordunuz. Arkama dönüp baktığım zaman, her şey beyazlığın içinde kaybolmuş gibiydi. Kar, ayak izlerimin üstünü hemen örtüyor, geride benden hiçbir iz kalmıyordu. Yurda giden yolu buldum. Oysa insanlar böyle fırtınalarda kaybolurdu.

Odama çıktığımda, Giacomo'nun ağlamak üzere olduğunu gördüm. Bütün eşyalarımın yerleri değiştirilmişti.

"Finn, çok üzgünüm!"

"Önemli değil!" Etraf o sabah çıkıp gittiğim zamanki halinden daha düzenliydi aslında.

"Bok önemli değil! İdareci uyuşturucu araması yaptı."

"Kovulduk mu peki?"

"Hayır!" Bu cevabı alınca neredeyse hayal kırıklığına uğramış olmam tuhaftı. "Ama her şeyi tuvalete atmak zorunda kaldım. *Porco Dio*. Afyonumu, öksürük ilacımı, senin haplarını, NoDoz'u bile. Bong'um su borusuna sıkıştı." Düzleştirdiği bir askılıkla, pitonu yağmur borusunun içinden çıkarmaya çalışıyordu.

Bir aydan fazla bir süredir hayatıma bu maddelerle devam edebilmeme rağmen, bu durum karşısında tuhaf bir biçimde soğukkanlıydım. "Belki de böylesi en iyisidir!" dedim.

"Lütfen bana temizlenmeye karar verdiğini söyleme!"

"Öyle bir şey söylemiyorum, Giacomo."

Gecenin bir yarısı, Giacomo'nun horul horul uyuduğu bir sırada, *The Scarlett Letter*'daki [Kırmızı Damga] yozlaşma ve kurtarılma üzerine yazdığım bin sözcüklük yazının sonunu daktilo ettim. Yazının kendine has çok bir özelliği yoktu ama arkamda bitmiş bir şey bırakmak istiyordum. O ana kadar, kaçış planımı kafamda tamamen hazırlamıştım. Yakalanmayacağımdan emin olmak için yatağa kıyafetlerimle uzanıp bir saat bekledim. Dışarıdaki kar küreme aracının çıkardığı gürültüyü dinliyordum. Kar, aracın kürediği hızda tekrar birikiyordu sanki. Arkamda bir not bırakmayı düşündüm ama veda etmek akla uygun bir şey gelmiyordu. Giacomo haplarımı tuvalete atmak zorunda kalmasaydı, bu planı uygulamayı yine de düşünür müydüm acaba? Kim bilebilir? Ama o rüyaları daha fazla görmeyi göze alamadığım için, yataktan sessizce kalkıp pencereyi açtım. Kafama Osborne'un verdiği Şaman başlığını geçirdim. Sanırım, hayatıma son verirken onu düşünmekte olduğumu bilmesini istiyordum. Kar küreme aracının aşağıda tam altıma gelmesi için uzun bir süre bekledim. Giacomo bir gözünü açıp "*Porco Dio!*" diye bağırırken pencereden atladım.

Dört kat yukarıdan, şosenin üzerine. Aile terapistimizin söylediği gibi, evet artık bir şeylerin son bulması için can atıyordum. En so-

nunda doğru olanı yapmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapattım. Yer beni karşılamak için bana doğru yaklaşırken bir çığlık attım. Hiç beklediğim gibi olmamıştı. Ne bir kemik kırılma sesi duymuştum ne hayatım gözlerimin önünden bir sanat filmi gibi geçip gitmişti. Yere düştüğüm zaman boğuk, soğuk bir gürültü çıkmıştı o kadar. Nefes alamıyordum, kımıldayamıyordum, hissetmiyordum. Ama hayattaydım. Beynimden geriye kalan bir parçasının içinde *felç* sözcüğü yanıp sönünce, "Ağzıma sıçayım!" diye bağırdım.

Sesim yağan karın içinde yankılandı. Giacomo pencerenin yanına çömelmiş, soğuk havada tıpkı bir maymun gibi yaygara çıkarıyordu. Aşağıya bana bakıp, "Ha siktir! *Fantastico!*" diye bağırdı. Kar küreme aracının zemin katın pencere hizasına kadar özenle yığdığı kar kümesinin üzerine düşmüştüm. Ayaklarım yere hiç değmemişti.

Ben karın üzerinde doğrulup ayağa kalkarken, yukarıdaki odaların ışıkları yanmaya başladı. Pencereler sonuna kadar açıldı. Hayretten dilim tutulmuş bir halde, sınıf arkadaşlarımın birbiri ardına pencerelerden atlayışını seyrediyordum şimdi. Pijamaların kumaşları dalgalanıyor; bornozlar havayla dolup şişiyor; tipinin içinde korku, sıkıntı ve coşku yüklü çığlıklar yankılanıyordu. Öylece durdum, kuşağımın en zeki ve en seçkin üyelerinin binanın çevresine yığılmış kar kümelerinin üzerine yağmur gibi düşüşünü izledim. Tam o anda orada bir karar aldım: Eğer yaşamak istiyorsam, bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Ama neyin değişmesi gerektiğinden ve nereden başlayacağımdan pek emin değildim.

Otuz Dört

Şükran günü tatili için Vlyvalle'a gitmem gereken günden bir gece önce annemi aradım ve tatili New York'ta yaşayan bir okul arkadaşımla geçirmek için izin istedim.

"Hayır kuzucuğum, kesinlikle olmaz!" Bana kuzucuğum demişti ama böyle bir soruyu sormamın bile onu çok kızdırdığını anlamıştım.

"Anne, seni görmek istemediğim için değil!" Annem karşılaşmak istemediğim bir bulmacanın küçük bir parçasıydı sadece.

"Bay Osborne bizi evine davet etti ve bekleniyoruz. Bryce'la annesi ve babası da orada olacak. Annesinin seni görmek istediğini biliyorum. Zavallı kadının son deri nakli tutmamış. Bayan Langley se-

ninle uzun uzun konuşmak istediğini bana kendisi söyledi."

Eve gitmekten neden bu kadar korktuğumu şimdi anlayabilirsiniz. "Vlyvalle'a gelmek istemiyorum!" Anneme pencereden atladığımdan ve Maya'nın bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetmemiştim.

"Finn, bu tatili güzel bir şekilde geçirmemiz için çok emek harcadım. Kızılcık çeşnisiyle üç tane kek yaptım." Annemi Great Jones Sokağı'nda yaşadığımız zamanlardaki gibi sarhoş bir halde, Van Morrison'ın sesine eşlik edip bitirdiği şarap şişesiyle pasta hamuru açarken düşününce, tatili evde geçirme konusunda yumuşar gibi oldum.

"Turtalar neli?"

"Balkabaklı, elmalı ve üzümlü..."

Pes etmek üzereydim.

"Şükran yemeğinde Osborne'un evinde olacaksan, neden bu kadar şey yaptın ki?"

"Eee, Osborne yemeğe Gerald'la kızlarını da davet ettiği için ben de bir şeyler yapıp götürmek istedim." Gerald, annemin yeni erkek arkadaşı Lazard Freres'ti.

"Anladım."

"Anladığını sanmıyorum. Gerry'le, Bay Osborne'un da yatırım yapacağı bir projemiz var."

"O zaman bana ne ihtiyacınız var?"

"Biz bir aileyiz."

"Öyleyse, yemeğe büyükbabamla Nana neden gelmiyor?"

"Aslına bakarsan, onlar da geliyor!"

"Gelip ne yapacaklar? Herkes kendini iyi hissetsin diye hindiyi Valium'la mı dolduracaklar?"

"Buradaki hayatımızın tadını neden çıkaramıyorsun?"

"Tartışmak istemiyorum. Şükran Günü'nü New York'ta arkadaşımla geçirmek istiyorum sadece."

"Şükran Günü'nü New York'ta geçirmenin nesi bu kadar özel? Vlyvalle'da yatılı okullarından gelmiş bir sürü genç olacak. Buradaki bağlantılarını sürdürmen senin için çok önemli."

"Anne, lütfen beni zorlama."

"Şükran Günü'nü başka bir yerde geçirmene kati surette izin vermiyorum!"

Başka bir taktik geliştirmem gerektiğinin farkındaydım. "St. Mark's'tan olabildiğince faydalanmamı istediğini sanıyordum."

"New York'taki arkadaşının evine başka bir hafta sonu gidersin."

"İşte bu harika olur. Arkadaşımın ailesi Jackie Kennedylere Şükran Günü yemeğine davet edilmişler!" Uzun bir sessizlik oldu. Annem gibi bir Jackie hayranına üzerinde düşünülmesi gereken bir şey verdiğimi biliyordum.

"Jackie Onassis senin de yemeğe geleceğini biliyor mu?" Annemin sesi olasılıkların verdiği heyecanla titrek ve cırtlak çıkmıştı.

"Evet, arkadaşımın ailesi beni de yanlarında getirebileceklerini söylemiş ve Jackie de benim kim olduğumu sormuş. Onlar da anlatmışlar ve 'Harika!' demiş." Söylediklerimin hiçbiri doğru değildi ama anneme doğruları söylemek, zalim ve olağanüstü bir ceza vermeye benzerdi. Ama yine de o bile bu kadarını hak etmiyordu. Aileden sadece bir kişinin pencereden atlaması yeterli diye düşünüyordum. Ayrıca, annem Vlyvalle'a gelmemi istemekten gerçekten vazgeçmek üzereydi.

"John-John'la Caroline de yemekte olacak mı?" Annemin ıslıkla "Camelot"nun jenerik şarkısını çaldığını neredeyse duyar gibiydim.

"Kendisine John-John diye hitap edilmesinden hoşlanmıyormuş. Ama evet, çocuklara hazırlanan masada hep beraber olacağız."

"Bu harika bir şey, Finn."

"Böyle düşüneceğini biliyordum."

"Lafı ağzından kerpetenle söktürmektense, Kennedylere davetli olduğunu konuşmanın başında neden söylemiyorsun?"

"Duygularını incitmek istemedim."

"Kuzucuğum, sen gerçekten anlaşılması zor bir çocuksun. Seni Kennedy'lere götürecek ailenin adı ne?"

Gerçek şuydu: Giacomo beni İtalyan annesi, bir Alman olan üçüncü üvey babası ve New Yorklu bir grup yabancıyla birlikte Şükran Günü yemeğine evlerine davet etmişti. Bu fikir beni çok heyecanlandırmamıştı ama Vlyvalle'a gidip insanlara hiçbir şey olmamış gibi davranmak düşüncesine galip gelmişti. Yani Giacomolarda da

her şey harika gidiyormuş numarası yapmak zorunda kalacağımın farkındaydım ama yabancı insanların yanında, pencereden atlayıp kendimi öldürmeye çalışmamışım gibi davranmanın daha kolay olacağını düşünüyordum. Anneme beni Kennedylere götürecek insanların Giacomo'nun ailesi olduğunu söyleyebilirdim ama Giacomo'nun eski üvey babalarından biri Vlyvalle'da yaşıyordu. Annemi, koşa koşa adama gidip eski karısının beni Jackie O'lara götürmesinin ne kadar harika olduğundan bahsederken görebiliyordum.

"Soyadları... Mars." O anda bir Mars çikolatası yemekle meşguldüm.

"Şekerleme zengini Bayan Mars'tan mı bahsediyorsun?" Birden, keşke O'Henry çikolatası almış olsaydım, diye düşündüm.

"Onunla tanışıyor musun?"

"Tanışmayı çok isterdim. Kadının Farm Hills'de bir at çiftliği var." Farm Hills, Vlyvalle'a yirmi dakika uzaklıkta bir yerdi. "Büyüleyici bir kadın olduğunu duydum. Bir milyar doların üzerinde bir servete sahip."

"Evet, çok zenginler. Anne burada telefonu bekleyen birisi var."

"Finn, kapatma. Önemli bu."

"Evet?" Beni ne kadar sevdiğini söyleyip bana kendimi suçlu hissettireceğini düşünüyordum.

"Sana acil durumlarda kullanman için verdiğim yüz dolar hâlâ duruyor mu?"

O parayı, hap almak için eşyalarımı satmadan önce, ota yatırmıştım. "Evet!"

"New York'a gider gitmez, Balducci's'e uğra ve Jackie'ye bir kutu havyar al. Beluga marka olandan almayı sakın aklından çıkarma!"

"Bu çok iyi bir fikir, anne." Telefonu kapatmak üzereydim.

"Ah Finn, bir şey daha var."

"Evet anne?" Beni sevdiğini söylemeyi asla unutmayacak diye düşünüyordum.

"Kutunun fiyat etiketini çıkarmayı unutma!"

Otuz Beş

New York treni Şükran Günü için evlerine dönen yatılı okul öğrencileriyle ağzına kadar doluydu. Giacomo'yla trene bindiğimizde, son üç vagonun çoktan parti havasına girmiş olduğunu gördük. Boom box'lar* son sesine kadar açılmıştı; biralar ve yeşil Gatorade içeceği karıştırılmış bir litrelik ucuz votkalar elden ele dolaşıyordu. Hava hormon ve sigara dumanıyla ağırlaşmıştı ve çocuklardan bazıları tuvalete yetişemeden ortalığa kusmuştu. Kondüktör, herkesi polisi aramakla tehdit edince, trende Rus cephesinden izne giden Nazi askerlerinin yaptığı alkışlar koptu. Genç olmanın eğlenceli olabileceğini hatırlamak, bana kendimi iyi hissettirmişti.

Giacomo trene "Parti Treni" adını vermişti. Trenin gerçekten öy-

* Üzerinde dört hoparlörü olan, ses kaydı da yapabilen kasetçalar. (ç.n.)

le olduğundan yeterince emin olunca, otuz dakika sonra Concord Akademili, okul üniformalarını çıkarıp motosiklet ceketiyle savaş botu giymiş ve konuşma sırasında Sex Pistols'ın dört üyesinin söyleyebileceğinden daha fazla "Ha siktir!" diyen, iki tane ikinci sınıf öğrencisi kızla birlikte, soğuk ve gürültülü platformda mola vermeye indik. Kızların etekleri, kasıklarının üç santim altındaydı ve rüzgâr estikçe külotları görünüyordu. Hayat gerçekten canlanmaya başlamıştı.

İlk başta, Giacomo'nun kızların hangisinden daha çok hoşlandığını anlamakta zorlanmıştım. Sağındakine, "Saçların Madonna'nınki gibi!" dediğini duymuştum. Bu çok komikti; çünkü kız saçlarını jöleyle dikleştirmiş ve maviye boyamıştı. Daha komik olan şey ise, bir saniye sonra, rüzgâr diğer kızın eteğini uçurup kırmızı külotunu ortaya çıkardığında, Giacomo'nun gözlerini iştahla kızın bacaklarına dikmesiydi. "Benim ülkemde bir kadın bir erkeğe akşam yemeği yedirecekse, mönüyü asla göstermez!" diye bir açıklama yaptı. İtalyan aksanından dolayı, söylediği bu türden tuhaf şeyler insana önemliymiş gibi geliyordu. Ben aynı etkiyi yaratamazdım ama ondan ilham alıyordum. Kızlar işemek için trene dönünce, Giacomo bana bir beşlik çakıp, "Orji!" diye bağırdı. Gerilmeye başlamıştım. Kızlar geri dönüp yarın gece bizimle buluşmayı ve birlikte, insanı süper azdıran MDMA adlı şu yeni aşk amfetamininden almayı kabul edince, kendine kendime, "Neden olmasın?" dedim.

Kafam güzeldi ve gülüyordum. Ne zaman birisi, "Ha siktir!" diyecek olsa, bu bana sanki dünyadaki en komik şeymiş gibi geliyordu. Tren New York'a doğru yola devam etmek üzere hareketlendiği sırada, kızlardan birinin artık benden o kadar uzak durmadığını fark ettim. Tren sendeleyip kızı kollarıma düşürdü. Giacomo'yu, diğer kızı ve geri kalan her şeyi boş verip ilk girdiğimiz tünelde kızı öpmeye karar verdim. Bana karşılık verir miydi acaba? O diken diken saçlarına dokununca, kendimi nasıl hissederdim? Maya'nın örgülü saçlarıyla kıyaslanınca, kızınkiler pismiş gibi geliyordu ama bu umurumda değildi. Maya'ya ait herhangi bir görüntünün, bu oyunu oynama hevesimi kaçıramayacağından iyice emin olmuştum. Giacomo, annesinin Şükran Günü yemeğinde hindi yerine suşi ve patates

püresi ikram edeceğini söyleyinceye kadar, kendimi evrendeki yerim konusunda çok iyi hissediyordum. Bu açıklamanın bana neden bu kadar üzüntü verdiğini bilmiyorum ama suşinin çiğ balıktan yapıldığını öğrendiğim zaman, ön vagona gidip kondüktörün yanına oturdum ve Şükran Günü için keşke gerçekten Jackie Kennedylere davet edilmiş olsaydım, diye düşündüm.

Giacomo'nun annesi Central Park West'te dört odalı; siyah, mineli boyayla boyanmış duvarları, yaldızlı kapı ve pencere kaplamalarıyla zehir yeşili oturakları olan, dört yatak odalı bir teras katı dairesinde yaşayan, zarif ama özellikle pejmürde bir görüntüye sahip biriydi. Studio 54'e gitmiş olsaydım, orası bana buradan daha az egzotik gelirdi. Kadın benden ona Donata diye hitap etmemi istedi ve kendisi de bana, "Güzel çocuk!" diyecekti. Kadının kolları, Üçüncü Dünya'ya yaptığı seyahatlerde topladığı takılarla doluydu. Saçları çamaşırsuyuyla sarartılmış gibiydi ve yüzünde de hayatın içinden tepetaklak son sürat geçmiş birinin karmakarışık ifadesi vardı. Giacomo annesi için keşin teki diyordu. Alman üvey babasının adı Dieter'dı. Adam barondu. Neyle uğraştığını sorma gafletine düşünce, herif bana gururla, "Mümkün olduğunca az şeyle!" cevabını verdi.

Uzun Şükran Günü yemeğinde otuz tuhaf insan daha vardı. Suşiyi es geçtim ama taşralı gibi görünmek istemediğim için, özür olarak büyük bir palavra uydurup balığa alerjimin olduğunu, dilime değdirecek bile olsam boğazımın tıkanacağını ve Donata'nın bana nefes borusu ameliyatı yapmak zorunda kalacağını söyledim. Donata benim adıma çok üzülüp mutfağa gitti ve o takılarla süslü elleriyle bana bir tabak makarna hazırladı. Donata o zamana kadar tanıdığım, yemek yapmasını bilen ilk zengindi.

Kızıl Tugaylar ve Baader-Meinhof Çetesi hakkında sohbetler dönüyor ve aralarından bazıları, teröristler tarafından kaçırılıp kulakları kesilen, canlı canlı gömülen ya da fidye için tutulan arkadaşlarından bahsediyordu. Fidyeciler tarafından kaçırılmış olsalar, birbirlerine kavuşmak için ne kadar ödeyecekleri hakkında tartışan bir çifti dinlemek çok komikti. Adam, "Eğer yüz milyonun varsa, sevdiğin biri için, karın ya da çocuğun için, bir milyon dolar fidye vermek

hiçbir şeydir. Ama sadece iki milyonun varsa, şöyle bir düşünmen gerekir" diyordu.

"Neyi düşünmeniz gerekir?" diye sordum.

"Tekrar evlenmek ya da evlatlık almak, daha ucuza patlar belki de."

Daha önce söylediğim gibi, bu sohbeti komik buluyordum; yani biraz.

Acaba Bayan Kennedylerde mi yoksa Bayan Marslarda mı kendimi daha az sığınmacı gibi hissederdim diye düşünürken, pencereden dışarı baktım ve bir çift devasa geyik boynuzunun havada süzülerek uçtuğunu gördüm. Bir an Donata'nın makarna sosuna asit kattığından şüphelendim. Bu imkânsız bir şey değildi. İnsanların ellerinde sigaralıklar dönüp duruyordu. Sonra, o gün Macy's'in Şükran Günü Yürüyüşü'nün yapıldığını hatırladım ve boynuzların, ben çocukken annemin belini doğrultup da beni bir türlü seyretmeye götüremediği bir Bullwinkle balonuna ait olduğunu anladım.

Başka bir balon görüntüye girerken, Alman üveybaba bana doğru eğilip, "Amerikan aristokrasisinin başarısı tüm dünyayı kendisinin var olmadığına inandırmasından ileri geliyor" dedi, bir komplo teorisini açıklar gibi. Adam içtikçe, konuşması Albay Klink'e daha çok benziyordu. "Böylesi daha güvenli. Bizlerin aksine, sizler görünmez hedeflersiniz." Adamın beni zengin zannetmesi bana kendimi kocaman bir planın bir parçasıymışım gibi hissettirmişti. Pencereden dışarı baktım ve Sevimli Hayalet Casper'a el salladım.

"Yürüyüşü seyretmek isteyen kimse yok mu?"

İnsanlar pencereye koştu ve çizgi film karakterleri yanımızdan uçarak geçip gittikçe alkışlar tutuldu. Donata biraz daha şampanya istedi ve meydanı dolduran küçük insanları göstererek kadehini kaldırdı ve "Bizler burada yukarıda, onlarsa orada aşağıdalar. Bu yüzden şükran duyuyorum!" dedi. Donata'nın evin içinde, tıpkı Jackie O'nunkiler gibi siyah güneş gözlüğü takmış olduğunu o an fark ettim.

Dieter bir puro yakıp aşağıya bakarken, "Çok zekice. Amerika'da insanlara herkesin zengin olabileceğini öğretiyorsunuz. Zenginlerden nefret edecek olurlarsa, asıl nefret ettikleri şey kendileri olsun

diye. Bu fikir insanları hareketsiz kılıyor. Tek yaptıkları yemek yemek oluyor" dedi. Bunun üstüne, herkes Amerikan porsiyonlarının büyüklüğü, New York'la Los Angeles arasında yaşayan insanların ne kadar şişman olduğu hakkında şakalar yapmaya başladı. Konuşulan şeylere alındığımı göstermeyi düşünüyordum ki içkileri hazırlayan adam içeri gelip Donata'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da bana dönüp, "Sana bir telefon varmış!" dedi.

Telefona cevap vermek için, duvarları sekizgen aynalarla kaplı bir koridora çıktım. Ahizeyi kaldırırken, kendimi sanki aynı anda her yerde ama hiçbir yerde değilmişim gibi hissettim. Annemin izimi sürdüğünü düşünerek, şu anda neden Bayan Mars Çikolataları'nın evinde olmadığımı açıklayacak bahaneleri prova ettim. Telefonu kulağıma götürürken, anneme tam da Kennedylerde hindi yemek üzere dışarı çıkmak için hazırlanmakta olduğumu söylemeye kadar vermiştim.

"Senin neyin var, Finn?" Bu fazlasıyla basit bir soruydu ama bu soruyu sormasını beklediğim en son kişi Maya'ydı.

Aynalardaki yansımalarının hepsi bana baktı. Maya'nın o yumuşacık, tanıdık, kısık sesini tekrar duyunca altçenem düştü ve gözlerim hayretle kocaman açıldı. Cevabımı beklediği sırada onu ağzından bir duman halkası çıkarıp, parmağını halkanın ortasına sokarken hayal ettim. Kendimi bununla durdurmayıp, görüntüye yeni erkek arkadaşını da ekledim. Arkadan gürültüler geliyordu.

"Neyim olduğunu biliyorsun." Aynı anda hem kızgındım hem memnun.

"Doğru! Biliyorum!" Sigarasından yavaşça bir nefes aldığını duydum.

"İsviçre'de hayat nasıl gidiyor?" Sesimin çatlaması ve boğazıma oturan yumrudan neredeyse boğulacak gibi olmam dışında, soğukkanlı adamı oynama işinde oldukça başarılıydım.

"New York'tayım ben."

Bu cevabı beklemiyordum. Şimdi ne söylemem gerektiğini düşünüyordum ve seçenekler arasındaki en saldırgan şeyi seçtim.

"Erkek arkadaşın nerede?" Bu soruyu sorduğuma, ağzımdan çıktığı anda pişman olmuştum.

"Sen daha iyi bilirsin!"

Hiçbir şey anlamıyordum. "Neden oyun oynuyorsun? Bryce bana biriyle tanıştığını söyledi. Bana en azından bir tanecik mektup yazabilirdin."

"Mektuplarını almadım ben. Erkek arkadaşım falan da yok... senin dışında." Bu o kadar çok duymak istediğim bir şeydi ki inanmakta güçlük çekiyordum.

"Ama Bryce neden bana..."

Sözümü kesti. "Finn, ne Bryce ne Vlyvalle'da olanlar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama konuşmamız gerek."

"Eğer beni görmek istiyorsan, önce bana hiç soru sormayacağına dair söz vermelisin."

"Ama bilmem gereken şeyler var."

"Sana her şeyi yarın anlatacağım."

"Ama neden?"

"Söz ver!"

"Tamam, söz veriyorum."

"Yemin et!"

"Peki, sana hiç soru sormayacağıma yemin ediyorum." Bir saniye sonra sözümü tutmayıp, "Ama bir günün ne önemi var ki?" diye sordum.

"Çünkü bu geceyi seninle geçirdikten sonra, yarın kendimi daha güçlü hissedeceğim."

"Ne zaman görüşeceğiz peki?"

"Pencereden dışarı bak!" Yürüyüş devam ederken, 68. Cadde'yle Central Park West'in köşesindeki telefon kulübesinin etrafını saran kalabalığın arasında bana el sallayan birini gördüm.

Telefonu kapattığım zaman, Giacomo kapı aralığından gülümseyerek bana bakıyordu. "Seni annemin yemeklerinden tatman için Şükran Günü yemeğine mi çağırdım sandın? Maya üç gün önce beni aradı. Ona pencereden atladığını söyledim." Giacomo benim o kuğu dalışımı, afacanlıktan başka bir şey olarak algıladığına dair hiçbir işaret vermemişti. Kısacası, Giacomo aslında hak ettiğimden da-

ha iyi bir oda arkadaşıydı. "Ona berbat bir halde olduğunu da söyledim. Bana kızmadın mı?"

"Hayır!" Duygularımın o an vites değiştirmesi çok güçtü.

"Mutlu musun?"

Maya'ya soru soramayacak olmam hoşuma gitmiyordu. "Evet! Öyleyim denebilir."

"*Benissimo*. Öyleyse senin ecstasy payını da ben aldım desem, aldırmazsın, değil mi?"

Kimseye hoşça kalın demeden, teşekkür etmeden ve yanıma valizimi alma zahmetine bile girmeden evden ayrıldım.

Caddeye çıktığımda, gaydalar çalınıyor; itfaiyeciler uygun adım yürüyor ve havada hindi şeklinde bir helyum balonu süzülüyordu. Yürüyüş rotası boyunca uzanan polis barikatlarının arkasındaki on sıra kalabalık beni yutuverdi. Maya'yı görmek şöyle dursun, kımıldayamıyordum bile. Onu görürüm umuduyla, olduğum yerde zıplamaya başladım. Boşunaydı. Derken... fısıltısını duydum. Kısık, yavaş ve etrafta duyup anlayabileceğim her şeyden daha kesin bir şekilde bana, "Seni-özledim!" dedi. Daha önce de söylediğim gibi, fısıltısı beni öldürüyordu. Beni öptüğü zaman ona ve dünya üzerinde herhangi birine olan kızgınlığımı unuttum.

Nefesi hâlâ Gummi Bears ve Marlboro Lights kokuyordu. Birden hatırladım. Örgüsünü kestiğini unutmuştum. Saçları şimdi benimkinden daha kısaydı. Teninin rengi açıldığı için, yüzünün sol tarafındaki yara izi hemen göze çarpıyordu. Başında bir bere vardı ve uzun deri bir kaban giymişti. Omuzlarından aşağı bir sırt çantası sarkıyordu. Hâlâ firardaymış gibi bir hali vardı.

Kalabalığın arasında konuşmaya çalışmanın tuhaf olduğunun ikimiz de farkındaydık. Elimi tuttu. Barikatın üzerinden atladık. Polka müziği çalan Polonyalı bir hacı grubunu taşıyan bir aracın yanından geçip, kısa yoldan parkın içine daldık.

Patikadan inerken Maya'yı çekip, yapraksız bir ağacın gövdesine dayadım. Elimi kabanının içine sokunca düğmelerinden biri kopup yere düştü. İçine bir süveterle tayt giymişti. Onu öpme zahmetine bile girmeden, soğuk ve kirli elimi iç çamaşırlarının içinde gezdirip, vücudunun sonbahar boyunca gözüme uyku sokmayan kısımlarını

sıkıp parmaklamaya başladım. Çok kızmış, çok yalnız kalmıştım ve o da bunu biliyordu. Onu becermek mi, incitmek mi yoksa aynı anda her ikisini birden yapmak mı istiyordum, bilmiyordum.

Yerde kullanılmış prezervatifler vardı. Pantolonum ayak bileklerime kadar inmişti. Birkaç adım ötemizdeki bir fare, güvercinlerden bayat bir ekmek parçası çaldı. Maya yüzünü kış güneşine çevirip, bulunduğumuz durumun çirkinliğine gözlerini kapattı. Ürkeklikle, o kadar derinden titriyordu ki doktor muayenehanesinde iğne olmayı bekleyen küçük bir çocuğa benziyordu. İşlerin tamamen düzelmeden önce, iyice berbat bir hale girmesi gerektiğini biliyordu. Ona istediğim her şeyi yapmama müsaade edecekti. "Mektuplarını almadım derken ne demek istedin? Sana Tanrı'nın her günü yazdım!" diye sormamı hiç beklemiyordu. Onu okşamayı bıraktım ve sorularımı bağırarak sormaya başladım. "Buraya ne haltlar karıştırmaya geldin? Yine mi kaçtın yoksa?" Sorularıma hiç cevap vermedi ama ağlamaya başladığını görünce, ben de kendimi daha iyi hissettim.

Sonunda, iç çekip, "Bu bir hataydı!" dedi. Külotunu yukarı çektim ve kabanını ilikledim. Penisim hâlâ kalkıktı. "Seni görmek için biraz daha beklemeliydim. Benim hatam. Bu geceyi yalnız geçirmek istemiyorum, hepsi bu."

"Peki yarın bana her şeyi anlatacak mısın?"

Başını salladı ve burnunu kabanının koluna sildi. "Güven bana! Her şeyi düzelteceğim!" İkimiz de kaybolmuşuz gibi el ele tutuşarak, Güney Central Park boyunca yürüdük. Plaza Hotel'in pirinçten döner kapısından geçerken onu takip ettim. Altıncı kattaki süitine çıkıp, arkamızdan kapıyı kilitledikten, perdeleri çekip odayı karartıktan sonra bile, beni nereye getirdiğini hâlâ bilmiyordum.

"Mini barı talan etmek ister misin?" Gergindi ama sesine soğukkanlı bir hava vermeye çalışıyordu. Cevap vermemi beklemeden, ikimize de içki hazırlamaya koyuldu. Gömme buzdolabına en yakın olan sandalyenin üzerine el çantasını fırlatıp atmıştı. American Gold Express kartı, bir Concorde bileti, üzerinde pembe doğum kontrol hapları olan tekerlek şeklinde bir tablet, çantanın içinden yere düşmüştü. Maya bana bir rom şişesiyle kola uzatırken, çantasından düşenlere baktığını fark etti.

"Hapları kullanmaya seninle tanıştığımız zaman başlamıştım."

Bu şüphelerimi geçirmemişti. "Vay be, çok romantik!"

"Kendim için alıyorum." Tabletten üç tane hap çıkarıp ağzına attı ve içkisini iki yudumda bitirdi. "Almayı hep unutuyorum" deyip geğirdi. "Bıyığım çıkar diye mi korkuyorsun?" Bu esprisine güldüm ama hapları benim için aldığına hâlâ tam olarak inanmıyordum. Yani, yattığı tek kişi bensem, kaçıp gittiği zaman ve sonra yakalanıp, İsviçre'ye gönderildiğinde hapları neden kullanmaya devam etmişti ki?

Elinde viski kadehi ve kolayla yanıma gelip yatağın üzerine oturunca ve elimi elinin içine alıp göğsünün üstüne koyduğunda, mini barlı, büyük boy yataklı bir otel odasında onunla yalnız olmanın kırmızı noktalı imkânlarından faydalanmayı istediğim kadar kafamı meşgul eden şey, Maya'nın ayrı kaldığımız süre boyunca o çocuksu elleriyle acaba kaç tane İsviçreli siki tutmuş olduğuydu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tabii ki "Seni tekrar görmenin ne kadar harika olduğunu" diye cevap verdim.

"Yapma! Bu durumun çok tuhaf olduğunu ikimiz de biliyoruz." Kalkıp mini bardan iki küçük viski şişesi daha aldı. Şişeleri, içinde buzların eridiği bardaklarımıza boşalttıktan sonra, kendini kanepeye bıraktı.

"Böyle söylersem, belki öyle hissederim diye düşündüm."

"Bu yüzden mi insanlara hep duymak istedikleri şeyi söylüyorsun?" Yerden Concorde biletini alırken kaşlarını çattı. Uçuş sersemliği ve hayal kırıklığı, mimik çizgilerinin ileride kaz ayağı kırışıklıklarına dönüşeceğinin anlaşılmasını kolaylaştırıyordu. Aslında şimdiden yaşlanmış gibiydi.

"Zengin olsaydım, insanlara gerçeklerden daha fazla bir pay vermeye gücüm yetebilirdi belki." Bu cümle kafamda, bitişi kadar kötücül bir şekilde başlamamıştı.

"Büyüyüp zengin olursan, paranın dürüstlük için işe yaramadığını anlarsın."

"Zengin olacağımı sana düşündüren şey nedir?"

"Büyükbabam zengin olacağını söylüyor."

"Saçmalık!"

"Bunu duymak hoşuna gitti, değil mi?" Ben sorusuna cevap vermeyince, el çantasını karıştırıp içinden bir sigaralık çıkardı ve konuşmaya devam etti. "Senin ona benzediğini düşünüyor." Sigaralığı yaktı, ağzından bir duman halkası çıkarıp parmağını halkanın içinden geçirdi. Bu hareketi, kafamdaki kadar sevimli gelmiyordu artık gözüme. "Büyükbabam, en sonunda en çok oyuncağı senin elde etmeni sağlayacak bir şeye sahip olduğunu söylüyor."

"Ne demek oluyor bu?" Sarhoş olmaya başladığımı hissetmiyordum ama yine de sigaralığı içiyordum.

"Mutluluğa inancın yok!"

Kolayla karıştırılabilen her şeyi içtikten sonra, bir Tanqueray şişesi açtım. Annemin, cinin insanı adileştirdiğine dair yaptığı uyarıyı hatırlamayacak kadar sarhoştum artık. Maya ise o kadar kafayı bulmuştu ki dudaklarına ruju, kapağını açmadan sürmeye çalıştı. Beceriksiz bir çabayla, sohbetteki boşluğu, futbol takımında attığım golden bahsederek doldurmaya çalıştım. Topun sırtımdan sekip kaleye girdiğini belirtmeyi atlamıştım. Ben yakaladığım eşek şansını efsanevi bir Dünya Kupası anıymış gibi göstermeye çabalarken, Maya da sözümü kesti. "Beni özledin mi?"

"Senin için kıçımı kırıp deli gibi çalıştım."

"Benim için mi?"

"Büyükbaban, onur belgesi alırsam, Noel tatilinde seni görmek için beni İsviçre'ye götüreceğini söyledi."

"Onur belgesi mi aldın?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Hırslı biri olduğunu herkes söylüyor zaten."

"Ne demek bu şimdi?" Artık birbirimize yaralarımızı göstermiyorduk.

"Bunu ben söylemiyorum. Başkaları söylüyor."

"Ne söylüyor?"

"İnsanların tam kalbine, benimkine, büyükbabamınkine, Bryce'ınkine sokulmakta hiç zaman kaybetmediğini. Annem, annenle senin Vlyvalle'a gelmeden önce her şeyi planladığınızı düşünüyor."

"Sikeceğim şimdi!"

"Keşke yapsanı" Bunu şaka yapar gibi söylememişti. Yüzümdeki ifadeyi görünce, başını arkaya atıp güldü. Sağ elinde bir Tab kutusu vardı. O an annesiyle arasındaki benzerlik o kadar acayipti ki.

Alkolden, suçluluktan ve utançtan sersemlemiş bir halde, başkasına ait, oynamak için izin almadığınız ve yerine asla yenisini koyamayacağınız çok özel ve pahalı bir şeyi kırmış küçük bir çocuk gibi ondan uzaklaştım.

"Artık gitsem iyi olacak!"

"Dövmemi görmek istemiyor musun?" Neredeyse kapıya ulaşmıştım. "Kendim yaptım" diye eklemeseydi, bakmak için durmazdım bile.

Sendeleyerek ayağa kalkıp süveterinin kolunu sıyırdı.

Orada, bileğinin damarları gösteren beyazlığının üzerinde, kirli kesikler halinde adımın harfleri yazıyordu. "Jilet ve kömürle yaptım!" Bu, Yanomamoların dövme yapma yöntemiydi. "İkinci N için üzgünüm. Bitiremeden bayılmışım... *Fin*." Bunu Fransız aksanıyla, "Son" anlamına gelen sözcük gibi söylemişti. "Şimdi en azından, seni düşünmekte olduğumu artık biliyorsun, o şeyi denerken..." Onun çok çirkin şeyler yaparak, beni artık unuttuğunu düşünmüştüm. Ama bunu...

Birden, yurttaki odamın penceresinden tekrar atladığımı gördüm. Yer kıvrıla kıvrıla bana doğru geliyordu. Aradan geçen zaman içinde, ikimizin de çok kırıldığı ve yıkıldığı ortadaydı. Artık nihayet, hayatımda onun dışında her şeyi bırakabilirdim.

Sarhoştuk ama ölçülü davranışlarla, birbirimizin giysilerini çıkarıp yatağa atladık. Yatakta canlı ve çıplak olmamız bana bir mucize gibi geliyordu.

Otuz Altı

Uyandığımda, odanın perdeleri hâlâ kapalıydı. Komodinin üstündeki lambayı yakıp, dijital saatin ibresinin usul bir klik sesiyle 11:43'e geldiğini görene kadar, ertesi günde olduğumuzun farkında değildim. Giysiler, iç çamaşırları, küçük viski ve cin şişeleri otel odasını çöplüğe çevirmişti. Rom şişesini ne zaman açmıştık? Kafamın içindeki ağırlık; seks kokan, kırış kırış olmuş yatak örtüleriyle çarşaflar, Maya'nın banyoda duşun musluğunu açışı, her şey gözüme yetişkince ve erotik içerikli filmlerde gördüğüm şeylere büyüleyici benzerlikte görünüyordu, ta ki parmaklarımdaki ve penisimdeki kurumuş kan lekelerini fark edene kadar.

Maya duştan, "Uyandıysan eğer, lütfen çarşafın altına bakma!" diye seslendi. Tabii ki yaptığım ilk şey bu oldu. Yatağın ortasındaki

koyu, nemli, kırmızı lekeye ulaşıp elimle dokununca çok şaşırdım. Emilip tuhaf, simetrik bir şekil almış kan lekesi, büyükbabamın annem gibi benim de kaçığın teki olup olmayacağımı öğrenmek için, bana sekizinci sınıftayken uyguladığı Rorschach testini hatırlatmıştı. Büyükbabam mürekkep lekelerini göstermeye başladığında bana amacının bu olduğunu elbette söylememişti. Büyükbabamın İsviçre'deki Bay Rogers kadar nötr ve ürkütücü bir sesle, "Burada ne görüyorsun, Finn?" diye sorması hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Leke kırmızı bir sıçana benziyordu. İnsana, Yanomamoların kurban kanı olduğunu da düşündürebilirdi. Ama aslında Maya'nın bakire olduğunun kanıtıydı. Lekeyi o diğer ikisine ya da başka herhangi bir şeye benzetmek gerçekten yanlış olurdu. Serbest çağrışımı bıraktım ve uzun bir süre, kan lekeli penisimde bir sorun olup olmadığını kontrol ettim. Üzerinde görünür bir yara falan yoktu.

Ondan sonra, kafamdaki karanlık düşünceler arasındaki noktaları birleştirmeye çalışmaktan kendimi alamadım. O gece o tarlada bana saldıran adam üzerimden kalktığı zaman, kana bulanmış inik penisinin karanlık bir yılanbalığı gibi ışıldadığını gerçekten hatırlıyor muydum yoksa hayal mi ediyordum? Bana sahip olduktan sonra, çakmağını çakıp keyifle sigarasını içmiş olabilir miydi gerçekten? Yoksa bütün bunlar sadece bana zihnimin bir oyunu muydu?

Paketten bir sigara aldım ve gözümün önüne gelen görüntüyü silmeye çalışarak, bir kibrit çaktım. Bağlandığım bir sonraki nokta ise o yangındı. Bu olay hakkında düşünmeyi de istemiyordum ama Maya'nın evi, kafamın içinde hâlâ cayır cayır yanıyordu. Ayrıca, orada molozların ve küllerin altında Paige, elmas dişli bir köz olarak hâlâ yatıyordu.

Maya duştan bana ikinci kez, "Yanıma gelsene!" diye seslenince, parmaklarımı yakmaya başlayan kibriti söndürdüm ve bakirelik kanıtını saklamak için yatak örtüsünü çektim. Büyüklerden birinin bizi yakalayacağından endişe etmeden onunla duş alma fikri ne kadar çekici olsa da artık birbirimize kanla bağlı olduğumuz düşüncesini kafamdan silkeleyip atamıyordum.

O gün iki kere daha seviştik. Birincisi duşta ayakta, ikincisi de oda servisinin kahvaltımızı getirmesini beklerken kanepede. Ağzım-

da bir jambon, çatalımda bir yumurta parçası, Yanomamoların ve *Penthouse*'a mektup yazan okurların tercih ettiği seks pozisyonlarını denemeyi düşündüğüm bir sırada, Maya tepsinin üzerinden uzanıp lokmamın şişirdiği yanağımı öptü ve "Bana sorularını sormak ister misin şimdi?" dedi.

"Şu anda mı?" Seks yapmaya devam etmek daha güvenli geliyordu.

"Bunu istediğini sanmıştım!"

Birdenbire ona yine kızdım. İşleri böyle karmaşık bir hale getirmek zorunda mıydı sanki? "Mektuplarıma neden cevap yazmadın?"

"Geçen haftaya kadar mektupların elime geçmemişti." Valizine gitti ve içinden, ayakkabı bağcığıyla bağlı, açılmış zarflardan oluşan bir deste çıkardı.

"Ama adresini bana Bryce verdi. Doğru aldığımdan eminim. Mösyö Bouret, Le Rosey, 26 Ruen Sokağı, Cenevre."

"Mösyö Bouret, Bryce'ın bir üst dönemden arkadaşı Billy Bouret. Okuldan ayrıldıktan sonra geometri öğretmek ve Le Rosey'deki kızları becermek için bir yıldır Cenevre'de takılan biri."

"Peki, mektupları sana neden vermemiş o aşağılık herif?"

Bakışları, vereceği cevaptan hiç hoşlanmayacağımı söylüyordu. "Çünkü vermemesini Bryce istemiş!"

Maya'nın başkalarıyla düzüştüğünü hayal ederek, yatakta uykusuz geçirdiğim gecelerdeki gibi midem yine ağzıma geldi. Ama bu defa, ihanetin bulantısına boğucu bir şaşkınlık karışmıştı. Beni Jilly'yle bastıktan sonra, Maya'nın bana sırt çevirmeye çok hakkı vardı. Ama Bryce'ın, gönderdiğim mektupların kız kardeşine asla ulaşmamasını istemesi için ne yapmıştım ki? Eğer salağın teki olduğuma ya da yeterince karizmatik biri olamadığıma karar verdiyse, neden beni telefonla arayıp duruyordu ve Coco'yla okula gelip, o adını bile hatırlamadığım kızla aramı yapmaya çalışırken, Maya'nın yeni bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişti?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ciddi bir sesle. "Bryce'ın beni sevdiğini düşünüyordum. Bizim tekrar bir araya gelmemizi istediğini sanıyordum. Yangının çıktığı gece, evinize gitmemi bana o söyledi. Onu dostum olarak görüyordum. Şimdi neden ayrılmamızı istesin ki?"

"Eğer bir şekilde bir araya gelecek olursak, sana yangın hakkındaki gerçekleri anlatacağımın farkındaydı." Maya perdeleri sinirle çekip, buz tutmuş parka baktı. Kendimi duvara toslamak üzere olan bir arabanın yolcusu gibi hissediyordum. Arabayı Maya sürüyordu. Her an, evlerini nasıl ve neden ateşe verdiği gerçeğine kafamı çarpabilirdim. Burada tek sorun, doğru olan şeyi yapmamaya nasıl mantıklı bir kılıf uyduracağımdı. Paige ölmüştü. Evet, Maya'yı cezalandırmak bu gerçeği değiştirmeyecekti. Belki her şey bir kazadan ibaretti ve belki de bu konuda göstereceğim sükûnet, Maya'nın güvende olmasını ve Bryce'a benim de onlardan biri olduğumu göstermemi sağlardı.

Maya açıklamalarına başladığında, kafamdan bu düşünceler geçiyordu. "Beni Philadelphia'da yakaladıkları zaman, Bryce büyükbabam aracılığıyla, eğer ağzımı açacak olursam, beni mirastan mahrum edecek bir belge imzalatmaya çalıştı. Ama büyükbabam, böyle bir belge zaten bir resmiyet taşımayacağından, bana ne yapacağımı bilecek kadar büyük olduğumu da söyledi... Nasıl demişti büyükbabam?.." Sigarasını yakarken elleri titriyordu. Sonra, Osborne'u taklit ederek konuşmaya devam etti:

"Kirli çamaşırlarını insanların gözü önünde yıkaman, artık tertemiz olacakları anlamına gelmez!"

"Bryce benim gerçekleri açıklayacağımı mı düşünüyor?"

"Er ya da geç, bizden para sızdırmak için iyi bir sebebin olduğuna inanacağını söylemişti." Para sızdırmak mı? Nasıl yani, diye düşünüyordum. On altı yaşında bir çocuğun onlara şantaj yapacağını düşünebilmiş miydi gerçekten? Kendi düşüncelerimle duyduklarım birbiriyle çarpışıp duruyordu. "Sana hiçbir şey anlatmayacağıma dair ona söz verdim ama yalan söylediğimin farkındaydı. Bu yüzden mektuplarını almamam için her şeyi ayarladı. Senin hakkında, bana bir mektup bile yazmayacak kadar düşüncesiz olduğunu düşünürsem ve sen de benim için, mektuplarına cevap vermeyecek kadar kendi eğlenceme daldığımı düşünürsen, birbirimize birer mektup yazıp küfürler savururuz diye hesap etti sanırım. Böylece, sana her şeyi... evi annemin ateşe verdiğini anlatacağımdan endişe etmesine gerek kalmayacaktı artık."

"Ben oradaydım Maya. Bu söylediğin imkânsız. Evi annen yakmış olamaz!" Yalan dinlemekten sıkılmış bir halde, "Bana gerçekleri anlatacağını sanmıştım!" diye bağırdım.

"Evi benim yaktığımı mı düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Öyleyse, mektuplarında masum olduğumu, beni daima seveceğini söylemen falan, hepsi palavra mıydı? Sen de diğerleri gibisin!"

"Hayır, değilim!"

Kahvaltı tepsisine bir tekme attı ve kalkıp valizini toplamaya başladı. "Finn, annem yoğun bakımdan çıktıktan sonra Bryce'a, bana ve büyükbabama her şeyi itiraf etti, bilgin olsun!"

Ona inanmak istiyordum. Kafamın içinde, çılgınca, o geceki olayların takibini yapmaya başladım. Gizlice eve girdim; yanlışlıkla Bayan Langley'nin odasına daldım; koşarak tekrar merdiven sahanlığına çıktım; kapıyı açınca yangını gördüm... Hikâyenin Maya'dan dinlediğim hali hiç mi hiç mantıklı gelmiyordu. Yangın, ben Bayan Langley'yle üst kattayken başlamıştı.

"Annen yangından sonra delice bir sürü şey söyledi."

"Ne gibi?" Maya valizini hazırlamayı bırakmıştı.

"Benim bir kahraman olduğumu ve onun hayatını kurtardığımı mesela. Benim o sırada ne seni aradığım ne anneni kurtarmaya çalıştığım falan yoktu. Ödleğin teki gibi davrandım. Anneni yere ittim, tekmeledim. Tek derdim kendimi kurtarmaktı."

"Biliyorum!" Bana sarılmak için uzandı. Teselli edilmeyi kabul edemeyecek kadar utanç içindeydim. "Seni olayın kahramanı yapmak ağabeyimin fikriydi."

"Neden?"

"Herkese onun hayatını senin kurtardığını söylerse, insanların annemin kendini öldürmeye çalıştığından kuşkulanmasına engel olacağını sanıyordu." Çok tuhaftı. Bryce'ı, beni bir kahraman yapması dışında her şey için affedebilirdim.

"Bunu Osborne da biliyor muydu?"

"İlk başta hayır!"

"Öğrendiği zaman ne söyledi?"

"Dünyada her türden kahramanın olduğunu."

"Harika!"

"Büyükbabam Bryce'a, böyle bir şey yaptığı için hâlâ kızgın. Senin adına üzülüyor."

"Ailendeki herkese rahatlamalarını söyleyebilirsin. St. Mark's'ta burslu okuyorum. Annem Osborne'un doktor diye hitap ettiği bir masöz. O kadar aptal değilim. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama bu, yangını çıkaranın annen olmadığı gerçeğini değiştirmez. Ayrıca annenin kendini öldürmeye çalıştığı falan da yoktu!"

"Evet çalıştı. Benim yüzümden." Maya'nın feryadı beni susturdu. Artık otuz altı yaşında gösteren, on altılık bir kız da değildi. Sesi birdenbire suçlu bir çocuğun sesine dönüşmüştü. Ayaklarına bakıyor, sözcükler arasında duraklıyordu. Gözyaşlarını silmeye çalışırken, üst dudağı titriyordu. Yangın günü çıkan olayları yavaş yavaş ve daha önce düşündüğünü belli eder bir şekilde sıralamaya başladı. Her duraksayışına, sesindeki her ünleme kulak kesilerek, dikkatle dinliyordum. Olanları iyice anlamak istediğim için değil, yeni bir yalanı dinlediğim için. Yeni bir aldatma çabasını daha dinlerken, bunun, onların kabilesine sırt çevirmemi sağlayacak, beni daha fazla acı çekmekten ve içimdeki o aşağılık, onlar tarafından sevilme isteğinden kurtaracak cesareti vermesini umuyordum.

"Sana Jilly yüzünden çok kızgındım. Jilly o sabah gelip bana aranızda geçenlerin, senin başına çok kötü bir şey geldiği için yaşandığını söyledi. Sen ona o şeyi söylediğin zaman, dalga geçtiğini sanmış ama daha sonra ciddi olduğunu anlamış. Bana, senin ona ne anlattığını söylemeyince, çok öfkelendim ve evden defolup gitmesini, babasını da işten attıracağımı söyledim ki elbette böyle bir şey yapmayacaktım. Ona benden daha çok güvenmene inanamıyordum."

"Sana anlatmak istiyordum ama..."

Elini, annesini susturmaya çalışan küçük bir çocuk gibi ağzımın üstüne kapattı. "Daha sonra da anlatabilirsin. Ben şu anda başka bir şeye açıklık getirmek istiyorum. Sonra arabaya atlayıp çiftliğin içinde annemi aramaya başladım. Ona, Paige'le New York'a gideceğimi ve Paige'in ağabeyinin dairesinde kalacağımı söyleyecektim. Oyun evinin önüne park etmiş bir Peugeot gördüm. Evin kapısı kilitliydi. Pencereden içeri bakınca, annemi... bir herifin üstünde gördüm."

"Kimin?"

"Sadece bacakları görünüyordu. Adamın üstünden kalktıktan sonra, şey yapmaya başladı..." Yutkunarak göz yaşlarına engel olmaya çalıştı. "Yani babam hastanedeyken onca yıl bekledi ama adam nihayet iyileşince, bunu mu... Sonra civarda dolanıp onu bekledim. Evden dışarı çıkınca, bana tenis maçından dolayı terlemiş numarası yaptı."

Düzüşen iki insanın görüntüsü, kapalı bir kapı, tenis kıyafeti içindeki Bayan Langley. Aklım, hayatımı değiştiren ve az önce Maya'nın anlattığına korkunç derecede benzeyen bir ana takılıp kaldı. O yaz, bütün bu olanlardan daha eski bir günde, annemi arayışımı hatırladım. Maya gibi ben de mavi bir Peugeot'ya rastlamıştım. Annemin arabası olduğunu düşünmüştüm ama araba Bayan Langley'ye aitti. Oyun evinin kapısı o gün de kilitliydi. Ben de Maya'nın yaptığı gibi pencereden içeriyi izlemiştim. Ama orada ne görmüştüm gerçekten? Yüzü görünmeyen bir kadın vücudu ve kadının ayrık bacaklarının arasında beyazımsı sarı bir kafa. Bryce pencerede çıplak bir şekilde göründüğünde, ben annesiyle konuşuyordum. Sessiz olmam için bana bir işaret çakmıştı. Bayan Langley gittikten sonra, Bryce başını içeri çevirip Jilly'ye bir şeyler söylemişti. Ama ben Jilly'yi hiç görmemiştim. Daha sonra, Jilly'ye, Dwayne'in Bryce'ı kıskanıp kıskanmadığını sorduğumda, bir kahkaha atmış ve "Dwayne'in kıskanması gereken tek kişi sensin!" demişti. Aslında bu palavra falan değildi. Jilly bana doğruyu söylüyordu. Peki, oyun evindekiler Bryce'la Jilly değilse... yoksa Bryce'la...

Maya tekrar konuşmaya başlamasaydı, aklımdan geçen şeyi o an orada yumurtlayabilirdim. "Ardından, annemin birlikte olduğu kişinin kim olduğunu görmek istedim ama adam kapıyı içeriden sürgülemişti. Aşağılık herife kapıyı açması için bağırmaya başladım. Annem de o sırada bana, "Anlamıyorsun! Düşündüğün gibi değil!" diye bağırıyordu.

Sohbeti derinleştirmek için kendimi hazırladım. O kilitli kapının arkasındaki kişinin Bryce olduğunu biliyordum. Orada annesiyle birlikteydi, Jilly'yle değil. Şüphelenmeyeyim diye de içeride hizmetçi kızla düzüşüyormuş ayağına yatmıştı. "Annenin kiminle beraber olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Ben Nicholson'la."

"Kim?"

"Şu lanet tenisçi. Doğum günü partisinde o ikisini flört ederken görmüştün." Görmemiştim. Ama görmüş olsaydım bile, kafamda asıl kişinin Bryce olduğuna dair hiçbir kuşku yoktu. Gördüğü şeyi ben de görmüşüm gibi başımı salladım. Maya'ya annesinin, kardeşiyle düzüştüğünü söylemek, hiç de kolay bir iş gibi görünmüyordu. Ama ona bunu söylememenin sebebi bu değildi.

"Sonra ne oldu peki?" Onlar hakkında böylesine çirkin bir sırrı bildiğim için, kendimi anlaşılmaz bir şekilde üstün hissediyordum. Egzotik bir türü parçalarına ayırarak inceledikten sonra, onun sizden daha insan olduğunu keşfetmek gibi bir şeydi bu.

"Eve dönüp eşyalarımı toplamaya başladım. Sadece çekip gitmek istiyordum. Derken Bryce geldi."

"Ona anneni tenisçiyle gördüğünü anlattın mı?" Başını evet anlamında salladı. "Ne yaptı peki?"

"Çok tatlıydı gerçekten. Noel zamanı hediyelerini başkalarına vermek zorunda kaldığı zamanlardaki gibi ağlamaya başladı. Sonra da annemin odasına gitti. Odadan çıktığında, bana annemin bir hata yaptığını ve bunun bir daha hiç tekrarlanmayacağını söyledi. Benden, olanları büyükbabama ya da babama anlatmamam için söz vermemi istedi. Sanki böyle bir şeyi yaparmışım gibi. Ama sonra, annem elinde bir Tab kutusuyla odasından çıkıp geldi ve valizimi görünce bana bir tokat atıp evden çıkmama izin vermeyeceğini söyledi. Ben kim oluyormuşum da onu yargılıyormuşum ve seninle düşüp kalkmak için evden kaçıp gidiyormuşum? Keşke o anda ona büyükbabama her şeyi anlatacağımı söylemeseydim..." Maya'nın sel gibi gözyaşları boynumdan içeri akarken, bütün vücudunun titrediğini hissediyordum.

"Osborne'a gördüklerini anlattın mı?" Aralarında bağlantı kurmam gereken, hayal edebileceğimden daha fazla nokta vardı.

"Hayır. Arabayla şehre indim ve kentin içinde yürüyüp durdum. Arabada uyudum. Eve dönmeyecektim. Sonra gazetede Paige'in resmini gördüm. İkimiz birlikte New York'a gidecektik. Biraz lude satın almıştı. Sanırım beni ortalıkta göremeyince, lude'ları attı ve

Bryce'ın yatak odasına girip beklemeye başladı. Bryce'a karşı hep bir şeyi vardı, biliyorsun." Hepimizin Bryce'a karşı bir şeyi vardı.

Ona her şeyi anladığımı söyledim ama anlamamıştım. Ağlamasına son vermek için, Great Jones Sokağı'ndaki evde yaşarken, sabahları yan duvardan gelen, annemin yabancı heriflerle düzüşürken çıkardığı seslerle uyandığımı anlattım. Maya'ya tam olarak ne anlattığımı hatırlamıyorum. Ama hep ben konuşuyordum. Hep birlikte Vahşi İnsanların ziyafetini seyrettiğimiz sırada, Bryce'ın "sik/öldür" deyip duruşu, kafamı kurcalayan tek şeydi aslında.

Otuz Yedi

O gün otel odamızdan dışarı hiç adımımızı atmadık. Ama odada yalnız da değildik. Bryce hakkında konuşmayı bıraktığımızda bile, orada bizimleydi. Oda servisinin getirdiklerini yerken, televizyon seyrederken, seks yaparken özellikle de seks yaparken, bizimleydi. Zaten oldum olası etrafımızda bir kalabalık yaratmıştı. Ama o ana kadar bu sebeple ona karşı hiç nefret beslememiştim.

Maya kollarımda uykuya dalmadan önce, bana son olarak, "Sana her şeyi anlattığım için artık kendimi daha iyi hissediyorum" demişti.

Kocaman açtığım gözlerimi tavana dikip, benim de uykum gelmiş gibi yaparak, "Ben de!" derken tatlılıkla mırıldanmıştım. İşin doğrusu, kendimi zehirlenmiş gibi hissediyordum. Bryce'ın sırları o kadar zehirliydi ki onları kafamın içine almak, bana kendimi, radyas-

yonlu atık koklamışım gibi hissettiriyordu. Kafamın karanlığındaki düşünceler ölümcül, sizi sevmesini istediğiniz biriyle paylaşamayacağınız kadar kanserojen bir ışık yayarak alev alev yanıyordu.

Bryce'ın annesiyle seks yaptığını keşfettiğime yeterince şaşırmadığım için utanıyordum. Bu konuda ahlâki değer yargılarını işe koşmayı her deneyişimde, perde düşüp de duştan püsküren sıcak suyun annemi yakarak kollarıma attığı zaman bacaklarımın arasında hissettiğim o iç gıcıklayıcı duyguyu hatırlıyordum.

Ama daha tuhaf olan şey Bryce'la oyun evinde ilk tanıştığımız zamanın bütün detaylarını hatırlıyor olmamdı. Peugeot steyşın vagonu ve bir çift kadın bacağının arasında onun kafasını görünce, Bryce'ın içeride götürmekte olduğu kişinin annem olduğu sonucuna nasıl da hemen vardığımı anımsadım. İçeridekinin Jilly olduğunu düşünmemi ustalıkla sağlamasına neredeyse tuhaf bir hayranlık duyuyordum. Şimdi, pencereden gördüğüm şeyi tekrar aklıma getirince, o bacakların on yedi yaşında birine ait olmadığını söyleyebiliyordum. O kalçalarda selülitler vardı ve o baldırlar da Jilly'ninkilerden daha kısaydı. Bryce'ın, o mükemmel çapkının, o efsanevi zamparanın, Harvard'ın Beyaz Yılanı'nın Vlyvalle'da peşinden koşan genç kızlardan biriyle niçin bir şeyler yapmadığını neden hiçbirimiz merak etmedik acaba? Paige onun için ölüyordu. Geriye baktığım zaman şimdi bu kadar açık görünen bir şeyden bu kadar bihaber olabildiysem, gözümü acaba başka nelere kapatmış olabilirdim?

Altı saat önce, Bryce'ın evi ateşe verirken aslında beni de öldürmek istediğini fark etmemiş olsaydım, annesiyle düşüp kalktığını öğrenmekten de bu kadar rahatsız olmazdım. Bryce bana o gece eve gelip Maya'nın odasına girmemi söylediğinde, onun New York'a gideceğini biliyordu. Bryce'a, annesinden kurtulması gerektiğini söyleyen hastalıklı kafasında mantıklı bir taraf vardı: Annesinin bir gün fazlasıyla votkalı Tab içip, sırlarını ağzından kaçırabileceğinden korkuyordu. Ama kibriti çaktığı sırada benim evde olmamı neden istemişti ki? Yangını benim üzerime mi atacaktı? Yoksa, aslında bilmediğim bir şeyi bildiğimi mi sanıyordu? Bryce her zaman, aslında göründüğümden daha zeki olduğuma inanıyordu.

Bryce'ın, Maya'yı neden görmemi hiç istemediği artık açıklık ka-

zanmıştı. Kardeşiyle ben yangına kadar giden olaylar hakkında konuşacak olursak, yangını onun çıkardığını anlayacağımı biliyordu. Maya haklıydı. Bryce benden nefret etmiyordu ama ben ortalıkta olursam, Bryce olmaya devam edemezdi, hepsi bu. Ayrıca beni bir kere öldürmeye çalıştıysa, şansını ikinci kez denememesi için ne sebep vardı? Daha korkutucu olan şey ise, belki bunu ben fark etmeden çoktan denemiş ve başaramamış olmasıydı.

Korku ve odanın buharlı ısıtma sistemi, beni paranoyalarımla birlikte terletmişti. Saat sabahın dördünü gösterdikten kısa bir süre sonra, bir an, başıma yem çuvalını geçirip bana tozun toprağın içinde tecavüz eden kişi de Bryce'mış gibi gelmeye başladı. Onun üzerimdeki görüntüsü hayal gücümü zorlayarak kafamın içine süzülünce, çığlık atmak için ağzımı açtım. Ama sonra, saldırıya uğradığım sırada Osborne'un Bryce'la o sikindirik gençlik merkezi hakkında konuşmakta olduğunu hatırladım. Bryce o gece büyükbabasında yatıya kalmıştı. Gates beni oraya götürdüğünde Osborne hâlâ kütüphanesindeydi. Bryce'ın, üzerinde bornozla kapıya geldiğini hatırladım. Osborne bu konuda bana yalan söylemiş olamazdı. Bundan bu kadar emindim. Tuhaftı ama tecavüz meselesinde Bryce'ın temize çıkması içimi rahatlatıyordu.

Maya yatakta dönüp bana yaklaşınca birden irkildim. Bryce şimdi de yatakta aramızdaydı. Ondan kaçış yoktu. Artık Maya'yı silkerek rüyalarından uyandırmak ve ona ağabeyi hakkında bildiğim şeyleri anlatmak gibi bir istek duymuyordum. Düşündüklerimin hiçbirini ispatlayamazdım. Maya'yı inandırmayı başarsam bile, yaşadığı iyi hayatın asıl gerçekliği korktuğundan çok daha çirkindi. Bize kim inanırdı ki? O, kaldığı yurdu ateşe vermiş, kaçak avcılara çelik kapanlar kurmuş ve FBI tarafından gözaltına alınışı televizyonda yayınlanmış, şımarık zengin kızının tekiydi. Bense kokain alırken yakalanmış, kendini pencereden atmış ve şekerleme milyarderi bir kadının, kendisini Şükran Günü yemeği için Jackie Kennedylere götüreceğine dair bir hikâye uydurmuş çocuktum. Maya yaramaz kızın tekiydi, bense fıkra gibiydim.

Ayrıca böylesine kirli bir hikâyeyle kime gidebilirdik? Gates'e mi? Paige'in ailesine mi? Yoksa anneme mi? Osborne bize inanabi-

lirdi belki. Ama o ne yapabilirdi ki? Bu pisliği nasıl temizleyebilirdi? Temizliği kamuoyunun önünde mi yoksa gizlice mi yapardı? Torununu adalete teslim etmezdi tabii ki ama nihayetinde o da Tanrı değildi.

Sonra, tabii Bryce'ın kendisi de vardı. Toparlanmış yeni Bryce, babasının eve döneceği haberi üzerine, birdenbire takım elbise giyer, kemik çerçeveli gözlük takar olmuş ve zencileri Vlyvalle'a getirmeye karar vermişti. Bütün bunlar da numara mıydı? Amacı insanların kafasını karıştırmak mıydı? Kendini herkesten daha iyi göstermenin mi peşindeydi? Yoksa o da tıpkı benim gibi miydi? Olmayı dilediği kişi olmaya mı çalışıyordu?

Ne düşünürsem düşüneyim, bir önemi yoktu. Bryce her şeyi inkâr ederdi. Onun bu olumlu değişimi, insanların suçlamalarıma inanmasını daha da imkânsızlaştırıyordu. Herkes onu kıskandığımı, aklımı kaçırdığımı, hırs küpü olduğumu, onun yerinde olmak istediğimi düşünecekti. Bunların hepsi doğruydu ama sonuncusu dışında.

Bryce, Maya'nın gizlice Amerika'ya gelip Plaza'da benimle odaya kapanmasını, kaçığın teki olduğuna ve benimse kızışmış bir fırsatçı olduğuma dair delil olarak kullanırdı. Bu suçlamaları ona karşı gelmek için yaptığımız düşünülürdü. Hayır, sonuç böyle bile olmayabilirdi. Bryce, Maya'ya Jilly'yle aramızda geçenleri hatırlatıverirdi. Şimdiye kadar binlerce yalanımı yakalamış olabilirdi. Anneme Jackie O'lara gideceğimi söylediğimi bile ortaya çıkarabilirdi. Kan ve para Maya'yı Bryce'a benim asla yarışamayacağım bir şekilde bağlıyordu. En sonunda, Maya onun tarafına geçebilir ve ikisi güç birliği yapıp karşıma dikilebilirlerdi. Zehrin kalbime yayıldığını hissediyordum.

Otuz Sekiz

Maya yanımda, karnının üstüne yatmış, uyuyordu. Çıplak bacağını benimkine geçirmişti. Düzleşmiş göğsünün altındaki sağ kolum yatağa yapışmıştı. Kasık tüyleri, basenlerimdeki tüyleri diken diken ediyor; beni gıdıklıyor ve merkezi sinir sistemimin çalışmasını engelliyordu. Bacağımı onunkinden çözüp, kolumu altından kurtardıktan sonra onu uyandırmadan yataktan kalkmayı başarsam da kapana kısıldığımı biliyordum.

Plaza'daki süitlerin tuvaletlerinin yanında telefon bulunur. Klozete mesanemi boşalttığım sırada, telefona baktım ve annemin beni anaokuluna bırakırken, "Eğer orayı sevmezsen, her zaman eve gelip benimle çizgi film seyredebilirsin!" deyişini hatırladım.

Çok aptalca bir fikirdi ama o an istediğim tek şey, Great Jones

Sokağı'nda olmak ve evde annemle birlikte *Speed Racer*'ı izlemekti. Daha basit bir geçmişe duyduğum özlem o kadar güçlüydü ki kendimi telefona uzanırken buldum. Evin numarasını çevirsem, telefonu açıp bana "kuzucuğum" diyeceğine; istesem, o eski pembe valizini toplayıp Vlyvalle'daki evin kapısını kilitleyeceğine ve birlikte başka bir kasabaya doğru yola çıkabileceğimize inanıyordum. Kaldırımların ve Amerikan arabalarının olduğu; King Air'in, Avcılık Kulübü'nün, milyarderlerin, kaçak avcılara kapan kuran on altılık kızların olmadığı bir yerde, ikinci şansımızı kullanabilirdik. Telefon çalmaya başladığı sırada, ahizeyi neredeyse kaldırmak üzereydim.

"İzini bulmak ne kadar zor be adam!"

Arayanın Bryce olduğunu fark edince, ayağıma işedim. "Beni nasıl..."

"Studio 54'te Giacomo'yla karşılaştım. Kız kardeşim ne âlemde?"

"Harika!"

"Ona yeni erkek arkadaşından haberdar olduğunu söyleyince ne dedi peki?" Beni test ediyordu.

"Ona bu konuda bir şey söylemedim."

"Bu konuşan sana pek benzemiyor."

"Kıskançlığımı büyük sorun haline getirseydim, şu anda onunla Plaza'da olmazdım, öyle değil mi?"

Güldü. "Bu işleri öğreniyorsun."

"Onunla konuşmak ister misin? Uyuyor ama uyandırabilirim." Şimdi de ben onu test ediyordum.

"Hayır! Maya'nın onu kontrol ettiğimi düşünmesini istemem. İffet abidesinin teki olduğu için, geceyi seninle geçirdiğini öğrendiğimi düşünüp utanır."

"Birlikte iki gece geçirdik aslına bakarsan."

"Kaybettiğiniz zamanları telafi mi ediyorsunuz?"

"Sayılır."

"O halde elinizdeki zamanın tadını çıkarın. Dinle! Seni, dünkü tipi yüzünden annenin zor duruma düştüğünü haber vermek için aradım."

"Burada kar yağmadı." Pencereden dışarı baktım. Güneş ışığı parkın doğu tarafından direkt geliyordu.

"Biz burada kara gömüldük. Her neyse, annen geceyi büyükbabamda geçirdi. Bu arada, bana Şükran Günü yemeği için Bayan Mars'ın seni Kennedylere götüreceğinden bahsetti."

"İyi bir yalan, öyle değil mi?"

"Her zaman söylediğim gibi Finn, sen centilmen ve bilge bir kişiliksin. Ayrıca mükemmel bir yalancı!" Eskiden böyle söylediği zaman gülerdim. "Bak dostum, rahat ol! Sırrın bende güvende. Eğer annen Bayan Mars'ı aramadan önce önünü kesmek istersen, onu biraz daha oyalayabilirim. Jackie'nin nasıl biri olduğunu senden dinlemek için yanıp tutuşuyor."

"Uyarın için sağ ol, Bryce!"

"Bak, Maya'nın okuluna tam zamanında dönmesi için sana güveniyorum. Başının tekrar derde girmesini istemeyiz."

"Onu ben yollayacağım. Bugün gidiyor zaten."

"Gerçekten mi?" Bunu sanki bana inanmamış gibi söylemişti. "Eee, bu durumda, sen de trene atlayıp buralara uzansana. Jackie'nin evi hakkında sana her şeyi anlatabilirim. Caroline ve John'la Boston'da sürekli görüşüyoruz... Annene sana anlattığım şeyleri yedirişini seyretmek çok hoşuma gider. Yemekte, durmadan senin sosyal zaferin hakkında konuştuğunu duysaydın gülmekten kırılırdın."

Bryce'ın annemin sınıf atlama çabasıyla dalga geçmesi beni çok sinirlendirmişti. Aynı şeyi anneme ben yaparken, en azından onun stilini eleştirmeye çalışıyordum, isteğini değil. Tam bir şey diyecektim ki kendimi tuttum. Ne yapacağımı bilmiyordum ama sinirlendiğimi anlamasına izin vermemem gerektiğinin farkındaydım. Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Ne kadar kar yağdı?"

"Otuz santimden fazla. Önce yağmur olarak başladı, sonra da don oldu." Bana havadan nasıl bahsettiğini duysaydınız, beni öldürmeye çalışmış olduğunu asla aklınıza getirmezdiniz. Onu nasıl susturacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, ta ki bana, "Don sizin evin önündeki karaağacı ortadan ikiye ayırdı" diyene kadar.

"Hangisini?"

"Eve daha yakın olanı. Dallar çatıda bir delik açmış. Annenin evine dönmesi bir hafta sürer."

"Sizde kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Hadi! Atla trene! Gölde buz pateni yapmaya gideriz."

"Paten yapmayı bilmiyorum."

"Annemin de söylediği gibi, çabuk öğrenen birisin sen!" Telefonu kapattığım sırada, geriye kalan hayatımı değiştirecek bir karar almıştım.

Maya bir saat sonra yarı yarıya kapalı gözlerle uyandı. Odanın bir köşesinde arka arkaya sigara içen, çıplak, onu seyretmekte olan bana bakıp gülümsedi. "Biliyor musun, eskiden erkeklerin şeylerinin çirkin olduğunu düşünürdüm?"

"Nelerinin?"

"Güzel bir penisin var!" O ana kadar, hayatım boyunca bir kızın ağzından bunu duymayı beklediğimi bilmiyordum. Ama bu komplimanın tadını çıkarmak yerine, masumiyet, bilgisizlik ve güvenden oluşan bir zarın Maya'nın etrafını sarıp, onu rahatlatarak anın keyfini sürmesini sağlamasına imrenmekle meşguldüm. Bu, Maya'nın dünyada hiçbir derdi tasası olmamasından değil; sahip olduğu dünyanın, onun adına bir şeylerin icabına bakacağına her zaman inanmasındandı sadece.

Onu, oltayla balık avlarken ve seks sırasında çok doğal yapan şey de bu mu acaba diye düşünüyordum.

Maya kucağıma oturup dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve fısıltıyla beni sevdiğini söyledi. O an neden tahrik olamadığımı düşündüğünün farkındaydım. Yeni planıma göre, kendisine karşı hep dürüst olduğumu düşünmesi için, gerçekleri onunla yeterince paylaşmam gerekiyordu.

"Sen uyurken Bryce aradı." Daha sonra bir şekilde ortaya çıkarsa diye bu konuda da yalancı durumuna düşmeyi göze alamazdım. "Burada olduğumuzu Giacomo'dan öğrenmiş."

"Bizi ayırmaya çalıştığını suratına vurduğun zaman ne dedi peki?"

"Hiçbir şeyi suratına vurmadım!" Duymak istediği şey bu değildi. Kucağımdan kalktı ve üzerine sabahlığını giydi. Her ne kadar gözünde pısırığın teki olsam da Maya'yı, ona karşı husumet göstermeyerek Bryce'ın canını yeterince sıktığıma inandırmaya çalıştım.

"Mektuplar, annen, yangın hakkında ya da başka bir şey için ona hiçbir şey söylemedim."

"Kızgın olmamana inanamıyorum!"

"İkimiz için ve ailen için daha fazla sorun çıksın istemiyorum sadece. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum." Bu bir bakıma doğruydu.

"Pekâlâ! Şimdi onu arayıp, artık gözümde bir bok parçası olduğunu söyleyeceğim." Telefona doğru yürüdü. Bryce'ı aramasına izin veremezdim. Bryce'ın ona güvendiğimi düşünmesi lazımdı. Bundan daha zor olan şeyse, Maya'ya sakin görünmemin gerekmesiydi. Umursamaz bir havayla yeni bir sigara yakarken, kalbim hızla atıyor, ellerim titriyordu. O kadar gergindim ki bir an nefes alıp vermeyi bile unutmuştum.

"Bu ahlâki bir sorun, Finn. Birinin artık Bryce'ı durdurması şart. Çok ileri gittiğini duyması gerekiyor."

Numarayı çeviriyordu. Her şeyi mahvedecekti. "Sen ondan korkuyor olabilirsin ama ben korkmuyorum!" deyince, en zayıf kartımı oynadım.

"Ondan korkmuyorum. Onun için üzülüyorum." Telefonu yerine bırakınca, bir çıkış noktası buldum.

"Bryce için neden üzülecekmişsin ki?" Bunu söylerken, Bryce'ın her şeye sahip olduğunu, benimse hiçbir şeyimin olmadığını kastettiğini çok iyi anlamam, Maya'yı daha az sevmeme sebep olmadı. Bu sadece, aslında hiç olmadığım affedici insan rolüne bürünerek konuşmamı kolaylaştırdı.

"Kardeşin anneni korumaya çalışıyordu. O yangında Paige öldü. Bu yüzden annen hapse girebilirdi. Bryce'ın yalan söylemeye başladığı an, kapana kısıldığı andır. Zavallı çocuk, annenin yaptıklarını örtbas etmeye çalışırken, sinir krizinin eşiğinden dönmüş olmalı." Bryce'tan mı yoksa kendimden mi bahsediyordum acaba?

"Bryce Ben Nicholson'dan haberdar mıydı sence?"

Maya'nın, annesinin oyun evinde o tenisçiyle birlikte olduğunu sandığını hatırlamam biraz zamanımı aldı. Beynim sürekli iki gerçeklik arasında, onunkiyle benimki arasında işlem yapıyordu. Onun gerçekliği daha da netlik kazanmıştı artık.

"Muhtemelen... Bu durumun Bryce için ne kadar zor olduğunu bir düşünsene! Sığınabileceği kimsesi yoktu. Yangından sonra, büyükbabana ve avukatlara ne yapılması gerektiğini soracak zamanı bile yoktu. Yangını annenin çıkardığını anladığı zaman ne yapabilirdi ki? Anneni polise mi teslim edecekti? Öyle bir durumda sen ne yapardın? Paige'in evde olduğundan haberi yoktu. Benim güvende olduğumu sanıyordu. Ayrıca, evin başka biri tarafından yakıldığını düşünüyordu. Sadece bize yalan söylemedi ki!.. Osborne'a, Gates'e ve yangın uzmanlarına da yalan söylemek zorunda kaldı. Kardeşine kızman değil, onun için kaygılanman gerekir."

Size yalan söyleyip ihanet etmiş ve içinde olduğunuz evi ateşe vermiş birini savunmak hiç kolay değildir. Ağlamaya başladığı zaman, Maya'yı ele geçirdiğimi anladım. Bunu yaptığım için kendimi ona karşı suçlu hissedebileceğim tek kişi, ağzındaki elmas dişe rağmen, zavallı Paige'ti ama yine de ona intikam denklemimde bir rol veremezdim.

Maya tekrar kucağıma oturdu ve kollarını boynuma dolayıp ağladı. "Kardeşim senin gibi bir dostu hiç hak etmiyor!.."

Otuz Dokuz

Alyvalle'a direkt bir güzergâh üzerinden gidilmez. En azından toplu taşıma araçlarıyla. Maya çağırdığı limuzinine atlayıp, 14:30'da Cenevre'ye kalkacak uçağın birinci sınıftaki koltuğuna oturmak üzere Kennedy Havaalanı'na giderken, ben de Hudson'ın Jersey tarafından, PATH dedikleri tren hattını kullandım. Hoboken's Erie-Lackawanna adlı bir istasyonda bir saatten fazla bir süre, batıya giden bir trenin geçmesini beklemek zorunda kaldık. Kar fırtınası New York'u iskalamış olsa gerekti. Yirmi yedi durak sonra, yerde otuz santim kalınlığında bir kar tabakası görünmeye başlamıştı. Tren hattının sonuna varmıştık. Gladstone adlı, bir keresinde Maya'yla çengelsiz oltalarımıza solucan almak için geldiğimiz kasabadaydım.

Kilise kıyafeti giymiş üç siyah kadın ve yürüyüş eşofmanlarının içinde tir tir titreyen Portekizli bir çift, benimle birlikte trenden karla kaplı istasyonda indi. Üstlerinde üniformaları olmadığı için, onların, o görkemli yaz günlerinde bana kuzu pirzolası servisi yapan, kapımı açan, içkimi karıştıran hizmetçiler olduğunu anlamamıştım, ta ki Bryce arka tekerlekleri zincirli, eski bir kamyonetle çıkıp gelinceye kadar.

Bryce hepsine adlarıyla seslendi; Portekizli çifte çocuklarının nasıl olduğunu sordu ve araçtan inmeden önce, siyah kadınların en yaşlısına birlikte bir gezintiye çıkmayı teklif etti. Sonra da benimle ilgilenmeye başladı. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, kardeşim!"

Bana doğru yürürken, botlarının altında buzlanmış kar çatırdıyordu. Sakin görüntüsü o kadar baskındı ki sanki o anın ağır çekimde geçmesini istiyor gibiydi. Kırmızı bir parkanın içinde cüsseli görünüyor; bütün dişlerini göstererek gülümsüyor; burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Süveterinin üzerinde sallanan, rengeyikli bir kolye vardı. Bu haliyle tıpkı film yıldızlarına benziyordu ya da kayak yapmaktan yeni dönmüş Şeytan'a. Ayna camlı gözlüğündeki yansımamda gördüğüm tek şey korkuydu. Paniğim o kadar belliydi ki sarılmak için bana yaklaştığında irkilerek geri çekildim ve bir buz parçasının üzerinde kaydım. Sivil kıyafetli hizmetçiler, Bryce beni düşmeme ramak kala yakalayınca, gülüp, "Biz paten yapmaya gitmeden, bacağını kırmana izin yok!" dediler.

Bryce park yerinden hızla çıktığımız sırada, "Sana bir hediyem var!" dedi. Sanki bir Noel hediyesiymiş gibi küçük bir fiyonkla bağlanmış minik bir kutuyu bana fırlattı. "Annene bunun Jackie O'dan bir hediye olduğunu söylersen, sana beş yüz dolar veririm." Bana verdiği Dead Kennedys kaseti için teşekkür ettim ama bahse girmeyi kabul etmedim. "Maya nasıl?" diye sordu masumca.

"Çok iyi!"

"Sorunlarınızı çözmenize çok sevindim. Giacomo ne âlemde?"

"O da çok iyi!" Yine kar yağıyordu. Kar taneleri o kadar büyüktü ki, yapay görünüyordu. Kendimi camdan bir kâğıt ağırlığının altındaymışım gibi hissediyordum ve sanki Bryce da o şeyi üzerimden kaldırıp duruyordu.

"Hey, ödevlerinde ya da herhangi bir şey için yardım gerekirse, bana telefon aç. Onur belgesi almak, insana kendini iyi hissettiriyor, değil mi?" Soruları o kadar masumane, ilgisi o kadar içtendi ki onun hakkındaki bütün o şeyleri kafamdan mı uydurdum acaba diye düşünmeye başladım. Yanılmış olabilir miydim?

"Her şey çok iyi!" Umut günaha teşviklerin en sonuncusudur.

Her şeyin çok iyi olduğuna dair onu beşinci ya da altıncı kez temin ettikten sonra, Dead Kennedys kasetini teybe attı, gaza basıp direksiyonu kırdı. Avcılık Kulübü'nün önündeki dik tepeden aşağı inmeye başlamıştık. Araç 360 derecelik bir virajı alırken, Bryce'a şöyle bir baktım. Gülümseyerek Dead Kennedys'e eşlik etmeye başlamıştı.

Araç savrulmaya devam ederken, dışarıdaki manzara bulanıklaşmış ve kar arabayı dövmeye başlamıştı.

İkinci virajın yarısındayken, bir cipin önünde McCallum'un araba yolunu temizleyen bir kar küreme aracının metal küreği gözüme ilişti. Durması için bağırdığım zaman, omuzlarını silkip ellerini direksiyondan çekti. Yandan kar küreme aracına doğru savrulurken, kafamdaki tek soru araca çarpmadan önce devrilip devrilmeyeceğimizdi. Bryce, "Holiday in Cambodia"yı söylemeye devam ediyordu.

Gözlerimi kapatıp kendimi çarpışmaya hazırladım. Araba birdenbire karsız bir kaldırıma çarparak sarsıldı. Bryce, "Gözlerini açma vakti!" deyince, kar küreme aracının bize yandan bindirmesinden ucuz kurtulduğumuzu anladım.

"Bunu neden yaptın?"

"Madem her şey bu kadar iyi gidiyor, ortalığı biraz karıştırayım istedim!"

Artık hiç kuşkum yoktu. Bryce arabayı Vlyvalle'a doğru sürüp, Dead Kennedys şarkısının nakaratına eşlik ederken, elinden kurtulup hayatta kalabilmemi sağlayacak her şeyi yapmaya hazır bir şekilde, şarkıya ben de katıldım. Onu memnun edip dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

" 'PolPotPolPotPolPotPolPotPolPotPolPotPolPotPolPot.' " Bu durumun en kötü tarafı, Bryce'la birlikte söylemek zorunda kalmadan önce de bu şarkıdan nefret etmemdi.

Osborne'un malikânesinin arka kapısından içeri girip, Gates'in bizi Vlyvalle'a getirdiği günkü rotayı izlerken, her şey gözüme çok farklı görünüyordu ve bunun sebebi kar değildi. Sarı evimiz, saçaklarından buzlar sarkan görüntüsü, üstü kalın bir kar tabakasıyla örtülü çatısıyla hatırladığımdan daha küçük ve sıcak görünüyordu. Karaağacın dallarının çatıda açtığı delikten, annemin tavan arasındaki, eski, pembe valizini görebiliyordum.

"Durup eve bir baksak, bir sakıncası var mı?"

"Tamiratı sigorta halleder."

"Hasarı görmek istiyorum."

"Peki! Senin için bu kadar önemliyse..."

Tahmin edebileceğinden daha önemliydi. Ama arabadan benimle birlikte onun da inmesi plana dahil değildi. Çatıdaki delikle ilgileniyormuş gibi yapıyordum. Mutfak kapısının yanındaki akçaağaç yukarıdan aşağıya kadar, gövdenin tam ortasından ikiye ayrılmıştı. Ağacın içinin kof ve çürümüş olduğunu görebiliyordunuz. Eğer Bryce sigara almak için arabaya dönmeseydi, ağacın altındaki ölü yapraklardan ve sincapların ceviz kabuğu kırıklarından oluşan yığını elimle asla yoklayamazdım. Aradığım şeyin bir an orada olmadığını sandım. Çılgına dönerek, elimi daha derinlere soktum. En sonunda, elim Bryce'ın bana kendimi korumam için verdiği altıpatlara değdi. Tabancayı, sorunlarımı çözmenin tek yolu beynime bir kurşun sıkmakmış gibi gelmeye başladığı zaman, ağaç kavuğunun içine atmıştım. Tabanca hatırladığımdan daha ağırdı. Hâlâ çalışıyor olmasını umarak, Bryce'ın sigara dumanlarıyla ortaya çıktığı sırada tabancayı cebime attım.

"Hadi çekip gidelim buradan ve paten yapalım."

"Bir durağımız daha var." Planımın bir parçası değildi ama birdenbire, tetiği çekmeden önce annemi görmek istedim.

Osborne'un evine doğru ilerlerken, günün son ışıklarının arasında, tepenin uzak yamacında bir noktanın hareket ettiğini gördüm. Daha da yakınlaşana kadar, gördüğüm şeyin, sütunlu girişi, önündeki çeşmesi donmuş o Belçika stili binanın önünde durmakta olduğunu anlayamamıştım. Osborne atlı bir kızağın üstündeydi ve eli dizginlerdeydi. Kürklü bir palto giymişti. Başında kırmızı, yün bir bere

vardı. Atı kamçılıyor, parmaksız eldivenli elini sallıyordu. Tıpkı Noel Baba'ya benziyordu.

Bryce anneme Vlyvalle'a geleceğimi haber vermişti. Annem kapının önündeki kâhyayı itip dışarı çıktı.

"Aman Tanrım! Kuzucuğum, ne kadar da büyümüşsün!" İltifat etmeye mi çalışıyordu yoksa lenslerini takmamış mıydı? Üç gündür aynı giysileri giyiyordum.

Annem bana sarıldı ve Bryce'ı da yanağından öptü. Bryce'ın teklifsiz bir şekilde kolunu annemin omzuna atıp, "Kuzucuğumuz artık kocaman adam oldu, Liz" diye lafa karışması hiç hoşuma gitmemişti.

Annem "Yapma, Bryce!" deyip gergin bir şekilde güldü. Bryce'ın bu kadar samimi davranmasından pek hoşlanmadığını görebiliyordum.

Bryce durmak bilmiyordu. "Finn, bilmiyorum bunu başka türlü nasıl söyleyebilirim ama annene karşı büyük bir ilgim var." Beni tahrik etmeye mi çalışıyordu yoksa bunu öylesine mi söylemişti?

"Bryce, bütün ilgiyi üzerine çekmeye çalışmaktan vazgeç!" Annem tıpkı Maya gibi konuşmuştu. Bütün olup bitenler kafamı karıştırıyordu. Bryce'ın üstümde olduğundan emindim. Onu alt etmem mümkün değildi. Annemi oyun evine davet etmek için baharı mı bekleyecekti? Yoksa cenazemde annemi teselli ederken, bir yandan ondan istifade mi edecekti? Bryce'ın ben öldükten sonra annemi götüreceği fikri o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Herbert'ın paltomu almasına neredeyse müsaade ediyordum. Cebimde bir altıpatların olduğunu fark etmesini asla istemezdim.

"Hadi!" Annem beni kanepeye doğru çekti. "Otur ve nasıl geçti, anlat!"

"Sadece bir dakikalığına kalabilirim. Bryce bana paten yapmayı öğretecek!"

"Aceleye gerek yok! Buz bu gece eriyecek değil ya!" dedi Bryce. Benimle oynadığı apaçık ortadaydı. "Herbert bize kahve yapsın. Kennedylerde neler oldu, ben de duymak istiyorum."

Annem dünden razı bir şekilde, "Zahmet olmazsa, Herbert!" dedi. Kâhyaya zahmet olmaması için para ödeniyordu. Annem Osbor-

nelarda bir gece geçirmekle, sanki hayatı boyunca kâhyası varmış gibi davranmaya başlamıştı. Çok garipti. Ama her şeyin çok yakında sona ereceğini bildiğim için, bu durum beni kızdırmıyordu.

"Bryce, eğer sakıncası yoksa, annemle biraz yalnız konuşmak istiyorum!"

"İstediğin kadar konuşabilirsin. Nasılsa ben buradayım!" dedi ve annemle ben mermer fuayeye doğru yürürken, ekledi: "Anlıyorum! Anneyle oğul arasında sırlar olması güzel şeydir."

Annem kütüphane kapısını arkamızdan kapatırken, "Çok kaba bir davranıştı, Finn! Biz burada misafiriz..." dedi.

Misafir olmaktan yorulmuştum. "Sana duymaktan hoşlanmayacağın bir şey söylemek zorundayım."

Annem altın yaldızlı bir sandalyeye oturup gözlerini bana dikti. "Okuldan atıldın!"

"Okulla ilgili bir şey değil!"

Annem bunu duyunca o kadar rahatladı ki sandalyeden kalkıp bana sarıldı. "Ah, beni çok korkuttun. Bütün sonbahar etraftan hep böyle şeyler duydum. Gigi Mayer'in oğlu ot içtiği için Deerfield'dan atılmış. McCallum'un oğlu da Rollins'ten. Kulüpte kulağıma o kadar korkunç hikâyeler geldi ki senden de en kötü şeyi duyacağımı zannettim." Cebimde bir altıpatlar taşıyor olmasaydım, annemin neyin en kötü olduğuna dair fikrini çok komik bulabilirdim.

"Peki neymiş duymaktan hoşlanmayacağım şey?" Aynada makyajını kontrol etti ve onu hayal kırıklığına uğratacağım şeyi beklemeye koyuldu. Anneme karşı ilk kez bir konuda dürüst olmanın nasıl bir his olacağını çok merak ediyordum.

"Sana Bayan Mars'ın beni Kennedylere götüreceği konusunda yalan söyledim. O kadını tanımıyorum bile. Oğlu da St. Mark's'ta okumuyor. Her şeyi uydurdum."

"Bunu neden..." Annem söylediklerime inanmamış gibi kafasını sallıyordu. O son kokain gramını ararken yaptığı gibi, çantasının içinde sigarasına bakındı.

"Çünkü buraya gelmek istemiyordum. Çünkü benim bir şekerleme milyarderine yalakalık yapıp, Jackie Kennedy'nin kıçını sanki Nobel Ödülü almış gibi yalayacağımı düşündüğünü biliyordum. Sa-

na duymak istediğin şeyi söyledim. Böyle pis işleri çok seviyorsun çünkü." Annemin bana kızmasını bekliyordum.

"Seni seviyorum ben, Finn!"

"Lütfen, bana yine, 'Bütün bunları senin için yapıyorum' deme!"

"Kendim için yaptım, Finn. Senin için değil. Ayrıca burada numara yapmak benim için daha kolay."

"Neyin numarasını yapmak?"

"Güvende olduğumun."

"Neden güvende?"

"Kendimden." Bir sigara yaktı ve uzaklara baktı. Bir an ağladığını sandım. Eğer gözlerinde yaş varsa, bu bütün planımı mahvederdi. Ama utanmış falan değildi. Kendine üzüldüğü ya da bana özürler sunduğu da yoktu. "Şükran Günü'nde neredeydin peki?"

"Giacomolarda. Sonra Maya aradı. Plaza'da birlikte iki gece geçirdik."

Bana bir sürü soru soracağını düşünüyordum. Yanağıma bir öpücük kondurdu sadece ve kapıya doğru yürüdü.

"Nasıl geçtiğini öğrenmek istemiyor musun?"

"Bu senin özelin."

Ama o kadar özel değildi. Çünkü Bryce da oradaydı ve eğer anneme bundan bahsedecek olursam, planladığım şeyi de anlamak zorunda kalacağını biliyordum. Annemle ben birbirimize o an olduğumuz kadar hiç yakın olmamıştık. Bu hissi kaybetmek istemiyordum. Annemin kapıyı açıp, Bryce'la dünyasını aramıza sokmasını hiç istemiyordum. Kulağa çok tuhaf ve bayağı gelebilir ama birdenbire, dünya üzerinde ondan başka hiç kimsenin annem olmasını istemediğimi düşündüm. Ona karşı hissettiğim bu tedirgin edici sıcaklığın merkezinde, kendimi neden bu kadar yenik hissettiğimi sadece onun anlayabileceğine dair bir güven duygusu yatıyordu.

Ona pat diye, "Her şey harikaydı ama bir yandan da üzücüydü" deyişimde, yardımını istediğime şüphe bırakmayan bir taraf vardı.

Annem iki elini, filmlerde babaların oğullarına yaptığı gibi, omzunun üstüne koydu ve gözlerimin içine bakıp, "Hayat böyledir!" dedi. Orada öylece, çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca durduk. Bu anın daha uzun sürmesini istediğimi hissetmişti. Bryce kapı-

yı çaldığı zaman, bana bir şeyler söylemek üzereydi. Henüz ikimiz de "Gel" demeye hazır değilken, kapı açıldı.

"Bak, burada seni görmek isteyen kim var?" Bryce, annesinin tekerlekli sandalyesini iterek içeri girdi. Pencereden düştüğünde Bayan Langley'nin vücudunun sağ tarafındaki kemiklerin çoğu kırılmıştı. Doktorlar yürüyebileceğini söylemişlerdi... yani bir süre geçtikten sonra. Yüzüne baktığım zaman, kadının üzerine düştüğümde duyduğum kırılma seslerini hatırladım. Yüzü kan oturmasından yer yer kırmızı ve soluk beyaz renkteydi; deri nakilleri ve yara izlerinden dolayı yamalı gibi görüyordu. Bir elinin parmak uçları kaybolmuştu. Ayrıca, bir gözünün beyazı, sanki içindeki yangın hâlâ sönmemiş gibi kızarmıştı ve kanla doluydu.

Bryce annesinin omzuna masaj yapıyordu. "Estetik ameliyatlar henüz bitmedi ama annem şu anda çok iyi görünüyor, öyle değil mi?"

"Çok iyi!" dedim yine. Aklıma söyleyebilecek başka bir şey gelmiyordu.

Annem, Bayan Langley aynada kendini görmesin diye tekerlekli sandalyesini çevirip konuyu değişirdi. "Ne var ne yok, Pilar?"

Bayan Langley anneme aldırış etmemişti. "Sevgili Finn..." Sesi kahvaltıdan önce bir milyon tane sigara içmiş gibi çıkıyordu. "Kahramanım nasıl bakalım?"

Benim adıma Bryce cevap verdi. "Hayatı çok iyi gidiyor. Baksana şuna!" Bryce kolunu omzuma attı.

"Seni özledik, Finn!" Bayan Langley kucaklamak için bana elinden geriye kalan şeyi uzattı. Annem, ona dokunmak istemediğimi anlamıştı.

"Bryce'la Finn de tam paten yapmaya gidiyorlardı." Odadan bir an önce çıkıp gitmek istediğimi biliyordu.

"Annemin teşekkür öpücüğünü kabul et!" Bryce beni nazikçe annesine doğru itti. Kaçış yoktu. Bayan Langley merhem ve lavanta kokuyordu. Dudaklarımın üstüne bir öpücük kondururken, kırmızı gözü kocaman açıldı. "Bryce'a sana göz kulak olmasını söyledim."

"Onsuz kaybolurdum!" dedim. Hepimiz rol yapıyorduk ve gösteri henüz bitmemişti. O anda Bryce'ın babası içeri girdi. Ayağını sü-

rüyerek yürümesi geçmişti artık ama hâlâ başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Belki de bu yüzden çok mutlu bir hali var diye düşündüm.

"Bryce seninle daha önce tanıştığımızı söyledi ama isimleri hatırlamakta hâlâ zorluk çekiyorum."

"Finn ben! Sizi tekrar görmek ne güzel, Bay Langley."

Geri zekâlı gibi sırıtarak elimi sıktı.

"Finn bize Maya'yla ilgili son haberleri verebilecek biri baba."

"Onunla görüştün mü?" diye sordu Bayan Langley, kulak tırmalayan bir sesle. Bu soruyu beklemiyordum. Bay Langley hâlâ elimi sıkıyordu. Maya'nın başının derde girmesini istemiyordum.

"Birbirimizle bol bol yazışıyoruz."

"Mösyö Bouret aracılığıyla." Bryce mektup meselesini bildiğimi biliyordu.

"Evet!" Bu durumdan kurtulmak istiyordum artık. "Paten yapma vakti geldi, ha?"

"Öyle görünüyor." Bryce kolunu tekrar omzuma attı.

Tam biz çıkmak üzereyken, annem beni durdurdu. "Üşümeyeceğine emin misin? Bryce sana bir parka ödünç verebilir belki."

Ona böyle iyi olduğumu söyledim. Annem bana son olarak, "Seninle konuşmak çok iyi geldi, Finn" dedi. Bana daha iyi gelmişti.

"Hadi, gidelim artık!" Bryce sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Tuvalete gitmem gerek önce."

"Ormanda yaparsın."

"Ellerimi yıkamak istiyorum."

Bryce öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Sen ellerini şeyine dokunmadan önce mi, dokunduktan sonra mı yıkıyorsun?"

Bayanlar tuvaletinin kapısını arkamdan kilitledim ve musluğu açtım. Cebimden gümüş kaplama altıpatları çıkardığımda, Osborne, Albert Schweitzer çerçeveli bir fotoğrafın içinden beni seyrediyordu. Tabancanın metali kararmıştı ve üzerinde pas oyukları oluşmuştu; sincaplarla fareler de silahın fildişi kabzasını dişleyip yemeye çalışmıştı sanki. Silindiri açıp kurşunları çıkardım. Beş kurşunum kalmıştı. Daha önce, beş adım uzaktan bir armudu vuramamış olmamın bir önemi yoktu. Şimdi kafamda daha önemli bir şey vardı. Boş ta-

bancayı aynadaki yansımama sıktım. Çok gergin bir hareketti ama işe yaradı. Tuhaftı ama cesaretimi kaybedeceğim, bir kere bile aklıma gelmemişti. Ayrıca bunun cesaretle bir ilgisi yoktu. Çaresizliğim beni ölümcül bir soğukkanlılığın zirvesine çıkarmıştı.

Elimdeki kurşunlara bakarken, et ve kemik üzerinde nasıl bir etki yapacaklarını hayal etmiyordum. Sadece silahın ateşlenmemesinden endişe ediyordum. Ya kovanların içine su sızdıysa? Ya barut ıslanmışsa? Ya tetiği çekince hiçbir şey olmazsa? Bunun bir faydası olurmuş gibi mermileri tuvalet kâğıdıyla sildim.

"Orada ne yapıyorsun?" Bryce'ın sesi soğukkanlı olduğunu göstermekten çok yorulduğuna işaret ediyordu. Mermilerden biri elimden yere düştü ve yuvarlanıp klozetin arkasına gitti. Mermiye ulaşmak için dizlerimin üstünde yere çökmek zorunda kaldım. Yine ellerim titriyordu.

"Bir saniye! Geliyorum." Durumun biraz daha gerçekçi görünmesi için sifonu çektim. Suyun döne döne klozetin içine çekilişini seyrederken, kusmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkaramadım. Tenim, biyoloji dersinde içini açıp incelediğimiz kurbağaların soğuk yeşil rengindeydi. Kanım çekilmiş gibiydi. Atan bir kalpten ibarettim sadece. Üzerimden içeriye yayıldığını sandığım leş kokusunu kapatması için hava temizleyicisinin düğmesine basıp tuvaleti havalandırdım.

Dışarı çıktığım zaman Bryce bana bakıp, "Kendini iyi hissetmiyorsan, bu işi yarın da yapabiliriz" dedi. Kibarlığı sonuna kadar elden bırakmıyordu.

"Ben gitmeye hazırım." Bu lafı bir savaş filminde duymuştum.

"İşte beklediğim cevap bu."

Arabanın arkasında iki çift patenle, birkaç tane hokey sopası vardı. Bryce motoru çalıştırdı ve yola koyulduk. Kar yağışı durmuş ve ay çıkmıştı. New Jersey donmuş bir gezegen gibi görünüyordu. Göle giden çiftlik yolunun üzerindeki bir yokuşta kara saplandık. Arabayı itmek için dışarı çıktığımda, arkamdan üzerime saldırmasına fırsat vermemek için tetikteydim. Bryce'ın benimle ilgili bir planı olduğunu düşünmekte haksız değildim ama bu muhtemelen vur kaç tarzında bayağı bir şey olmayacaktı.

Yönümüzü, gölü perdeleyen çam ormanına çevirip ilerlerken, yanımızdan uykulu bir geyik sürüsü geçip gitti. Ağaçlar o kadar sıktı ki arabanın rahatça geçebileceği kadar alan yoktu neredeyse. Bryce ağaçların arasında hızla ilerlerken, ağaç dalları arabanın yanını yöresini kamçılayıp çiziyordu. Ona yavaşlamasını söylemenin bir anlamı yoktu. Arabayı doğruca buzun üstüne sürünce, derin bir nefes aldım. İkimizi de boğmaya çalıştığını düşündüm.

"Sakin ol! Burada buz yirmi santim kalınlığındadır." Motoru susturdu. Buz üstündeki bir durak yerine kayarak ilerlerken "Korkman gereken yer burası" diye ekledi. Gölün en uzak ucundaki, dört uzun testere tezgâhıyla kuşatılmış karanlık bir noktayı gösteriyordu. "Baharı getirip gölü besleyen yer orası. Yaz kış orada sıcaklık hiç değişmez. Sürekli iki buçuk derecedir. Oraya düşmek, *Titanik*'le batmaya benzer!"

Adada arkamızdan bir kahkahanın bizi takip ettiği gece, Maya'yla birlikte sudan kıyıya yüzerken, o yaz sıcağında o kara bölgeden gelen soğuğu hissettiğimi hatırladım.

Bryce bir hokey sahası için gerekli her şeyi, kaleleri bile ayarlamıştı. Maya bana kardeşinin, Harvard tarihinde, birinci sınıf öğrencisi olarak, bir hokey takımı kuran ilk kişi olduğunu söylemişti. Yeteneği profesyonel hokeyciler tarafından da fark edilmişti. Maya'nın, çok şiddetli bir spor olduğu için Bryce'ın hokey oynamayı bırakmak zorunda kaldığını söylediğini hatırladım. Bu çok garipti. Buzun üstünde üç santimlik kar tabakası vardı. Bir tentenin altına park edilmiş, önünde küreği olan John Deere marka küçük bir traktöre doğru yürümeye başladığımızda, Bryce, "Buzun üstünü temizler temizlemez, derse başlayacağız" dedi.

Yapacağım şeyi şimdi yapmam gerektiğinin farkındaydım... Aksi takdirde insanlar, onun intihar ederken, neden buzun üstündeki karları temizleme zahmetine girdiğini merak ederlerdi. İnsanlar hikâyeyi benden duyacaklardı. Kafamda her şeyin provasını yapmıştım. Bu feci olayla ilgili Osborne'un, Gates'in ya da Maya'nın, annemin bile soracağı sorulara kendimi hazırlamıştım.

Bana yangını kendisinin çıkardığını itiraf ettiğini söyleyecektim. Paige'i öldürüp annesini de kötürüm bıraktığı için, hayatına devam

edemediğini söylediğini anlatacaktım. Osborne'la Gates'i bir kenara çekip, onlara Bryce'in annesiyle yattığıyla ilgili çılgınca şeylerden de bahsettiğini anlattığım zaman, bana soru sormayı keserlerdi.

"Bryce buraya gelsene! Seninle bir konu hakkında konuşmamız lazım." Bana doğru yürürken eldivenlerini çıkardı ve birbirine kenetlediği ellerinin içine üfledi. Tabancayı çıkardığım zaman yakınımda olması gerekiyordu. Elleri tabancaya değmeliydi. Her ikimizin elinde de kan ve barut yanıkları olmalıydı. İnsanların yanında, ona engel olamadığım için kendimi suçlayacaktım. İlk kurşunda ölmezse tekrar ateş ederdim ve insanlara, onu durdurmak için mücadele etmek zorunda kaldığımı anlatırdım. Daha önce söylediğim gibi, her şeyi kafamda planlamıştım.

"Şimdi sorun nedir?" Bryce'ın ağzında bir sigara vardı ve çakmak çıkarmak için cebini karıştırıyordu. Aramızdaki mesafeyi hesapladım. Yetişemeyeceğim kadar uzağımda ve tabancaya uzanabilecek ama tabancayı elimden alamayacak kadar yakınımda olmasını istiyordum. Bu benim son şansımdı. O an gelip çatmıştı. Elim tetiğin üzerindeydi. Tabancayı cebimden çıkardım. Bryce da cebinden Zippo çakmağını çıkardığında, tabancayı tam kalbine doğrultum. Çakmağın alevi yüzünü aydınlatırken, elimdeki tabancayı gördü. Horozu kaldırdım. Bryce elinden çakmağı düşürdü ve tabancayı kapmak için atılıp ellerini ellerimin üzerine kapattı. Tetiği çekene kadar her şey gayet yolundaydı.

Tabanca ateş almayınca sersemleyip aşağı baktım. Horoz Bryce'ın başparmağının üzerine kapanmıştı. Diziyle karnıma iki defa vurup burnumu kıracak kadar sert bir şekilde suratıma kafa attı ve sonra da ellerimi büküp tabancayı aldı.

Tabanca ondaydı artık. Korkunun vermiş olduğu heyecanla bir bana bir tabancaya baktı ve başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. Kahkahası donmuş gölde yankılanırken, adada bizi takip eden kahkahanın ona ait olduğunu fark ettim.

"Beni öldürmeye çalıştın!"

Bu fikir hoşuna gitmişti. Gülümsedi. Bu yeni hissin tadını çıkararak, başını aşağı yukarı sallayıp duruyordu. "Vay be! Bu ilk kez başıma geliyor. Bunu daha önce denemiş miydin?"

"Neler yaptığını biliyorum!"

"Evet, ben bir sürü bokluk yaptım!" Yerden çakmağı alıp sigarasını yaktı. "Annemle aramdaki bağdan mı bahsediyorsun? Kayıtlara geçsin: Bunu o başlattı. Yoksa, senin de içeride olduğun sırada evi ateşe vermemden mi bahsediyorsun? İçerisi çok sıcaktı, değil mi? Ya da, sevgili Finn..."

"Sikeceğim seni!" diye bağırdım.

"Hayır! Ben seni çoktan siktim!" Bryce tabancanın silindirini şak diye açtı. "Şaşırtıcı. Doluymuş üstelik."

Üzerine atılıp boynunu ellerimin arasına almayı başardım ama diziyle taşaklarıma vurup ayaklarımı yerden kesti. Ayaklarının önüne yığılıp, kasıklarımı tutarak acıyla böğürmeye başladım. Acım geçtiğinde, yerini korku aldı. Tabancanın namlusunu şakağıma dayayıp horozu çekti. "Şimdi patenlerini giy bakalım!" İşim bitmişti ama onunki daha yeni başlıyordu.

Patenler çok sert ve soğuktu. Ayağımdaki çoraplarsa çok kısaydı. Patenleri giymeye çalışırken parmaklarım titriyordu. Patenlerin Bauer marka olduğunu hatırlıyorum. Bağcıkları bağlarken, Bryce, "Sıkı sıkı bağladığından emin ol, kuzucuğum! Bileklerini kırmanı istemeyiz!" diye bir uyarıda bulundu.

Bağcıkları bağlayıp düğümledikten sonra, bana ayağa kalkmamı emretti. Tahmin edeceğiniz gibi, daha önce hiç paten yapmamıştım. Ayak bileklerim çarpılıyor; kollarım, dengemi bulmaya çalışırken havada savruluyordu. Tam dengemi sağladığım sırada, beni arkaya doğru itip yere düşürdü. Ellerinde arabadan getirdiği kendi patenleri, iki sopa ve bir de hokey topu vardı. Yanımdan geçtiği sırada, ayak bileğini tutmaya çalıştım. Bunun karşılığında kafamın yan tarafına bir bot darbesi yedim. Islıkla, "Holiday in Cambodia"yı çalmaya başlayınca, ağlamaya başladım.

"Bütün bunları neden yaptığımı öğrenmek ister misin?" Sesi ciddi ve yumuşaktı.

"Delisin sen!" diye bağırdım.

"Sen normal misin peki? Annen sırt masajı yapıyor ve sen herkese onun Paris'te okumuş bir doktor olduğunu söylüyorsun, insanlar da sana inanıyor. Yapma Finn! İnsanlar deli, biz değiliz!"

"Maya'ya her şeyi anlattım!" Onu korkutmaya çalışıyordum.

"Hayır anlatmadın. Maya havaalanından beni aradı. Ona, yangını annemin çıkardığı gerçeğini örtbas etmenin benim için ne kadar zor olduğunu söylemişsin. Benim adıma kaygılıymış gibi görünmeye çalışman çok zekice. Kız kardeşimin, intihar ettiğimi düşünmesini sağlayacak psikolojik zemini yaratmak falan... Amacın buydu, öyle değil mi?"

Maya Bryce'ı aramayacağına dair bana söz vermişti.

"Sikeceğim seni!"

"Bu meselenin üstünden geçmiştik. Bak şimdi, bu noktaya nasıl geldiğimizi bilmen, benim için daha önemli. Bu durumdan dolayı mutlu değilim. Seni sevdim. Seni hâlâ seviyorum. Büyükbabam sana banyo ettirmek için o filmleri verene kadar, annemle ben oyun evindeki yatağın yanında bir hareket dedektörü olduğundan haberdar değildik. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, anlıyorsun değil mi?"

"Filmleri banyo etmedim. Dolabımdaki sıcak su torbasının içinde duruyor hepsi. Bryce, istersen onları alabilirsin."

"Alabilir miyim? Senin değiller ki zaten. Ama filmlerin yerini söylediğin için teşekkürler!" Tabancanın namlusunu alnıma dayayıp gülümsedi. "Bu işi sen açtın başına, Finn. O her zamanki yalakalığınla, büyükbabamın sikiş fotoğraflarını banyo etmeye gönüllü oldun. Eskiden olsaydı, annenle senin gibi iki üçkâğıtçıya asla kanmazdı büyükbabam. Yaşlanınca çok yumuşadı. Artık önüne ne yem atılırsa yiyor. Sana çaktığım gece, onu kandırmam da bu yüzden kolay oldu. O gece aldığı ilaçların arasında bir tane de uyku hapı vardı. Hapı Oreos'lu süte karıştırdım. Yaşlı pezevenk evden çıktığımı asla anlamadı. O mışıl mışıl uyurken... biz de seninle, neydi adı, 'İlk Temas'a geçtik."

Bryce tabancayı kafamdan çekti ve kabzanın ucuyla, düşünceler içinde, çenesini kaşıdı. "Biliyorsun Finn, bütün bunların olmasına hiç gerek yoktu. Ama annenle sen çekip gitmediniz. Yaşadığın şeyi bir sır olarak kendine saklamayacağını düşünüyorum. Sana bir mesaj vermeye çalışmıştım. Yani şunu kabul et, Finn: Bir temiz dövülüp sonra da becerilen ortalama bir çocuk, bunu annesine anlatır ya da en azından bir sinir krizi geçirir. Başta, bunun hoşuna gittiğini dü-

şünmüştüm. Ama sonra, senin ve o tatlı anneciğinin bu olayı St. Mark's'ta beleş okuma fırsatına ve seneliği bir dolarlık bir kira kontratına çevirdiğinizi gördüm... Şimdi de buraya elinde silahla geliyorsun, öyle mi? Klişe ama doğru: İnsanı öldürmeyen şey, güçlendiriyor!" Düzülmüş olduğumun hatırlatılmasını kafamdan atamıyordum.

"Bunu yapmak zorunda..."

"Hadi Finn. Açık açık söyle şunu. Kendini daha iyi hissedersin. Seni neden mi becerdim?" Bunu duyma zevkini ona yaşatmamı bekliyordu ama zaten yeterince küçük düşmüş olduğumun farkında değildi. Devam etti: "İlk başta, planım sadece seni dövmek, gözünü korkutacak kadar canını yakmaktı. Ama seni öyle aşağıda, bilinçsiz, başında yem torbasıyla, şu an olduğundan daha çaresiz, tamamıyla benim insafıma kalmış bir halde görünce, bunun nasıl bir şey olacağını deneyip görmek istedim. Yani herkes içinden geçen şeyi yapmak ister, öyle değil mi? Ama kaç kişi içindeki arzuyu sonuna kadar götürür? Rica etmeden ve ücretini ödemeden ya da teşekkür etmeden, istediğini almak. Kendi açlığının sorumlusu olmak..."

Aslında kendisiyle konuştuğunu fark ettim. "Bu mesele de açıklığa kavuşmuş oldu." Tabancayı kemerine sıkıştırdı ve kayarak yanıma gelirken, hokey sopasını bana fırlattı. "Al şunu! Dengeni sağlamana yardım edeceğim."

Dizlerimin üzerinde doğrulup yerden sopayı aldım. Bryce yakınıma gelince sopayı ona doğru savurdum ama ıskaladım. Bir elinde sopası, dizlerini kırarak, esnek vücuduyla etrafımda kaydı. Gayri insani rahatlığı gözle görünür olmuştu. Önce geriye, sonra öne doğru kayıp bana doğru yaklaştı. Patenlerinin buzda çıkardığı sesi duyabiliyordum. "Oyun zamanı, Finn." Bana hava basmak için küçük bir piruet yaptı. Sopayı ona fırlattım ama sol eliyle yakalayıp önümde durdu. Patenleriyle üzerime buz tozu püskürttü. Sonra arkama geçti ve belimden tutup ayağa kaldırmaya çalıştı. "Rahat ol" diye fısıldadı, "düşmene müsaade etmem!" Arkaya kıvrılıp onu tutmaya her teşebbüs edişimde, beni buzun üstünde biraz daha öne itiyordu. Bir an saçlarını yakaladım ama kayıp elimden kurtuldu. Ayak bileklerim titreye titreye kaymaya çalıştım. Ben daha üç adım ilerlemişken, Bryce

geri dönmüştü. Kollarını belime doladı. Şaşırtıcı bir şekilde nazikti. Düşmeme engel olmaya çalışıp, beni iterek gölün kıyısından biraz daha uzaklaştırdı. Suyun asla donmadığı o kara bölgeye doğru götürüldüğümü biliyordum.

O son anlarda çaresizliğim onurumu da alıp götürdü. Çığlık atmaya, yalvarmaya, ağlamaya başladım. Boğazım yırtılırcasına bağırıp merhamet dilenirken, eğer beni oraya doğru sürüklemeyi bırakırsa, St. Mark's'tan ayrılacağıma, annemle birlikte Vlyvalle'u terk edeceğimize ve bir daha bizi asla görmeyeceğine dair ona söz verdim. Sadece gülümsedi. Derken, bıçkı tezgâhını çekip buzun üstündeki kara bölgenin önünü daha rahat açabilmek için beni iterek yere düşürdü.

"Finn, geri geleceğinizi ikimiz de biliyoruz."

"Tanrı aşkına Bryce, burada olmak için hiçbir sebebim yok. Bunu anladım artık!"

"Maya ne olacak peki?"

"Kız kardeşin umurumda bile değil. Buradan çekip gitmek istiyorum sadece." O ana kadar hiçbir şey, onu bu son söylediğim kadar şaşırtmamıştı. Yüzüme büyük bir hayal kırıklığıyla baktı. Maya'ya ihanet etmeye hazır oluşum onu o kadar sarsmıştı ki dengesini korumak için bıçkı tezgâhına tutundu. Tam o bir şeyler söyleyecekken, atıldım ve barikatın diğer ucunu yakaladım. Tutmakta olduğu tahta parçası, belinin tam altına çarptı. Geriye doğru kaydı. Düşmemek için dengesini sağlamaya çalıştı.

Dört ayak bir durumda, tahtanın benim elimdeki ucunu bütün gücümle ittim. Pateniyle bir tekme atıp tahtayı savuşturdu ve bıçkı tezgâhını bir yana yatırmayı başardı. Kurtulmuştu. Orada öylece durup bir süre soluklandı. Öksürdü ve çıkardığı balgamı yüzüme tükürdü. O anda ayağının altındaki buzun kırıldığını duyduk. Birdenbire suyun içine gömüldü. Gözden tamamen kaybolup sonra yüzeye çıktı. Buza pençeleriyle tutunmaya çalışıyor, başını ayı gibi sallıyordu. Barikatı bir yerinden yakalayıp, vücudunu yarı yarıya suyun dışına çekmeyi başarınca, hokey sopasıyla bileğine vurdum.

"Seni sike sike öldüreceğim!"

"Hayır Bryce, ben seni öldüreceğim!" Barikatı buzda açılan deli-

ğin kıyısından çektim. Göğsünü suyun üstüne her çıkarışında, hokey sopasını boğazına bastırıp onu geri itiyordum. Saçları buz tutmaya başlamıştı. "Anlatacağın başka bir şey yok mu?" Bunu, farkında olmadan onun taklidini yaparak söylemiştim.

"Başka ne anlatacağım, aşağılık herif?" Dudakları morarıyordu.

"Asıl aşağılık olan sensin, Bryce! Anneni becerecek kadar aşağılıksın!" Gülümsedi ve buza tutunmayı bıraktı.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" Dişleri titriyordu.

"Neden evle birlikte anneni de yakmak istedin?"

Bana sanki dünyadaki en aptal soruyu sormuşum gibi baktı. "Babam eve dönüyordu..."

Bunu mantıklı bulmuşum gibi kafamı salladım ve hokey sopasıyla onu deliğin ortasına ittim. Bir insanı öldürmüyordum. Bir canavarı boğuyordum. Ayağındaki o patenlerle suyun içinde o kadar uzun süre dimdik durabilmesi inanılmazdı. Biraz su yuttu, öğürdü, öksürdü, nefes nefese kaldı ve vahşice çırpınmaya başladı. Gözlerinin panikle parladığını görünce, bütün vücuduma bir adrenalin dalgası yayıldı. Sevincim beni ısıtıyordu. Bryce'ın acı çekişinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. O boğuluyordu, ben değil. Hali daha da çaresizleşince, kendimi daha güçlü hissettim. Böğüre böğüre "İmdat!" diye bağırdığını duyduğum zaman, ayağa kalktım.

Hokey sopasıyla dengemi sağlamaya çalışıp, ayak bileklerimin bükülmemesine dikkat ederek kaymaya başladım. "Ders için teşekkürler, Bryce!" Ders ikimiz için de bitmek üzereydi.

Ağzından sular püsküre püsküre, "Hakkında hiç yanılmamışım. Sen de tıpkı benim gibisin!" derken, başımı çevirip ona baktım.

"Hayır, değilim Bryce."

"Bunu annen bile söyledi."

Annemden bahsetmemiş olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi. "Annemin adını ağzına alma!" diye bağırdım. Hokey sopasını başımın üstüne kaldırırken, onu bir seferde sonsuza kadar susturmayı düşünüyordum. Ben sopayı indirirken, buza tutunmayı bıraktı. Darmadağın etmek istediğim yüzünde bir gülümsemeyle suyun içine çekildi. Son sözünü söylemişti nasıl olsa. Artık ben de onun gibiydim ve anneme... hayatımın geri kalanı boyunca söyleyeceğim her şey, Os-

borne'un evine döndüğüm zaman herkese Bryce'ın boğulduğunu söylememi gerektiren yalanın bir parçası olacaktı. Yine çaresiz bir durumdaydım. Bryce beni altetmişti.

Bana diz çöktürüp, buzun üstünde süründüren ve elimi deliğin uyuşturucu karanlığına daldıran şey, vicdan azabı ya da suçluluk duygusu değildi. Son bir kez daha sikilip atılmamdı. Kafamı suyun içine daldırdığımda, buzun çatırdadığını duydum. Soğuk, şakaklarımı sanki çekiçle dövüyordu. Gölün sepya rengi karanlığının içinde onu görebiliyordum. Ulaşamayacağım kadar derinlerde süzülüyor; kocaman açılmış gözleri hiçbir şey görmüyor; beyaz, ipek atkısı vücudunun üstünde dalgalanıyordu. Soğuk, parmaklarımı felç etmişti sanki. Atkısının ipeksi kayganlığını elimde hissediyordum ama atkıyı tutamıyordum. Deliğin içine uzattığım diğer elimle atkıyı yakalamayı başardım ve Bryce'ı yukarı çekmeye çalıştım. Sanki beni de kendisiyle aşağı çekmeye kararlıymışçasına, vücudu külçe gibi ağırlaşmıştı. Altımdaki buz daha fazla dayanamadı. Bir anda gölün beni kucakladığını hissettim. En sonunda Bryce'la aramızda gerçekten bir fark kalmayacaktı. İkimiz de ölecektik. Soğuğun göğsümü sıkıştırdığını hissediyordum ama hâlâ dayanabiliyordum. Derken, başka bir şey hissettim. İki el, önce bir bileğimi, sonra da diğerini sıkıca kavradı. Yavaş yavaş buzun üstüne çekiliyorduk. Birisi bağırıyordu. Kulaklarım ne söylendiğini duyamayacak kadar buz kesmişti. Nefes almaya çalışıyordum. Arkaya bakınca, Osborne'u gördüm. Botlarının çivili topukları buzun içine gömülmüştü. Beni santim santim, gölün donmuş yüzeyine çekiyordu. Sarı derisinin altındaki damarlar şişip morarmıştı. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve burnundan sümük akıyordu. Artık ne söylediğini net olarak duyabiliyordum.

"Bırak onu! İkinizi birden kurtaramam!" Yaşından dolayı güçsüzdü ve tıpkı bir ceset gibi görünüyordu. Bryce'ı bırakmamı istediğini anladım. Bryce'ın kafasını sudan çıkarmıştım artık. Bırakıp boğulmasını sağlayabilirdim. Sorumluluğu da Osborne'un üzerine atardım. Çok kolay olurdu.

Bryce'ı sudan buzun üstüne çıkarmamın nedeninden ve nasılından hâlâ emin değilim. Sanırım, bu kendime onun gibi olmadığımı göstermenin bir yoluydu.

Bryce, gözleri kocaman, açık, hareketsiz bir şekilde aramızda yatıyordu. Çocuksu bir gülümsemeyle şekillenmiş dudakları donmuştu. Bakışları bizim anlayabileceğimizin üstündeki vahşi bir karanlığa odaklanmıştı. Osborne'un atlı kızağı sadece altmış santim kadar uzaktaydı. Bryce'la konuştuklarımızın ne kadarını duymuş olabilirdi? Neleri görmüştü acaba? Soluğu kesilmiş ihtiyarın bana söylediği tek şey, "Bunun bedelini ödeyeceğiz!" oldu. Sonra ellerini başının üstüne kaldırıp yumruk yaptı ve yumruğunu Bryce'ın göğsünün üstüne indirdi, tekrar, tekrar ve tekrar. Gölün suyu, tıkanıklığı açılmış bir yağmur borusundan akar gibi ağzından boşalıp gözleri dünyaya açıldıktan sonra bile Bryce'a vurmaya devam etti.

Kırk

Ertesi sabah uyandığımda, saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Hastanedeydim. Annem yatağımın ucunda oturuyor; tavandan sarkan, sesi kapalı televizyondan *Speed Racer*'ı seyrediyordu. Ağlıyordu. Osborne da odanın bir köşesinde sandalyenin üzerinde, gözlüğü gözünde, uyuyordu.

"Anne... ben iyiyim!"

Hastanede, hipotermi ve soğuk ısırmasından dolayı yatıyordum. O gece bizi hastaneye Walter Pickle getirmişti.

"Biliyorum, kuzucuğum!" diye fısıldadı annem, Osborne'u uyandırmamaya çalışıyordu. "Eskiden birlikte çizgi film seyrettiğimiz zamanları düşünüyordum. Çok aptalca ama Speed Racer'ın kardeşinin adını hatırlayamamak beni çok üzdü."

"Racer X."

"Hayatta bana bazı şeyleri hatırlatan birine sahip olmak ne kadar güzel!" Bana getirdiği, Saran Wrap jelatiniyle sarılmış damla çikolatalı kurabiye tabağını açtım. İki tanesini yedim ve bir süt kutusunu kafama dikmeye giriştiğim sırada, "Bryce'ın kara bölgenin o kadar yakınında ne işi vardı?" diye sordu annem.

"Bryce'ı bilirsin işte!" İnsanları, yalana başvurmadan rahatlatmak çok zordur.

"Osborne, Bryce'ı senin kurtardığını söyledi."

"İkimiz de suya düştük. Ben sadece kendimi kurtarmaya çalışıyordum."

"Neyse, ikiniz de hayatta olduğunuz için çok şanslısınız. Özellikle de Bryce."

"O nasıl?"

"Osborne onu, bazı testlerin yapılması için New York'taki bir hastaneye gönderdi. Suyun altında çok uzun süre kalmış. Kalıcı bir sorununun olup olmayacağından emin değiller. Ama sesi iyi geliyordu. Bir saat önce burayı aradı."

"Neler söyledi?" Yüksek sesle sorduğum soru, Osborne'u uyandırdı.

"Ah, Bryce'ı bilmez misin? Her şey ona şaka gibi geliyor."

"Başka ne söyledi, diyorum!"

"Sana hâlâ paten dersi borcu olduğunu falan. Bak, beni iyi dinle genç adam, bir daha o göle paten yapmaya gidecek olursan..."

"Paten maten dersi olmayacak artık!"

Osborne iki kere hapşırıp, burnunu sümkürdü. Annem ona, "Şu anda yatağında olmalıydın!" dedi.

"Beni hiç dinlemedin mi? Sonsuza kadar yaşamaya kararlıyım ben. Bakalım daha neler olacak, görmek istiyorum." Annem güldü. Osborne bir çikolatalı kurabiye alıp ısırdı. "Liz, zahmet olmazsa bize biraz daha süt getirebilir misin?" Masanın üzerinde açılmamış bir süt kutusu daha vardı. Annem mesajları almayı öğreniyordu.

Annem odadan çıkar çıkmaz, Osborne bir puro yaktı. "Bahse varım ki bu karmaşadan beni sorumlu tutuyorsundur!"

"Pek değil!"

"Pekâlâ! Bakalım sen neler yapacaksın, göreceğiz!" Osborne ağzından bir duman halkası çıkardı ve elinin üstündeki yaşlılık izlerine baktı. "Tanrım, derim timsah derisine benziyor!" Benim hayatımda neler yapacağımı kafasında canlandırıyormuş gibi, takma dişlerini çıkarıp birkaç kere damağını şapırdattı. Bana kendimi güvende hissettirecek bir şeyler söylemesini bekliyordum.

"Tanrı aşkına, o şey ne anlama geliyordu sence? 'Kendi açlığının sorumlusu olmak?' " Demek, Osborne bizi izlemişti. Buna çok şaşırmam gerekirdi ama şaşırmamıştım.

"Bilmiyorum!"

"Ben de bilmiyorum. Seninle bu yüzden konuşuyorum. Ah Tanrım, kendi açlığının sorumlusu sadece köpeklerdir..."

"İçindeki şeyle yüzleşmeye çalışıyordu sanırım. Bir keresinde bana her şeyin özünün sik/öldür meselesinden ibaret olduğunu söylemişti. Vahşi İnsanları da bu yüzden seviyordu."

Osborne'un babamın kitaplarından birinden bir alıntı yapması beni hayrete düşürdü: "Amazonların ücra bir köşesinde, küçük, ilkel bir kabile, insan olmanın ne anlama geldiğine dair bize eşsiz bir bakış açısı sunuyor." İkimiz de susup, bunu bir süre düşündük. "Bryce başka birinin torunu olsaydı, farklı biri mi olurdu dersin?"

"Her istediğini bu kadar kolay elde edemezdi."

"İstediklerini elde ettiğinde ne oluyor ki?"

"Daha fazlasını istiyorsun."

"Kızımla Bryce arasında bir kabile yaratmışım ben."

"İnsanların istedikleri şeyler her zaman parayla satın alınmaz."

"Tanrım, Bryce'ın aklının başında olmadığının farkındaydım... Onu, seni tanımadan çok uzun zaman önce kaybetmiştim. Bryce bir şirket olsaydı, onu bir zarar karşılığında satıp elden çıkarırdım. Ama söz konusu bir insansa bu iş pek kolay olmuyor." Osborne'un purosu sönünce, kendi kendine konuştuğunu fark ettim. "Paranın insanları mutlu ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Artık düşünmüyorum."

"Bu çok kötü işte!" Osborne saatine baktı. "Tanrım, gidip, bana aklımı kaçırdığımı söyleyecek bir avukat sürüsüyle görüşmem gerekiyor." Kapıyı açarken, çikolatalı kurabiyelerden bir avuç alıp cebi-

ne doldurdu. Bana söylediği son şey, "Sen bu işi başaracaksın, Finn! Sadece Vahşi İnsanlardan uzak dur!" oldu.

Kırk Bir

Asla güvende olmayacağımı bilmek, durumu daha az korkutucu yapıyordu... yani biraz. Kendimi sigara tiryakisi, Bryce'ı da kanser hastası olarak, oralarda bir yerdeymişiz gibi görmeye çalışıyordum. Endişelerimin sona erdiği anlamına gelmiyor bu. Ağabeyi Harvard'a giden İspanyolca sınıfından bir çocuk, bana Bryce'ın Boston'a geri dönmediğini söylemişti. Anneme bunu sorduğumda, Osborne'un, Bryce'ın sonbahar dönemini posta yoluyla bitirebilmesi için bazı ayarlamalar yaptığını söyledi.

Osborne, okula döndüğümün ikinci gününde beni jetinden aradı. Bağlantı kötüydü. Ona Bryce'ı sorunca, sadece, "Seni duyamıyorum! Parazit var!" dedi. Garipti çünkü ben onu gayet iyi duyuyor-

dum. Sonra, "Ayın 26'sında İsviçre'ye gidiyoruz!" diye bağırdı. Bunca şey yaşanmamıştı sanki.

"Sınavlardan kötü not alırsam ne olacak peki?"

"İsviçre'ye kendi kanatlarınla uçarsın!"

Bu söylediği komikti ama gülmedim. "Bryce konusunda kaygılıyım!"

"Ben de. Bu meseleyle ilgileniyorum! Yere inince seni tekrar ararım."

Aynı gün Maya da aradı. Osborne, ona Bryce'la göle düştüğümüzü anlatmıştı. "Bryce bunu hak etmişti!" dedi. Osborne'un olayın bazı ayrıntılarını vermediğini anladım. Maya bana kayak gezisi için neden heyecanlı olmadığımı sorunca, "Seni duyamıyorum! Parazit var!" diye cevap verdim. Soruyu yüksek sesle tekrar sorduğunda ise "Seni hâlâ seviyorum!" diye fısıldadım ve telefonu kapatıp, Osborne'un aramasını bekledim.

Osborne beni o gün de ondan sonraki gün de aramadı. Vlyvalle'daki evine ve New York'taki hiç gitmediği ofisine mesajlar bıraktım ama bir cevap çıkmadı. Annem, Osborne'un kâhyaya, valizine Madras şortunu koymasını söylediğini duymuştu ve soğuk algınlığını geçirmek için güneye indiğini düşünüyordu.

St. Mark's'taki herkes sınavlar için inekleyip dururken, benim yaptığım tek şey, boş boş test kitaplarıma, ders notlarıma bakmak ve Osborne'un beni yalnız bırakmasına içten içe kızmaktı. Bryce'ı sudan çekip çıkardığımdan bu yana bana söylediklerini düşündükçe daha da sinirleniyordum. "Vahşi İnsanlardan uzak dur!", "Bu meseleyle ilgileniyorum!" Nasıl yani? İyice bunuyor muydu yoksa aslında beni umursadığı falan yok muydu? Sınavlara hazırlanmak için satın aldığım Cliff Notes'un kapağını bile açmamıştım. Giacomo bile, yutmaktan ziyade burnuna çekmeyi tercih ettiği Ritalin'le yüklü bir halde, benden daha çok çalışıyordu.

Sınavlar 15 Aralık'ta başladı. Testler iki saat sürüyordu ve sonuçlar dönem sonu derecesinin yarısını belirleyecekti. Herkes bu durumu çok önemsiyordu ve eğer okuldan atılmak istemiyorsanız, gerçekten de önemliydi. Amacım tam da buymuş gibi geliyordu bana. Ama bu başka bir meseleydi.

Sınavlar masa, sandalye yerleştirilmiş jimnastik salonlarında yapılıyordu ve cevaplarınızı Mavi Kitap dedikleri, küçük, mavi bir kitapçığa işaretlemeniz gerekiyordu. Okulda öğrencilere sürekli onur kavramından ve güvenin öneminden bahsedip duruyorlardı ama aslında bu sınavın mantığı; eğer bir öğrenciye en ufak bir fırsat tanırsanız, gözünü kırpmadan kopya çeker varsayımına dayanıyordu. Açıkgöz öğrencilerin sınav sorularını satmasına engel olmak amacıyla, tüm öğrenciler aynı anda sınav oluyor ve ayrıca dürbününüz olmadan kopya çekmenizi imkânsızlaştırmak için, herkesin diğerleriyle arasına birer sandalye boşluk bırakarak oturması gerekiyordu.

İlk sınavım cebirdendi.

1. Birle bir milyon sayısı arasındaki rakamların toplamı kaçtır?

Bu soruyu çözmek için, bundan birkaç yüzyıl önce Fransız bir öğrencinin, öğretmenin okuldan sonra kalıp, birle bir milyon arasındaki sayıları toplamasını istemesi üzerine bulduğu bir formül olduğunu biliyordum. Yavaş yoldan gidip birden yüze kadar olan sayıları şöyle toplayabilirdim: 1+1=2, 1+2=3, 2+3=5, 5+4=9... ama bir milyona kadar? Sınav süresi iki saatti, bir hafta değil.

2. Aşağıdaki mutlak değerlerin toplamı kaçtır?

$$1+\left(\tfrac{1}{2}\times 1\right)=\left(\tfrac{1}{2}\times 1\tfrac{1}{2}>\times 1\right)+\ldots$$

Sınavlara hazırlanacağım zamanı Osborne'a kızarak geçirmemiş olsaydım bile, bu soruyu çözemezdim. Bilmediğim bir şey üzerinde durup zaman kaybetmemek için başka bir soruya geçtim.

3. Sadeleştirerek çözünüz.

$$\sin(17)\cos(13)+\cos(17)\sin(13)$$

Cebir öğretmenimiz, "Beyler, geriye bir saatiniz kaldı!" diye anons ettiğinde, birle bir milyon arasındaki sayıları toplamaya çalışmaktan vazgeçmiştim ve görüştüğümüz zaman Osborne'a ne söyleyeceğime konsantre olmuştum. Ona siktiri nasıl çekeceğimi düşünmekle meş-

guldüm. Bu yüzden müdür yardımcısının masamıza doğru yürüdüğünü bile fark etmemiştim, ta ki Giacomo'nun mokasenlerini giymek için çıkardığı sesleri duyana kadar. Giacomo'nun ayakkabılarının içine yapıştırdığı kâğıtlarından kopya çekmekle suçlanacağımdan emindim. Müdür yardımcısı o metal işçisi pençesiyle birdenbire boynumu tuttu ve "Sınav kitapçığını alıp benimle gel!" diye fısıldadı.

Kopya çekmeye zaten hiç yeltenmediğimi çok iyi bildiğim için, bunun Osborne'la ilgili bir şey olması gerektiğini düşündüm. Kulağa çok zavallı gelecek ama o provasını yaptığım, Osborne'a ateş püskürdüğüm gösteriyi bir milisaniye içinde tamamen unutuverdim. İhtiyar beni unutmamıştı işte ve sınavlar için kulağına bir şeyler fısıldayıverirsem, kıçımı kurtaracağından adım gibi emindim. Bu durumu komik bulurdu. Tanrı aşkına, eğer Bryce için dönemi posta yoluyla bitirme imkânını sağladıysa, aynı şeyi benim için de yapabilirdi. Bu arada ben de sınavlara hazırlanırdım ve her şey yoluna girerdi. Kapı arkamızdan kapanıp, müdür yardımcısı bana, "Bay Osborne vefat etmiş" dediğinde, yüzümde bir gülümseme vardı.

Ağlamak, bunun nasıl olduğunu sormak ya da "Olamaz!" diye bağırmak yerine, kafamın içindeki o ezeli sürüngen, "Sanırım... tuvalete gitmem gerekiyor!" diye mırıldandı. Müdür yardımcısı kusacağımı sanıp, beni erkekler tuvaletine doğru götürdü. Doğruca kabine girip kapıyı kilitledim. Sınav kâğıdımla mavi kitapçığı klozete atıp sifonu çektim. Yaptığım düzenbazlıktan dolayı ne utanıyor ne kendimle gurur duyuyordum. Düşündüğüm tek şey, artık Osborne da olmadığına göre, hayatımda benim için kuralları esnetecek kimsemin kalmadığıydı.

Tuvaletten çıktığım zaman, müdürün de orada olduğunu gördüm. Onlara, "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Müdür, "Uçağın havaalanında seni bekliyor!" dedi.

Sorumu sorarken kastettiğim şey aslında bu değildi. "Uçağı kim gönderdi?" Bunu Bayan Langley'nin ya da Bryce'ın yapmadığını biliyordum. Yoksa Maya mı yapmıştı?

"Bay Osborne'un avukatı."

Beni havaalanına bırakma işini müdür yardımcısı üstlendi. Aslına bakarsanız, müdür öyle olmasını istedi. Bana karşı hâlâ kibar davran-

maları gerekip gerekmediğini bilemiyorlardı. Valizimi toplarken beni seyrediyorlardı. Bu arada ben de Osborne, okula kabul edilmem için söz verdiği kütüphanenin parasını ödemiş midir acaba diye düşünüyordum.

Müdür yardımcısı, müdürün Volvo'suna binmek üzereyken bana "Sınavın?" diye sordu.

"Ne?"

"Mavi kitapçık? Sana yanına almanı söylemiştim!"

"Tuvalete gitmeden önce size vermiştim efendim. Hatırlamıyor musunuz?" Ceplerini yoklarken bana sanki ülkeden pasaportsuz çıkmaya çalışıyormuşum gibi baktı. "Sizde olması gerek!" Söylediklerim yalan dolandan ibaretti ama sesimdeki panik gerçekten çok inandırıcıydı. "Sınavımı henüz bitirmemiştim ama iyi gidiyordu!" Sınav aslında umurumda bile değildi, o an sadece ne diye eve gittiğimi düşünmememi sağlayan bir şeydi. "Geri dönüp arayalım isterseniz!" dedim. Vlyvalle'a geri dönmek istemiyordum.

Jimnastik salonuna doğru koşmaya davrandığım sırada, müdür beni tuttu. "Bu meseleyi Bay Osborne'un cenazesinden sonra hallederiz." Bryce orada olacaktı. Ama Osborne yanımda olmayacaktı.

Benim için bir uçak göndermelerine çok şaşırmıştım. Osborne'un Gulf Stream jetinin asfaltın üzerinde ısınıp, beni beklemekte olduğunu görünce hayretler içinde kalmıştım. Her şey kötü bir şaka gibiydi. Bu G3'ü bir saat uçurmak, beş bin dolar gibi bir paraya mal oluyordu. Bana uçak gönderme fikri, Osborne'un avukatına ait olamazdı. Bana bu son uçuş kıyağını çeken Osborne'un ta kendisiydi. Ama nedeni neydi? Her şey yok olup gitmeden önce bana son kez lüks hayatın zevklerinden birini tattırmanın komik olacağını mı düşünmüştü? Yoksa, cenaze törenine kendilerini aldırmak için Langleylerin bu devasa kuşu göndereceğini sanan bazı kodamanları hayal kırıklığına uğratmak mıydı niyeti? Langleyler uçağı kime gönderirlerdi acaba? Başkan Yardımcısı'na mı? Hayır, onun kendi uçağı vardı. Osborne'un karısına mı? Hayır, taşaklarını kestiren kadını ticari bir uçağa bindirmek, Osborne'un mizah anlayışına daha çok uyardı. Kafam bu meseleyi her açıdan didikliyordu. Ama beni en derinden yaralayan kısmı atlıyordum: Arkadaşım ölmüştü!

Uçak kabini onun kokusuyla doluydu: Küba purosu, ilaç ve Bay Rum. Ağırlığı, dönen kaptan koltuğunda iz yapmıştı. Deri koltuğun başlığında, geriye kalan saçlarını arkaya yatırmak için kullandığı kremden kara bir leke oluşmuştu. Yerden kalktığımız zaman, kemerimi bağlayıp ağlamaya başladım.

Aşağıya bakınca, okulun giderek daha da küçüldüğünü gördüm. İçimdeki küçük insan ise, sekiz bin fit yükseklikte bir yandan iç çekerek ağlıyor, bir yandan da "Bana bir şey bırakmış mıdır acaba?" diye düşünüyordu.

Kırk iki dakika sonra, Vlyvalle üzerinde dönmeye başladık. Yardımcı pilot aşağıda hava sıcaklığının yirmi bir derece olduğunu söyledi. Pisti su basmıştı. Üstündeki kazlar beyaz noktalar gibi görünüyordu. Göldeki kar ve buz erimişti ama o kara bölge hâlâ oradaydı.

Uçaktan inerken, annemin beni, "Ah kuzucuğum, çok üzgünüm!" diye iç çekerek karşılamasına hazırlandım. Ama beni şaşırtmıştı. Alanda değildi. Hangardan evi aradığım zamansa, Audrey Hepburn'ün sesini taklit ettiği telesekreter mesajıyla karşılaştım.

Pilot beni arabayla, sarı eve bıraktı. Ön kapı açıktı. Annem, bana utanç veren o pembe valizi toplamıştı. Valiz ön koridorda duruyordu. Bütün eşyalarımızı karton kutulara doldurmuştu. Doktor Leffler'ın verdiği golf çantasını ikinci kattan aşağıya atmış; golf sopaları yerde sağa sola saçılmıştı. Mutfak masasında hareketsiz oturuyordu. Masanın üstünde açık bir şarap şişesi vardı. Annemin elinde de dolu bir şarap kadehi. Şarap kadehini, içine bir kelebeğin düşüp boğulabileceği kadar uzun bir süre hareket ettirmemiş olmalıydı. "Seni karşılamaya gelemediğim için özür dilerim!" Sesi dümdüzdü. Makyajı gözyaşlarıyla akmıştı. Şaraptan tek yudum almamıştı ama üç gündür içki âlemi yapıyormuş gibi görünüyordu. Güzel bir şey söylememe fırsat vermeden, "Bugün arabayı bizden geri aldılar!" diye ekledi.

Elime Bayan Langley'nin sekreterinden gelen bir mektup uzattı.

Sayın Bayan Earl,

Bu mektup size, artık hizmetinize ihtiyaç olmadığını bildirmek için yazılmıştır. Oturduğunuz mülkün kirası iş şartına bağlı olduğu

için, sizden evi 1 Ocak'ta boşaltmış olmanızı rica ederiz. Pazartesi sabahı bir görevli gelip, Peugeot'yu sizden teslim alacak. Oğlunuzun St. Mark's'taki bir yıllık okul ücreti daha önceden ödenmiş bulunmaktadır. Oğlunuzun okulda kalması tamamıyla sizin kararınıza bağlıdır. Ancak, okula ek okul masraflarının ve ulaşım, ders dışı faaliyetler vs için gereken ücretlerin size fatura edilmesi talimatını verdik. Mektuba iki haftalık hizmet bedeliniz de eklenmiştir.

İşbirliğiniz için teşekkürler.
Betsy Dunne

Mektuba ataşla tutturulmuş çeke baktım. Osborne'un anneme haftada iki bin dolar verdiğini bilmiyordum. Bu da başta gözüme çok fazla gibi gelmesine rağmen, sonra birdenbire çok azmış gibi geldi.

"Hiç vakit kaybetmemişler."

"Kimleri kastediyorsun?"

"Bayan Langley, Bryce..."

"Sen Bryce'ı gölden çıkardın, Bayan Langley'yi de yangından kurtardın. Bizi neden..."

Kadehle şarap şişesini alıp, mutfak lavabosunun içine koydum. Şarabı lavaboya dökerken, her şeyi anlatmaya başladım.

Bitirdiğim zaman güneş batmıştı. Küllük izmarit doluydu. İkimiz bir buçuk paket sigara içmiştik. Gerçekleri anlatınca insanın kendini iyi hissetmesi gerekir. Kendimi bomboş hissediyordum. Annem paketteki son sigarayı yakıp bana uzattı. Birbirimizin elini tuttuk ve sigarayı birlikte filtresine kadar içtik.

Kırk İki

Vlyvalle'da hiç taksi yoktur. Bizi cenaze evine yeşil beyaz devriye arabasıyla Gates götürdü. Ben önde korku içinde, Gates'in altın dişiyle kabak çekirdeği çitleyip, kabuklarını köpük bardağın içine püskürtüşünü seyrediyordum; annemse ciddi, ayık ve mahvolmuş bir halde tel kafesin arkasında oturuyordu. İkimiz de içimizden o an başka bir yere gidiyor olmayı diliyorduk; Gates'in bizi ilk getirdiği, her şeyin değişik olduğu ve hiçbir şeyin değişmemiş olduğu Vlyvalle'dan.

Gates çiftliğe giden yola girdi. Metal köprünün üzerinden geçip, Maya'nın beni kaçak avcı sanarak tuzağa düşürdüğü ormanın içinde ilerledik. Kış, ormanın yeşilini silmiş ve sanki her yeri şeffaf bir hale getirmişti. Kırmızı ahırlarla siloları; Osborne'un sütunlu, çeşmeli

malikânesi; bir zamanlar Mayaların pembe sarayı olan kömüre dönmüş ev iskeleti; şelalelerin yanındaki oyun evi, bu evrendeki hiçbir şey dört metreden daha uzak değildi. Ama buna rağmen kendimi neden bu kadar kaybolmuş hissediyordum?

Osborne'u düşünmeye çalışarak bu duyguyu üzerimden atmak istedim. Bu onun cenazesiydi, benim değil. Onu hayattayken nasılsa öyle hatırlamak istiyordum, o Foghorn Leghorn sesiyle değil ya da üzerinde bornozu ve bağcıkları bağlanmamış botlarıyla, üstü açılır Bentley'sinden çıkıp mısırların tadına baktığı, onu ilk gördüğüm ana dair yapış yapış bir nostaljiyle değil. Ama son vedamı edeceğim bu adamı düşünmeye ne kadar zorlasam da kendimi daha çok törenin yapılacağı kiliseye vardığımızda Maya'ya nasıl merhaba diyeceğimi düşünürken buluyordum. Ona önce sarılmalı mıydım yoksa dudaklarından mı öpmeliydim? Yalnız kalabilir miydik acaba? Plaza'daki gibi bir şey yaşayabilir miydik ve olur da soyunacak olursak, kendimi daha az ihanete uğramış gibi mi hissederdim?

Maya'nın kulağıma fısıldamasına ihtiyaç duyduğum şeyi hayal etmeye çalışırken, konsantrasyonum yine dağılıvermişti. Osborne'u aklıma sokan şey bu kez Bryce'tı. Cenazede olacaktı. Onunla nasıl selamlaşacaktım? Orada bana bir şey söylemeyeceğini, bir şey yapamayacağını biliyordum ama bana, aynı şeyi tekrar denemesinin sadece zaman meselesi olduğunu hissettirecekti. Onunla daha karşılaşmamışken bile, beni o kara bölgeye doğru sürüklediğini görür gibi oluyordum.

Kendimi Bryce konusunda ciddi bir paniğe kaptırmadan önce, düşüncelerim başka bir yere kaydı. Hiçbir mantıklı sebebi yokken, birdenbire düşündüğüm tek şey Walter Pickle'la domuzları olmuştu. Osborne'la Walter'ın, soylarını yok olmaktan kurtarmak için çok çaba harcadığı o hacı domuzlarına ne olacaktı? Henüz fırsatım varken gidip görme zahmetine bile girmediğim o domuzlar bana neden böyle üzüntü veriyordu şimdi?

Kaldırımlı kır yolundaydık artık. Kilise hâlâ bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı ama cenazeye gelenlerin araçlarının tamponları trafikte birbirine değiyordu neredeyse. Daha çok, uzun limuzinler ve içine Osborne'un zengin ettiği adamların torunlarıyla çocuklarının

doluştuğu bölmeli limuzinleri görmeyi umuyordum. Ayrıca Gates'in aracındaki polis telsizinin Başkan Yardımcısı'nın helikopterinin gelmek üzere olduğunu bildiren haberle hışırdadığını duymak, beni, yanları yöreleri çamurlu BMW'lerle Mercedes'lerin içindeki toprak ağalarının olduğu bir kortejde bulunmaktan daha fazla etkilemiş değildi. En çok şaşırdığım şey, çiftçilerin, mandıracıların, hayvancıların kamyonetlerle, dört çarpı dörtler ve Avcılık Kulübü'nün park alanından hatırladığım eğreti çamurluklu bir Plymouth'la yaptığı resmi geçitti.

Gates polis lambasını yakınca araçların hepsini sollayıp geçtik. Bir GTO da peşimizden aynı şeyi yapmaya çalışınca, Gates mikrofonu eline alıp hoparlörden seslendi: "Şeride dön, Dwayne!" Jilly de yanındaydı ve ona o kadar yakın oturuyordu ki muhtemelen Dwayne'in vites kolunu idare ediyordu.

"Bu kadar insanı kim davet etti?" diye sordum.

"Cenazeler halka açıktır" dedi Gates. Şapkasını çıkardı ve yeni tıraşlanmış kafasını kaşıdı. "Törenden sonra evde davetiyeli bir resepsiyon olacak. Davetli listesini Bayan Langley hazırladı." Bunu söyleme biçiminden evdeki resepsiyona onun da davetli olmadığını anlamıştım.

"Bize sonsuza kadar yaşayacağını söylemişti. Hatırlıyor musun, Finn?" Annem, öldüğü için Osborne'u hâlâ affedemiyordu.

"Neler olacağını görmek konusundaki fikrini değiştirdi sanırım."

Gates çekirdek kabuğunu pencereden dışarı püskürttü. "Belki de çoktan biliyordu."

* * *

Devriye arabasından çıkıp kilise kulesinin gölgesinde dururken, çiftlerle ailelerin iyi bir sandalye kapmak için aceleyle kiliseye koşturmalarını seyrettim. Kiliseden gelen orgun sesi, duruma gösterişli bir fon müziği yapıyordu. Annemin kulüpte golf oynarken tanıştığı ve "arkadaşlar" dediği yüzlerin isimlerini başta çıkaramadım. Ama yeni yeni hatırlamaya başlamıştım. Bize bakınca başlarını çeviriyor ve bizimle ayaküstü bir sohbet edemeyecek kadar üzgün görünme-

ye çalışıyorlardı. Daha önce annemi yanağından öpenler ve bundan daha fazlasını yapanlar bile şimdi ona burun kıvırıyordu. Doktor Leffler annemle göz göze gelmemek için yanımızdan neredeyse koşarak kaçtı. Bir keresinde, odamın penceresinden annemin, önüne eğildiğini gördüğüm Lazard Freres de o nakledilmiş muntazam saçlarıyla, bizimle selamlaşmamak için yürüyüp bir mezarın arkasına saklandı. Durumu özetleyen şey şuydu: Vlyvalle'dan sadece ayrılmıyorduk, artık yaşamıyorduk bile. Bütün Vlyvalle'un bildiği üzere, Firavun ölmüştü ve biz de onunla birlikte gömülüyorduk.

Gates ve karısıyla birlikte kilisenin en son sırasına oturduk. Marcus kolejdeydi. Annemin elinde cenaze merasiminin kabartmalı programlarından biri vardı. "All Things Bright and Beautiful" adlı ilahiden sonra, Bryce konuşma yapacaktı. Oturması için Walter Pickle'a yanımda yer açtım. Ekose bir ceket giymişti ve bir peçete kadar kirli, geniş bir kravat takmıştı. Kilise tıka basa doluydu ve üzerinde bir vazonun durabileceği masanın her yerinden çiçekler sarkıyordu. Koro ilahiler söylüyordu. Birilerinden rahibin başpapaz olduğunu duydum. Çıkışlarda Gizli Servis'ten adamlar bekliyordu. Başkan Yardımcısı ilk sırada tek başına otuyor ve resmi bir üzüntü içinde görünüyordu. Gerçekten Osborne'u özlüyor olabilir miydi? Yoksa, her ikisinin de prostat sorunlarının olduğu o güzel zamanlar için mi üzülüyordu? Yoksa özlediği tek şey Osborne'un çek defteri miydi sadece?

Kilisenin kapısı ne zaman açılsa, ben de dahil herkes aynı anda arkaya dönüp, gelenlerin Langleyler olup olmadığına bakıyordu. Maya mıydı yoksa Bryce mı? Birini özlemle, diğerini korkuyla beklerken, mihrabın önündeki şeyin tabut değil de bir televizyon olduğunu anlamam çok uzun zaman aldı.

"Osborne nerede?" diye fısıldadım Gates'e.

"Dün gece yakıldı!" Karısının Gates'in elini sıkışından, Gates'in bu konuda çok kızgın olduğunu anladım.

Walter Pickle, ağzındaki Red Man topağını bir renkli büyük mendilin içine koyup yüksek sesle, "Bu sabah Bayan Langley'nin, külleri oyun evinin önündeki alabalık gölüne döktüğünü gördüm!" dedi.

Klandan kiliseye gelen ilk kişi Osborne'un karısı oldu. Kapının eşiğinde bir süre durup, herkes üzerineki siyah, kaşmir işli mink kürkünü iyice görebilsin diye bir süre bekledi. Bu haliyle hatırladığımdan daha az Cruella de Vil'e, daha çok yaşlı bir kadına benziyordu. Kalabalığa tafrasını atıp arkasını döndü ve görüş açımın dışındaki birine uzandı. Bryce mıydı? Hayır, kadın, girişini süslemesi için yanına Maya'yı almıştı.

Maya kadife bir şapkayla, fotoğraflarda annesinin boynunda gördüğüm iki sıra inci bir kolye takmıştı. Saçları ıslaktı. Yas elbisesi gece mavisiydi ve kırışmıştı. Elbisenin marka etiketi boynundan sarkıyordu ve çorabı kaçmıştı. Plaza'daki halinden daha soluk ve daha zayıf görünüyordu. Kırmızı ruju dudaklarının dışına taşmıştı. Tıpkı, alelacele giydirilmiş pahalı bir bebeğe benziyordu.

Bakışlarını yakalamak için öne doğru eğildim. Benim olduğum tarafa hiç bakmadı. Dosdoğru önüne, sanki benim görmediğim bir şey görüyormuş gibi boşluğa bakarak yanımdan geçip gitti. Büyük annesiyle koridorda ilerlerken çıkan fısıltılar insanın kulağını sağır ediyordu. Bayan Osborne her sırada durup, bilmem kaç kıratlık yüzüklerle süslü ellerini önemli birilerine uzattı. Bir zafer turu atıyormuş gibi görünüyordu. Yapmadığı tek şey insanlara beşlik çakmaktı. Savaştan sağ çıkan kişi oydu. Kadın, taziyeleri zaferle kabul ettiği dördüncü ya da beşinci duruşunda, Maya'nın dudakları titremeye başladı. Ellerini yüzüne kapatıp gözyaşlarını gizleyerek, koridordaki kalan yolu tek başına yürüdü. Ailenin oturacağı sıraya kendini bırakıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Başkan Yardımcısı'nın, Maya'nın üzerine eğilip sırtını bir sokak köpeğiymiş gibi sıvazlamaya başlaması bu kalabalığın hoşuna gitti.

Bay Langley koridorda tek başına yürüdü. Şık, çok iyi dikilmiş siyah bir takım elbise giymişti ve yüzündeki gülümseme bozuk bir lambanın ışığı gibi yanıp sönüyordu. Cenazede mi yoksa düğünde mi olduğunu tam olarak bilmiyordu ama gerçekten eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Ben eğlenmiyordum. Ağzım kurumuştu ve Bryce'ın içeriye annesinin tekerlekli sandalyesini sürerek girmesini beklemekten nefes nefese kalmış durumdaydım. Neden bu kadar geç kalmışlardı? Teker-

lekli sandalyeyi limuzinden ya da merdivenlerden çıkarmakta sorun mu yaşıyorlardı? Bayan Langley nihayet kapıdan içeri girdiğinde, kalabalık birdenbire sessizliğe gömüldü. Tekerlekli sandalyede değildi. Baston bile kullanmıyor, kendi ayakları üzerinde duruyordu. Eteği dizinin üstündeydi. Siyah çorapları bacaklarındaki yanık izlerini saklıyordu. Ağır ağır, süzülür gibi yürüyordu. İpek şapkasının geniş kenarı aşağı doğru eğilmişti ve peçesi yüzünün yarısını kasap vitrini gibi gösteren yara izleriyle, deri nakillerini perdeliyordu. Yüzündeki gülümsemenin yarısı hâlâ kusursuz görünüyordu.

Başpapaz olan rahip kürsüye çıkıp, "Dua edelim..." dediğinde, hâlâ Bryce'ı bekliyordum. Dizlerimin üstüne çöktüm ama Bryce'ı görmek için gözlerimi açık tuttum.

Hepimiz ilk ilahiyi okumaya koyulduğumuz sırada, meşe bir kapı açıldı ve birisi kilisenin içine başını uzattı. Tam olarak göremiyordum ama Bryce da artık oradaydı. Bunu hissedebiliyordum. Annem kolunu omzuma attı ve boğuk bir sesle ilahiyi söylemeye devam etti. Başkan Yardımcısı Yeni Ahit'i okumaya başladı. Adam her "İsa" deyişinde, sesi sanki çekiçle parmağına vurulmuş gibi çıkıyordu. Kalabalık inledi ve ayaklar değiştirildi. Ayağa kalktığımız sırada biri ilahi kitabını yere düşürdü. Hep beraber, "All Things Bright and Beautiful"u söylemeye başladık. Programa göre, ilahiden sonra Bryce konuşacaktı.

Kürsüye kimsenin çıkmayıp, mihrabın önündeki televizyonda Bryce göründüğünde, buna benden daha fazla afallamış kimse olamazdı.

"Bu üzücü günde orada sizlerle birlikte olamadığım için çok üzgünüm. Umarım beni anlarsınız. Büyükbabamın anlayacağını biliyorum." Bryce'ın sesi her yerdeydi ama aynı zamanda hiçbir yerdeydi. Diğerleri gibi ben de bu durumu daha iyi anlamak için dikkat kesilmiştim. Sıradan sıraya yayılan fısıltılardan, Bryce'ın törene şahsen katılmasını bekleyen tek kişinin ben olmadığımı anladım. Bryce'ın yüzü kameranın odağında netlikle görünüyordu ama geri planda kahverengi ve yeşilden oluşan bulanık bir görüntü vardı. Nerede olduğunu anlayamıyordunuz. Bütün görebildiğiniz, Bryce'ın teninin bronzlaşmış olduğuydu. Ceketi ve kravatı da yoktu. "Ogden C. Os-

borne insanlara yardım etmeye inanırdı. Adaleti sağlayıp her şeye gerçek değerini vermekten keyif alırdı." Bryce'ın alnından bir ter damlası aktı. Üzerindeki beyaz, kısa kollu gömleği de terden sırılsıklam olmuştu. Sanki cehennemden yayın yapılıyor gibiydi. Gözlerimle orgcunun yanındaki video aletine giden kabloları takip ettim.

"Büyükbabam insanların hayatını değiştirmeye inanırdı." O cehennem her neresiyse, Bryce orada bile hâlâ gişeye oynuyordu. "Bana cömertliğin heyecanını aşıladı." Bir an durup güneşe bakarak gözlerini kıstı ve üzgünmüş gibi görünmeye çalıştı. Objektifler onu hâlâ seviyordu. "Geçen yaz, ilk Langley sığınma evi projesi için büyükbabamla birlikte çalıştık. Sığınma evi Newark'ta, yolun hemen aşağısında ve sizlerin şu an ikamet ettiğiniz yerden çok farklı bir dünyada inşa edildi." Bu inanılmazdı. İnsanlara kendilerini gerçekten kötü hissettirmeye çalışıyordu. "Ölümünden birkaç hafta önce büyükbabam, basitçe, mahrumiyet yaşadıklarını söyleyemeyeceğimiz ama nesilleri tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan bir insan topluluğunun dünyasında bir farklılık yaratmam için bana bir fırsat tanıdı."

Kamera açıldı. Görüntüdeki kahverengi çizgi bir nehirdi. Yeşil de ormandı. Bryce'ın arkasında gölgelerin içinde oynayan, yanaklarına ucu sivri mızraplar geçirilmiş çıplak çocukları görünce kalbim bir an durur gibi oldu. Orası Orinoco Nehri'ydi. Byrce Yanomamolarla birlikteydi.

Osborne'u hastanede son kez gördüğüm zamanı ve ceplerini çikolatalı kurabiyelerle doldururken beni, "Sen bu işi başaracaksın, Finn! Sadece Vahşi İnsanlardan uzak dur!" diyerek uyarışını hatırlayınca, Bryce'ın söylediklerini duyamaz oldum. Osborne'un Bryce'a bu yeni macerayı beni ondan korumak için planladığını anlamıştım. Ama onu orada tutan güç ne olabilirdi ki? Bryce'ın söyledikleri ya da yüz ifadesi bana bu konuda hiçbir ipucu vermiyordu.

Bryce ekranda üzüntüyle burnunu çekti. Ağlama isteğini savuşturduğunu belli eden bir şekilde, başını eğdi ve temiz bir mendile sümkürdü. *Enebbe* çekmiş olduğunu anlamıştım. O andaki huşusu o kadar üstündü ki gözlerindeki bakış ilhamla donuklaşmıştı ve ona duyduğum korkuyla nefrette tuhaf bir hayranlık vardı. Artık, Osborne Aile Şirketleri'nin, Vahşi İnsanlar için Rhode Island büyüklüğün-

deki bir kaynağa çevirmek için elinde tuttuğu binlerce dönümlük maden haklarından ve petrol anlaşmalarından bahsediyordu. Bryce, bir yandan bebeğini emziren bir yandan elindeki yeni, ışıl ışıl baltayla oynayan on iki yaşındaki bir Yanomamonun omzuna kolunu gelişigüzel atarken kameraya gülümsedi. "Teşekkürler büyükbaba, her şey için!" Neredeyse göz kırpması eksikti.

Ekran kararınca, cemaat son bir ilahi daha söyledi ve kıtalar arasında, Bryce hakkında dedikodu yaptı. Orada ne yaptığını kimse tam olarak anlamamıştı ama o küçük kahverengi insanları Vlyvalle'a getirmek gibi çılgınca şeyler yapmaya girişmediği sürece, bunun harika bir şey olduğunda hemfikirdiler. İçimde bir yerlerde, Yanomamoları asla göremeyeceğimi her zaman biliyordum. Bir an paniğe kapılıp, acaba babamı aramalı ve onu Bryce adlı bir Şaman hakkında uyarmalı mıyım diye düşündüm. Hayır, babam kendi başının çaresine benden daha iyi bakardı. Ne de olsa o, vahşi insanlar konusunda uzmandı.

Ben kilisenin dışında Maya'yı beklerken, annemle Gates de arabaya doğru ilerledi. Kestanerengi uzun Mercedes, aileyi almak için gelince yoldan çekilmek zorunda kaldım. Şoför onlara kapıyı açmadan önce, beni geride durmam için uyardı. Maya kiliseden çıktığında, sırtı bana dönüktü. Uzanıp elini tutmaya çalıştım ama aramızda çok fazla insan vardı. Ona adıyla seslendiğim zamansa, onun dışında herkes dönüp bana baktı.

Beni gördüğüne memnun olmuş gibi görünen tek kişi Bay Langley'ydi. Elimi sıkmak için bana doğru uzanınca, "Özür dilerim. Adını hatırlamıyorum ama daha önce tanıştığımızı biliyorum!" dedi. Bayan Langley, Maya'yı büyük Mercedes'in arka koltuğuna itekledi. Şoför de Bay Langley'yi bileğinden tutup arabaya yönlendirdi. Kapılar kapandı ve bir klik sesiyle kilitlendi. Maya içeride, ben de dışarıda kilitli tutuluyorduk. Limuzin kiliseden çıkarken, arkasından koştum ve aracın siyah yan camına vurup, "Maya! Durun!" diye bağırdım. Limuzin bir an sarsılarak durunca, Maya da başını çevirip bana baktı. Altı santim kalınlığındaki kurşun geçirmez camın eflatuna çalan rengi, onu amber rengine boyanmış bir kır çiçeği kadar harika, güzel ve cansız gösteriyordu.

Bayan Langley şoföre havlar gibi, "Sen ne diye bekliyorsun?" deyip, limuzin hızla uzaklaşmaya başlayınca, terk edilmiş evcil bir hayvan gibi yolun ortasında nefes nefese, deliye dönmüş bir halde kalakaldım.

Gates yanımda durdu. Aracın önünde onlarla birlikte oturmam için annem yana kaydı. Birkaç kilometre gittikten sonra sessizliği annem bozdu. "Durup sana ne dediler öyle?" diye sorana kadar, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Evlerindeki resepsiyona katılmamı istediler."

Kırk Üç

Osborne'un malikânesinin önündeki ferforje kapı kapandı. Üniformasız bir koruma kapıda misafir listesini kontrol ediyordu.

"Bir sorun mu var, Şef?"

"Henüz yok!" Şef, korumanın ayağının dibine ağzındaki balgamı tükürdü ve kapının kanatları açıldı. Gates davetli olmadığımı biliyordu. Annem de neden oraya gitmem gerektiğini anlamıştı. Belçika stili binanın halka şeklindeki avlusuna doğru yöneldiğimiz zaman, bekçi kulübesindeki korumanın içeriye girip eline telefonu aldığını gördüm. Boş çeşmenin önündeki sütunlu sundurmanın altından geçerken, Gates, "Seni ancak buraya kadar götürebilirim!" dedi.

Yoluma devam etmek için davrandığım zaman, annem elimi tuttu ve "Dikkatli ol!" dedi. Bunun için artık çok geçti, hepimiz biliyorduk.

Maya'ya ne yaptıklarını bilmiyordum ama ikimizin de kurtarılmamız gerektiğinden emindim. Kendime, eğer Bayan Langley orada olmasaydı, Maya'nın o kahrolası limuzinden çıkmasına izin verselerdi, onunla bir dakika yalnız kalabilseydim, bize işleri yine yoluna sokma şansı verecek ve bir iki çift laf edip ya da öpüşebileceğimiz büyülü bir an yakalayabilirdik, diyordum.

Leylaklarla ve siyah bir kurdeleyle süslenmiş, jantı kırık eski bir vagon tekerleği ön kapıya asılmıştı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kapının üstündeki renkli camın üzerinde, *Ex Malo Bonum* yazıyordu. Osborne'un haklı çıkmasını umuyordum.

Kapı daha ben çalmadan açıldı. Bayan Langley beni, "Bu evde işin yok senin!" diyerek karşıladı.

"Nerede o?" Ön koridor beslenme zincirinin en tepesindekilerle doluydu. Milyonerler milyarderlere yalakalık yapıyordu. Hiç kimse o kadar da üzgün görünmüyordu.

"Eğer şimdi çekip gitmezsen..." (Kapının önündeki paspasın üzerine adım attı ve kapıyı arkasından kapattı.) "...polis çağırmak zorunda kalacağım ve polis derken Gates'i kast etmiyorum."

"İyi! Çağıralım öyleyse. Bu meseleyi insanların önünde açıklığa kavuşturmak belki de herkes için iyi olur."

Bayan Langley yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırdı ki, bir an beni ısıracak sandım. Öfkeden titreyerek peçesini açtı ve kızarmış, sulu gözüyle bana dik dik baktı. "Düşmanlığımı kazanmanın akıllıca olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sizinle dost olmak istemediğimi çok iyi biliyorum!" Yere baktım. Bir yanımla, bana vurmasını bekliyordum. Belçika terliklerinden birinin ucu Osborne'un külleriyle griye boyanmıştı.

"Sen bilirsin, Finn. Eğer o çirkin hikâyenle babama değil de..." (Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken dudaklarını yaladı.) "...bana gelmiş olsaydın, istediğin her şeye... sorgusuz sualsiz sahip olabilirdin."

"İstediğim hiçbir şeye sahip değilsiniz."

"Ah, tabii ki sahibim." Peçesini örterken gülümsedi ve bana kapıyı açtı. Misafirperverliğin resmi buydu işte. "Onu üçüncü katta, bilardo odasında bulabilirsin."

Bilardo masasının üstünde, karman çorman bir fotoğraf yığını vardı hâlâ. Karmaşa artık odanın başka yerlerine de yayılmıştı. Yaz boyunca, imrenerek listeleyip özenle dosyalayarak kutulara koyduğum binlerce aile fotoğrafı şimdi yerde, oraya buraya saçılmıştı. Bu dağınıklığa Osborne'un sebep olup olmadığı ya da ortalığı toparlayacak kadar yaşamaya vaktinin olup olmadığı benim için önemli değildi artık. Umurumda olan tek şey, elleri ve dizleri yerde, ne hatırladığı ne anlam verebildiği bir geçmişe ait olan vesikalıkları, kuşe baskıları, stüdyo portrelerini ve Polaroidleri karıştırmakta olan Maya'ydı.

"Ne arıyorsun?" Odaya girdiğim zaman, başını kaldırıp bakmamıştı bile.

"Seni çağırdım mı ben?" Numara mı yapıyordu yoksa benimle göz göze gelmektense, Serengeti'nin üstünde bir sıcak hava balonu içinde, Bryce'la onu gösteren sekize on ikilik fotoğrafa bakmak ilgisini daha fazla mı çekiyordu?

"Hayır ama düşündüm ki..." Orada öylece duruyordum. Maya başını yavaşça kaldırıp bana baktı. Her ne kadar o dizlerinin üzerinde oturuyor ve ben de ayakta duruyor olsam da sanki bana tepeden bakıyormuş gibi geliyordu.

"O zaman siktir git buradan, göt herif!" Daha önce kimseyle, Dwayne'le bile böyle konuştuğunu duymamıştım. İrkilerek başımı arkaya attım. Yanaklarım kızarmıştı.

"Maya, ben ne yaptım ki sana? Lütfen söyler misin?" Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru uzandım.

"Defol git!" diye bağırıp beni itti.

"Ne yaptığımı bana söyleyene kadar gitmiyorum!" Gözümü kapattım ve ona karşı nefret duyuyor olmayı istedim. Sakinleşmesini bekliyordum. Ellerini baykuş pençesi gibi yüzüme geçirdi. Sağ elini tırmıklı bir yumruk gibi ve sol elinin manikürü yeni yapılmış tırnaklarını yüzümde hissettim. Yüzümün sağ tarafını tırmalayınca kan akmaya başladı. Bana saldırmaktan yorulduğu zaman, kıçının üzerine oturup hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kızgınlık ve hayret içinde donakalmış bir vaziyette, öylece oturuyordum. Aramızda geçen mücadele yüzünden ikiye ayrılmış bir

fotoğrafın parçalarını eline aldı. Osborne'un bana hiç göstermediği, Maya'nın on altıncı yaş gününde çekilmiş bir fotoğraftı. Maya'yla ben pastanın mumlarını üflemek üzereydik. Bana bakışından Maya'nın ne dilek tuttuğunu anlayabilirdiniz. Herkes etrafımıza toplanmıştı. Bryce'ın kolu annesinin çıplak omzunun üzerindeydi. Giacomu'yu, Paige'i, Slim'i, Marcus'u ve Jilly'yi de kirli bardakları toplama bahanesiyle gizli gizli içki içerken görebiliyordum. Doktor Leffler annemin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ayrıca, kalabalığın arkasında bir yerde Osborne, altın yaldızlı parti sandalyesinde yalnız başına oturuyordu. Bakışları bizde değildi, gökyüzüne çevrilmişti. Oysa o gün, onun da doğum günüydü. Sanki kendisine yeni bir galaksi satın almış gibi gökyüzüne bakıyordu.

"Her şeyi mahvettin!" dedi Maya. Uzanıp, fotoğrafın parçalarını bir zamanlar fil ayağı olan çöp kutusuna attı. "Büyükbabama Bryce, annem ve yangın hakkında o yalanları söylediğin zaman."

"Yalan değildi onlar."

"Bryce böyle diyeceğini söylemişti."

"Bryce beni bayıltana kadar dövdü ve düzdü. Sana bunu da söyledi mi peki?"

Söylediklerimi duymuyormuş gibiydi.

"Onu polise ihbar edebilirdim. Yapabilirdim ama yapmadım. Seni düşündüm."

"Ama büyükbabama söyledin. Bu daha da kötü. Şimdi Bryce sonsuza kadar orada kalmak zorunda. Hayatının geri kalanını o Tanrı'nın belası ormanda geçirmek ister miydi sence?"

"Osborne öldü! Bryce'ı orada tutan bir şey yok!"

"Buraya nasıl dönebilir artık? Amerika'ya ayak basacak olursa, her şeyini kaybeder."

"Ne?"

"Bryce yurda dönerse eğer, bütün miras payı hayır kurumlarına verilecek!"

"Ona kendi payının yarısını ver o zaman. İkiniz de çok zengin olursunuz hâlâ." Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni çekip tekrar oturttu.

"Tanrım!" deyip içini çekti. "Anlamıyor musun, Finn? Bu işi para

halledemez!" Yüzümü elinin içine alınca, tekrar eski Maya oluvermişti. Beni öpücüğe boğmaya başladığı zaman, kurtuluş sanki elimizin ucuna kadar gelmişti. "Ah, Tanrım, Finn ne olur bana doğru olmadığını söyle!"

"Nasıl?"

"Her şeyi uydurduğunu söyle. Bunu niçin yaptığın umurumda bile değil. Seni affederim, büyükbabama ailemiz hakkında anlattıklarının yalan olduğunu söyle!" Bakışlarının beni parçalara ayırdığını hissediyordum. Beni de kendisiyle beraber aşağı çekiyordu. Elbisesi kalçasına kadar sıyrılmıştı. Dudakları yüzümün her yerinde geziniyordu. "Her şeyi yaparım, Finn. Sadece bana doğru olmadığını söyle!" Bayan Langley yanılıyordu. Maya benden nefret etmiyordu. Benden imkânsızı istiyordu.

"Hayır!"

Bu, Maya'nın duymaya alışık olduğu bir şey değildi. Bana hayret ve hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle baktı ve "Bu cevabı vereceğini biliyordum!" dedi.

Kapıyı arkamdan kapatıp, hızla merdivenlerden indim. Maya, ona "Evet" cevabını vermeye ne kadar yaklaştığımı hiç bilmiyordu. Hizmetçilerin giriş kapısını kullanarak evden çıktım.

* * *

Osborne'un ayı ve yıldızları bu akşam gökyüzünde yoktu. Sıcaklık yirmi dereceye düşmüştü. Kış havası tekrar çökmüştü. Olukları dolduran çamur donmuştu ve yerdeki su birikintilerinin yüzeyi cam gibi parlıyordu. Karanlıkta eve gitmek için uğraşırken birkaç kez kayıp düştüm. İnsanın on altı yaşında olup da kendini tekrar genç hissetmek istemesi çok tuhaftı.

Kırk Dört

Ertesi sabah, Vlyvalle'daki hayatımızdan kalan son eşyaları da aceleyle karton kutulara koyduk. Walter Pickle'a kamyonetiyle bizi New York'a götürmesi için elli dolar verdik. Annem New York'taki evimizi kiralayan, ressam olmak isteyen kızın, evi yaratıcılığa uygun olmadığına karar verip boşalttığı için şanslı olduğumuzu söylüyordu. Great Jones Sokağı'ndaki apartmanın beş kat merdivenini çıktık. Evin kapısını annem açtı. Walter dairemizi şöyle bir süzüp, "Ben daha farklı bir yer hayal etmiştim!" diye mırıldandı.

Çatı akmıştı ve duvarlarda sanki yukarıdan aşağı işenmişçesine sarı, kahverengi su izleri oluşmuştu. Telefon hattı kesikti ve tuvalette de ölü bir fare vardı. Fareyi, tuvaleti kullanmak isteyince Walter

görmüştü. O gittikten sonra, verdiğimiz elli doları klozetin üzerinde bulduk.

Buraya geri dönmek sadece gerileme değil, itibarını kaybetmek anlamına da geliyordu. Utancım o kadar büyüktü ki kendi derimi soymak ve bir kayanın altına süzülüp orada saklanmak istiyordum.

"Her yeri beyaza boyayacağım. Yeri, tavanı, duvarları, her şeyi!" Annem yine çaba gösteriyordu.

"Harika olur, anne!"

"Kanepeye de beyaz bir kılıf. Kılıfı artık kumaşlardan kendim yapacağım." Onu bu hale düşüren bendim. Buraya dönmemizin sorumlusu bendim.

"Aşağıdaki lokantaya gidip patates kızartması alacağım ben." Aç değildim. Ağzımdan kötü şeyler, –gerçekler gibi mesela– dökülmeden evden çıkıp gitmek istiyordum.

Eskiden, sokakta arkamdan seslenen itfaiyeciler beni tanımadı. Lokantadaki garson kız bana Şapırdak'ın dini bütün bir Hristiyan olduğunu anlattı. Bu, kulağa kötü bir fikirmiş gibi gelmiyordu ama aynı şeyin bende işe yarayacağını pek sanmıyordum. Annemin kitaplığı dışarı çıkarmasına yardım etmek için tam zamanında eve döndüm. Annem kitaplığı çıkarırsak, odanın daha büyük görüneceğini söylüyordu. Filmin sonuna geldiğimizi gerçekten daha az hissettirecek bir girişim. Daha bu fikrin işe yarayıp yaramayacağını göremeden, kitaplık devrildi ve kitaplar yere saçıldı. Kitaplık yine annemin üzerine devrilmemişti ama gidip küflü kanepeye uzandığı zaman çok ezik bir ruh hali içinde olduğunu anladım. Bana sırtını dönüp sessizce ağlamaya başladı. Kitapları yerden kaldırmaya başladığım zaman, annemin serüvenimizin başladığı sabah aradığı kokain poşeti *Britannica Ansiklopedisi*'nin M-N cildinin içinden yere düştü. Kokaini ileride bir ihtiyaç halinde kullanmak üzere cebime attım.

O gece erkenden yataklarımıza çekildik. Yatağımda döndükçe, döşeğin altındaki, otuz bir çektiğim eski dergilerin çıkardığı hışırtıyı duyuyordum. Dergileri elime alıp bakmak içimden gelmiyordu. Çatıdaki su sızıntısı, annemin odalarımız arasında yaptırdığı kontrplak duvarı yer yer şişirmişti. Artık bizi birbirimizden ayıran tek şey rüyalarımızdı.

Gecenin bir yarısı nerede olduğumu bilmez bir halde uyandım. Sonra hatırladım. Yanomamolar buraya, *heitä bebi* diyordu. Gök düştüğü zaman yaratılmış yer. Tıpkı bizimki gibi, ruhların hayaletler tarafından çalınıp yendiği bir dünya.

Kırk Beş

Annemin sifonu çekip kahve yapmak üzere mutfağa yürüğünü duyunca, yataktan çıkmadım. Mutfaktan, "Kahvaltı ister misin, kuzucuğum?" diye seslendiği zaman, sessiz kalıp, uyuyormuş numarası yaptım. İçler acısı bir durumdu bu: Kısa bir süre önce Vlyvalle'da olduğumu bilen kimsenin, annemin bile, beni bu halde görmesini istemiyordum. Engelleyemediğim utanç duygumdan dolayı da utanıyordum ama öyle hissediyordum işte. Başarısız olmuştum ve hangi konuda başarısız olduğumu bilmiyordum.

Annemin apartmandan çıktığını duyunca nihayet yataktan kalktım. Mutfak masasının üzerinde bir not vardı: "Nalburiye dükkânına gidiyorum. İşim uzun sürmez." Notun altını gülümseyen bir yüz çizerek imzalamıştı. Kot pantolonumu üzerime geçirdim. Dişlerimi

bile fırçalamadım. Bir an önce evden çıkmak istiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama annemi eve dönüp bir şeyleri tamir etmeye çalışırken görmeye dayanamazdım.

Merdivenlerden çıkan ayak sesleri duyduğumda kapıya doğru gidiyordum. Annemin ayak sesleri değildi. Kapı dürbününden bakınca, baykuş suratlı, son saç tellerini kafasındaki kel bölgenin üstüne yılan gibi, özenle sarmış bir adamın kapıyı çaldığını gördüm.

İnce çizgili bir takım elbise giymişti ve elinde Hermès marka bir evrak çantası vardı. Adam hırsıza benzemiyordu ve evde çalınabilecek bir şey olmadığı için kapıyı açtım.

"Ne güzel! Nihayet karşılaştık, Finn!" Elimi sıktı ve ben davet etmeden içeri girdi. "Buralara kadar izini sürdüğüm için üzgünüm ama annenle Vlyvalle'dan o kadar çabuk ayrıldınız ki gafil avlandık. Elimizdeki telefon numaranızın hattı kesik olduğundan, işleri hızlandırmak için kendim gelmeyi..." Kanepeye oturup çantasını açtı.

"Kimsiniz siz?"

"Ben Jack Haskell!" Elime bir kart uzattı. Sloan, Peabody ve adlarını hiç duymadığım yarım düzine kadar herifle bir hukuk bürosunda birlikte çalışan bir avukattı. "Buraya seninle çok ciddi bir mesele hakkında konuşmak için geldim." Peşimi bırakmamaları beni hiç şaşırtmamıştı.

"Bayan Langley'ye bizi artık rahat bırakmasını söyleyin. O ve Bryce konusunda polise falan gitmeyeceğim." Saate baktım. Annem o lanet olası beyaz boyayla eve gelmeden, avukatı postalayıp, evden çıkmış olmak istiyordum.

"Bayan Langley'yi temsil etmiyorum ben. Seni temsil ediyorum. Ama tabii başka bir avukatın varsa..." deyip bana gülümsedi, "...bu işi ona memnuniyetle devredebilirim." Bana gülümseme tarzından hiç hoşlanmamıştım. Bana kendimi zaten hissettiğimden daha aptalmışım gibi hissettiriyordu.

"Öncelikle şunu bir okusan iyi olur!" Avukat bana bir zarf uzattı. Adım mavi mürekkeple zarfın arkasına çiziktirilmişti. Tanıdığım ve benden daha kötü bir el yazısı olan tek kişi Osborne'du.

Sevgili Finn,

Sen daha iyisini yapabilecek misin, görelim bakalım. Mektubuma iyimserlikle son veriyorum.

Görüşmek üzere,
Ogden Clementine Osborne

C harfinin ne anlama geldiğini hep merak etmiştim. "Neyin daha iyisini yapmaktan bahsediyor?"

"Her ne kadar emin olmasam da bunun Bay Osborne'un mal varlığının bir kısmını sana bırakmasıyla ilgili olduğunu zannediyorum" dedi avukat ve üç sayfalık, tek satır boşluklu bir listeyi okumaya başladı. Paranın kükreyişi öyle sağır ediciydi ki saydığı şeylerin çoğunu duymamıştım bile. Bu yeni durum sorunlarımı halletmemişti, sanki bir gelgit dalgasıyla ya da nükleer bir patlamayla dümdüz etmişti. Orada öylece otururken, kafamın içinde yaşadığım sefil kasabayı, büyük bir sel önüne katmış götürüyordu. Miras aldığım felaketten kaçıp sığınacağım bir yer yoktu.

Finn Earl on beşinde bir yeniyetmedir. Masöz olarak çalışan, uyuşturucu bağımlısı annesiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır. Çocuk denecek yaşta kendisini dünyaya getiren annesiyle arasındaki bağ güçlü olduğu kadar karmaşıktır da. O kadar ki, kimin yetişkin kimin çocuk olduğu bazen karışır. Bir anı diğerini tutmayan, kafasına estiği gibi yaşayan, sevgililerini eve getirmekten çekinmeyip yan odada onlarla resital verircesine sevişen annesi her ne kadar onu öfkeden kudurtsa da, tek bir kelimesiyle Finn'in kalbi hemen yumuşayıvermektedir. Bu arada Finn, Amazon ormanlarının vahşi insanlarından Yanomami kabilesiyle yaşayan, hiç görmediği antropolog babasını ziyaret etme planları yapmaktadır. Yolculuk için gerekli olan parayı verecek olan büyükbabasının gözünü boyamak amacıyla yaptıkları plan, annesinin uyuşturucu krizine girmesi ve bunun üzerine Finn'in annesi için kokain alırken yakayı ele vermesiyle suya düşer. Tabii böylece tüm hayallerine ve Yanomami'lere de veda etmek zorunda kalır.

Tüm bunların ardından anne oğul Amerika'nın en zengin eyaletlerinden New Jersey'de annesinin süper zengin bir eski müşterisinin malikânesine sığınır. Burada yeni bir hayat başlar onlar için, yeni bir aşk, yeni arkadaşlar... Ne var ki, Finn bu yeni hayatında, gerçek vahşi insanlarla karşılaşmak için uzak diyarlara gitmesi gerekmediğine, Amerikan hayatının orta yerinde her türlü vahşetin kol gezdiğine bizzat tanık olacak ve ilk ağızdan bize aktaracaktır.

Birçok eleştirmen tarafından *Huckleberry Finn* ve *The Great Gatsby* gibi çağımızın büyük romanları arasında sayılan *Vahşi İnsanlar* gerilimli bir aşkın öyküsünü anlatırken, Amerikan rüyasına sert eleştiriler de yöneltiyor.

İlginç hikâyesi, sivri dili, ustalıklı betimlemeleri ve olağanüstü atmosferiyle dikkat çeken *Vahşi İnsanlar* sinemaya da aktarılmış ve beyazperdede de büyük bir ilgi görmüştür.

AYRINTI YAYINLARI • EDEBİYAT
ISBN: 978-975-539-569-2
9 789755 395692

KİTAPÇI

28 TL